BARBARA DAVIS

SECRETE din TRECUT

LITERA

blue MOON

BARBARA DAVIS
SECRETE
din TRECUT
LITERA
blue MOON

blue
MOON

BARBARA DAVIS

SECRETE din TRECUT

Traducere din limba engleză și note
GABRIELA GHIRCOIAȘ

The Last of the Moon Girls
Barbara Davis
Copyright © 2020 by Barbara Davis
Ediție publicată prin înțelegere cu Amazon Publishing,
www.apub.com, în colaborare cu ANA Sofia
Credit foto © Rekha Garton / Trevillion Images
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Secrete din trecut
Barbara Davis

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Dragoș Ghițulete
Corector: Ionel Palade
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-8290-1
ISBN EPUB 978-606-33-8423-3

Pentru acele femei...
Tămăduitoare de inimi,
Aducătoare de lumină,
Făcătoare de magie.

Dragostea face minuni.
Este țelul din urmă al istoriei lumii,
desăvârșirea universului.

– Novalis

Prolog

Un cadavru cufundat în apă se descompune diferit: cumva mai dur, cumva mai blând – cel puțin așa mi s-a spus. Noi, fetele Moon, nu avem de unde ști. Când ne vine vremea, noi alegem focul și împrăștiem cenușa peste pământul ce aparține familiei de mai bine de două secole. A mea acolo se află acum, laolaltă cu țărâna străbunilor mei.

Să fi trecut numai câteva săptămâni de când m-am dus? Săptămâni în care am stăruit între lumi, neputând rămâne, nevoind a pleca, priponită de regret și treburi neîncheiate. Separarea pare întru câtva mai îndelungată. Totuși, nu propria moarte mă ține în loc astăzi, ci moartea a două fetișcane – Darcy și Heather Gilman –, survenită acum opt ani. Dispăruseră de aproape trei săptămâni când le-au scos în sfârșit trupurile din apă. A fost o priveliște sinistră, dar de uitat, m-am uitat. Îmi dragau helești, vezi tu, încredințați că vor găsi ce căutau. Și de ce nu, când tot orașul mă suspecta? Din pricină că eram cine eram – și ce eram. Sau cel puțin, ce își închipuiau ei că eram.

Pesemne, memoria nu moare odată cu trupul. Mulți ani au trecut din acea cruntă zi la helești și tot îmi amintesc toate detaliile, retrăindu-le iar și iar, într-o buclă nesfârșită, neîndurătoare. Șeful poliției, în salopetă cu cizme de cauciuc, oamenii săi în ambarcațiunea lor. Mașina medicului legist întrezărindu-se în apropiere, cu ușile din spate larg deschise în așteptarea mărfii. Chipul alb ca ceara al unei mame care stătea să afle soarta fetelor ei. Șoaptele ce se strecurau șuierând prin gloată, asemenea curentului electric. Iar apoi, fluierul strident, concludent.

Se așterne tăcerea peste noi, acea tăcere ce poartă o povară proprie – povara morților. Unul nu se clintește la ivirea primului cadavru, la vederea unui braț îmbrăcat în mantou cafeniu nămolit, cu mâneca șiroind, pe măsură ce silueta îmbibată în apă este târâtă pe mal. Un chip tumefiat, învinețit, parțial camuflat de snopi de păr negru.

O manevrează cu grijă, cu o tandrețe ce într-un fel mă înfioară și-i o cazană să privesc. Conservă dovezile, îmi dau seama, și o limbă de gheață îmi lunecă pe spinare. Ca să strângă dovezi. Împotriva mea.

Mai apoi, se ivește al doilea cadavru și se aude un bocet frânt, inima unei mame rupându-se pentru iubitele ei fete.

Și astfel s-a desfășurat totul, acea zi cumplită premergătoare celorlalte întâmplări. Sfârșitul fermei. Și, poate, sfârșitul fetelor Moon.

Capitolul 1

16 iulie

Althea Moon murise.

Asta era esența scrisorii. Murise în patul ei într-o dimineață de duminică. Murise în urma unei îndelungate și covârșitoare suferințe. Murise și fusese deja incinerată, iar cenușa, împrăștiată odată cu răsăritul lunii pline, așa cum ceruse în testament.

Camera era în ceață. Lizzie citea scrisoarea printr-o peliculă de lacrimi, rândurile lapidare șiroind pe pagină. *Necunoscându-se locul în care se află mama dumneavoastră, ați fost declarată singura moștenitoare a proprietății Moon Girl Farm. Vă trimit acest pachet, potrivit ultimelor dorințe ale bunicii dumneavoastră.*

În josul paginii era o semnătură. *Evangeline Broussard.* Nu-i era cunoscut numele, însă era limpede că femeia asta – oricine ar fi fost ea – știa mai multe decât ea despre ultimele zile ale Altheei. Ea nici măcar nu știuse că bunica sa fusese bolnavă.

Lizzie și-a înghițit lacrimile usturătoare, simțind pe limbă gustul amar de vinovăție amestecat cu cel de mâhnire, în timp ce se întindea spre pachetul care însoțise scrisoarea. Era învelit în hârtie brună și destul de deteriorat. S-a uitat lung la cuvintele tipărite pe pachet cu cerneală roșie: RETUR LA EXPEDITOR. Se pare că fusese trimis inițial la vechiul apartament, înapoi de către noii locatari și retrimis la biroul ei.

Avusese de gând să-i trimită Altheei o carte poștală de schimbare a adresei, dar, ca multe altele în ultimul timp, îi scăpase din vedere. Cu sufletul la gură, a rupt hârtia și a răsuflat brusc când a zărit un colț de piele neagră extrem de uzată. Cunoștea bine manuscrisul. Era jurnalul pe care i-l dăruise Althea când împlinise șaisprezece ani – jurnalul pe care *toate* fetele Moon îl primeau la șaisprezece ani.

Îi tremurau degetele în timp ce mângâia coperta, cotorul striat, paginile rugoase netăiate, cunoscând senzația pe dinafară. În Salem Creek mai erau opt asemenea, ferecate într-o bibliotecă din camera de lectură a bunicii ei, fiecare având ca titlu numele autoarei ce-l scrisese. *Memoriile Sabinei. Memoriile Dorothéei. Memoriile Aurorei.* Din generație în generație. Probabil al nouălea – *Memoriile Altheei* – tocmai își ocupase locul printre ele.

În familia Moon, acestea reprezentau o tradiție, un rit de trecere, pe măsură ce membrele sale se dedicau Făgașului. Tomuri măiestrite meticulos, de leacuri și rețete, sacre binecuvântări și filoane de înțelepciune femeiască, păstrate prudent pentru generațiile următoare. Iar acesta îi aparținea, picat din cer ca piaza rea, lipsit de conținut, ca în ziua în care-l primise.

L-a deschis cu grijă, uitându-se la inscripție. *Pentru Elzibeth – A venit Timpul să-ți scrii povestea.*

Nu Elizabeth. *Elzibeth*. Nici măcar un nume normal nu avea.

La șaisprezece ani, refuzase să fie părtașă la tradiție și la orice ținea de straniile datini ale familiei. Își dorise să fie normală, ca *oricare* alt om. Așa că pusese jurnalul într-un sertar și acolo îl lăsase.

Să-l țină acum în mâini, după atâta amar de vreme, venea ca un reproș, un memento care-i spunea că prin nesocotirea rânduielii sacre a familiei, întorsese spatele vieții, învățămintelor și crezurilor bunicii ei. S-ar fi putut preface de dragul Altheei, să se fi lăsat dusă pe valul așteptărilor și să fi umplut jurnalul cu fleacuri stupide. Până și fetele normale țineau jurnale – chestii roz, cu inimioare pe copertă și lăcățele fragile de alamă, menite să descurajeze curioșii. Numai că fusese prea încăpățânată să se supună, hotărâtă să rupă tradiția fetelor Moon și să-și traseze propriul viitor. Și o făcuse, măcar că o arăta noua plăcuță de pe ușa biroului ei – de la boboc la Dickerson, la stagiar la Worldwide, la director de creație la Chenier Fragrances Ltd., toate în numai opt ani.

Totuși, la șase luni după mult râvnita promovare, încă se străduia să se dumirească în privința postului și a recentelor talazuri de schimbări din viața ei. Nu avusese timp să o anunțe pe Althea – cel puțin asta își spusese. Adevărul era că, de-a lungul anilor, comunicarea între ele devenise tot mai sporadică. Nu din lene, ci dintr-un sentiment de vinovăție. Nu-i venea deloc să se fălească pe seama succesului ei, când bunica sa fusese silită să-și vadă munca de o viață – iubita ei fermă – ofilindu-se și prăpădindu-se. În schimb, se convingea singură că cecurile pe care i le trimitea din când în când aveau să răscumpere absența de opt

ani, scrisorile care nu primeau răspuns și telefoanele pe care le dădea doar arareori. Firește că nu era totuna. Nimic nu le putea răscumpăra. Iar acum era prea târziu să-i mai spună ceva Altheei.

Încerca să asimileze totul – o lume fără Althea Moon, însă nu izbutea. Cum era posibil ca o asemenea femeie, atât de plină de înțelepciune, viață și dragoste, care părea să fi răsărit din însăși țărâna pe care o iubea și îngrijea, să moară vreodată?

Nu-i suflase o vorbă despre boală. Nici măcar o dată, în lungile scrisori, doldora de noutăți. Cu toate astea, scrisoarea lui Evangeline Broussard menționase o boală lungă. De ce i-ar fi ascuns Althea așa ceva?

– Ah, ai venit – în sfârșit.

Lizzy a clipit printre lacrimile usturătoare, dezamăgită să-l vadă pe Luc Chenier în ușa biroului. Tocmai ce se tunsese și arăta și mai răvășitor decât de obicei în croiala costumului negru Brioni. O știa și el, ceea ce o irita pe vremuri când erau împreună, dar nu și acum.

Și-a tras nasul să-și rețină ultimele lacrimi. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie surprinsă plângând la birou, tocmai de către cel care-i dăduse undă verde promovării – ori să fie asaltată de întrebări incomode, lucru care s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi prins că îi ascundea ceva. A ridicat ochii la el, sperând să pară netulburată în timp ce trăgea jurnalul în poală ca să-l ascundă.

– Pot să te ajut cu ceva?

El a afișat acel zâmbet fermecător, cu dinții recent albiți după cum arătau.

– Venisem să te caut la prânz, dar mi-au spus că ai ședință.

– Eram la marketing, încercam să stabilim conceptele pentru noua campanie de materiale promoționale. N-am ajuns încă în punctul acela, dar ar fi trebuit...

Luc a întrerupt-o cu un gest care sugera că nu-l interesează.

– Hai să ne vedem după serviciu. Voiam să te scot la prânz, dar mai bine la cină, ce zici?

Nu, nu era de părere, cu toate că nu o mira că era el, obișnuit să obțină ce voia. Și de ce nu? Acest tip era de-a dreptul seducător. Îl ajuta și faptul că semăna cu Johnny Depp și că păstrase ceva din accentul franțuzesc al mamei sale. Numai că toate astea își pierduseră repede farmecul.

Făcuseră tot posibilul să fie discreți. Fără flirturi la serviciu, fără să-și arate afecțiunea în public. Fără mese de prânz dacă nu aveau în față și o prezentare PowerPoint, dar în seara în care se anunțase promovarea ei, se duseseră la Daniel să sărbătorească și dăduseră drept peste Reynold

Ackerman, unul dintre avocații firmei, care, întâmplător, era acolo cu soția și serbau aniversarea de douăzeci de ani de la nuntă. Acela fusese momentul în care știuse că avea de ales – să rupă relația sau să devină subiectul de bârfă al firmei.

Încheiase relația a doua zi. Luc nu suferise prea tare, poate pentru că stabiliseră de la bun început regulile de bază. Când venea timpul, oricare din ei putea să-și vadă de drum. Fără lacrimi. Fără reproșuri. Numai că în ultima vreme tot dădea semne că poate ar trebui să reia de unde o lăsaseră. În ce o privea, un non-început.

– Diseară, deci? a sugerat din pragul ușii. Putem merge la un restaurant italienesc.

– Nu pot. Îmi pare rău.

– Fac o rezervare la Scarpetta. Numai cannoli ăia și...

– A murit bunica, a izbucnit ea. Tocmai am primit scrisoarea.

Luc a avut decența să-i piară zâmbetul. A intrat în birou și a închis ușa după el.

– Îmi pare rău. Nu știam că era bolnavă.

– Nici eu. Propriul răspuns a durut mai tare decât se așteptă și Lizzie s-a trezit nevoită să-și întoarcă privirea. Să-și plângă unul pe umărul celuilalt nu făcea parte din contract și nu avea de gând să înceapă acum. Se pare că mi-a ascuns asta.

– Nu-mi amintesc să fi vorbit prea mult de ea. Sau despre restul familiei, de fapt. Erați apropiate?

– Da, a răspuns monoton. Practic, ea m-a crescut.

– Nașpa.

De la birou, Lizzie s-a uitat lung la el.

Nașpa? Asta spui cuiva când îi moare cineva drag? Și totuși nu avea de ce să fie surprinsă. Îl mai văzuse reacționând la moarte.

Se vedeau pe ascuns de câteva luni când mama lui Luc și mentorul lui Lizzie în lumea parfumurilor pierduse în cele din urmă bătălia cu cancerul cervical. Lizzie îl urmărise la înmormântare, strângând mâini și primind condoleanțe, făcând pe fiul cuviincios, numai că pe măsură ce se scurgea amiaza, parcă tot ce vedea era exact asta – și anume că juca un rol. Inițial o pusese pe seama lipsei durerii din pricina naturii persistente a bolii mamei lui. Avusese timp să se pregătească, să se împace și să-și ia rămas-bun. Acum se întreba dacă nu cumva avusese prea multe așteptări de la el.

– Condoleanțele mele, a spus în cele din urmă, întinzându-se peste birou să-i atingă mâna. Bănuiesc că vrei să te duci acasă, firește, la

înmormântare.

Lizzie și-a retras mâna în poală, departe de a lui.

– Nu va fi nici o înmormântare. I-au împrăștiat deja cenușa.

Luc a ridicat din sprâncene.

– Cum? Fără tine?

Lizzie a încuviințat, neavând chef să mai spună nimic. Când venea vorba de familie, prefera să nu prea dea detalii. Dacă vrei să fii luat în serios – și asta voia –, trebuie pur și simplu să te abții în anumite privințe.

– În familia mea nu facem mare tam-tam, a spus ea, clipind ca să stăvilească alte lacrimi. *Mai puțin dacă a ți se împrăștia cenușa pe un câmp de levănțică la prima lună plină după moartea ta se consideră tam-tam.* Și-apoi, a fost vina mea. Am uitat să-i trimit noua adresă când m-am mutat, așa că poșta a încurcat scrisoarea. A murit acum două luni. Cum nu am răspuns, casa funerară s-o fi ocupat de incinerare.

Luc a încuviințat, ca și cum înțelegea perfect, după care s-a încruntat dintr-odată.

– Tot e cam ciudat, nu? Să ia decizia fără tine?

Lizzie i-a ocolit privirea.

– Este un soi de tradiție în familie. Este o chestiune de... sincronizare. Oricum, s-a terminat.

– Foarte bine, dacă mă întrebi pe mine. Nu m-am dat niciodată în vânt după înmormântări. Toată suferința aia laolaltă. A tăcut, simulând un fior. O emoție irosită, dacă stai să te gândești. Persoana care a murit habar nu are că suferi, că, na, a murit. Iar restul stau și bălmăjesc platitudini și mănâncă ouă umplute. Și mai e familia, altă cutie a Pandorei. Niște dificili – sau cum zicea mama... *compliqué.*

Compliqué.

Lizzie a încuviințat. Termenul perfect pentru descrierea fetelor Moon.

– Da. Suntem destul de... dificile.

– Când ai fost ultima oară?

– N-am fost. Am plecat acum opt ani și nu m-am mai întors.

Luc a fluierat ușor.

– Cam mult, până și pentru mine. Mama ta mai este?

Lizzie știa care era de fapt întrebarea – mama ei *murise*? Adevărul era că habar n-avea. Nimeni nu avea habar. Și era cam același lucru.

– Nu, nu mai este. Nu a mai rămas nimeni.

Luc a ocolit biroul spre ea și s-a sprijinit cu șoldul de colț.

– Biata mea orfană, a spus blând. Nu ești singură, să știi. Mama te-a iubit – așa de mult, că m-a pus să-i promit că o să am grijă de tine. A spus:

„Luc, Lizzie va fi extraordinară într-o bună zi și vreau să ai grijă de ea". E ca și cum atunci când mi-a lăsat compania asta, mi te-a lăsat și pe tine.

Lizzie s-a abținut să nu-și dea ochii peste cap.

– Luc, nu poți lăsa un om moștenire prin testament. Și mă descurc singură de suficient timp.

El s-a ridicat și s-a dus la fereastră.

– De cât timp ai nevoie? Trei zile? Patru?

Ea s-a încruntat.

– Pentru ce?

– Nu știu. Să jelești, cred. Ce ți-o trebui să faci. Bănuiesc că o să ai chestii financiare de rezolvat, o casă de vândut.

– De fapt, o plantație. O fermă de plante medicinale. Dar nu trebuie să mă întorc. Pot să mă ocup de tot de aici.

– Serios? A zâmbit, parcă plăcut surprins. Și eu, care credeam că ești genul sentimental.

Lizzie a clătinat din cap, disperată să pună punct conversației, înainte să spună ceva care să-l facă pe Luc să ridice încă o dată din sprâncenele frumos pensate.

– Doar că sunt... multe. Amintiri pe care nu am chef să le scot la suprafață. Cum ziceai și tu, este... *compliqué.*

El și-a lărgit zâmbetul ambiguu, undeva între aroganță și condescendență.

– Mama era genul sentimental. Zicea că trebuie să mergem cu toții din când în când acasă, pentru a nu uita de unde venim. Cred că avea dreptate numai în parte. Chiar trebuie să mergem acasă din când în când, dar numai ca să nu uităm motivul pentru care am plecat de fapt, ca să ne fie foarte clar ce *vrem* de fapt. Pentru că, pe termen lung, numai asta contează – ce vrem de la viață și ce vrem să facem pentru a obține acel ceva. Poate de asta ai nevoie, Lizzie: să hoinărești o vreme printre amintiri. S-ar putea să vezi lucrurile altfel.

Să hoinărească printre amintiri.

Lizzie a coborât privirea în poală, nevoind să se uite în ochii lui. Nu știa el ce-i cerea. Nu că ar fi trebuit. Cum să-și imagineze cineva genul de amintiri despre care discutau?

– E în regulă, zău. N-am nimic. Le rezolv de-aici.

Luc s-a uitat sceptic la ea.

– N-ai decât, dar nu pari să n-ai nimic. Poate este ceva ce trebuie spus ca să faci față pierderii, pentru a pune punct, cum se spune. AȘ putea veni cu tine, ca să-ți fie mai ușor.

Iată adevăratul motiv din spatele subitei lui sinchiseli.

– Luc, nu mai suntem împreună de câteva luni.

– Știu asta.

– Atunci de unde propunerea asta?

– Îți vine să crezi că din mărinimie?

– Nu.

Lui Luc i-a pierit zâmbetul, aparent acceptând înfrângerea.

– Tot nu-i un moment bun să fii singură. Cel puțin, ia cina cu mine. Îți promit că vorbim doar despre afaceri dacă asta vrei.

– Mersi. Dar cred că vreau să fiu singură.

Lizzie s-a uitat după el, destul de convinsă că pleca îmbufnat. Măcar avusese dreptate într-o privință. Chiar avea nevoie de timp să se gândească, să asimileze faptul că rămăsese dintr-odată singură pe lume și ce presupunea asta. Althea murise, iar mama ei dispăruse de pe fața pământului – la propriu sau la figurat. Iar în urma lui Elzibeth nu existau alte fete Moon, asta era cert. Din toate punctele de vedere, tocmai devenise ultima dintre fetele Moon.

Capitolul 2

Lizzy și-a aruncat pantofii din picioare și s-a dus direct în bucătărie. Izbutise să încheie ziua afișând un zâmbet pe toată durata fluxului constant de condoleanțe primite pe măsură ce se ducea vestea pierderii bunicii ei printre colegi. În clipa asta, nu își dorea decât un pahar mare cu vin și să rămână singură cu durerea ei.

A deschis o sticlă și și-a turnat din plin, după care a udat ghivecele cu ierburi de pe pervaz. *Rozmarin pentru aduceri aminte. Busuioc pentru curaj. Tei pentru alungarea coșmarurilor.* Acesta era catehismul copilăriei ei – catehismul tuturor fetelor Moon.

Din reflex, a smuls o frunză de busuioc din planta de pe pervaz și a frecat-o între palme, slobozind parfumul dulceag – picant, ca de anason, ușor mentolat. Era una dintre aromele ei preferate, poate pentru că îi amintea de vremurile bune, când gătea în bucătăria bunicii, numai că de data asta o altă amintire a ieșit la suprafață – una de odinioară.

Althea ieșise să constate daunele în urma unui îngheț survenit neobișnuit de târziu, când se ivise Lizzy în spate. La vremea aceea nu avea mai mult de șapte ani, dar știuse instinctiv să rămână nemișcată, fascinată de strania intensitate pe care o citea pe chipul bunicii, care stătea în genunchi lângă un mănunchi de plante de busuioc înnegrit și, cu ochii închiși, își trecea mâinile bătătorite peste ele. A murmurat atunci ceva, vorbe tandre pe care Lizzy nu le deslușea. A fost prima oară când văzuse cu ochii ei harul bunicii, dar nu uitase nicicând, cum nu uitase nici plantele acelea, care a doua zi erau verzi și sănătoase, fără urmă de degerătură.

Era senzaționalul dar al Altheei – puterea de a învia o plantă medicinală sau o floare prin simpla atingere și câteva cuvinte blânde. Asta și o predispoziție nefirească de a cultiva plante care nu aveau nici un motiv să crească în climatul sterp din New England. În Salem Creek, era normal ca lumea să șușotească despre priceperea bunicii ei în ale grădinăritului. Unii puneau asta pe seama magiei, alții pe folosirea

riguroasă a codexului ei. Oricum ar fi fost, nu se mira nimeni că solul stâncos de la Moon Girl Farm nu-i refuza nimic Altheei Moon.

Cine mai avea grijă de pământul acela, acum, că ea nu mai era?

Întrebarea nu-i dădea pace lui Lizzy, care se ducea cu vinul în sufragerie. În curând aveau să aparțină altcuiva. Casa și hambarul, câmpurile cu plante, apoteca bunicii urmau să treacă din mâinile familiei în cele ale unor străini. Știuse dintotdeauna că asta se va întâmpla, că într-o zi Althea va muri și că trebuia făcut ceva cu ferma, numai că nu prea își bătuse capul cu ce presupunea asta ori că ea avea să se ocupe de tot.

Trebuia să vadă cum stau lucrurile logistic, să găsească un agent imobiliar care să facă vânzarea de la distanță, după care să contacteze un distribuitor care să se ocupe de lucrurile din casă. Mare lucru de valoare nu era, dar lucrurile personale ale Altheei? Hainele, cărțile – colecția de jurnale ținute sub cheie în camera ei de lectură? Putea oare să le lase tocmai pe *acelea* cu încredere pe seama unui străin? Iar dacă nu, cine mai rămânea? Sigur nu mama ei, a cărei nesăbuință făcuse să cadă pe rând toate piesele de domino. Dar Rhanna era altă poveste – aparent una fără sfârșit, cum nu aflase nimeni nimic despre ea în ultimii ani.

Lizzy se simțea amorțită când s-a cocoțat pe brațul canapelei, lipsită de furie și luată prin surprindere de întâmplările zilei. În Midtown Manhattan, soarele scăpăta printre fisurile și scobiturile acoperișurilor de-a valma, precum o ilustrată sepia păstrată prin drogherii de dragul turiștilor. La trei luni după ce se mutase din mansarda ei micuță într-un apartament din East Tower, tot nu se obișnuise cu priveliștea ori cu celelalte avantaje venite la pachet cu noua adresă de lux. Luc o asigurase că o să-i placă noua locuință, dar uitându-se în jur, nu recunoștea nimic. Mobila, tablourile de pe pereți, nici măcar reflexia ce o privea din fereastra întunecată nu părea să-i aparțină ei, ci unei străine care *trecea drept* Lizzy Moon.

De-a lungul anilor, orașul o mai cizelase, ștergând orice urmă din fetița care alergase în picioarele goale pe câmpiile bunicii, culegând ierburi până își păta degetele și își murdărea unghiile cu țărâna din New England. Dar tocmai de-asta venise la New York, ca să se debaraseze de acea fetiță. Ca să trăiască așa cum trăiau alții. Ca să fie un om de rând. Fără surprize. Fără suspiciune. Fără jurnale secrete ce-i purtau numele. Pur și simplu... normală. Și, în mare parte, funcționase. Ajunsese departe de când plecase din Salem Creek. Dar exista oare un *prea* departe? E oare posibil să te îndepărtezi atât cât să te fi rătăcești pe drum?

A dat paharul pe gât și s-a dus în bucătărie să-l umple. Mai avea un pic și își plângea de milă, o simțea, dar nu-și permitea să devină nostalgică ori să uite ce o alungase de fapt din Salem Creek.

Cu opt ani în urmă, două adolescente nu ajunseseră acasă la ora de culcare. Orele se prefăcuseră în zile, zilele în săptămâni. Heather și Darcy Gilman dispăruseră pur și simplu de pe fața pământului.

În mai puțin de douăzeci și patru de ore, numele Altheei fusese deja menționat drept cel mai probabil vinovat. Nu era neapărat de mirare. Ori de câte ori se întâmpla ceva rău – un viscol timpuriu, un flux dubios la cotă maximă, o epidemie de pojar –, fetele Moon erau cumva țapul ispășitor. Mulți o ziceau doar în glumă, însă pentru cei din anumite cercuri, zvonurile dezvăluiau o fărâmă de adevăr. Orice lipsea în Salem Creek în materie de veleități mondene compensa din plin prin superstiții mistice și manifestări vulgare de fanatism religios. Dispariția fetelor Gilman nu a făcut excepție.

S-a creat o linie telefonică directă și a venit presa. S-au ținut priveghiuri, cu tot cu Biblii, lumânări, flori și ursuleți de pluș. Și apoi, tocmai când începea să se potolească demența, cineva a bătut la ușă. Sunase un anonim, pretinzând că o văzuse pe Althea târând fetele pe rând în helești și apoi îngropând ceva în apropiere.

Au emis un mandat de arestare și au găsit două păpușele de paie. „Păpuși voodoo“ le numiseră ziarele, cică exista o asemănare stranie între ele și fetele dispărute, până la culoarea paltoanelor purtate în noaptea în care dispăruseră. Numai că nu fuseseră îngropate, cum pretinsese informatorul, ci lăsate sub luna plină, împreună cu un săculeț de pânză cu sare și semințe de chimen. Un ritual de protecție, explicase Althea poliției, o *ofrandă* care să ajute fetele să-și găsească drumul spre casă, la părinții lor.

Apoi căutaseră în helești. O oră mai târziu, trupurile lui Heather și Darcy Gilman fuseseră scoase de la fundul apei, având ca martori jumătate din oraș, care urmăreau totul din spatele benzii galbene a poliției. Examinarea legistului a venit iute cu rezultatele: o fată avea craniul fracturat, cealaltă gâtul rupt. Ambele ucise.

Zvonuri uitate de vreme ieșiseră la suprafață încărcate de răzbunare, uneori în șoaptă, alteori nu. Vrăji, poțiuni, ritualuri în pielea goală sub lună plină. Fecioare sacrificate. Multe scornite de oameni care o cunoșteau de o viață pe Althea. Nu exista fărâmă de dovadă reală, motiv pentru care nu a existat un proces, dar nu a fost ca și cum s-au închis gurile satului. Nici nu i-a împiedicat pe bunii oameni din Salem Creek să

aprindă o lumânare – priveghi la care venise aproape jumătate din sat –, ca să se roage să piară răul din mijlocul lor. Nevinovat până la proba contrară – mai puțin în cazul în care te chema Moon.

Iar acum, femeia pe care o suspectaseră de crimă murise. Oare răsuflaseră ușurați? Oare primarul declarase zi de festin?

Ding-dong, vrăjitoarea a murit?

Da. Chiar își plângea de milă și poate era deja puțin abțiguită. Probabil că ar fi trebuit să caute ceva de mâncare, dar ideea nu prezenta prea mult interes. În schimb, a luat-o pe coridor cu poșeta și paharul proaspăt umplut, chitită să facă o baie fierbinte în cadă înainte de culcare.

Și-a azvârlit poșeta pe pat, și-a scos hainele, după care s-a răsucit să-și ia paharul cu vin de pe noptieră. Tot ce era în poșetă se vărsase pe pilotă, inclusiv jurnalul trimis împreună cu scrisoarea de către Evangeline Broussard. La vederea lui, parcă a primit o lovitură în plex, de genul celor care te încovoaie și când știi că urmează.

Althea nu mai era.

A copleșit-o durerea în timp ce hohotea în pat și a ridicat jurnalul, cu lacrimile atât de fierbinți de beție, încât era să scape din vedere foaia care i-a alunecat dintre pagini în poală. A clipit la ea și lacrimile i s-au oprit brusc. Pe alocuri, cuvintele erau pătate, dar, fără îndoială, ortografia îngrijită îi aparținea Altheei.

Draga mea Lizzy,

Dacă citești această scrisoare, știi și că nu mai sunt, și știi și motivul pentru care am cerut să-ți fie trimis jurnalul. Fericirea ta a fost tot ce mi-am dorit – și încă mi-o doresc –, însă aș minți dacă nu aș spune că speram să ți-o găsești la Moon Girl Farm. Mi-am dorit necontenit să vii acasă, mi-am dorit ca într-o zi să te întorci pe pământul pe care l-am iubit amândouă și la Făgașul parcurs de fetele Moon, generație după generație. Copil fiind, promiteai mult, aveai atâtea haruri. Dar te temeai să fii altfel – să fii deosebită. Îți doreai așa de mult să fii ca toată lumea, încât erai dispusă să renunți la toate acele daruri. Numai că daruri ca ale tale nu se pot lăsa deoparte. Se află tot în tine, doar așteaptă să le trezești. Te așteaptă să vii acasă. Neamul nostru are generații multe și nediluate, dar mă tem că în curând va lua sfârșit, iar datinile noastre se vor pierde pe veci. Numai tu ai rămas, ultima și cea mai iscusită dintre toate. Doar că mai ai lucruri de învățat, lucruri pe care nu am avut când să ți le împărtășesc înainte să pleci. Lucruri stricate ce trebuie reparate. Secrete ce trebuie dezvăluite. Jurnalele sunt aici, învățăturile tuturor celor care au fost înaintea ta. Iar tu le ești acum ambasador, custodele secretelor noastre. Trag nădejde ca într-o zi să se afle și jurnalul tău aici, pe raft, lângă al meu, pentru

ca lumea să nu piardă haruri precum ale noastre. Asta însă nu este alegerea mea. Ci a ta. Noi toate avem câte o poveste – una pe care o spunem conștient sau nu, cu fiecare oră, cu fiecare zi. Dar, așa cum am spus cu ani în urmă, numai tu trebuie să-ți scrii povestea. Orice ai alege, să știi că vei rămâne veșnic în inima mea și că acesta nu este un rămas-bun. Nu există așa ceva, Lizzy a mea, ci numai Cicluri ale Vieții. Până atunci...

A-

Lizzy încă plângea când a împăturit scrisoarea și a strecurat-o la loc, între paginile nescrise ale jurnalului. Erau cuvinte care nu ar trebui să fie nicicând scrise, ci spuse față în față. Nu că scrisoarea bunicii ascundea multe surprize. Știuse dintotdeauna ce așteptări aveau de la ea – aceleași așteptări pe care le aveau de la fiecare fată Moon. Trebuia să dea naștere unei fete, pe care s-o îndrume pe calea lor, pentru a se asigura că neamul lor avea să dăinuie, căci așa se făcea de generații.

Nu existau bărbați Moon. Nici frați, nici fii, nici soți. Nu așa fusese preconizat – ori, dacă *fusese* vreunul, nu o spusese nimeni cu glas tare. Fetele Moon nu erau genul care să se mărite, preferând să rămână singure, să-și crească fiicele și să-și concentreze energia asupra fermei familiei.

Numai că prea puține lucruri rămăseseră din fermă – ori din familie, de fapt – până să plece Lizzy la școală și se îndoia că în opt ani, cât fusese plecată, se remediase ceva. Și apoi, avea o viață. Una la care trudise s-o construiască. Să reconstruiască altcineva ferma, cineva care chiar o voia.

Cuvintele Altheei se întorceau însă ca un ecou: *Jurnalele sunt aici, învățăturile tuturor celor care au fost înaintea ta. Iar tu le ești acum ambasador, custodele secretelor noastre...*

Încă o dată, totul se reducea la jurnale. De-asta aranjase Althea să-i trimită jurnalul. Nu era vorba doar de jurnalul ei. Ci de *toate* poveștile lor și despre datoria ce-i revenea acum ei, custode al secretelor Moon. Datorie, iar și iar.

Da, putea găsi un agent să scoată ferma la vânzare. Putea și să găsească pe cineva să scoată mobila și lucrurile personale ale bunicii – dar nu și jurnalele. Habar nu avea ce era de făcut cu ele – nu erau genul de lucruri despre care să fi vorbit cineva vreodată –, dar nu se punea problema să se descotorosească de ele. Ele aveau în sine o subtilă formă de magie – magie mută o numea Althea. Fetele Moon nu se ocupau cu nimic din aiurelile cu cazane și lumânări. Nu invocau spirite și nu aruncau

blesteme. Nu țineau întruniri ale vrăjitoarelor și nici focuri în toiul nopții. Doar însemnări pentru posteritate ale muncii lor tămăduitoare, dovadă că trăiseră și făcuseră bine în lume.

Trebuia să facă un drum la Salem Creek și să le strângă, chiar dacă tot ce urma să facă era să le îndese în fundul șifonierului. La un moment dat, va trebui să se gândească ce se va întâmpla cu ele când ea nu va mai fi – când nu avea să mai fie nici un moștenitor care să le primească –, dar nu încă.

Althea o văzuse ca ultima și cea mai iscusită dintre fetele Moon. Dar nu era. *Darurile* ei – dacă asta erau – difereau de ale Altheei. Nu era tămăduitoare și nici vrăjitoare. Ea crea parfumuri. Și de la promovarea ei ca director de creație, nici măcar asta nu mai făcea. Adevărul era că, dincolo de un aparat reproducător, nu avea multe de oferit familiei Moon. Nici remedii de împărtășit, nici înțelepciune de oferit, nici ritualuri secrete de transmis următoarei generații.

Dar urma să se ducă după jurnale – de dragul Altheei. Și poate Luc avea dreptate. Poate chiar trebuia să rămână o vreme doar cu amintirile, să o privească pentru ultima oară în ochi pe cealaltă Lizzy Moon, înainte să-i întoarcă spatele definitiv.

Capitolul 3

17 iulie

Tăbliţa Moon Girl Farm era atât de spălăcită, încât Lizzy abia deslușea literele când a intrat pe aleea din fața casei. Condusese pe o burniță necontenită timp de șase ore, din care ultima în New Hampshire, șerpuind pe drumurile rurale lăturalnice acoperite de polei, dar, până la urmă, ajunsese.

Îl sunase pe Luc înainte de 6 dimineața, când știa că era la sală și puțin probabil să răspundă. Îi spusese în mesaj doar că se răzgândise în privința plecatului acasă și că-l va suna când va afla de cât timp are nevoie, după care își închisese telefonul, nelăsându-i posibilitatea să o sune și el.

În capătul aleii a oprit motorul, reamintindu-și în vreme ce cobora din mașină că era necesar să o facă, o ultimă datorie de care să se achite înainte să zăvorască în sfârșit ușa acestui capitol din viața ei. Totuși, chiar și acum, cu un mare gol în stomac, simțea atracția locului, o legătură cu pământul care părea să-i fi fost înnădită în suflet.

Dintotdeauna, atmosfera fermei era una din alte sfere, o senzație că fusese cumva desprinsă din urzeala timpului și ședea stingheră în lume, precum Brigadoon – un loc ce exista numai în imaginația ei. Și iat-o! Copilăria ei, conservată în timp, ca un organism viu suspendat în chihlimbar.

La periferia comunei Salem Creek, dincolo de pășunea nesfârșită, nu existase nimic în 1786, când, însărcinată, Sabine Moon fugise din Franța către noile State Unite cu numai o mână de bijuterii cusute în tivul fustei. Și valorificase acele bijuterii, făcând troc pe o bucată de pământ de opt acri, unde avea să ridice o mică, dar curând îmbelșugată fermă.

Fusese nesocotită de sătenii care se fereau de o femeie atât de cutezătoare încât să cumpere pământ fără ajutorul unui bărbat, după

care să-l cultive singură. O femeie care nu purta verighetă și care nu avea de dat explicații că era cu burta la gură. Ca să nu mai vorbim de fiica bastardă cu care a defilat în cele din urmă pe sub nasul lor. Ca apoi să urmeze doi ani de secetă care a decimat recoltele satului – mai puțin ale Sabinei, care continuau să prospere. Și uite-așa au început șușotelile despre mijloacele stranii ale fetelor Moon, femeile care nu se căsătoreau și nășteau numai fete, cultivau plante medicinale, fierbeau ceaiuri și făceau farmece.

Nici măcar acum nu știa nimeni ce soi de creaturi erau fetele Moon, cu toate că mulți se încumetaseră de-a lungul anilor să-și dea cu părerea, aruncând vorbe în vânt, ca *voodoo* și *vrăjitorie*. Nu că locuitorii cumsecade din Salem Creek ar fi recunoscut că ei credeau în vrăjitoare. Acele superstiții fuseseră înăbușite cu un secol în urmă, odată cu practici precum înțeparea cu acul și aruncatul în apă.

Numai că fetele Gilman se manifestaseră asemenea unui fitil, ațâțând speculațiile și superstițiile de mult îngropate. Crimele au rămas neelucidate, însă șușotelile nu au contenit, în vreme ce, fără mușterii, iubita fermă a Altheei s-a ofilit. Rhanna plecase prima. Lizzy se mutase în New York City puțin după aceea, boboc de douăzeci și opt de ani care pleca la Universitatea Dickerson – și către o viață cât mai departe de Moon Girl Farm.

Iar acum, Moon Girl Farm îi aparținea.

A suspinat în timp ce privea în jur, afectată de semnele paraginii bătătoare la ochi. În spatele casei, straturile de flori frumos parcelate căzuseră de mult pradă buruienilor, lăsând o brumă de cioturi vizibile printre bălăriile verzi și jilave. Nici straturile de ierburi nu o duceau mai bine. Numai că paragina nu pusese stăpânire doar pe pământ. Dincolo de câmpurile distruse, clădirea de piatră a fostei berării, pe care Althea o folosea ca laborator, se năruise și ea. Curtea pietruită fusese cândva plină de stative cu ghivece de plante și flori văratice de toate culorile. Acum creșteau bălării printre pietre, stativele stăteau golașe, iar geamurile erau acoperite de un strat de mizerie. Oare ce fusese în sufletul Altheei să vadă șandramaua la pământ? Să știe că munca ei de o viață ajunsese la capăt de drum? Și să îndure toate astea de una singură?

În plin câmp, vechiul hambar se înălța precum o santinelă, cu scândurile de un albastru-indigo aprins decolorate acum într-un bleu-cenușiu searbăd, iar luna lăptoasă și norii pictați de mână pe peretele dinspre vest erau străvezii precum niște stafii.

Peisajul celest apăruse aproape peste noapte, o manifestare a imprevizibilei și adesea scandaloasei muze a Rhannei. Grafica fantezistă provocase vâlvă printre localnici. O oroare, spusese cineva, prea *hippy* pentru cei din Salem Creek. Doar că hambarul devenise un soi de reper, ba chiar apăruse în revista *Yankee*, într-un articol despre comorile ascunse ale satelor din New England.

Chiar și acum, spălat de timp și intemperii, o făcea să zâmbească. Fusese principala ei vizuină în adolescență, un loc răcoros și liniștit, perfect, nefiind la îndemâna mușteriilor. Mai fusese și locul ideal pentru a pune bazele unui laborator improvizat, în care lucra la parfumurile ei. Acum, ca restul Moon Girl Farm, rămăsese numai o umbră din el.

Lizzy a revenit cu picioarele pe pământ în timp ce se îndrepta spre mașină să-și ia valiza. Îi era foame, era istovită după drum și încă se lupta cu ultimele urme ale mahmurelii. Avea suficient timp să zacă după ce încropea ceva de mâncare.

Intemperiile își puseseră amprenta pe casă, scândurile de culoarea salviei se decoloraseră într-o nuanță mai mult cenușie decât verde, iar pragurile ușii erau lăsate şi poroase de la mucegai. Și totuși stătea în picioare, ostenită de vreme, cumva mândră, tenace precum femeia care o construise cu mai bine de două sute de ani în urmă.

Ușa a scârțâit când Lizzy a răsucit cheia în broască și a împins. A rămas neclintită o clipă, așteptând să i se adapteze ochii la bezna din hol. Uitase cât de întunecată era casa, mai ales în față, unde ramurile bătrânului frasin opreau soarele să intre. Liniștea a fost totuși cea care a șocat-o cel mai mult, senzația că odată cu moartea Altheei, timpul părea să fi stat cumva în loc.

Salonul era exact cum și-l amintea: divanul de tuid sub ferestrele din față, cele două fotolii uzate cu spătar cu aripi care flancau șemineul de cărămidă, colecția de vase de cositor din seturi descompletate pe policioară – și portretele înșirate pe peretele opus. Majoritatea erau infantile, lucrări ale unor amatori de-a lungul anilor, dar fiecare încadra un chip ce semăna izbitor cu celălalt. Părul negru purtat simplu, pielea suficient de albă ca să fie calificată drept transparentă și ochii cenușii grăitori pe care-i aveau toate femeile Moon.

Crescuse sub privirile acelor ochi atenți, priviri atât de intense laolaltă, încât în copilărie evita adesea încăperea. *Fiecare chip spune o poveste*, zicea Althea, înainte s-o întrebe cum se numeau. Sabine. Patrice. Renée. Dorothée. Sylvie. Honoré.

Lizzy s-a oprit brusc auzind pe neașteptate târșâit de picioare. S-a întors brusc, mirată să vadă la baza scărilor o femeie cu pielea ca de mahon. Era înaltă și de o frumusețe stranie, cu frunte înaltă, pomeți lați și păr cărunt tăiat aproape de scalp.

– Zicea că o să vii, a spus femeia, după o clipă împovărată de liniște.

– Cine ești?

– Evangeline Broussard. Evvie.

– Tu mi-ai trimis scrisoarea.

– Într-adevăr. De două ori, de fapt.

Lizzy a săltat bărbia, iritată de ocara negrăită.

– M-am mutat.

Evvie nu părea grăbită să răspundă. A privit-o pe Lizzy cu ochii mijiți, măsurând-o din cap până în picioare.

– Ai uitat să-i spui bunicii.

Lizzy a închis ochii o clipă, tresărind la izul de oțet amestecat cu piersici putrede pe care părea să-l emane femeia.

Dezacord.

Avea chestia asta. Capacitatea de a citi oamenii pe seama mirosului, cum ar fi citit o aură, doar cu nasul în loc de ochi. Începuse cam pe când intra în pubertate, perioadă în care se dezvoltă în mod obișnuit astfel de haruri, îi explicase Althea.

La început, episoadele fuseseră copleșitoare: mirosuri de tot felul care năvăleau pe nepusă masă și care rar aveau sens. Îi luase ceva vreme, dar în cele din urmă învățase să descifreze ce urma să apară și chiar să folosească harul în favoarea ei, ca un semnal de radar care o avertiza în privința potențialelor primejdii. Numai că aceste capacități suferiseră ascunse de când se mutase, ca și cum plecarea de la fermă îi diminuase percepția. Acum, dintr-odată, recăpătă semnalul, iar acesta sugera dezacord.

– Am vrut să o anunț, dar... Și-a pierdut graiul, enervată că simțea nevoia să explice asta în fața unei străine. Ce faci aici?

– Aș putea să te întreb același lucru.

– Da, dar eu te întreb pe tine. Și cum este casa bunicii mele, cred că am dreptul la un răspuns.

– Eram prietena ei, a răspuns Evvie sec. Cine altcineva să fi scris acea scrisoare?

Lizzy a înclinat capul într-o parte, străduindu-se să o citească pe bizara femeie. Avea o cadență stranie în glas, cuvintele-i săltau și scăpătau precum notele unui cântec. Era superb și muzical – și ușor tulburător.

Ori poate din pricina ochilor ei verzi cu puncte arămii ce o împiedicau să-i susțină privirea.

– Am presupus că Evangeline Broussard era cineva care lucra pentru avocatul Altheei. Sau pentru casa funerară. Nu mă așteptam să te găsesc aici.

Evvie a mormăit.

– Atunci zic că suntem chit. De ce ai venit? După atâta timp.

Lizzy bâjbâia după răspuns, dar adevărul era că nu avea unul. Cel puțin nu unul pe care să-l fi dat împăcată.

– Voiam să mă ocup personal de unele lucruri ale bunicii. Lucruri despre care știu că ar vrea să se afle în posesia mea.

Evvie a mijit ochii din nou, fără să răspundă. În schimb, a încuviințat extrem de subtil înainte să se întoarcă, târșâindu-și uzatele ei încălțări pe dușumea, în drum spre bucătărie.

Lizzy a urmat-o, remarcând pentru prima oară că Evvie purta unul dintre șorțurile înflorate ale Altheei.

– Găteai?

– Cina.

Lizzy s-a uitat cum a ridicat capacul oalei de supă ce fierbea la foc mic pe aragaz. După ce a gustat, a scos un borcan dintr-un dulap de lângă ea și a presărat un praf în oală.

– Locuiești aici? a întrebat Lizzy, în vreme ce adevărul ieșea încet-încet la iveală.

Evvie s-a întors cu lingura în mână.

– Da. Doar dacă nu cumva ai venit să-mi arăți ușa.

Lizzy și-a înăbușit un suspin. Nu avea chef să se certe, mai ales cu un străin.

– N-am venit să-ți arăt ușa. Nici nu știam că ești aici. Tu ai îngrijit-o?

Evvie a lăsat lingura și și-a șters mâinile pe șorț.

– Nu mă plătea, dacă asta întrebi, dar da. Asta fac prietenii – au grijă unii de alții.

Lizzy s-a înroșit.

– Nu am vrut să... Îmi pare rău, încerc doar să înțeleg.

– Ți-e foame?

Lizzy a clipit la ea.

– Ce?

– Foame? a repetat Evvie, vorbind parcă unui copil obositor. Îți este foame?

– Da, cred că da.

– Numai bine. Pune masa.

Au mâncat tăcute la masa din bucătărie – un soi de pilaf cu roșii, fasole și multe condimente. Era delicios, exotic, plin de arome pe care Lizzy nu le dibuia. Și, din fericire, nu avea carne, cruțând-o de potențiala discuție penibilă despre vegetarianism.

– Nu mi-a spus niciodată că este bolnavă, a spus Lizzy când tăcerea a devenit apăsătoare. Aș fi venit, dacă-mi spunea.

Evvie a încuviințat în timp ce își punea miere pe un colț de pâine.

– Știa. De-asta nu ți-a zis. Chiar și la sfârșit, când am implorat-o să mă lase să te sun. Tare căpoasă mai era. Zicea că și tu ești. Cumva, nu-mi vine greu a crede.

Lizzy a plecat ochii în farfurie, jucându-se cu mâncarea. Cum anume izbutea femeia asta s-o facă să se simtă ca o școlăriță obraznică?

– Voia să *vrei* să fii aici, a spus Evvie în cele din urmă, lingându-și mierea de pe degete. Iar dacă nu, voia să fii fericită oriunde ai fi fost. Atât de mult te-a iubit. Destul cât să te lase în pace.

Lizzy a lăsat furculița și s-a șters la gură.

– Evvie, nu am părăsit-o pur și simplu. Am plecat la școală – cum am avut de gând să fac dintotdeauna. Nu am ascuns faptul că voiam să plec din orașul ăsta. Iar când am fost primită la Dickerson, am știut că venise momentul. Althea s-a întristat că plecam, dar a înțeles.

– Știa că dacă încerca să te oprească, te-ar fi pierdut pe veci. Și se pare că știa ea ce știa, că, uite, ai venit – în sfârșit.

– Atunci de ce mă certi că am plecat?

Evvie a întors ochii verzi-arămii la Lizzy.

– Nu te-am mustrat. Cel puțin, nu așa cum ai impresia. Nu plecarea în sine nu-mi dă pace. Partea aia o înțeleg destul de tine. Faptul că ai rămas plecată mă scoate din minți. Toată lumea are dreptul să plece ca să se regăsească, dar odată ce-o face, ar trebui să se întoarcă acasă și să înfrunte trecutul, să ia taurul de coarne. A tăcut, împingând farfuria înainte să o țintuiască pe Lizzy cu privirea. Ori poate nu te-ai regăsit.

O remarcă usturătoare, cum, fără îndoială, era menită. Dar Evvie nu le știa pe toate.

– Evvie, am avut un motiv să vreau să plec din Salem Creek. S-a întâmplat ceva...

– Știu totul despre fetele alea, i-a tăiat-o Evvie. Și ce gândeau oamenii, și ce ziceau, și cum s-au purtat cu bunică-ta. Știu și despre maică-ta, cum și-a pierdut mințile în ziua aia la cafenea și a spus toate lucrurile

alea cumplite despre blestemarea întregului sat. Cum și-a făcut bagajele și și-a pus coada pe spinare, de s-a ales praful în urma ei. Știu tot.

Lizzy n-avea decât să se uite în ochii lui Evvie ca să vadă că era așa era. Chiar știa tot. Sau aproape tot.

– Încă se mai vorbește? Mă refer la Althea. Oamenii încă mai cred că...?

Evvie i-a tăiat-o încă o dată.

– N-am auzit prin vecini, dacă asta vrei să știi. Bunică-ta mi-a povestit. În ce privește lumea, habar n-am ce crede. Pot doar să-ți spun că în preajma mea nu au suflat o vorbă, dar nici nu ar face-o.

Neașteptata intensitate din glasul lui Evvie a luat-o prin surprindere pe Lizzy.

– De ce nu?

– Bănuiesc că știu ei mai bine de-atât. I s-a ivit pe față un zâmbet care a scos în evidență dinții albi și drepți, un șirag de perle desăvârșit. Cred că le este cam frică de mine. Nu-s prea multe mutre ca ale mele în Salem Creek.

A venit rândul lui Lizzy să zâmbească. Era lesne de crezut că cei din Salem Creek se temeau de Evvie. Era absolut formidabilă. Și totuși, ceva inexplicabil îi oferea alinare la ea, ceva familiar.

– Povestește-mi despre bunica, a spus blând. Cât a fost bolnavă?

– Vasele.

– Poftim?

Evvie s-a ridicat în picioare, hârșâind parchetul de stejar cu scaunul.

-Putem vorbi în timp ce spălăm vasele. Adu-ți farfuria.

Lizzy a terminat de strâns masa, în timp ce Evvie umplea chiuveta. Avea o stranie senzație de bine să se afle din nou în bucătăria în care ea și Althea petrecuseră fericite atâta timp, ca și cum ar fi încălțat o pereche de papuci nepurtați vreme îndelungată și, preț de o clipă, mai că era să uite cumplitul șir de întâmplări care le schimbase viețile. Dar nu avea cum.

– Prin urmare, bunica..., i-a dat ghes Lizzy, primind farfuria spălată pe care i-o întindea Evvie.

– Ficatul, a spus Evvie, scoțând altă farfurie din apa cu clăbuci. I-a cedat. Până la urmă, n-a mai putut și s-a dus la doctor, dar nu mai aveau ce face. Uneori, pur și simplu, ne degradăm. Iar ea n-avea chef de drame. Doar o știi. Nu făcea tam-tam.

– Erai aici când a...? Lizzy a lăsat întrebarea în aer, neputând pronunța cuvântul.

– Da.

– Și cenușa... tot tu?

– Îhî.

Lizzy a lăsat șervetul. Gâtuită de emoție, a prins mâna plină de clăbuci a lui Evvie.

– Nu știu ce să spun decât că îți mulțumesc. Că i-ai fost prietenă. Că ai fost aici. Că ai făcut tot ce avea nevoie. Eu ar fi trebuit să le fac pe toate. Ca parte din familie.

Evvie a ridicat ochii din chiuvetă, cu bărbia tremurând, clipind într-o peliculă de lacrimi.

– Așa-i, a spus gâtuită. Familia nu înseamnă doar sângele ce curge în vine. Uneori pur și simplu recunoști oamenii. Așa eram eu cu bunică-ta. Din aceeași stofă. O stofă anume.

Oricine s-ar fi uitat la Evvie, cu pielea cafenie și ochii cu puncte arămii, ar fi avut dificultăți să creadă că era croită din aceeași stofă cu Althea. Și totuși, Lizzy nu avea problema asta.

– Mă bucur că te-a avut, Evvie. Că a avut pe cineva s-o iubească.

Chipul lui Evvie s-a îmblânzit.

– Du-te sus. Termin eu aici. Pari istovită.

Lizzy a încuviințat. *Istovită* era puțin spus pentru felul în care se simțea după ultimele douăzeci și patru de ore. S-a șters pe mâini și se pregătea să se ducă la intrare să-și ia valiza, când a oprit-o Evvie.

– Era să uit. Eu stau în fosta ta cameră, așa că trebuie s-o folosești pe a Altheei. Patul nu-i făcut, dar ai așternuturi în șifonierul de pe hol. Îți mut eu hainele și lucrurile mâine. A tăcut, evaluând critic blugii și bocancii negri moderni ai lui Lizzy. O să ai nevoie de haine ca lumea aici.

Lizzy a primit critica ținutei, dar a refuzat ideea de a dormi în patul Altheei. Cumva i se părea aiurea, inoportun și lipsit de respect.

– O să dorm în fosta cameră a Rhannei. Nu stau decât câteva zile.

Evvie a clătinat din cap.

– Nu se poate. Camera Rhannei este mai degrabă magazie decât dormitor acum. Și apoi, buna ta s-ar bucura să te știe în camera ei.

– Nu cred că...

– Haide, a insistat Evvie blajin. Acolo te-ar vrea.

Camera Altheei era în capul scării. Lizzy a închis ochii o clipă apucând clanța, luându-și inima în dinți în fața valului de emoții care o așteptau de cealaltă parte a ușii. A rămas în prag, captând amănunte mărunte și familiare: volumul lui Rumi, preferatul Altheei, fragmentul din corn de cerb pe care-l descoperiseră pe când se plimbau în pădure, castronul cioplit din lemn, cu pietre ale dorințelor, pe noptieră.

Până la urmă, masa de toaletă a fost cea care a ademenit-o în cameră. În copilărie fusese locul ei preferat din casă, locul în care începuse relația de dragoste cu parfumurile. Priboi, iasomie, paciuli, santal – o gamă vastă de arome ce se puteau îmbina în noi feluri, precum paleta unui artist, numai că nazală. De când se știa, Althea țesuse povești despre straniile talente ale femeilor Moon, fiecare înzestrată cu propriul mod de a fi trebuincioasă lumii. Iar într-o zi, pe când stătea la această masă de toaletă, Lizzy își descoperise propria marcă de magie mută – glorioasa, misterioasa alchimie a parfumului.

Știuse instinctiv că parfumul era un leac în sine, capacitățile sale naturale puteau ridica moralul și evoca emoții, lucru extrem de eficient în recăpătarea sănătății. Reținuse și că – mulțumită darului ei neobișnuit – fiecare om avea propriul miros distinct, precum amprentele, un set de repere olfactive ce acționau ca un soi de semnătură. Acea descoperire constituise în cele din urmă fundamentul întregii ei cariere.

Când împlinise paisprezece ani, își anunțase intenția de a îmbutelia dragostea Altheei pentru pământ. Era o idee infantilă, imposibilă – să captezi emoții ca pe licurici în borcan –, numai că Althea nu o descurajase, în pofida faptului că habar nu avea cu ce să înceapă. Își urmase pur și simplu nasul și în cele din urmă optase pentru levănțică, fiindcă mirosea a țărână și pergamută, pentru că mirosea a raze de soare, iar împreună miroseau ca Althea. Câteva luni mai târziu, s-a ținut de cuvânt, scoțând la lumină o mireasmă simplă din două tonuri, pe care o numise Althea, după femeia care-i inspirase creația.

Găsise sticla într-unul dintre magazinele de mâna a doua din centru și pusese bani deoparte două săptămâni ca să și-o permită. Tot pe masa de toaletă era – pătrată, cu bază solidă și dop lung și conic. Fusese reumplută de multe ori de-a lungul anilor, însă acum era goală, cu excepția reziduurilor maronii și lipicioase de pe fund. Chiar și așa, a scos dopul, sperând să adulmece parfumul inconfundabil al bunicii, dar a fost dezamăgită să simtă numai mirosul dulceag al uleiurilor oxidate.

A cuprins-o un nou val de durere când a pus sticluța la loc pe masa de toaletă, percepând fizic chinul absenței Altheei, în vreme ce străbătea ungherul cu tavan scund ce servise ca debara, înainte ca Althea să-i pună rafturi și scaun pentru citit. De-a lungul anilor, bunica ei achiziționase multe lucruri prețuite, dar nici unul mai prețuit decât cărțile sale. Plăcerile ei vinovate le numea, perfect pentru a trece cu bine peste iernile friguroase din New England.

Și mai era biblioteca: cu uși de sticlă pe trei niveluri, care se încuiau cu cheițe de alamă. Lizzy s-a aplecat să se uite pe geam. Jurnalele. Copil fiind, era fascinată de ele sau cel puțin de ceea ce reprezentau. Toate acele femei Moon – necăsătorite –, care stăteau la foc seară de seară și notau secrete menite doar celor ce apucau Făgașul. Iar acum, ca și Moon Girl Farm, îi aparțineau.

A găsit cheia acolo unde o ținea mereu Althea, în sertarul mesei de toaletă. Când a deschis ușa, i-a venit un damf de piele și hârtie veche și, preț de o clipă, și-a ținut răsuflarea, ca un copil pregătit să fie prins cu mâța-n sac. Doar că nu mai avea cine s-o dojenească. Și-a trecut degetul pe șirul de cotoare din piele rece, după care s-a lăsat în genunchi și a scos primul jurnal.

Memoriile Sabinei. Femeia de la care a pornit totul.

Lizzy a dat paginile încet. Cerneala era ștearsă într-un maro tern, caligrafia fină și delicată, greu de descifrat. Nu ajuta nici engleza amestecată cu franceza. Nu că trebuia să citească vreun pic. Știa totul pe dinafară. Trădarea Sabinei de către bărbatul pe care-l iubea și fuga ei pentru a evita persecuția. Lupta pentru supraviețuire pe un tărâm străin, cu fiica sugară pe șold. Hotărârea ei ca nici o fată Moon să nu mai permită sclavia căsniciei, pentru a nu fi trădate și a nu aduce sfârșitul neamului. Erau lucruri ce țineau de legenda familiei, povestită și repovestită de-a lungul generațiilor.

A băgat volumul la loc pe raft, trecând cu privirea peste celelalte. Atâtea femei Moon, fiecare cu o poveste de depănat. *Patrice*, prima fată Moon născută pe pământ american. *Renée*, singura fată Moon care a dat naștere unui fiu. Bietul de el nu trăise decât câteva ore, spre deosebire de sora lui geamănă, *Dorothée, care izbutise să trăiască sănătoasă. Toată viața lui Renée persistaseră vorbe pe seama morții băiatului. Sylvie, care scandalizase tot satul pentru că trăia fățiș și fără jenă cu o femeie pe nume Rachel Conklin. Aurore, care șocase vecinii cu hoinăreala ei zilnică prin pădure, doar în pantofi și nimic altceva pe ea. Honoré, care după patru fete născute moarte îi dăduse naștere în cele din urmă Altheei* la vârsta de patruzeci și patru de ani. Și, desigur, ultimul dintre toate, *Memoriile Altheei.*

Erau toate acolo. Lizzy s-a încruntat la ultimul volum, care nu era negru asemenea celorlalte, ci din piele de vițel, roșu de Burgundia, gofrat cu flori și viță-de-vie. Nu-l mai văzuse până atunci. Să fi lăsat oare Rhanna până la urmă un jurnal aici? I-ar fi stat în fire să rupă tradiția și să folosească o copertă atât de viu colorată, ca ultim gest de sfidare.

Ce fel de lucruri să fi păstrat mama ei în memorie? Poate scuzele de rigoare pentru comportamentul ei nesăbuit și alegerile proaste de-a lungul timpului? Lizzy avea dubii. Regretul nu-i stătea Rhannei în fire. Totuși, era curioasă.

A scos volumul bizar de pe raft și l-a așezat în poală. Jurnalul era gros și ciudat de noduros, prins cu o clamă micuță de alamă. Lizzy a deschis-o și pe aceasta, și coperta, așteptându-se să vadă caligrafia mamei ei, rotunjită, înclinată spre stânga. În schimb, a dat peste o bucată de hârtie cerată împăturită într-un pătrat și prinsă între copertă și prima pagină. I-a desfăcut pliul, mirată să descopere o rămurică de rozmarin presată cu grijă. A clipit uitându-se la ea, după care s-a uitat în josul paginii deschise și la caligrafia îngrijită cu care începea – scrisul Altheei.

Rozmarin... pentru aduceri aminte

Draga mea dragă,

Trebuie să mă ierți, dragă Lizzy, pentru secretul pe care l-am păstrat. Am avut motivele mele să nu vreau să știi că sunt bolnavă. Nu voiam să te întorci din pricina mea, doar dintr-un soi de datorie. Am făcut tare multe greșeli cu mama ta când eram tânără. Eram hotărâtă s-o silesc să meargă pe făgașul meu și nu al ei, când eu, dintre toți, ar fi trebuit să știu mai bine de-atât. Nu am vrut să îți pun pe umeri o asemenea povară. Am vrut să fii liberă să-ți întinzi aripile – și să zbori acasă doar dacă aici te aducea inima. Dacă citești asta, poate că asta s-a întâmplat.

Ciclul meu se va încheia curând – ca toate Ciclurile –, dar mai este timp, așa că am luat tocul în mână. În fond, asta facem noi, îi învățăm pe alții, ne întoarcem în trecut și aducem de-acolo lucruri ce nu trebuie uitate. Nu trebuie să uităm nicicând cine suntem. Cât de departe am ajuns și ce a trebuit să îndurăm, făcând hatârul acelora ce se tem de cele pe care nu le înțeleg.

Cunoști povestea Sabinei, care a venit singură din Franța, cu un copil în burtă, fugind de autorități. Dar nu pentru vreo nelegiuire o voiau. Ci pentru credința și Făgașul ales de ea. Nu trecuse mult timp de la perioada Inchiziției și mai erau unii – mulți, de fapt – care țineau cu dinții de superstițiile lor. Erau folositoare, vezi tu, reiterate când și când, împotriva femeilor ce îndrăzneau să spună ce aveau de spus și să ceară ce li se cuvenea.

Așa s-a întâmplat cu Sabine. Iubitul ei era logodit cu alta. Când a aflat de copil, a denunțat-o, acuzând-o de lucruri inimaginabile. Au emis un mandat de arestare. Nu ar fi pus-o pe rug. Astfel de lucruri nu se mai întâmplau la vremea aceea. Dar voiau s-o judece pentru impudoare, ori furtișag, ori cine știe ce. Așa că a fugit și a luat-o de la capăt. A învățat să se descurce singură cu copilul. Fără bărbat și fără să-i pese ce credeau alții, bizuindu-se pe ferma și pe darurile ei pentru a-și croi drum în lume. Și a dat mai departe acele daruri – cunoștințele despre ierburi și leacuri – și și-a găsit locul în lume ajutându-i pe alții.

Astea suntem, Lizzy.

Luptătoare. Mame. Tămăduitoare.

Întotdeauna vor exista oameni care se tem, care vor scorni povești pentru a-și masca frica. Vor arăta cu degetul și vor aduce acuzații. Și da, vor minți. Dar nu putem lăsa asta să schimbe cine suntem ori să stingă lumina din noi.

Erai un copil așa de deștept, așa de inteligent și de atent. Nimic nu-ți scăpa. Și nasul tău... Erai specială, cu un har pe care mama ta nu l-a avut vreodată – așa cum, de fapt, nici eu nu l-am avut. Am știut de la început, îl vedeam strălucind în tine înainte să-ți dai tu seama. Și atunci când ai început să bănuiești, te-ai împotrivit. Voiai o viață ca a celorlalți. Să călărești ponei, să ai pom de Crăciun, să dormi peste noapte la prietenele tale. Nu te pot învinui pentru asta. Salem Creek nu-i cel mai bun loc să fii aparte. Și nimic nu-i mai crunt pe lumea asta ca un copil ce descoperă că o fată nu se simte bine în pielea ei. Nu-mi închipui că au ajutat în vreun fel nici strengăriile mamei tale, pusă mereu pe scandal dintr-un motiv sau altul, sperând să atragă atenția asupra ei. Nici nu i-a păsat că și asupra ta atrăgea atenția. O atenție pe care tu nu o doreai.

Preferai să fii singură. Aveai cărțile, uleiurile și parfumurile tale. Și te prefăceai că-ți erau de ajuns. Însă nu era așa și-mi venea greu să văd asta. Erai așa de frumoasă, dar te ascundeai mereu, încercând să devii invizibilă.

Și apoi... bietele fete.

A fost cumplit să știu că oamenii din sat m-au crezut capabilă de asemenea grozăvie. Crimă. De ce? Ce-aș fi avut de câștigat dacă luam viețile a două fetițe frumoase? Dar nu te poți înțelege cu oamenii când le intră ceva în cap. Șușotelile s-au întețit ca focul și asta a fost. Zi de zi te-am văzut îndepărtându-se mai mult, știind că nu aveam ce face. Și apoi, când a plecat mama ta, am văzut cât de tare îți doreai să pleci și tu, să fii departe de toate astea.

Nu te-am condamnat – și niciodată nu o voi face – că ai plecat la școală. Ai devenit o femeie deosebită, așa cum știam că se va întâmpla, ducând viața pe care ți-ai croit-o singură. Sunt foarte mândră de tine pentru asta – că ți-ai croit singură calea în lume.

Aici semeni cu Sabine. Ai voința și forța ei. Eu nu eram așa puternică în tinerețe. M-am supus și am urmat calea deja bătută pentru mine, prea timidă să mă abat, să găsesc un mod prin care să fiu și ce voiam eu, și ce voiau alții de la mine. Pe vremea aceea, nu aveam spiritul tău, cu toate că uneori mi-aș fi dorit să-l fi avut. Multe se lămuresc atunci când te uiți peste umăr. Nu am regrete, ori dacă am, sunt puține și se estompează în timp. Dar înțeleg acum că în viață există un număr infinit de făgașe. Unele bine bătătorite, altele trebuie făurite. Dar pe nici unul să nu mergi cu vinovăție sau sufletul mâhnit.

Motiv pentru care am scris un al doilea jurnal – o Carte a Aducerilor Aminte –, nu pentru posteritate, ci pentru tine, Lizzy a mea. Ca să nu uiți cum stăteau lucrurile înainte să o ia totul razna – vremurile fericite pe care le-am trăit în copilăria ta, lecțiile pe care ți le-am dat și dragostea ta pentru pământ. Toate astea vor fi moștenirea ta. Așadar, te rog să citești ultimele pagini, fără grabă, cum te-am învățat să faci când erai mică și avidă să le afli pe toate deodată. Absoarbe cuvintele

puțin câte puțin și ține-le aproape. Apoi întoarce-te la jurnal când ești pregătită. Ai încredere în mine, scumpă fată. Vei ști când a venit timpul.

A-

Capitolul 4

18 iulie

Lizzy a coborât ușurel de pe aripile somnului, îmbrăcată complet sub pledul moale și uzat pe care pesemne îl trăsese peste ea în timpul nopții. Nu se obosise să se schimbe și nici să caute așternuturi. Pur și simplu se ghemuise pe salteaua goală, cu jurnalul Altheei, și se apucase de citit.

Cartea aducerilor aminte.

Chiar și acum, după moarte, Althea încă îi dădea lecții, amintindu-i cine era și de unde venea. Numai că fusese un anume pasaj care-i atinsese o coardă sensibilă într-un fel neașteptat. Atât de tare, că o luase de la capăt și recitise de câteva ori.

Eu nu eram așa puternică în tinerețe. Pe vremea aceea, nu aveam spiritul tău, cu toate că uneori mi-aș fi dorit să-l fi avut. M-am supus și am urmat calea deja bătută pentru mine, prea timidă să mă abat, să găsesc un mod prin care să fiu și ce voiam eu, și ce voiau alții de la mine.

Oare să fi fost în închipuirea ei acea nuanță de regret? Un jind după ceva pierdut sau nefăcut? Îi venea greu să și-o imagineze pe Althea dorindu-și ceva mai mult decât viața pe care o dusese. Părea dintotdeauna să se afle acolo unde îi era locul, îndrăgostită de munca ei și de câmpurile aurii întinse de la *Moon Girl Farm*. Cu toate acestea, acea „supunere" părea să facă aluzie la un soi de dezamăgire. Și mai menționase „suflet mâhnit", deși asta era mai ușor de explicat. Dacă nici a fi înfierat ca un criminal și a pierde tot ce îți era mai drag pe lume nu îți mâhnea sufletul, ce altceva o putea face, Lizzy nu știa.

Jurnalul era pe noptieră. Lizzy a așezat mâna pe copertă, întrebându-se ce mai avea de spus Althea. Aproape că o copleșise tentația de a continua să citească în urmă cu o seară, dar fusese îndemnată să „absoarbă cuvintele puțin câte puțin și să le țină aproape". Iar pentru că

fusese ultimul lucru pe care i-l ceruse bunica ei, avea de gând să îl cinstească.

S-a dus la ușă și a tras cu ochiul pe hol. Nici urmă de Evvie, însă a găsit o pereche de pantaloni moi de catifea verde, o bluză albă de bumbac și o pereche de ciubote ponosite, cu șireturi. A zâmbit trecându-și mâna peste ciubotele roase, straniu de bucuroasă să le vadă, ca pe niște prieteni vechi lăsați în urmă, dar nu și uitați. Trebuia să recunoască, avea să-i placă să umble câteva zile fără tocuri și taior, ca la birou.

După un duș rapid, a coborât la parter. Evvie stătea la masă și parcurgea în grabă *Chronicle* prin ochelarii de citit de un albastru aprins. A coborât colțul ziarului când a intrat Lizzy în bucătărie, măsurând-o rapid din cap până în picioare în noua ținută.

– Mai bine, a spus monoton. Zici că aici îți este locul.

– Mersi. Avem cumva cafea?

– Doar ceai, a spus Evvie, retrăgându-se în spatele ziarului. Și o farfurie cu ouă în cuptor.

Lizzy nu a avut inima să-i mărturisească lui Evvie că în mod normal sărea peste micul dejun. Ori că nu funcționa destul de bine fără cafeaua de dimineață. A scos farfuria din cuptor, uitându-se cu groază la movilița din omletă cu cartofi la cuptor. Era mai mult decât mânca într-o zi, darămite la micul dejun.

Evvie i-a aruncat o uitătură ridicând din sprâncene.

– Nu mănânci ouă?

– Ba da, doar că de obicei nu iau micul dejun. Iar aici este *foarte* multă mâncare.

– Hmm... Evvie a măsurat-o încă o dată din priviri. Ți-ar prinde bine niște carne pe oase, dacă mă întrebi pe mine. La New York nu vă hrănesc?

Lizzy a ignorat remarca, alegând să schimbe subiectul în vreme ce se așeza cu farfuria în față.

– Evvie, spune-mi povestea ta. Cum ai cunoscut-o pe bunica și cum ai ajuns să locuiești aici.

Evvie și-a scos ochelarii de pe vârful nasului și i-a așezat pe masă.

– Datorită albinelor mele.

– Albine?

– Uită-te pe geam.

Lizzy și-a lungit gâtul ca să se uite pe fereastra din spate. I-a luat câteva clipe, dar, în cele din urmă, a zărit trei cuburi de culori pastelate în stânga serei Altheei. Stupine parcă se numeau.

– Creşti albine?

– Nu le cresc. Doar am grijă de ele. Fac şi bijuterii. Mai mult brăţări.

Lizzy a încuviinţat, încercând să-şi imagineze ce ar presupune îngrijirea albinelor, după care şi-a dat seama că Evvie nu-i răspunsese de fapt la întrebare.

– Care-i legătura între albine şi bunica mea?

Evvie şi-a împins scaunul de la masă, s-a dus la aragaz şi a pus de ceai.

– Sora mea, a răspuns, scoţând o cană din dulap. Acum nu mai ştiu de ce, dar era aici acum câţiva ani când a dat peste prăvălia bunicii tale. Când s-a întors acasă, numai despre asta vorbea, despre ce fel de lucruri făcea şi cât de special era totul – cât de specială era *ea*. Aşa că i-am scris că vreau să aduc din mierea mea la prăvălie şi a acceptat. Pe urmă, ne-am tot scris. S-a oprit, zâmbind melancolic. Ce-i mai plăceau scrisorile temeinice!

A zâmbit şi Lizzy.

– Da, aşa-i.

Evvie s-a întins spre ceainicul care a început să şuiere. După ce a terminat de infuzat ceaiul, s-a dus cu două căni la masă şi a scos un borcănel de miere din buzunarul şorţului.

– Miere de la Moon Girl Farm, a spus mândră. Uite de-acolo, din spate.

Lizzy a primit borcanul, amestecând cu lingura în cană în timp ce Evvie se aşeza la locul ei.

– Îmi povesteai cum ai ajuns la fermă.

– Acum doi ani m-a invitat aici. A tăcut, ridicând din umeri, în vreme ce punea o lingură generoasă de miere în cana ei. Nu m-am mai întors *niciodată*.

– Unde să te întorci?

– La Baton Rouge.

– Dar accentul... nu este numai sudic. Mai e ceva.

– *Kréyol la lwizyàn*, a murmurat Evvie peste buza căniі. Creolă. Neamul mamei venea din Indiile de Vest.

– Mai ai rude acolo? Adică în Baton Rouge.

Evvie a clătinat din cap.

– Acum nu. Sora mea s-a recăsătorit. S-a mutat tocmai în Texas, dacă-ţi vine să crezi. Pe urmă mi-a murit soţul. N-am prea mai avut motive să rămân după aceea. S-a întunecat o clipă la faţă. Şi iată-mă, cu albinele şi mărgelele mele, văzându-mi de ce mi-a mai rămas din viaţă. Tu? De ce ai venit? Adevăratul motiv. Aseară ziceai că vrei să te ocupi de nişte chestii personale, dar sigur nu-i doar asta.

Lizzy s-a uitat la mâncarea de care nu prea se atinsese. Sperase să nu dezvăluie planurile încă o vreme, până pricepea mai bine logistica, dar în condițiile date, nu părea drept. Evvie merita să știe ce urma, ca să-și facă planuri.

– Am venit să scot ferma pe piață, a spus încet. O s-o vând.

– M-am prins și eu de asta.

– Evvie, nu-i vorba de bani. Nu am nici un motiv să o păstrez. Știu ce își dorea Althea, dar ce să fac cu o fermă?

– Ce-a făcut și ea. Cultivi chestii. Creezi chestii. Ajuți oameni.

– Am deja o slujbă – una pentru care am muncit enorm –, și asta în New York.

Evvie și-a împreunat mâinile pe masă, cu buzele țuguiate, neștiind parcă ce să mai spună.

– Mi-a povestit bunică-ta despre tine, a spus în cele din urmă. Că erai cu totul specială. Mereu se lăuda cu tine – nu doar cu harurile tale, ci cu ceea ce erai și ce deveniseși prin propriile forțe. Ai avut un vis pe care l-ai urmat. Era mândră de tine pentru asta, chiar dacă presupunea că trebuia s-o abandonezi. Știa că aveai de lămurit niște lucruri, dar nu și-a pierdut credința că o vei face într-o zi. Și că te vei întoarce.

Lizzy a lăsat cana pe masă, hotărâtă să lămurească lucrurile.

– Da, m-am întors, dar nu așa cum crezi tu. Nu mă așteaptă nimic aici.

Evvie a mormăit, sunet pe care Lizzy începea să-l identifice ca scepticism.

– Ai bătut atâta drum numai ca să înfigi un panou în țărână și să o zbughești la New York?

Lizzy nu se omora după cuvântul „zbughit", dar nu putea contesta premisa întrebării.

– Da. În mare parte.

– Ai pe cineva acolo?

– Dacă *am* pe cineva?

– Pe cineva, a repetat Evvie. Cineva care-ți face supă când ești bolnavă, care te ține de mână când ești tristă. Cineva care *înseamnă* ceva.

Lizzy se gândea să mintă, dar știa că n-avea cum să nu se prindă Evvie.

– Nu. Nu are cine să-mi facă supă.

Dar apoi, asta era învoiala la care căzuse singură. Dacă nu avea pe cineva să-i facă supă, asta însemna că nu avea cine să-i pună întrebări neplăcute despre familia ei sau să vrea de la ea lucruri pe care nu le putea oferi. Fără obligații. Fără ciondăneli. Fără să fie nevoie să-și deschidă sufletul. Nu învățase arta de a se deschide în fața cuiva. În schimb,

învățase să se descurce singură și se pricepea de minune la asta. Singură era în siguranță.

– Am prea multă treabă pentru o relație acum, i-a spus sec lui Evvie.

Evvie i-a răspuns mormăind din nou, lucru care a iritat-o pe Lizzy.

– Știu că tu și Althea ați fost prietene, a zis, împingând farfuria. Dar unele lucruri nu le pricepi despre familia Moon. Nu suntem ca ceilalți. Nu avem relații amoroase care duc la căsătorie, ca toată lumea.

– Nu zău?

– Ba zău. Nu mă aștept să înțelegi...

Evvie s-a ridicat, luând farfuria abandonată de Lizzy.

– Înțeleg mai mult decât crezi. Și aud și ce nu spui de fapt – că nu-i treaba mea.

– Ba nu, a ripostat Lizzy. Nu asta spun. Spun că există lucruri pe care nu le știi. Lucruri despre care nu vorbim.

Evvie a strâns tare din buze, înghițind în sec, în loc să spună ce simțea.

– Cât ai de gând să stai?

Lizzy s-a mirat și în același timp a fost ușurată că Evvie schimbase subiectul. Spusese deja prea multe despre fetele Moon.

– Nu știu încă. O săptămână, poate. Mă gândeam să mă duc la plimbare pe proprietate dimineața asta și să-mi dau seama ce am de făcut înainte să vorbesc cu un agent imobiliar.

Evvie s-a încruntat în timp ce punea farfuria goală în chiuvetă.

– Era să uit. Vine un om mai încolo să se ocupe de seră. Este într-o stare groaznică, dar jură că o poate repara.

– Are rost? Să cheltuim bani pe reparații, când noii proprietari o vor dărâma probabil?

– Probabil că nu, dar bunica ta a făcut aranjamentul înainte să moară. Iubea sera aia.

– Știu, a spus Lizzy sobru, preferând să o lase baltă. Mersi pentru micul dejun. Mă întorc imediat.

Lizzy a ieșit pe ușa din spate și s-a îndreptat spre seră, aceasta fiind un loc la fel de bun pentru începutul turului ca oricare altul. Evaluarea lui Evvie privind starea sa fusese cel mult generoasă. Multe dintre geamuri erau sparte, altele lipseau cu desăvârșire. Înăuntru, mesele erau în mare parte goale, pe ici-colo cu unelte ruginite aruncate la întâmplare laolaltă cu ulcele de lut goale. Într-un colț ședeau sparți câțiva saci cu pământ de flori vărsat pe țărâna solidă.

A luat-o apoi pe câmpurile cu lavandă sau ce mai rămăsese din ele. Hidcote, Grosso, Folgate, Lavance. Creșteau toate aici pe vremuri –

mândria și bucuria Altheei. Acum rămâneau doar niște petice verzi amărâte, de tulpini crescute peste măsură și fără floare, după atâtea ierni în care nu le îngrijise nimeni. I s-a strâns inima în fața acestei priveliști. De ce nu pusese Althea mâna pe telefon să ceară ajutor?

Întrebarea a dus repede la alta. *Ar fi venit?* Dacă Althea chiar ar fi pus mâna pe telefon, ar fi lăsat tot și s-ar fi întors la fermă? Voia să creadă că da, însă tot se întreba. Adevărul era că nu-și pusese niciând problema, preferând să pretindă că Althea va dăinui, fiindcă orice altceva era pur și simplu de neconceput.

A ajuns puțin mai târziu la livada cu meri, doar ca să constate că nici aceștia nu o duceau mult mai bine. În vreme ce pomii în sine nu păreau să fi avut de suferit, solul era ciuruit de roadele anului trecut, putrezind acolo unde căzuseră și ademenind roiuri de viespi lacome. Dincolo de ultimul pâlc de pomi se afla o șură mică de lemn, cu acoperișul din țiglă lăsat și înverzit de licheni. În vremurile bune, îl foloseau să țină ciuberele și prăjinile pentru localnicii care veneau în fiecare toamnă să-și culeagă singuri merele – asta înainte să dispară fetele Gilman.

Culmea era că speculațiile referitoare la rolul Altheei în dispariție fuseseră inițial o binefacere pentru afacere, ademenindu-i pe cei în căutare de ciudățenii, dornici să cumpere un flacon cu ulei de lavandă, pentru ca în schimb să arunce un ochi la femeia bănuită de uciderea celor două adolescente. Preț de aproape trei săptămâni, speculațiile au luat proporții și banii au curs. Pentru cei care o cunoșteau pe Althea, localnici care ajunseseră să se încreadă în leacurile și farmecele ei de-a lungul anilor, bârfa era ridicolă. Însă până și ei au început să se îndoiască atunci când au fost scoase din helești trupurile umflate de apă ale lui Heather și Darcy Gilman și băgate în sacii negri cu fermoar. Peste noapte, avalanșa de mușterii s-a diluat enorm. Opt ani mai târziu, amintirile rămăseseră la fel de proaspete, rană care nu apucase încă să se cicatrizeze. Dar cum s-o facă dacă întrebările nu conteneau să supureze?

Lizzy s-a întors cu spatele la livadă, îndreptându-se spre pădure și spre poteca pe care mergea Althea aproape zi de zi. Hotărâse să petreacă timp printre arbori în fiecare dimineață. Momentul de rugăciune îl numea, și avea sens. Codrul îi fusese templu, sacru într-un fel în care nu putea fi nici un edificiu de piatră. Numai că nu avea să se mai plimbe pe aici, nu avea să mai caute ciuperci și plante sălbatice, nu mai avea să se întoarcă de la plimbare cu o pană, ori cu un cuib de păsări, ori cu un fragment de corn descoperit pe drum.

Dintr-odată, printre copaci s-a iscat o briză caldă. Lizzy a ridicat nasul, surprinzând inconfundabilele arome de lavandă și pergamută. Doar un iz, de felul celor care se imprimă pe eșarfe și pulovere și rămân mult după ce s-a dezbrăcat cel ce le-a purtat, numai că senzația era atât de palpabilă, încât părea o prezență reală și, pentru o clipă, s-a așteptat să se întoarcă și să o vadă în spatele său pe bunica ei, cu o doniță veche din lemn de salcie pe braț.

Ar fi vrut ea, nu-i așa? Să simtă prezența cuiva drag după ce acela nu mai este? Să creadă că este încă în apropiere și veghează asupra celor dragi? Auzise de astfel de lucruri, ca toată lumea, dar le pusese mereu pe seama jelaniei. Acum nu mai era așa sigură. Ceea ce trăise adineauri – o certitudine fugară, dar pe care o simțea în străfundul ei, că nu era singură – nu putea fi ușor ignorat. Și nici nu știa dacă își dorea asta.

Lizzy a făcut un efort să-și urnească picioarele, știind pe loc unde urma să se ducă – poate acolo unde intenționase să meargă din prima clipă.

Lizzy a luat-o mai domol când a zărit helește ul. Ultima oară când îl văzuse, pe malurile sale era plin de polițiști în costume de neopren și cu măști de scafandru care se târau prin papură și stuf. Dar înainte de asta – înainte de fetele Gilman și sacii legistului –, mama ei venea aici să înoate în timpul verilor dogoritoare din New England. O dată chiar fusese invitată și ea.

Era unul dintre acele rare momente – poate *unicul* – când o invitase Rhanna undeva și, timp de câteva săptămâni, Lizzy fusese destul de naivă să creadă că s-ar putea schimba lucrurile între ele, că, în sfârșit, Rhanna era pregătită să-i *fie* mamă, în loc să lase treaba asta pe seama Altheei. Numai că aia fusese vara în care Rhanna încetase subit să mai înoate și așa a rămas. Câteva săptămâni mai târziu și-a luat tălpășița.

Nu că o luase prin surprindere. Ăsta era stilul Rhannei, să trăiască pe apucate. Nu prinsese vreodată rădăcini la Moon Girl Farm. Să rămână fusese doar cea mai ușoară cale – trei mese pe zi și un acoperiș deasupra capului, plus libertatea de a veni și de a pleca după pofta inimii. Se ferise de munca de zi cu zi la fermă, alegând în schimb să stea pe la colțuri de stradă și să cânte balade folk pentru trecătorii care-i mai aruncau un ban în tocul ponosit de chitară sau să dea în cărți la magazinul din centru, purtând o basma pe cap și niște cercei mari și rotunzi. Nu-i aducea asta prea mulți bani, dar putea să-și ia băutură ieftină sau ce mai lua ea, iar Rhannei îi era suficient.

Lizzy a alungat amintirile și s-a apropiat de mal. Solul era permeabil și iarba, jilavă și lunecoasă sub tălpile ghetelor, iar pentru o clipă și-a zis că o să-și piardă echilibrul și o să ajungă drept în stuf. S-a înfipt bine în călcâie, nevoind să se mai apropie, cu brațele strânse bine în jurul corpului, în timp ce se uita dincolo de păpuriș la suprafața lucioasă a apei întunecate.

Nu fusese nicicând foarte adâncă. Doar suficient de adâncă.

Gândul a înfiorat-o odată cu amintirea subită. Păr ud, negru de mâl și plin de buruieni slinoase, un chip de nerecunoscut după săptămâni de stat în apă. Asta era acum căpătuiala fetelor Moon – fetele acelea și ziua respectivă. Și avea să rămână căpătuiala lor până la ultimul care trăia și își amintea.

Să nu faci rău nimănui.

Ăsta le era crezul, și încă unul pe care bunica ei îl lua foarte în serios. De-asta erau vegetariene, pentru că *Să nu faci rău nimănui* includea și animalele. Cum s-o creadă cineva în stare să facă rău unor fete?

Lizzy a strâns din ochi, amintindu-și momentul în care Știrile WKSN au întrerupt ultimul episod din *The Good Wife* ca să anunțe că dispăruseră două fete din sat și că poliția suspecta ceva necurat la mijloc. Nu avea nimeni cum să prezică cele ce aveau să urmeze. Cum se vor desfășura evenimentele ce aveau să implice o femeie nevinovată, care a rămas fără prieteni, fără viață – și, în cele din urmă, fără familie. Verdictul de vinovăție fără proces.

Cum supraviețuise bunica ei astfel?

Mai rău – cum murise astfel? Știind că întotdeauna vor fi unii care vor alege să creadă bârfele șoptite pe la colțuri? În *Cartea aducerilor aminte*, Althea scrisese despre neamul Moon, despre frica ei că acesta avea să-și găsească sfârșitul curând. Oare chiar nu-și dădea seama că *deja* se sfârșise? Că nu mai era nimic de salvat, că nu se putea rescrie povestea deja scrisă de Salem Creek?

Numai tu ai rămas, ultima și cea mai iscusită dintre toate.

Cuvintele au revenit ca să nu-i dea pace lui Lizzy. O fi ea ultima, dar sigur nu era cea mai iscusită. Dacă ar fi fost, nu s-ar fi grăbit așa tare să scape de Moon Girl Farm. Ar fi rămas și ar fi îndreptat lucrurile. Ar fi luptat pentru a demonstra că Althea fusese nevinovată. Să fie oare posibil așa ceva?

Din câte știa, polițiștii nu izbutiseră să găsească nici un indiciu valabil, mulțumiți în absența oricărei dovezi reale să lase opinia publică să decidă la tribunal. Iar publicul – sau în orice caz mare parte din el – se

bucurase cam tare să dea o mână de ajutor. Că nu avusese loc un proces, o condamnare, o sentință, era irelevant. Oamenii știau ce știau și cu asta, basta.

Dar, dacă era adevărat că va exista întotdeauna cineva care să își amintească ziua în care ieșiseră fetele Gilman din apă, putea fi adevărat și că cineva, undeva, își amintea ziua în care intraseră în ea. Poate cineva care știa ceva de care nici măcar nu era conștient. Și poate ăsta era un motiv suficient să încerce.

Capitolul 5

Andrew Greyson a păşit peste parapetul de piatră ce despărţea terenul familiei sale de cel al fetelor Moon, hotărât să se apuce în sfârşit să restaureze sera, aşa cum promisese cu aproape şase luni în urmă. Detesta ideea că Althea murise înainte ca el să se poată ţine de cuvânt, numai că fusese o iarnă interminabilă şi mai avea şi o grămadă de clienţi pentru care trebuia să termine diverse renovări. Crezuse că va mai avea timp – în fond, ea fusese mereu invincibilă –, numai că totul se întâmplase foarte repede spre final, ceea ce, din punctul lui de vedere, era o binecuvântare.

Şi totuşi, iată-l, cu trusa de unelte în mână. Pentru că trebuie să te ţii de promisiuni, mai ales de una făcută unei femei pe patul de moarte. Iar Althea nu era orice fel de femeie. Făcuse parte din viaţa lui de când se ştia, începând cu weekendurile petrecute la fermă, când îşi ajuta tatăl, căruia, atunci când nu se ocupa de magazinul de bricolaj din oraş, îi plăcea să facă pe meşterul. Când s-a mutat Andrew înapoi din Chicago cu patru ani în urmă şi şi-a găsit tatăl cu o sănătate precară, i s-a părut firesc să preia rolul de meşter la Moon Girl Farm.

De-a lungul anilor, nu scăpaseră multe nepeticite sau nereparate. Cunoştea fiecare milimetru din acel loc: fiecare robinet care curgea, fiecare poartă care scârţâia, fiecare coş păcătos de fum, ca să nu mai vorbim de cuptorul care horcăia şi de instalaţia electrică defectuoasă.

În toţi aceşti ani, făcuse tot posibilul să ţină casa în picioare, numai că două sute de ani cu primăveri ploioase şi ierni cu zăpadă îşi lăsaseră inevitabil amprenta, ceea ce presupunea că erau necesare reparaţii pe termen lung, şi asta curând. Din păcate, costurile nu aveau să fie mici şi, cu toate că Althea nu o spusese făţiş, bănuia că nu prea rămăseseră bani.

În cele din urmă, avea să fie vândută, poate cu perspectiva îmbunătăţirilor, deşi, ca arhitect specializat în renovarea proprietăţilor istorice, ar fi sfătuit pe oricine să o radă din temelii şi să construiască de la zero. Şi totuşi, gândul nu-i dădea pace. Ceva legat de locul acesta – cu

trecutul și secretele sale – îl prinsese în mreje încă din copilărie și de-atunci nu-i mai dăduse drumul.

Mă rog, nu ceva – cineva.

Elzibeth Moon.

Lizzy.

De-a lungul timpului, și ea făcuse parte din viața lui, cu toate că nu era ceva reciproc. Aproape douăzeci de ani mai târziu, parcă o vedea ieșind din pădure într-o ploaie de frunze tomnatice, cu părul negru în vânt, ca de pe altă lume și atât de frumoasă, încât i se punea un mare nod în gât. Până la acel moment, fusese vag conștient de existența ei – fetița costelivă cu ochi cenușii enormi care curăța mere în bucătăria bunicii. Și apoi, în acea zi din pădure, când și-a dat seama că fetița slăbuță devenise o femeie de o frumusețe stranie și surprinzătoare.

Ea încremenise la vederea lui, privindu-l ca un mânz speriat. În clipa în care li se întâlniseră privirile, parcă lovise un fulger rapid și intens. Recunoaștere? Ostilitate? După tot acest timp, tot nu-și dădea seama. Întâlnirea nu durase mult – doar câteva bătăi de inimă –, însă, în acele momente tensionate, fără o vorbă sau un gest al capului, îl fermecase. După care începuse să se poarte de parcă era invizibil. La școală, în oraș, chiar și la fermă, făcea tot posibilul să nu dea peste el. Doar nu era vina ei, când el stătea și se holba ca un vițel îndrăgostit lulea.

Abia când a plecat ea la școală și el a urmat sfatul tatălui *să nu se mai învârtă în jurul ei ca un satelit*[1] *și să-și trăiască viața la maximum.* Așa că își burdușise mașina și plecase la facultate. Se descurcase bine, absolvise primul din an și îl aștepta un post la una dintre cele mai prestigioase firme de arhitectură din Chicago. Numai că Orașul Vânturilor își pierduse repede farmecul și, când tatăl lui a recunoscut în sfârșit că avea cancer, era la mintea cocoșului că urma să se întoarcă în Salem Creek.

Presupusese că Lizzy avea să facă același lucru atunci când s-a îmbolnăvit Althea, dar se înșelase. Înțelegea întru câtva. Ea nu se simțise niciodată în apele ei în Salem Creek, iar vânătoarea de vrăjitoare care se iscase atunci când dispăruseră fetele Gilman sigur nu fusese de bun augur. Nu-i scăpau crezurile pedante pe care le aveau uneori cei din micile orașe în New England ori pagubele pe care le puteau provoca acele crezuri atunci când se întorceau împotriva unei întregi familii.

Ultima oară, auzise că era în New York, unde făcea parfumuri. Bravo ei, dacă era fericită. Dumnezeu știe că merita, după toate rahaturile pe care le îndurase.

Mergea absent, rătăcind prin amintiri, dar acum, pe măsură ce se apropia de locul în care se bifurca poteca în dreapta, a auzit niște pași. S-a oprit, întorcându-se spre sursa sunetului. S-a zăpăcit o clipă, cu gândul că exista posibilitatea să fi intrat într-o buclă temporală, anii să fi mers înapoi, azvârlindu-l în momentul acelei întâlniri întâmplătoare, de demult. Următorul gând a fost că își pierduse simțul realității. Abia când s-a întors cu fața spre el și-a dat seama că era într-adevăr acolo, fixându-l cu privirea, ca și cum timpul stătuse în loc. Și-a ținut respirația când li s-au întâlnit privirile, ca lovit în plex. Și mai era de mirare că lumea credea ce credea despre fetele Moon?

Joc de cuvinte între numele „Moon“ (lună) și expresia „moon over someone“ (a visa la cineva)

Capitolul 6

Lizzy a înlemnit apropiindu-se de răscruce, speriată, presupunea ea, de o veveriță care se strecura prin tufișuri. A tras cu ochiul printre arbori, întâi în stânga, apoi în dreapta, în vreme ce auzea sunetul din ce în ce mai aproape. Și atunci l-a văzut – Andrew Greyson – venind printre copaci, în blugi și bocanci, cu o trusă de unelte roșie și ponosită.

Și-a ținut respirația când li s-au întâlnit privirile și a cuprins-o strania senzație de *déjà-vu*. Ce căuta aici? Acum? Din nou?

A aruncat un ochi la trusa de unelte din mâna lui dreaptă. Evvie spusese că va veni cineva să repare sera. Nu ar fi trebuit neapărat să se mire că acela se dovedea a fi Andrew Greyson. Fusese un soi de stâlp al fermei când erau mici, ba chiar și la școală, apărea mereu în cele mai penibile momente, ca un atlet în armură strălucitoare, mereu gata s-o salveze, că voia ea sau nu.

Atunci când a pândit-o la întrunirea de deschidere a anului. Ea stătea singură, ca de obicei, când s-a lăsat lângă ea, rânjind prostește în timp ce-i întindea un pachet desfăcut de Twizzlers. Dintr-odată, toate privirile din sala de sport s-au oprit asupra lor. Cel puțin asta simțea la acel moment. Îi venea să se ascundă sub banchetă. În schimb, spre deliciul colegilor lui de echipă, care ședeau două rânduri mai sus, o zbughise. Din păcate, asta nu-l descurajase. Își tot făcea apariția, ținându-se după tatăl lui când venea să repare un robinet sau o bucată de gard, ivindu-se din neant ca să o ducă acasă cu mașina când s-au deschis cerurile într-o zi și a plouat cu grindină cât bobul de mazăre în tot orașul. Și pe urmă, în seara de la fântâna arteziană, când Rhanna, beată fiind, se dăduse în spectacol în fața întregului oraș, apăruse din nou, ca să o salveze de cei care o bombardau cu întrebări. Încă o lăsa mască. Fusese unul dintre cei mai sexy tipi din școală, elev de excepție, căpitan al echipei de fotbal, clișeul bărbatului impresionant din campus. Nu-și putea închipui ce voia de la cineva ca ea. Poate de milă o făcea. Sau de curiozitate. Fetele Moon stârneau în special curiozitatea.

Iar acum, iată-l încă o dată.

Era mai înalt decât își amintea și cumva mai solid, însă foarte atrăgător, cu părul roșcovan tuns scurt și fața suplă și bronzată. Ultima oară când vorbise Althea despre el, era în Chicago, unde proiecta case șmechere pentru corporatiști căptușiți. Dar asta înainte să moară tatăl lui. Atunci venise definitiv sau se întorsese ca și ea, doar ca să încheie socotelile?

– Salut, a spus el bățos. Poate nu-ți amintești de mine. Sunt...

– Andrew. Din vecini.

A încuviințat, mutând trusa din mâna dreaptă în stânga.

– Nu știam că te-ai întors. Îmi pare rău pentru bunica ta. Știu că erați apropiate pe vremuri.

Lizzy s-a înfiorat la sugestia că nu mai era cazul.

– Încă mai eram.

– Da. Nu am vrut să...

– Mi-a scris că a murit tatăl tău. Îmi pare rău. Îmi aduc aminte că era om bun. Bun cu Althea.

– Da, era, și mulțumesc. Tocmai mă duceam să lucrez la seră.

– Zicea Evvie că o să treci. Mă rog, nu tu, cineva.

S-a așternut o liniște penibilă. Andrew a mutat din nou trusa în cealaltă mână și a făcut un pas în față, ca și cum avea de gând să o însoțească până acasă. Lizzy s-a întors cu spatele, pornind iute pe cărare. Avea de luat o decizie și nu voia companie. Cel puțin nu pe a lui Andrew Greyson.

Acasă, a găsit-o pe Evvie șezând la masa din bucătărie, înconjurată de farfurioare pline cu tot soiul de mărgele colorate. Încropea un colier, înșirând biluțe de sticlă albastră pe un șnur de piele. După o clipă, a ridicat privirea.

– Cum a fost plimbarea?

– Ziceai că vine cineva să repare sera. Nu ai menționat că era vorba de Andrew Greyson.

Evvie a ridicat din umeri.

– Nu m-am gândit că-i important. S-a uitat la mărgelele înșirate, potrivind câteva înainte să ridice ochii. *Este* important?

– M-am mirat să-l văd. Nu știam că s-a întors.

– De aproape trei ani. S-a întors când a căzut tatăl lui la pat și nu a mai plecat. Adevărul este că, după părerea mea, căuta un motiv.

– Ce motiv?

– Știa unde-i este locul. La Chicago nu prea i-a priit. Spre deosebire de Salem Creek. Pur și simplu. Cum a fost plimbarea?

Lizzy a clipit spre ea. Avea obiceiul ăsta de a schimba subiectul atât de brusc, încât nu știai dacă participaseși efectiv la discuție.

– Am ajuns la heleșteu până la urmă, a spus calm. M-a pus pe gânduri când l-am văzut după atâția ani. Toate chestiile alea oribile pe care le spuneau oamenii, pe care le credeau... N-am cum să nu mă gândesc că poate de-asta s-a îmbolnăvit Althea. Poate pur și simplu s-a... lăsat păgubașă.

Evvie a lăsat din mână șiragul de mărgele și i-a aruncat o privire peste ochelari.

– Bunică-ta nu s-a lăsat niciodată păgubașă.

– Evvie, tu nu erai aici. Nu îți poți imagina cum era, cum se uita lumea la ea după ce le-au scos pe fetele alea din apă. Și cel mai rău este că nu i-a făcut nimic să se răzgândească. Cei care au crezut asta atunci încă o mai cred.

– Așa o fi. Dar acum nu se mai poate face nimic. Odată ce-și pun oamenii ceva în cap, nu prea mai ai ce face să se răzgândească. Cel puțin fără dovezi.

– Și dacă *există* dovezi?

Evvie a săltat capul.

– Ce vrei să spui, micuțo?

Lizzy a ridicat din farfurioară o mărgică de un albastru intens precum marea, cu punctulețe de pirită cu aur, lăsând-o să se rostogolească în podul palmei, până când s-a oprit. *Lapis lazuli, pentru dezvăluirea adevărurilor tăinuite.* A lăsat mărgica să cadă în farfurioară și s-a uitat în ochii lui Evvie.

– Aseară m-ai întrebat de ce am venit și am spus că m-am întors ca să mă ocup de obiectele personale ale Altheei, dar adevărul este că nu aveam de gând să vin deloc. După care am găsit un bilet de la Althea, pitit în jurnalul pe care mi l-ai trimis. Zicea că sunt cea mai iscusită dintre fetele Moon și că sunt lucruri care trebuie puse la punct. Poate de-asta am venit – ca să pun lucrurile la punct.

– Să pui lucrurile la punct, a repetat Evvie gânditoare. Și ce înseamnă asta?

Evident că Evvie a sărit drept la partea spinoasă a ecuației.

– Nu știu exact. Dar trebuie să pot face ceva, să găsesc o cale de-a afla ce s-a întâmplat de fapt și să demonstrez că Althea era nevinovată.

Evvie și-a scos ușor ochelarii, încruntată.

– Așa zici?

– Nu știu, dar merită încercat. Opt ani nu înseamnă așa mult. Cineva în orașul ăsta știe ceva, poate ceva ce nici nu e conștient că știe. Poate că niște întrebări deșteaptă amintirile.

– Ar putea deștepta multe altele.

Lizzy s-a uitat urât la ea.

– Cum adică?

– Adică lama are două tăișuri. Vei dezgropa fetele alea în văzul tuturor. S-ar putea ca oamenii să nu vadă cu ochi buni treaba asta.

– Poate că nu, dar nu pot ocoli adevărul doar pentru că aș putea deranja pe cineva. Am făcut-o deja. Am băgat capul în pământ și i-am lăsat pe toți s-o hărțuiască pe bunica. Nu o mai fac.

Evvie a pufnit înăbușit.

– Zicea bunică-ta că ești cutezătoare. Nu mințea.

– Crezi că n-am dreptate?

– Nu, chiar nu. De fapt, știu că ai perfectă dreptate. Dar ce zici tu – să îți bagi nasul, să pui întrebări – s-ar putea să devină neplăcut, iar șansele de a afla adevărul sunt destul de scăzute.

– Știu. Dar când o să plec de-aici, cel puțin o să pot spune că am încercat.

Evvie și-a reașezat ochelarii pe vârful nasului și a luat șiragul pe jumătate terminat.

– Ai habar de unde s-o apuci?

Lizzy a răsuflat îndelung, punându-și problema cu adevărat pentru prima oară.

– Nu am ajuns până acolo, dar bănuiesc că-i foarte bine dacă mă duc întâi la secția de poliție. Trebuie să-mi dau seama unde s-a împotmolit poliția și cât de dispus este comandantul Summers să redeschidă investigația.

– El..., a mormăit Evvie.

– Știu. Puțin probabil să primesc ajutor de la el. Dar trebuie să încerc. Mă duc mâine, înainte să-mi pierd curajul.

– Bunică-ta ar fi mândră.

Lui Lizzy i s-a pus un nod în gât. Cât de tare voia să creadă asta!

– Zici?

Evvie s-a întins peste masă și i-a strâns mâna.

– Să nu te îndoiești vreodată.

Lizzy avea multe lucruri la care să chibzuiască în timp ce ieșea pe ușa vestibulului cu o foarfecă de grădină în buzunar și un coș pe braț. Evvie avea dreptate. Lucrurile aveau s-o ia pe arătură când urmau să afle oamenii că se întorsese, hotărâtă să dezgroape morții.

Salem Creek se fălise dintotdeauna cu reputația sa, mândru să fie supranumit de către revista *Yankee* „o veritabilă mostră de America" și rămânând pe veci pe lista „Celor mai de seamă orășele" în *New England Journal*. Numai că moartea celor două fete îi luase laurii. Nu-și putea închipui o mare fericire pe localnici să li se aducă aminte de căderea bruscă din grații a orașului Salem Creek ori că vina fusese aruncată drept în pragul bunicii ei. Dar acum, ideea de a dovedi nevinovăția Altheei prinsese rădăcini și nu mai avea cum să renunțe. Nedreptățile trebuiau îndreptate și numai ea putea face asta.

Cum traversa curtea, l-a observat pe Andrew așezat pe un genunchi în fața serei, răscolind în trusa cu unelte. A săltat capul. Privirile li s-au întâlnit o fracțiune de secundă. Lizzy și-a luat ochii, grăbind pasul în drum spre ceea ce mai rămăsese din grădina cu flori de câmp a Altheei. Zărise niște flori printre buruieni și s-a gândit că ar fi drăguț să ducă în casă câteva.

Nu a găsit prea multe, insuficient pentru un adevărat aranjament, însă destul să ajungă în câteva borcănele pe pervazul din bucătărie. S-a uitat atent printre plantele năpădite și a cules șopârliță, pălăria-cucului, salvie sălbatică și nalbă, pe care le-a aruncat în coș. I-ar fi plăcut niște albăstrele – culoarea intensă ar fi scos la iveală un contrast frumos cu nuanțele de roz și de fucsia –, numai că nu vedea pe nicăieri.

O întristă să vadă tocmai grădina asta în paragină. Althea avusese dintotdeauna o anumită afinitate pentru florile sălbatice, poate pentru că ofereau multe fără să ceară mai nimic. Pentru cei care urmau Făgașul – adesea numiți păgâni de către neinițiați –, fiecare lucru avea simțire și își știa pe deplin rolul în divinul ciclu al nașterii, creșterii, vieții și morții. Cu gândul ăsta se mângâiase Althea, în ciclurile și anotimpurile care alcătuiau anul, crezul că nimic nu se pierde și nu e inutil, totul avea vremea și scopul său, iar atunci când i se scurgea timpul și scopul respectiv era atins, esența sa dăinuia și căpăta un nou scop.

Tocmai de aceea alegeau fetele Moon să își împrăștie cenușa pe propriul pământ, ca o parte din ele să dăinuie în țărână. Lizzy nu reflectase prea mult asupra datinii, dar se consola să știe că Althea devenise parte trainică din pământul pe care călca. Totuși, merita ceva mai bun decât un petic jalnic de pământ năpădit de buruieni. A aruncat

un ochi în grădină. Nici nu-i lua mult, doar câteva ore și o mână de unelte. O fi fost prostesc – ca și reparațiile pe care le făcea Andrew serei –, numai că într-un fel părea potrivit, o muncă din dragoste pentru femeia care o crescuse atunci când mama ei nu putea fi deranjată.

Înainte să se răzgândească, Lizzy traversa deja câmpul spre hambar, unde Althea ținea tot soiul de furci și lopeți. A glisat drugul din lăcaș și a tras de ușă, care a cedat în cele din urmă, opintindu-se cu un scârțâit de rugină. A intrat, inhalând nălucile miilor de flori culese. Nu mai erau acum, stativele pentru uscat și rastelele fiind goale, însă rămăseseră amintirile, plutind asemenea spiritelor în aerul uscat și rece.

După câteva clipe, i s-au adaptat ochii la lumină și a reușit să distingă formele în întuneric. Uneltele pe care le căuta atârnau de ușă, însă le-a ignorat, îndreptându-se spre tejgheaua lungă de lemn de lângă peretele din fund, unde pe vremuri își prepara parfumurile.

Spațiul de lucru era unul de amator, o adunătură prăfuită de accesorii și echipament improvizat, însă de cum l-a văzut, a devenit nostalgică. Adevărul era că ducea dorul acelor prime zile când învăța din greșeli, când făcea cu entuziasm descoperiri noi și complet neașteptate. La Chenier nu avea parte de multe surprize. De fapt, arareori mai punea călca în laborator, petrecând mare parte din timp în conferințe telefonice sau întâlniri, colaborând cu oameni care nu făceau distincția între floral și oriental.

Lizzy a alungat gândul. Avusese incredibil de mult noroc să îi atragă atenția lui Jaqueline Chenier de cum terminase școala și să pună mâna pe un post pentru care majoritatea o credeau prea tânără și neexperimentată. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare – și era. *Fără doar și poate.* Dar ar fi mințit dacă ar fi zis că nu o apucase o anumită melancolie să se afle încă o dată în hambar.

Uneltele, și-a reamintit sobru în timp ce se îndepărta de tejghea. Venise după unelte, nu să rătăcească în lumea amintirilor. A înșfăcat o furcă și se întindea spre o săpăligă, când o umbră a întunecat ieșirea. S-a întors, speriată să-l vadă pe Andrew în ușă.

– N-ar trebui să fii aici.

S-a holbat la el, cu pulsul întețit.

– E a doua oară azi când apari din senin.

– Nu am apărut din senin, nici atunci, nici acum. Și aș aprecia dacă ai lăsa chestia aia din mână. Îmi dai o stare de agitație.

Lizzy a coborât privirea la furca din mână, consternată s-o vadă îndreptată spre Andrew, de parcă se pregătea să-l împungă cu ea. A lăsat-

o încetișor în jos, enervată că se speria așa ușor.

– Ai nevoie de ceva?

– Da, am nevoie să ieși de-acolo, te rog. E primejdios.

Lizzy a aruncat o privire iute prin hambar, nevăzând nimic câtuși de puțin periculos.

– Cum adică e primejdios? N-are nimic.

– Păi, mai întâi, ușa asta stă să iasă din țâțâni. Ai noroc că nu a venit peste tine când ai deschis-o. Iar acolo – a tăcut, arătând spre creasta acoperișului, printre șipcile căruia se strecura o rază de soare – furtuna din aprilie a smuls o parte din acoperiș și a distrus grinzile. În plus, porumbarul și scara stau să se prăbușească. Și nu de la furtună, s-au uscat și au putrezit, cum se întâmplă în timp. Hambarele din New England sunt trainice, dar nu rezistă o veșnicie. De asemenea, vara trecută am avut o colonie de lilieci, care tind să se întoarcă.

Lizzy s-a uitat la el în timp ce se apropia ușor de ușă. Mirosea a chihlimbar și a santal, a zile răcoroase de toamnă cu o subtilă tentă de fum. Combinația a luat-o prin surprindere – nu flagrant, ci subtil masculină, gata să trezească amintiri pe care le prefera îngropate. Dintotdeauna avusese mirosul ăsta. Dintotdeauna.

Și-a dat capul pe spate, observând pata de catran din părul lui, în timp ce își făcea loc pe lângă el.

– Nu mă sperie liliecii. De fapt, mi se par simpatici. Însă trag linie la acoperișuri care stau să se prăbușească.

Andrew a urmat-o afară, trăgând încet ușa după el.

– Este pe listă.

– Ce listă?

– Cu lucruri pe care i le-am promis bunicii tale că le fac. Am vrut să le rezolv înainte să... Și-a întors privirea, cu umerii lăsați. N-am mai avut timp.

Lui Lizzy i s-a pus un nod în gât și a înghițit în sec.

– Nici eu.

– Mare doamnă, bunica ta. Abia mă apucasem de lucru când a fost diagnosticat tata. Eram nou în firmă și taman ce pusesem mâna pe un proiect mare, așa că nu a suflat o vorbă. N-a zis nimic despre boală până la capăt. Dar bunica ta știa – ori bănuia. I-a gătit, i-a ținut casa curată, îl ducea cu mașina la doctor și îi făcea un ceai special să-i astâmpere greața. Țap căpos. N-am aflat până nu au oprit medicii chimioterapia. Însă Althea a stat mereu alături de el. Îi sunt dator pentru asta.

Lizzy a încropit un zâmbet fugar dintr-un pic de mândrie și un pic de durere.

– Nici mie nu mi-a zis Althea că era bolnavă. Am aflat numai după ce a murit.

– M-am întrebat de ce nu ai venit la ea. Îmi pare rău. Știu că-i greu. M-am înfuriat pe tata că nu mi-a spus, dar el chiar credea că era cel mai bine să nu-mi spună nimic. Bănuiesc că și bunică-ta la fel.

Lizzy se prefăcea că studiază ușa hambarului, dornică să schimbe subiectul.

– Ești amabil că vrei să ajuți, însă noii proprietari vor vrea probabil să vină cu propriile idei în privința reparațiilor.

Andrew s-a îmbățoșat.

– Ai vândut ferma?

– Nu încă, dar o s-o fac.

Părea să-și fi relaxat puțin umerii, dar nu de tot.

– Mda. Apropo. Ar trebui să știi câteva lucruri.

– Cum ar fi?

– Locul ăsta o să aibă nevoie de reparații înainte ca orice bancă să își pună problema să ofere credite, și nu mă refer la o spoială și câteva lalele la ferestre. Instalația electrică este puțin spus defectuoasă și nici cea de apă nu o duce mai bine. Boilerul atârnă de un fir de păr și fiecare acoperiș de pe proprietatea asta trebuie înlocuit.

Lizzy stătea cu ochii în pământ, chibzuind la neplăcutele vești. Încă o complicație pe care nu o prevăzuse. Și pe care nu și-o permitea.

– Nu aveam habar că lucrurile stau așa rău. Bănuiesc că numai ieftin nu o să fie. Nu prea mă scald în bani.

Andrew i-a zâmbit și lui.

– Mi-e teamă că nu. Dar știu eu pe cineva. Prieten de familie. Stă în apropiere. Este dispus să muncească în schimbul mâncării și al unei vorbe bune din când în când.

Lizzy și-a îndreptat umerii.

– Mersi, dar nu aș putea primi. Una este să schimbi câteva geamuri, dar nu te pot lăsa să schimbi instalația electrică și toate țevile de apă.

– Mă cam pricep la renovări de case istorice. De ce nu m-ai lăsa să te ajut?

Lizzy a ridicat mâna, întrerupându-l.

– Nu. Mulțumesc. Văd eu. Poate găsesc pe cineva dispus să cumpere locul așa cum este, cu banii jos. A ridicat bărbia, privindu-l drept în ochi.

Nu vreau să par rea, dar de ce ți-ai pierde timpul? Nici nu ne cunoaștem prea bine.

I-a surâs și a ridicat ușor din umeri.

– Pentru că i-am promis bunicii tale și vreau să mă țin de cuvânt. Îi sunt dator.

– Nu-i poți fi dator. A murit.

– Atunci, se pare că ție îți sunt dator.

Lizzy s-a trezit că nu mai știa ce să zică. S-a gândit fără să vrea la discuția cu Luc pe care o avuseseră cu două zile în urmă și la presupunerea lui superficială că atunci când va moșteni Chenier Fragrances Ltd., avea s-o moștenească și pe ea, de parcă ea era un soi de podoabă sclipicioasă în caseta de bijuterii a mamei lui. Și pe de altă parte, Andrew îi spunea că promisiunea făcută Altheei era o promisiune față de ea acum. Era greu să ignore contrastul.

– Promisiunile nu se moștenesc, a spus ea calm. Nu așa merg lucrurile.

El a ridicat din umeri, zâmbind încă o dată.

– Promisiunea mea, regulile mele. O să bat ușa în cuie înainte să plec, doar ca să fiu sigur că nu se întâmplă nimic. Săptămâna viitoare o să primesc cherestea. Cum termin cu sera, mă apuc de porumbar.

– Tocmai ți-am spus – nu am cu ce te plăti. Și nu-ți pot cere să muncești gratis.

– Lizzy, bunica ta a fost o femeie aparte. Avea un suflet mare și îl folosea ca să ajute oamenii. Nu toată lumea a priceput asta, iar spre sfârșit, chiar și cei care o cunoșteau au uitat. Eu nu sunt printre aceia. Restaurez sera și hambarul din același motiv pentru care te pregătești tu să te duci cu furca în grădina aia prăpădită. Nu o pot reînvia pe Althea, ori schimba felul în care au decurs lucrurile, dar *pot* face asta pentru ea – pot să mă ocup de lucrurile la care ținea.

Lizzy a făcut un efort să nu-și întoarcă privirea, zguduită de intensitatea bruscă din glasul lui. Ori poate bunătatea lui era cea care o punea în defensivă. Fusese alături de Althea la sfârșit, când ea ar fi trebuit să fi fost. Trebuia să aibă un cuvânt de spus în privința asta.

– Andrew, nu-i că nu-mi pasă. Îmi pasă. Dar nu pot rămâne. Știu ce crezi. Știu și ce crede Evvie. Dar am o slujbă – în New York. A clătinat din cap, detestând faptul că simțea nevoia să se apere. Althea *era* Moon Girl Farm. Eu nu sunt. De-asta vând. Pentru că ar trebui să aparțină cuiva care s-o iubească așa cum a iubit-o ea.

Andrew s-a scărpinat cu articulațiile degetelor pe barba tunsă scurt, ca și cum își cântărea cu grijă următoarele cuvinte.

– Și Rhanna? Ea n-o vrea?

Lizzy s-a îmbățoșat auzind numele mamei.

– Nu știm nimic de ea de câțiva ani. Cred că pot spune cu certitudine că nu o interesează.

– Îmi pare rău. N-am știut. Althea nu vorbea prea mult despre ea.

– Ultima oară era pe undeva prin California și își câștiga pâinea cântând.

Și Dumnezeu știe cum altfel.

Partea asta nu a spus-o cu glas tare. Nu era nevoie. Toată lumea din oraș știa povestea Rhannei. Băutura și drogurile. Ușa rotativă a aventurilor de o noapte. Frecventele conflicte cu poliția. Iar Andrew le știa pe toate astea mai bine ca oricine, doar le văzuse cu ochii lui. Lizzy a strâns mai tare furca în mână, străduindu-se să alunge amintirile. Care veneau oricum.

Mulțimea de la Lactobar într-o seară caniculară de vară. Familii cu copii. Puști de la școală, care căutau un loc în care să petreacă vineri seara. Scandalul de la capătul cozii. Oamenii care s-au împrăștiat repede, asemenea unui banc de plevuști, prin parcare și după colț.

Îi urmase, pentru că asta faci când o ia lumea la fugă. După ce a cotit, a zărit mașina poliției în fața primăriei, cu girofarul pâlpâind amețitor. Un hohot de râs. Fluierături admirative pe ici-colo. Un fior de groază când s-a dat mulțimea la o parte. Și apoi Rhanna, dezbrăcată în chiloți, până la genunchi în apa fântânii arteziene, zbierând cât o țineau plămânii „Me and Bobby McGee".

Unul dintre polițiști și-a azvârlit pantofii din picioare și a intrat în apă după ea, alergând-o în cerc, până când s-a făcut roșu la față. Durase cincisprezece minute în cap, dar în cele din urmă a fost scoasă cu forța din fântână, fumată bine și cântând în continuare, în timp ce puneau pătura peste ea și îi aplecau capul ca s-o bage în mașina poliției. Lizzy a simțit o mare ușurare când a văzut mașina alb cu negru plecând. Circul se terminase.

Doar că nu era tocmai așa.

La școală era un băiat, un jucător de fotbal pe nume Brad sau Brett, care o observase în mulțime. Se întorsese spre ea și o arătase cu degetul. *Hei, fata ei! Poate ea e următoarea! Ce ne cânți, dulceață?* Iar au râs. Iar au arătat-o cu degetul. Voise să intre în pământ pe loc, să fugă, să moară. Numai că n-o ascultau picioarele. Iar atunci, din neant, a simțit o mână pe umăr, care a ghidat-o prin gloată, pe stradă, după colț.

Și-a smuls în sfârșit brațul și s-a uitat urât la salvatorul ei – băiatul din vecini, al cărui tată făcea tot soiul de treburi pentru bunica ei, tipul cu rânjetul și cu Twizzler.

Voise să-i arate bunătate, s-o cruțe de alte umilințe, dar chipul lui, vag luminat de felinarul de deasupra, arăta compătimire, iar pentru asta îl urâse. Îi și spusese, înainte să-l lase singur pe trotuar.

Fusese umilită de două ori în acea seară. Prima dată de o gloată de spectatori care făceau glume răutăcioase, a doua oară de cineva care încerca să-i arate bunătate. Straniu, mai tare a durut a doua, motiv pentru care, din acea zi, făcuse eforturi și mai mari să îl evite. Doar crescuse în familia Moon, era pregătită să fie arătată cu degetul și bârfită. Nu și să i se arate bunătate. Și iată-l, iar era bun și o privea așa cum o făcuse în seara aceea sub felinar, scoțând la iveală senzații pe care prefera să nu le trăiască.

– Trebuie să plec, a spus, ridicând furca pe umăr. Am treabă.

N-avea decât să creadă ce voia. De-a lungul anilor, învățase cel puțin să nu-i pese ce credeau ceilalți. Numai că atunci când s-a întors să plece, s-a întrebat fără să vrea ce-ar fi zis el dacă ar fi știut că avea de gând să-i facă o vizită șefului poliției.

Capitolul 7

19 iulie

Lizzy conducea încet prin centrul orașului, gândindu-se cum să-l abordeze mai bine pe comandantul Summers. Nu se schimbaseră prea multe de când plecase, nu că ar fi mirat-o. În orașele mici din New England, progresul venea lent. Nu erau necesare centrele comerciale. Exact cum își doreau localnicii. Străzi adormite, mărginite de magazine mici de familie, ticsite de mușcate în vitrine, meniul zilei scris cu cretă pe tăbliță negre și boluri cu apă pe trotuar pentru câței însetați. Mai mult farmec nu găseai în New England, chiar dacă pe alocuri tindea să dea în paraginã.

Numai că progresul nu se poticnise întru totul. La colț cu strada Elm se afla o nouă cafenea cu produse aduse direct de la fermă, iar acolo unde pe vremuri fusese curățătoria se afla o librărie. Biblioteca se îmbogățise cu o aripă nouă-nouță, iar fostul salon de frumusețe Cut&Dry fusese înlocuit de unul de tatuaje, pe nume Inky.

A cotit pe Third, unde cât vedeai cu ochii erau numai clădiri din cărămidă roșie ce găzduiau complexul de siguranță publică din Salem Creek. Evident, parcarea din fața secției de poliție era aproape goală. Dincolo de un rar caz de dublă omucidere, Salem Creek se bucura de o rată destul de scăzută a infracționalității.

Sergentul de la recepție a ridicat ochii când ea a deschis ușile de sticlă fumurie.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Speram să vorbesc cu comandantul Summers.

Lizzy a aruncat un ochi la numele de pe ecuson. Sergentul Oberlin. Era slab băț și înota în uniforma neagră scrobită, iar obrajii îi erau ciuruiți de cicatrice recente de acnee. Și-a trecut limba peste dinți, măsurând-o cu un aer comic de vanitate.

– Are de-a face cu chestiuni polițienești, doamnă?

– Doar am venit la secția de poliție, nu-i așa?

Sergentul s-a îmbujorat ușor.

– Da, doamnă.

– Bun. Și da, este o chestiune polițienească. Mă refer la o crimă. Mă rog, la două crime, de fapt.

Dintr-odată, Oberlin a făcut ochii cât cepele.

– Crime?

Lizzy a zâmbit prietenos, mulțumită că avea parte de întreaga lui atenție.

– Este vorba despre un caz vechi – crimele Gilman.

– Puteți să-mi spuneți pe litere?

Cu greu s-a abținut Lizzy să nu-și dea ochii peste cap. Înainte să răspundă, a apărut la recepție un căpitan corpolent, cu părul de culoarea vatei de oțel.

– Mă ocup eu, Todd. Mă scuzați, domnișoară...

– Moon, a completat Lizzy. Elzibeth Moon.

– Da, desigur. Domnișoara Moon. Mi se pare mie sau v-am auzit întrebând de cazul Gilman?

– Ați auzit bine. Am venit să vorbesc cu comandantul Summers despre investigație.

– ...Investigație?

Privirea nedumerită a căpitanului confirma ce Lizzy bănuia deja. Nu se desfășura *nici o* investigație.

– Șeful poliției este la birou?

Sergentul și-a dres glasul, încropind un zâmbet crispat.

– Mi-e teamă că șeful este ocupat acum, dar dacă doriți să îmi împărtășiți natura solicitării, i-aș transmite bucuros.

– Nu este necesar, i-a răspuns Lizzy, ducându-se alene spre rândul de scaune din plastic de la perete și așezându-se. Aștept.

Era limpede că nu asta era reacția așteptată.

– Dar, domnișoară...?

– Moon, a repetat cu răceală. Sunt nepoata Altheei Moon și aș aprecia dacă i-ați spune șefului că am venit să vorbesc cu el imediat ce poate.

Căpitanul părea să presimtă înfrângerea. Lizzy l-a urmărit cum a dispărut pe aceeași ușă pe care intrase, întrebându-se când avea să revină cu o nouă scuză. În schimb, și-a făcut apariția Randall Summers.

Lizzy s-a crispat instinctiv. Era înalt și lat, dar nu mai avea silueta atletică de pe vremuri. Era mai masiv, îi pocnea jacheta bleumarin pe

piept și îi atârna turul pantalonilor, compensând pentru începutul de burduhan. Iar părul lui avea o stranie nuanță de blond, fără doar și poate folosită direct din cutia de vopsea cumpărată de la farmacie. Îi amintea de gazda decrepită a unei emisiuni TV.

– Domnișoară Moon, a spus el cu un zâmbet pătat de nicotină, în timp ce-i strângea mâna. Nu m-a anunțat nimeni că v-ați întors.

A ridicat ochii la el fără să zâmbească.

– Ar fi trebuit să fiți anunțat?

– Nu, voiam să spun că... după moartea bunicii dumneavoastră, ne cam așteptam să reveniți. Iar când nu s-a întâmplat, am presupus...

Nu a terminat, iar Lizzy se întreba la *cine* anume se referea și ce anume presupuneau aceștia.

– M-am întors abia de două zile. Am venit pentru că vreau să știu în ce stadiu se află cazul Gilman.

Summers i-a aruncat un rânjet slinos. Duhnea a bomboane de mentă și a vinul de seara trecută.

– Haideți afară, bine? Am nevoie de o țigară și acum nu se mai poate fuma în interior.

Lizzy l-a urmat pe aleea din față. El a scos un pachet de Marlboro din buzunarul jachetei și o brichetă masivă argintie, după care i-a întins pachetul.

– Nu. Mulțumesc. Nu fumez. Ancheta Gilman, a reluat ea după primul lui fum lung de țigară. Cum stau lucrurile?

Summers părea ușor iritat când a scos fumul pe gură.

– Nu stau în nici un fel, domnișoară Moon. Nu există o asemenea anchetă.

– Dar nu ați găsit criminalul.

El i-a aruncat o privire piezișă în timp ce trăgea iar din țigară.

– Nu a fost nimeni acuzat, adevărat.

Aluzia lui Summers era de netăgăduit. În ce-l privea, *găsise* criminalul, doar că nu fusese capabil să construiască respectivul caz. Acum, că murise Althea, considera cazul încheiat.

– Așadar, asta a fost? Nu mai căutați?

A mijit ochii la ea, cu obrajii mai rumeni decât cu o clipă în urmă.

– Au trecut opt ani de când au apărut fetele în helești bunicii dumneavoastră, domnișoară Moon. Opt ani, un indiciu anonim, două păpuși *voodoo* și un flacon gol din prăvălia bunicii dumneavoastră într-unul din buzunarele uneia dintre fete. Ăsta este stadiul anchetei. Nu avem amprente, nici arma crimei. Doar două fete moarte și helești

bunicii dumneavoastră. Unde anume mai sugerați să *căutăm*? Ori poate aveți un glob de cristal să ni-l împrumutați.

Lizzy i-a susținut privirea fără să clipească. În cazul în care voia să-i apese pe butoane, își pierdea timpul. Nu exista clișeu să nu-l fi auzit de-a lungul anilor – și pe care să nu fi învățat să-l ignore. Nici nu o surprindea atitudinea lui. Nu-și mascase vreodată convingerea că Althea era vinovată, ori sentimentele față de fetele Moon în general. Prejudicii probabil alimentate de pedanta lui soție, Miriam, care cânta la orga bisericii și care șezuse în prima strană la așa-zisa veghe pentru Heather și Darcy Gilman, azvârlind în stânga și în dreapta vorbe precum *păgânism* și *necredință* în fața camerelor TV.

– Îmi puteți spune când ați făcut investigații ultima oară? Când ați vorbit cu cineva care își poate aminti despre momentul în care au dispărut fetele?

– A trecut... ceva vreme.

– Adică luni? Ani?

Summers a dat un bobârnac mucului de țigară în parcare și s-a îndreptat de spate.

– Suntem în Salem Creek, domnișoară Moon, nu la New York City. Suntem un oraș mic, nu avem mulți polițiști, cu atât mai puțin capital. Asta înseamnă că trebuie să alegem cu grijă felul în care alocăm resursele. Și să mă scuzați că vorbesc pe șleau, am lucruri mai bune de făcut cu acele resurse decât să le risipesc pe un caz vechi de opt ani, la fel de mort ca fetele în sine.

Lizzy s-a uitat cu gura căscată la el, șocată de cruzime. În ce-l privea, fetele Gilman nu erau decât un număr de caz, ceva ce trebuia bifat pe o listă, o chestiune de resurse cheltuite. A tras aer în piept și a numărat până la zece. Venise să-i ceară s-o călăuzească. Nu câștiga nimic dacă-și pierdea cumpătul.

– Domnule comandant Summers, sunt sigură că este cumplit pentru dumneavoastră. Dar bani nu am. Și, după cum bănuiți, am și eu motivele mele să aflu ce s-a întâmplat cu acele fete. Aș vrea să cred că, în calitatea dumneavoastră de șef al poliției, aflarea adevărului este la fel de importantă ca și pentru mine.

– Sigur că da. Îmi iau foarte în serios datoriile față de această comunitate.

– În acest caz nu vă deranjează dacă mai pun și eu niște întrebări să văd ce își amintesc oamenii de-atunci?

– De fapt, mă deranjează. Deja fierbea la foc mic, emanând un iz de metal încins în timp ce se străduia să își tempereze furia. Orașul ăsta a fost întors cu fundul în sus când au dispărut fetele. A fost ca la circ. Presa, care mișuna peste tot și vorbea despre criminali în serie și Dumnezeu știe ce altceva. Abia după cinci ani s-a mai putut vinde o parcelă de pământ în orașul ăsta. Și nu vă prefaceți că nu habar n-aveți la ce mă refer, că amândoi știm că nu-i așa. O fi superstiție, dar atunci când adulmecă lumea genul ăla de treabă, o iau toți la fugă în direcția opusă. A durat câțiva ani, dar lucrurile au revenit în sfârșit la normal aici și nu am nevoie să vă băgați nasul și să treziți amintiri pe care oamenii preferă să le uite.

– Și familia Gilman? Cum credeți că se simt, știind că cel care le-a ucis fiicele este liber ca pasărea cerului? Credeți că dau doi bani pe valoarea proprietății lor?

– Vă asigur, domnișoară Moon, că dacă aș fi putut construi un caz împotriva criminalului, aș fi făcut-o cu ani în urmă. Înțeleg miza dumneavoastră în toate astea, dar acum nu mai are rost, nu? Bunica dumneavoastră a murit, la fel și fetele acelea. Și nimic din ce ați face dumneavoastră sau altcineva nu le-ar aduce înapoi. Câteodată justiția își face singură treaba. Ce-ar fi să ne facem o favoare și să lăsăm morții în mormintele lor?

Lizzy mai avea foarte puțin să-i sară la gât. Se vedea treaba că Althea îi făcuse o mare favoare murind și punând ordine în lucrurile neterminate. Iar pentru el poate că se terminase. Dar nu și pentru ea.

– Aș vrea să vorbesc cu detectivul care s-a ocupat de caz.

Summers a suspinat, vădit sătul de discuție.

– Așa cum am mai spus, cazul s-a încheiat acum câțiva ani. În ce-l privește pe Roger Coleman, a părăsit departamentul tot acum câțiva ani. Cam ciudat... Coleman ăsta. Unii ar zice un agitator. Nu cred că mai știe cineva ceva de el de când s-a mutat.

– Unde s-a mutat?

Summers a ridicat din umeri.

– Habar n-am. A încetat să mai fie problema mea în ziua în care și-a predat insigna. Acum vă rog să mă scuzați, mă duc la dineul primarului Cavanaugh. Se pensionează după șaptesprezece ani și aș vrea să îmi prezint omagiile.

Dădea să se îndrepte spre ușă când l-a oprit Lizzy. Puține șanse, dar trebuia să întrebe.

– Presupun că nu m-ați lăsa să văd dosarul cazului...

– Presupuneți corect.

A dat apoi din cap, cu o politețe distantă, și s-a făcut nevăzut.

Până nu a urcat la volan, Lizzy nu și-a dat seama că tremura. Summers o ajutase atât cât se așteptase și fusese încă pe atât de scârbos, însă nu plecase cu mâna goală. Avea un nume. Roger Coleman. Acum nu mai trebuia decât să-l găsească.

I-a sunat mobilul când ieșea din parcare. Luc. A apăsat pe butonul căștii să răspundă.

– Care-i treaba?

– Asta voiam să te întreb și eu. Cum merge?

– Merge.

– Când te întorci?

– Abia am ajuns.

– Știu. Mă gândeam că arzi de nerăbdare să te cari de-acolo. A chicotit sec. Cu fantomele trecutului și toate alea.

Lizzy a răsuflat. *Chiar că fantome.*

– Luc, a intervenit ceva. De fapt, două lucruri. S-ar putea ca vizita asta să dureze ceva mai mult decât mă așteptam. Casa necesită reparații serioase. Din ce zice Andrew, o să am noroc dacă reușesc s-o vând.

– Cine-i Andrew?

– Un vecin și prieten al bunicii. Mai este și arhitect. Mi-a înșiruit o listă de reparații cât un cearșaf. Nu prea știu cum o să mă descurc cu toate.

– Atunci n-o face. Dărâm-o și cu asta, basta. O poți vinde ca proprietate fără îmbunătățiri. Plus că scad impozitele. Bam, ai rezolvat problema.

Am rezolvat problema? Una era să vândă casa, și cu totul altceva s-o radă din temelii.

– Aici am crescut!

– Și din câte îmi amintesc, abia așteptai să pleci.

Usturătoare replică. Nu vorbele în sine, ci modul crud în care i le azvârlise.

– N-ai pic de sentimentalism în tine, așa-i?

– Nici nu am pretins vreodată. Face parte din farmecul meu. Dar dacă tot am ajuns la sentimente, nu cumva arhitectul Andrew este unul dintre lucrurile care au intervenit?

Întrebarea a luat-o prin surprindere pe Lizzy.

– De ce ai întreba așa ceva?

– Din curiozitate. A urmat o pauză lungă, s-au auzit sertare deschizându-se și închizându-se, iar în cele din urmă, un soi de gând ulterior: Mi-e dor de tine.

– Nu-i adevărat.

– De unde *știi*?

– Tocmai mi-ai spus că nu ești defel sentimental.

Luc a cedat, schimbând subiectul.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Acest Andrew care este atât de săritor – vorbim de un amor de pe vremuri sau ce?

– Nu, deloc. Este doar o veche cunoștință. Face treabă pentru bunica.

– Bunica ta este moartă.

Lizzy s-a abținut să nu ofteze.

– Este o poveste lungă și chiar nu am chef de asta acum.

– Fie. Atât timp cât nu-mi acaparează noul director de creație. Ziceai ceva de alt lucru care a intervenit și m-ai asigurat că nu este vorba despre Andrew. Deci care e?

Lizzy și-a mușcat buza, pedepsindu-se că nu fusese mai grijulie. Ce era să zică? *Încerc să o scot pe bunica nevinovată de crimă?*

– Nimic, a spus în cele din urmă. Chestii legale pe care trebuie să le rezolv. *Bun, nu-i taman minciună. Practic, o dublă crimă are de-a face cu treburile legale.* După cum spuneam, s-ar putea să dureze mai mult decât credeam.

– Adică zile? Săptămâni?

– Nu știu. Dar mi-au rămas zile libere și o să trebuiască să le folosesc.

Luc nu a spus nimic o clipă. Lizzy îl auzea bătând constant cu stiloul în birou, tic pe care-l avea când se enerva.

– Cred că ar trebui să vezi lucrurile în perspectivă, a spus în cele din urmă. Fă ce ai de făcut și cară-te de-acolo. Promit că vei fi ușurată când se va termina, ca și cum ai încheia un capitol pentru a începe unul nou.

Lizzy a strâns volanul în mâini de i s-au albit articulațiile.

– Asta ai simțit tu când a murit mama ta? Ușurare?

S-a așternut încă o dată tăcerea. S-a auzit din nou stiloul țăcănind.

– Oamenii mor, iubito. Asta-i viața. N-ai de ce să te simți vinovată că vinzi ceva ce îți aparține. Termină mai repede și hai acasă.

Poate din pricina felului în care insista să-i zică „iubito", după ce-i ceruse de sute de ori să nu o mai facă, ori a lipsei totale de empatie, Lizzy a simțit dintr-odată nevoia să închidă. Acum, înainte să spună ceva și să regrete.

– Auzi, trebuie să închid. Conduc și este nebunie în trafic.

– Lizzy...

– Te sun când știu mai multe.

Capitolul 8

Lizzy încă fierbea în urma discuției cu Luc atunci când a intrat pe alee și a observat o camionetă albă utilitară parcată lângă casă. Cuvintele ANDREW GREYSON – ARHITECT erau inscripționate pe ambele portiere. Și-a adus aminte că, din ce-i spusese, Andrew comandase cherestea pentru hambar. Probabil venise să o livreze. Și-a ferit ochii când a coborât din mașină, căutându-l cu privirea pe proprietate. În schimb, a zărit un bărbat în salopetă cenușie uzată venind spre ea.

Era înalt și mătăhălos, părându-i vag familiar. Lizzy și-a bătut capul să își amintească numele său. Sau cel puțin un nume. Familia Hanley le fuseseră vecini pe vremuri, terenul lor mărginind Moon Girl Farm în nord. Nu că ar fi fost vreodată deosebit de prietenoși. Mai ales bătrânul, care bea la greu și rar era văzut în oraș.

Fuseseră doi băieți – Hollis și Dennis –, unul mai mare cu un an decât celălalt și prieteni la cataramă. Nu-i cunoscuse niciodată suficient de bine cât să-i deosebească, dar dacă era să își dea cu presupusul, ar fi zis că Dennis era – fratele mai mare – cel care venea acum spre ea. Nu se prea schimbase de-a lungul anilor. Avea gâtul mai gros poate, însă părul tot de culoarea porumbului și ochii de același bleu tulburător.

Lizzy i-a făcut politicos cu mâna în timp ce se apropia. Hanley a ignorat gestul trecând pe lângă ea și lăsând în urmă un *sillage*[2] înțepător de cupru, sare și apă stătută, precum fundul mâlos în timpul refluxului. Cum de nu-l mai simțea nimeni? A tras aer în piept superficial de câteva ori în timp ce-l urmărea cum aduna un braț de cherestea, probabil pentru reparațiile pe care voia să le facă Andrew hambarului.

S-a străduit să zâmbească atunci când el a săltat șase bucăți de 5 x 10 pe umăr.

– Dacă îmi spui cât îți datorez, îți scriu un cec.

Hanley a fulgerat-o din priviri, ocolind-o încă o dată.

– N-am trimis nici o factură. Mi s-a spus doar să las astea.

Lizzy l-a urmărit cu privirea până la hambar, unde a aruncat lemnul peste mormanul existent din fața ușii. Gâfâia până s-a întors. Ea aștepta un semn că a terminat. În schimb, a trântit hayonul, a urcat în camionetă și a lăsat-o într-un nor de praf.

Lizzy s-a uitat după el până a dispărut de pe alee, neputându-se descotorosi de duhoarea lui. Ori de licărul aspru din ochii lui când o privise. Or fi apărut un salon de tatuat și o nouă cafenea în centru, însă disprețul lui Dennis Hanley îi dădea clar de înțeles că unele lucruri nu aveau să se schimbe vreodată în Salem Creek.

Încă stătea încruntată când a zărit-o pe Evvie dând târcoale prin ce mai rămăsese din grădina de legume, în șorțul ei decolorat de creton. Grădina nu mai era ce fusese, însă rezistase mai bine decât ferma și încă se puteau găsi suficient de multe fructe de pădure și legume.

Evvie a aruncat un pumn de păstăi de mazăre în buzunarul șorțului și a ridicat privirea, măsurând-o pe Lizzy cu ochii mijiți.

– Zici că ți s-au înecat corăbiile.

Lizzy s-a încruntat la ea.

– Ce mi s-a înecat?

– Așa zicea tata. Adică ești la pământ. Să înțeleg că nu a mers bine cu șeful poliției.

– Putem spune și asta. Cazul a fost închis cu ani în urmă și nu are de gând să-l redeschidă. De fapt, a spus: „câteodată justiția își face singură treaba".

Evvie s-a mohorât.

– Și ce i-ai zis?

– Că am de gând să fac o mică anchetă.

– Fără îndoială că s-a bucurat.

– Nu, nu tocmai. Mi-a spus foarte clar că preferă s-o las baltă. Mi-a înșirat ceva despre valoarea proprietăților și că aș alunga oamenii. Am cerut să vorbesc cu detectivul care s-a ocupat de investigație – Roger Coleman îl cheamă, dar se pare că s-a mutat. Din ce zice Summers, nu mai știe nimeni nimic de el de când a demisionat din poliție.

Evvie a mormăit, scoțându-și mizeria de sub unghii.

– Se vede cât de multe știe.

Lizzy a apucat-o de încheietura mâinii.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că cineva știe foarte bine unde s-a dus omul ăla și întâmplător locuiește alături.

Lizzy s-a uitat în direcția degetului mare și strâmb al lui Evvie.

– Andrew?

– Îhîîî... A trecut pe-aici acum câțiva ani să întrebe dacă bunica ta are vreo problemă de renovează el noua casă a detectivului. Cică nu voia să o facă dacă nu-i convenea ei. Și vorbea serios. Dar o știi pe Althea. A zis că omul ăla nu-și făcea decât treaba și că fusese foarte politicos în perioada aia.

– Deci a acceptat slujba?

– Din câte știu. Dar dacă vrei să afli sigur, bate-i la ușă și întreabă.

Pe proprietatea familiei Greyson lucrurile se schimbaseră fără doar și poate. Gardul viu deplorabil, care amenințase cândva să înghită casa cu totul, fusese smuls și înlocuit cu gherghine, iarbă-mare și crini de un portocaliu intens.

Casa în sine se transforma și ea. Pe o latură apăruse o anexă cu ferestre mari, horn de piatră și o verandă panoramică ce urma să dea spre dealuri când era gata. Se vedea treaba că Andrew își lăsase amprenta peste tot după moartea tatălui său.

Lizzy a pornit pe alee spre ușă, mirată s-o găsească deschisă larg. De undeva dinăuntru răzbea ecoul ciocanului. A bătut, după care a strigat ca să acopere bocănitul constant.

– Hei! Andrew?

Zgomotul a încetat. Andrew a apărut câteva clipe mai târziu, vădit surprins s-o vadă în pragul ușii.

– Hei! A tăcut, ștergându-și fața cu mâneca, înainte să-și scoată rumegușul din păr. Care-i treaba?

Lizzy a șovăit în timp ce observa starea casei. Scosese mobila și dușumeaua era acoperită cu folii de protecție masive.

– Pot reveni dacă ai treabă.

– Să nu îndrăznești. Căutam o scuză să fac pauză. Intră.

Aerul avea un miros intens de lemn proaspăt tăiat și de vapori de vopsea cu iz dulceag-cleios.

– Renovezi, a remarcat ea, intrând în cameră. Am observat grădinile din față. Sunt frumoase. Aș pune însă niște îngrășământ. O să scadă nevoia de apă și nu mai cresc buruienile așa mult.

– Vorbești ca bunică-ta. Apropo, mi-a lăsat totul în scris. De fapt, totul este conceptul ei. Sunt expert la pereți și cabluri, dar când vine vorba de chestiile din exterior, sunt pe dinafară. Vrei să-ți arăt?

Lizzy l-a urmat în bucătărie, unde noul parchet era plin de rumeguș. Era mare și deschisă, cu o insulă pentru gătit în centru și ferestre mari ce

dădeau spre noua verandă. Mobila era din oțel inoxidabil de ultimul răcnet, iluminarea modernizată cu casete încastrate, dulapurile făcute din lemn negru cu nuanțe satinate.

– O să fie superb când o să termini, i-a spus, trecându-și mâna admirativ peste ușile unuia dintre dulapuri. Îmi place la nebunie lemnul ăsta.

– Încă mai am de decis ce fel de granit o să folosesc. Ai chef să-ți dai cu părerea? A luat trei mostre de pe frigider și i le-a întins. Am selectat trei.

Lizzy s-a uitat în bucătărie și din nou la mostre. După o clipă, a luat-o pe cea din mijloc – cea mai deschisă la culoare – și a ridicat-o lângă ușile dulapului.

– Asta, a spus, și i-a dat-o înapoi. Fundalul crem va lumina încăperea, pe când filoanele întunecate pun în armonie lemnul cu oțelul.

– S-a făcut, șefa. Dar să știi că s-ar putea să te mai consult când vine timpul să aleg obiectele de uz casnic. Ah, apropo, ți-a adus Dennis lemnul pentru hambar?

– Da. Cu toate că nu sunt foarte sigură că *era* Dennis. Nu am reușit niciodată să-i deosebesc.

– Dap. Sigur era Dennis. Lucrează în tura de noapte la fabrica de ambalat carne, dar de câteva ori pe săptămână mă ajută cu livrările și una-alta.

– Nu-i prea prietenos, nu?

Andrew a clătinat din cap.

– Mi-e teamă că nu, dar nu o iau personal. Este și mai rău de când i-a murit fratele.

– A murit Hollis?

– Acum doi ani. Accident de mașină pe *Route 125*, nu mult după ce s-a întors din Afganistan. Bietul de el n-a apucat să se bucure un pic de viață. A fost dintotdeauna mai încet la minte, dar avea grijă Dennis de el. S-au înrolat amândoi și au presupus că vor ajunge în același batalion, dar nu a fost așa. I-a fost greu lui Hollis de capul lui. S-a întors o epavă. Cred că Dennis se simte răspunzător pentru felul în care au decurs lucrurile. Sunt destul de sigur că de-aia a primit să-l angajez, ca s-o ajute pe soția lui Hollis.

– Aoleu... Era căsătorit?

– Da. S-a însurat cu Helen, mezina lui Bonnie Markham. Copilul nici nu împlinise un an când a murit el. O fetiță pe nume Kayla. Acum cred că are trei ani.

Lizzy a clătinat din cap, afectată la gândul că o fetiță trebuia să crească fără tată, iar o tânără soție, fără soț.

– Ce cumplit. Dar bine că are Dennis grijă de familia fratelui. Nu l-aș fi crezut genul, dar n-ar trebui să fiu tocmai eu cea care judecă. Am venit să-ți cer o favoare.

– Bine, zi.

– Am fost la Randall Summers azi, în legătură cu cazul Gilman.

– Serios?

Privirea lui spunea totul.

– Știu. De ce aș răscoli din nou trecutul? Jur că n-am vrut. Dar acum, că am venit, nu pot decât să mă gândesc cât de cumplit trebuie să fi fost pentru Althea, știind că oamenii au crezut-o în stare de... Și-a întors privirea, lăsând pe seama lui Andrew să priceapă. Mă gândeam că poate îmi spune ceva nou.

Andrew și-a ținguiat buzele gânditor.

– Înțeleg că vrei să dovedești nevinovăția Altheei. Mă mir doar că te-ai gândit că va vrea Summers să te ajute. N-a prea fost niciodată prietenul fetelor Moon.

– Poate, dar trebuia să încep de undeva. Și ai dreptate. Nu vrea să mă ajute. N-a stat decât să-mi spună că îmi pierd timpul. Pe urmă a dat fuga la nu știu ce dineu cu primarul.

– Evident.

– De ce *evident*?

– Summers numără zilele până se pensiona sau murea Cavanaugh. Iar săptămâna trecută a devenit oficial. Primarul își face bagajele și se mută în Carolina de Nord, la nepoți. Oricum nu aveai prea multe șanse, dar acum, că se apropie alegerile, n-ai nici una să primești ajutor din partea celor influenți din Salem Creek.

– Motiv pentru care vin cu favoarea de care ziceam. S-a îndepărtat, ducându-se să se uite pe geam. Am cerut să vorbesc cu detectivul care s-a ocupat de caz. Summers mi-a spus că și-a dat demisia acum câțiva ani și că s-a mutat. Mai și pretinde că nu știe nimeni unde s-a dus. Dar Evvie zice că s-ar putea să știi tu.

– Roger.

Lizzy s-a întors dinspre fereastră, nădăjduind dintr-odată.

– Da! Știi cum pot lua legătura cu el? O adresă sau un număr de telefon?

Andrew și-a trecut mâna prin păr, cântărind vădit răspunsul.

– Am și una, și alta, deși mă îndoiesc că o să fie încântat să ți le dau. Acum este detectiv particular, lucrează pentru fratele lui în Dover. L-aș putea suna însă, să-l întreb dacă are chef să vorbească cu tine. S-ar putea să nu fie cazul. Am impresia că amintirile pe care le are legate de secția de poliție din Salem Creek nu sunt deloc fericite.

– Sună-l. Te rog. Vreau numai să-i pun câteva întrebări, să văd dacă a mai apărut ceva nou. Probabil nu voi afla nimic, dar merită să am o discuție.

S-a uitat atent la ea o clipă, cu capul înclinat într-o parte, de parcă încerca să deslușească o enigmă.

– Am o curiozitate. Mai devreme ziceai că nu ai vrut niciodată să sapi și să scoți ceva la iveală. Acum zici că vrei să muți munții din loc și să întorci Salem Creek cu susul în jos. Asta da răsturnare de situație.

– Știu. Și aș vrea să pot explica. Adevărul este că nu știu ce s-a întâmplat. Eram furioasă când am plecat. Atât de furioasă, că am jurat să nu mai pun piciorul vreodată în orașul ăsta.

– Și totuși, iată-te.

A încuviințat.

– Iată-mă.

– Este drum lung de la New York. Din mai multe puncte de vedere.

Lizzy a ridicat din umeri, știind că răspunsul ar suna ridicol în fața cuiva ca Andrew. A oricui, de fapt.

– Mă simt în siguranță la New York. Știu că poate sună ciudat, dar acolo este mai ușor să fii anonim, doar un chip între milioane, unde toată lumea are o poveste, dar nimeni nu are timp să pună întrebări. Sunt sigură că pentru tine nu are sens. Tu nu ai vrut niciodată să dispari, să fii pur și simplu invizibil, dar eu da – și încă mai vreau uneori.

– Ei bine, nu-ți pot spune decât un lucru. Din clipa în care vei începe să pui întrebări legate de crimele alea, numai invizibilă nu vei fi.

– Știu asta. Dar câteodată trebuie să ieși din vizuină, nu? Să fii de partea dreptății. Uneori nu pot să nu mă gândesc că poate dacă nu aș fi încercat atât de mult să fiu invizibilă când a început toată nebunia, lucrurile ar fi stat altfel. În schimb, m-am ascuns și am lăsat totul la voia întâmplării.

– Lizzy, nu te poți învinovăți pentru ce s-a întâmplat. Vorbim de Salem Creek. Aici oamenii nu sunt uciși, mor de plictiseală și de bătrânețe. Orașul ăsta și-a pierdut mințile când au apărut fetele moarte. Li s-a făcut frică, iar frica determină oamenii să facă nebunii, uneori lucruri

ruşinoase. Ce s-a întâmplat cu Althea a fost ca un incendiu spontan. A mistuit întreg oraşul.

– Cu siguranţă a mistuit-o pe bunica.

– Şi pe tine.

– Da, a recunoscut Lizzy calm. Şi pe mine.

– Nu ţi-e teamă să-l reaprinzi?

– Ba da. Dar nu atât de teamă încât să plec de-aici ştiind că nici măcar nu am încercat să aflu adevărul. Althea o merită, chiar dacă am ajuns cu opt ani mai târziu.

– O să-l sun pe Roger dimineaţă. Nu-ţi garantez nimic, dar este un tip decent. Şi-a luat slujba în serios, dar el şi Summers se băteau cap în cap mereu. Nu s-a mirat nimeni când a demisionat şi s-a angajat ca detectiv la firma de avocatură a fratelui său. Poate te ajută, dar cum ziceam, habar n-am cum va reacţiona. Având în vedere trecutul cu Summers, s-ar putea să nu vrea să se bage.

Lizzy a încuviinţat. Prost să fii să te bagi în asemenea mocirlă.

– Mulţumesc. Orice ar zice, apreciez ajutorul tău. Aştept veşti.

Dâră de parfum aplicat direct pe piele

Capitolul 9

21 iulie

Lizzy a simțit un gol în stomac când a virat Andrew pe drumul Dover Point. Roger Coleman consimțise să discute cu ea, dar cu două condiții: Andrew să fie prezent la discuție și în nici un caz să nu se aștepte nimeni ca el să interacționeze cu Randall Summers. Se părea că Andrew avusese dreptate în privința frecușului dintre detectiv și fostul său șef.

Nu era sigură ce reacție va avea la revederea detectivului. Nu se omora după ideea de a sta față în față cu cel care le bătuse la ușă cu un mandat de percheziție în buzunar. Dar acum era prea târziu să dea înapoi. Intrau pe aleea îngustă, mărginită de pini înalți și aplecați de vânt.

Terenul era lunguieț și umbros, o parcelă triunghiulară cuibărită la malul orașului portuar Little Bay. Casa era micuță, pe un singur nivel, din ardezie albastru-petrol și cu obloane albe impecabile. În curtea laterală se afla o bărcuță cu pânze, probabil în reparații.

Lizzy și-a lăsat poșeta pe scaun și a coborât din mașină. Nu era pregătită în clipa în care Roger Coleman s-a ridicat brusc de pe lada de lapte pe care șezuse lângă carenă. Și-a luat inima în dinți văzându-l că se apropie. Își amintea că era înalt, politicos, dar impunător, brunet și tuns periuță, cu maxilarul îngust și proeminent. Nu se schimbase prea mult în ultimii ani. Era încă înalt, cu trăsături pronunțate, și încă ușor impunător, în ciuda faptului că îi încărunțea părul și în locul uniformei scrobite purta blugi largi și un tricou găurit.

Andrew era numai un zâmbet când i-a întins mâna.

– Văd că tot la vechitura asta de cocă lucrezi.

Roger a rânjit strângându-i mâna lui Andrew.

– Curând îi pun pânzele. Cu puțin noroc, o bag în apă înainte de reflux. Și-a umflat pieptul mândru, arătând cu degetul mare peste umăr. Ba am și botezat-o.

Era o barcă micuță, nu mai mare de nouă metri, cu un singur catarg și cocă de un albastru decolorat. Lizzy a mijit ochii să distingă literele de la pupa. SLEUTH[3] JOHN B. Era un joc de cuvinte legat de un vechi cântec al trupei Beach Boys și se potrivea profesiei lui, cu toate că îi venea greu să și-l imagineze pe Coleman, cu înălțimea lui considerabilă, în stare să se plieze în cabina care nu putea fi decât foarte mică.

Lizzy și-a îndreptat din nou privirea spre Coleman. A lăsat ochii în pământ când a prezentat-o Andrew, neputând înfiripa un zâmbet când a întins mâna. A prins un iz de pantofi lustruiți și de bumbac proaspăt călcat, așa cum îi vine bine unui detectiv pedant. Dar mai era ceva, o vagă urmă de frunze umede, care nu avea nici o legătură cu tot restul. Era un miros obscur și subtil, unul pe care-l asociase mereu cu durerea sau cu tristețea, dar când a făcut efortul de a-l privi în ochi, nu a remarcat nimic din toate astea. Poate i se stricase radarul.

– Mulțumesc că ați fost de acord să mă primiți, domnule detectiv.

Coleman a cercetat-o cu ochii care nu-i erau nici argintii, nici verzi, ci de o nuanță intermediară. Lizzy își amintea acei ochi: ageri și tulburător de stăruitori, deloc grăbiți să treacă mai departe cu privirea până nu evaluau totul temeinic.

– Roger, a corectat-o monoton. Doar Roger.

I-a invitat înăuntru și le-a turnat câte un pahar de ceai cu gheață, după care i-a arătat repede lui Lizzy casa și îndeosebi renovările făcute de Andrew cu doi ani în urmă. Peretele dărâmat între sufragerie și bucătărie, fereastra de servire între bucătărie și verandă, luminatoarele din sufragerie.

După ce au terminat cu amabilitățile, au ieșit pe verandă. În spatele casei, golful leneș se lăfăia în soarele amiezii, scânteind ca argintul și tot aproape în plin flux. Lizzy și-a înclinat fața în sus, recunoscătoare brizei care venea dinspre apă.

– Carevasăzică, a spus Roger după ce s-au așezat pe scaune. Mi-a spus Andrew că aveți o misiune.

Lizzy i-a aruncat o privire lui Andrew, care amesteca gheața în pahar și se uita spre apă. Aranjase întâlnirea și consimțise să o însoțească, însă de-acum trebuia să se descurce singură.

– Da, cred că așa se cheamă. A tăcut, neștiind cu ce să înceapă. Bunica nu le-a făcut rău acelor fete, a spus în cele din urmă. Cineva a făcut-o însă, iar dacă există o cale să aflu cine, vreau să încerc.

A privit-o din nou intens cu acei ochi verzi-cenușii.

– Sunteți conștientă că sunt șanse mici să descoperiți ceva nou – că tot ce veți face probabil va fi să le reamintiți tuturor ceea ce gândeau și de ce gândeau așa?

– Da.

– Și tot vreți s-o faceți?

– Da.

– Chiar dacă veți afla ceva ce nu vreți să știți?

Știa ce o întreba de fapt. În mintea lui, exista o șansă ca, în căutarea adevărului, să descopere de fapt dovezi care mai degrabă o implicau decât o exonerau pe Althea. Dar el nu știa ce știa ea, și anume că Althea era incapabilă de a face rău oricui, darămite unor fetițe.

– Nu va fi cazul.

El a încuviințat detașat, dornic deocamdată să o creadă pe cuvânt.

– Ei bine atunci, ce vreți să știți?

– De ce ați demisionat din poliție?

Roger s-a uitat la ea clipind, vădit surprins de întrebare.

– Pentru că venise timpul.

Un răspuns evaziv, un mod politicos de a-i spune că nu era treaba ei. Dar dacă era să aibă încredere în el, trebuia să știe povestea și să înțeleagă ce-l determinase să renunțe la ceea ce fusese, fără îndoială, cel mai important caz din cariera lui.

– Prin urmare, v-ați pensionat?

– Oficial? Nu.

A mijit ochii spre apă, unde o bărcuță roșu cu alb se legăna leneș în ancoră.

– Mi-am dat demisia. Pentru că nu mai puteam da randament.

– Nu știu ce înseamnă asta.

– Înseamnă că eu și comandantul Summers aveam viziuni diferite despre responsabilitatea poliției față de public. El voia să se descotorosească de cazul Gilman, iar eu voiam să sap până scoteam totul la iveală.

Tonul prozaic al lui Coleman a luat-o prin surprindere.

– Nu credeți că voia să-l rezolve?

– Poate la început. Când primea toată atenția în presă. Un bărbat important căruia îi apare numele în ziare, mereu dispus să dea interviuri. Pe urmă, reportajele n-au mai fost deloc plăcute și a pus frână. A început să scurteze programul de lucru, să nu ne mai asigure resursele, nu voia să semneze hârtii ca să trimitem chestii la laboratorul național, că nu erau prevăzute în buget. Iar presa nu avea acces. Toate declarațiile trebuiau să

treacă pe la el. Era ciudat. A fost dintotdeauna cam despotic, dar de data asta era cu totul altceva.

– Adică?

– Era ca și cum se petrecea ceva ce noi, restul, nu știam.

– L-ați înfruntat?

– Nu-l *înfruntă* nimeni pe Randall Summers. Dar mi-am exprimat îngrijorarea.

– Și ce s-a întâmplat?

A ridicat din umeri.

– Am cumpărat o barcă cu pânze și m-am dus să lucrez pentru fratele meu.

– Ah... da.

– Nu mă înțelege greșit. Îmi place ce fac acum. Este util. Însă munca polițienească îmi era în sânge. Știu că sună răsuflat, de parcă aș fi vreun cercetaș, dar așa am simțit mereu față de slujbă. Cred că asta simțim majoritatea. Suntem mândri de ceea ce facem. Deoarece considerăm că într-adevăr contează. A tăcut, uitându-se din nou spre golf, la o bărcuță cu motor în care se zbenguiau un tată cu fiul său. I-a pierit zâmbetul după ce și-a întors privirea. Unii dintre noi ne dăm viața în slujba asta. Slujba nu este la fel de binevoitoare cu noi.

Lizzy s-a uitat spre interiorul casei. Nu observase până acum, dar nu vedea nici urmă de femeie în jur, nici verighetă pe degetul lui. Era singur? Divorțat? Își amintea izul de frunze umede pe care îl adulmecase mai devreme și s-a trezit întrebându-se dacă Roger Coleman renunțase la ceva – sau la cineva – pentru slujbă și dacă meritase alegerea făcută.

Andrew amesteca leneș în ceai, iar cuburile de gheață se ciocneau ritmic de sticlă. A așezat paharul și s-a aplecat cu coatele pe genunchi.

– Am încălca regulile dacă am discuta stadiul în care se afla cazul când ai plecat? Nu vrea nici unul dintre noi să îți încalci principiile, dar Lizzy are și ea simțul datoriei. Ar vrea să știe că a făcut tot ce a putut ca să dovedească nevinovăția bunicii ei. Și întâi s-a dus la Summers, dar nu a ajutat prea mult.

Roger a încuviințat sobru.

– Aș vrea să spun că mă surprinde, dar nu este cazul. Omul ăsta nu dădea doi bani pe siguranța publică. Postul de șef al poliției îl vede ca pe o treabă temporară, o trambulină spre lucruri mărețe.

Andrew a surprins privirea lui Lizzy, spunându-i parcă „ți-am zis eu".

– Primarul Cavanaugh tocmai și-a anunțat pensionarea.

Buzele lui Roger s-au subțiat.

– Caz în care puteți face pariu că în această clipă ies din tiparniță panourile publicitare cu VOTAȚI SUMMERS. Nu că ar fi fost cine știe ce secret. Știam cu toții că aspira să ajungă primar sau mai sus. Îl vedeam lucrând la asta, mulgând cazurile importante pentru a-și vedea numele în ziare. Nu-i păsa decât de circ. Mai puțin în cazul în care dădea el prost. Atunci nu voia să fie implicat.

Andrew s-a încruntat.

– Crezi că îl stigmatizau crimele Gilman?

Roger a răsuflat îndelung.

– Crimele Gilman erau ca un stigmat. Oamenii din Salem Creek nu sunt obișnuiți să vadă genul ăsta de lucruri la știrile locale. Așa că, atunci când se întâmplă, nu durează mult până arată cu degetul. Și degetul nu era îndreptat doar spre Summers. Și Cavanaugh era asaltat, iar alegerile erau aproape. Era în interesul tuturor să se descotorosească de caz.

– Nu al tuturor, a ripostat Lizzy. Dar a obținut ce a vrut. Nu a existat nici o soluționare. Nici un arest. Nici un proces. Nimic.

Roger s-a uitat la ea peste degetele împreunate ca o turlă.

– Trebuie să aveți în vedere dovezile de care dispuneam. Sau mai degrabă de care nu dispuneam. Aveam cadavrele și un pont anonim, dar nimic care s-o lege pe bunica dumneavoastră direct de crime. Nici motiv. Nici armă. Nici teste științifice concrete, de nici un fel. Să zicem că mergem mai departe și facem o arestare ca să temperăm furtuna. Pe urmă mergem la tribunal. Doar că nu putem construi cazul și bunica ta este declarată nevinovată. Ultimul lucru de care are nevoie Cavanaugh în timp ce face campanie pentru voturi este ca oamenii să-și amintească faptul că două fete au murit în timpul mandatului lui și că șeful poliției lasă un criminal liber. A tăcut, ridicând din umeri mai hotărât. Uneori, când nu poți construi un caz, este mai bine să nu faci nimic decât să dai cu bățul în cuibul de viespi. Strategia a funcționat. Este încă pe poziții.

Andrew s-a îndreptat de spate, cumpănind parcă vorbele grele ale lui Roger.

– Oare Cavanaugh i-a cerut lui Summers să frâneze investigația, ce crezi?

– Nu, a răspuns monoton Roger. Cred că i-a spus să o îngroape cu totul. Probabil că Summers nu a fost încântat la început. O condamnare l-ar fi făcut erou, campion al forțelor de lege și ordine. Dar când și-a dat seama că era improbabil să obțină o condamnare, a schimbat imediat macazul. Bănuiesc că era vorba și de „o mână spală pe alta". Cavanaugh voia să

dispară povestea ca să câștige alegerile, iar Summers voia ajutor când venea în sfârșit timpul ca primarul să-și vadă de drum.

Lizzy se uita uluită la el.

– Păi, și a abandonat pur și simplu investigarea unei crime?

– Mai degrabă a lăsat-o să moară în fașă, dar tot aia e. Pretindea că are de-a face cu bugetul, dar nu l-am crezut nici unul. Avem și noi un caz important și, dintr-odată, băieții mei nu primesc ore suplimentare de care au nevoie să meargă pe teren, nu primesc aprobare pentru laboratoare, care ne-ar putea ajuta să stabilim de când stăteau fetele în apă ori dacă fusese vreuna dintre ele otrăvită. La analizele toxicologice nu am găsit decât alcool, dar nu este neobișnuit dacă trece semnificativ de mult timp înainte să fie prelevate mostrele. Fermentarea alterează totul. Mai pui și două săptămâni sub apă și nu mai înțelegi nimic.

– Și părinții? a întrebat Lizzy, dornică să schimbe subiectul. Nu au cerut răspunsuri?

– Ba da, cel puțin Fred Gilman. Dar Summers a izbutit să-l convingă că ancheta s-a poticnit și asta a fost. Nu că Gilman s-a răzgândit vreodată în privința vinovăției bunicii tale, dar pentru Summers nu era o problemă. Nu-i păsa ce credeau oamenii, atât timp cât el și Cavanaugh nu își murdăreau mâinile.

Lizzy se holba la el uluită.

– Nu își murdăreau mâinile? Domnule detectiv, bunica primea amenințări cu moartea. Ne îngrozeam ori de câte ori ieșea din casă.

– Știu. Lucrurile au... scăpat de sub control. A fost destul de rău când s-a aflat că am găsit flaconul în buzunarul lui Heather. Din sticlă albastră, cum folosea bunica dumneavoastră, dar fără etichetă. Când a confirmat că fetele fuseseră în prăvălia ei în după-amiaza în care au dispărut, ei bine, inevitabil, oamenii au tras concluzii. Din câte știau toți – inclusiv noi –, Althea fusese ultima persoană care le văzuse pe fete în viață.

– *Încredere în sine*, i-a spus Lizzy în șoaptă. Așa se numea amestecul de ulei pe care i-l făcuse în acea zi lui Heather. Voia să se îndrăgostească un băiat de ea. De-asta a venit la prăvălie, pentru o poțiune de dragoste. Dar Althea nu credea în poțiuni de dragoste. Considera că erau manipulate, așa că i-a vândut în schimb ulei de *Încredere în sine* lui Heather, să-și dea pe încheietura mâinii. Este o combinație din uleiuri de cedru și garoafă, folosită pentru a insufla încredere. Nu este sedativ și nici pe departe otrăvitoare. Dar v-a spus deja bunica toate astea.

Roger a încuviințat.

– Așa-i.

– Numai că nu ați crezut-o.

– Gâtul flaconului era crăpat când l-am scos din buzunarul lui Heather. Nu aveam ce analiza, nu aveam cum să verificăm conținutul. Ne-am gândit că un soi de sedativ poate explica felul în care, la vârsta ei, bunica ta putea doborî două fete. Ne făceam treaba, domnișoară Moon.

– Eram de față când ați venit cu oamenii dumneavoastră, a spus Lizzy ușor. Eu v-am deschis ușa.

– Da, a răspuns Roger, iar felul în care și-a înclinat vag capul arăta că știa că intrau pe un teritoriu incomod. Îmi amintesc.

Lizzy s-a ridicat brusc și s-a dus la balustradă, oarecum îngrețoșată din pricina amintirilor și a furiei. Probabil că Andrew a simțit-o, căci s-a dus numaidecât lângă ea, punându-și ușor mâna peste a ei pe balustradă. Nu a spus nimic, dar îi putea citi ușor întrebarea din ochi.

Ești OK?

Când a dat din cap că da, Andrew s-a întors spre Roger.

– Roger, aduci vorba de un lucru care m-a tot nedumerit. Althea Moon avea o înălțime de cel mult 1,60 metri și mă îndoiesc că avea mai mult de patruzeci și cinci de kilograme și udă leoarcă. E posibil să fi fost suficient de puternică să provoace vătămările pe care le aveau fetele la cap?

– Doar Darcy, cea mică, a fost lovită în cap, i-a explicat Roger sobru. Hematom subdural. Sinistră chestie. Dar legistul nu putea fi sigur care a fost exact cauza morții. Păreau să aibă hemoragie pulmonară, ceea ce se întâmplă uneori la victimele înecului. Greu de spus însă, după atâta timp în heleșteu. Heather a fost strangulată. Avea traheea strivită, două vertebre cervicale rupte. Plămânii erau curați, ceea ce înseamnă că a murit înainte să ajungă în apă.

Lizzy avea fără să vrea un respect ranchiunos față de Roger Coleman. Trecuseră opt ani de când fuseseră ucise surorile Gilman, iar el le ținea minte numele și le spunea Darcy și Heather, în loc să se adreseze de parcă ar fi fost victime anonime.

Andrew rămăsese tăcut, încruntat, ca și cum încerca să dibuiască un răspuns în mintea lui.

– Cât timp a trecut între cele două morți? a întrebat în cele din urmă.

Roger a ridicat din umeri.

– Nivelul de descompunere era similar la ambele fete, dar asta are de-a face mai mult cu timpul petrecut în apă decât cu momentul morții. Probabil au murit la scurt timp una după alta, dar nu avem de unde ști sigur. Sunt multe lucruri pe care nu le putem ști sigur.

– Zic și eu ce-i în capul meu, dar dacă lăsăm deoparte ecuația, cât de probabil este ca Althea să le fi ucis pe amândouă? Adică, o femeie de peste șaizeci de ani împotriva a două fete tinere? Ai zice că cel puțin una ar fi scăpat. Mai puțin dacă au fost legate. Nu erau, nu-i așa?

– În apă, nu. Scafandrii au răscolit heleșteul căutând funie, bandă adezivă, orice cu care să fi fost legate, însă au ieșit cu mâna goală.

– Atunci cum să fi izbutit?

– Asta este întrebarea, nu? De fapt, este unul dintre lucrurile care nu mi-au dat pace.

Lizzy a săltat brusc capul. Era primul semn pe care-l dădea că avea dubii în privința vinovăției Altheei și a profitat de el.

– Nu considerați că ea a făcut-o.

– Nu am spus asta.

– Dar aveți îndoieli. Tocmai ați zis.

– Inițial nu am avut. Trupurile au fost descoperite în heleșteul bunicii dumneavoastră, ținute la fund cu pietre, iar dacă e să te învețe ceva meseria asta este că suspectul evident e suspectul evident. Numai că nu este treaba mea să hotărăsc cine este vinovat și cine nu. Treaba mea este să urmăresc dovezile. Iar în cazul ăsta, unele lucruri nu se puteau pune cap la cap.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi motivul pentru care informatorul anonim nu a ieșit la iveală când i-am cerut să ne contacteze din nou. Nici măcar când am crescut recompensa. Și apoi mai este motivul. În ruptul capului nu reușeam să-mi dau seama de ce ar fi vrut bunica dumneavoastră să le facă rău unor fete și pe urmă să le arunce în propriul heleșteu, unde sigur știa că vor fi găsite în cele din urmă. De-a lungul anilor, s-au spus multe despre Althea Moon, însă nu a spus nimeni că era proastă.

– Nu, a spus Lizzy sec. Nu era. Cine, așadar?

Roger a scuturat din cap.

– Asta este cealaltă problemă. Este mult mai greu să dovedești că cineva *nu* a făcut ceva, decât că a făcut. Oricum ar fi, cazurile importante tind să prindă propria inerție. Dovezile arată într-o anumită direcție și aia este direcția în care se uită toată lumea. Presa, publicul și, da, uneori legea. Este nevoie de ceva substanțial ca să schimbe inerția într-o nouă direcție și nu am avut așa ceva. Nu am avut nimic.

– Și n-ați avut nici o problemă să-i lăsați pe toți să o creadă vinovată pe Althea?

Roger s-a ridicat crispat din scaun.

– Haideți cu mine, domnișoară Moon.

Lizzy a surprins privirea lui Andrew în timp ce-l urmau pe Roger în casă. Au trecut prin bucătărie și sufragerie, apoi pe un hol scurt pe marginea căruia erau trei uși, din care două deschise. Prima era o mică baie pentru oaspeți. A doua părea să fie dormitorul lui Roger, mobilat doar cu un pat, un birou și o bandă de alergat în fața ferestrei.

Ultima ușă era închisă. Roger nu a spus nimic când a deschis-o, dându-se la o parte ca să intre Lizzy și Andrew înaintea lui. Camera era mică și slab luminată, obloanele trase ca să nu intre soarele amiezii. Nu era nici un soi de mobilă, doar vrafuri de cutii de carton pe jos, în centrul încăperii.

Lizzy s-a uitat de la cutii la Roger.

– Ce sunt toate astea?

– Astea, a spus Roger melancolic, reprezintă cariera mea. Cel puțin din trecut. Notițe personale din fiecare caz la care am lucrat ca detectiv. A pătruns în cameră, îndreptându-se spre două cutii așezate separat de celelalte. Iar astea, a adăugat, punând mâna pe cutia de sus, sunt dosarele cazului Gilman.

Lizzy l-a privit precaut.

– Oare ar trebui să fie la dumneavoastră?

– Nu sunt documente oficiale ale poliției. Doar lucruri pe care le țin laolaltă ca să pot lucra de-acasă la caz. Mai mult notițe. A săltat capacul și a scos o mână de carnețele negre. Am fost acuzat că sunt strângător, dar adevărul este că gândesc mai bine cu hârtia în față.

Lizzy s-a apropiat, uitându-se în cutia cu carnete și dosare aruncate unele peste altele.

– Cred că sunt sute de pagini aici. Ce sunt toate astea?

– Notițe, practic despre tot ce-mi aminteam la sfârșitul fiecărei zile, gânduri rebele, observații neoficiale pe care voiam să le cercetez. Impresii pe care le notam după interogări și ședințe zilnice. Orice credeam că va fi o piesă ce se va potrivi într-un puzzle la un moment dat.

– Cum naiba ai găsit timp pentru toate astea?

– Cum ziceam, unii dintre noi își dau viața pentru slujbă. Soția și fiul meu au fost uciși la scurt timp după ce am devenit detectiv. Se întorceau de la un meci de *Tae Kwon Do* în Manchester. Era polei pe drum și mașina a ajuns pe celălalt sens în trafic. Trebuia să merg cu ei în seara aia, dar eram blocat la o interogare. Poate dacă aș fi condus eu... Și-a luat o clipă ochii de la ea. Fiul meu avea unsprezece ani.

Lui Lizzy i s-a pus un nod în gât. Radarul ei funcționa perfect. O soție și un fiu. Cum era posibil să fi supraviețuit unei asemenea pierderi? Să tot pui un picior în fața celuilalt după ce ai pierdut tot ce conta?

– Îmi pare tare rău.

Roger și-a încovoiat umerii, stânjenit evident din pricina suferinței sale.

– Pe urmă nu mi-a rămas decât munca. Și notițele mele. Mă rog, sunt toate aici.

Andrew s-a apropiat, lungindu-și gâtul ca să inspecteze conținutul cutiilor de carton.

– Nu-mi vine să cred că ați păstrat toate astea.

– Fratele meu este procuror. Primul lucru pe care mi l-a spus când am intrat în poliție a fost să nu mă descotorosesc nicicând de notițe, pentru că nu știi niciodată când se întoarce un caz să te muște de fund. Nu am uitat niciodată. Habar nu aveți de câte ori a ajuns cel mai mic detaliu să aducă lumină într-un caz. Nu că ar fi probabil să se întâmple și în cazul ăsta. Dumnezeu știe că am căutat ore în șir lucruri care mi-ar fi putut scăpa. Din păcate, nu am găsit nimic.

Admirația lui Lizzy față de Roger Coleman a atins noi culmi.

– Ați luat foarte în serios cazul.

– Îmi iau toate cazurile foarte în serios, dar recunosc că ăsta m-a afectat foarte rău. Știu cum este să-ți pierzi copilul, dar eu nu a trebuit să mă întreb ce s-a petrecut cu fiul meu. Oricum ar fi, am știut. Nu și familia Gilman. Și ei încă nu știu. Nu-mi pot imagina cum este să te trezești în fiecare zi și să știi că ți-ai pierdut copilul și să nu ai habar cum sau de ce. Tot din acest motiv am fost de acord să vorbesc cu dumneavoastră. Când mi-a spus Andrew că vă gândiți să o luați de la capăt cu cercetările, mi-am dat seama că poate părinții fetelor Gilman nu sunt singurii care merită răspunsuri.

– Mulțumesc, domnule detectiv.

– Roger, i-a reamintit. Am șaptesprezece ani ca detectiv și în tot acel timp am avut doar trei cazuri pe care nu le-am putut rezolva. Ăsta a fost unul dintre ele. Vă spun asta pentru că trebuie să înțelegeți că singura mea miză în toată povestea asta este aflarea adevărului și că orice aș găsi are strict acest scop. Nu lucrez pentru dumneavoastră.

– Înțeleg. Aștept vești de la tine. Între timp, mă gândeam să vorbesc cu familia Gilman.

Roger s-a întunecat la față.

– N-aveți decât să încercați, însă mă îndoiesc că veți ajunge prea departe. Ultima oară când am luat legătura cu ei, Fred Gilman era să-mi rupă capul, iar doamna Gilman arăta ca o stafie. Nu că nu i-aș înțelege pe oricare dintre ei. El voia capul cuiva în țeapă, iar ea își dorea doar să se termine totul. Voiau să se împace, iar eu nu le puteam oferi alinarea asta.

– Poate încă le-o putem oferi, a spus Lizzy simplu. Dacă pot să-i fac să vadă că asta vreau și eu, o să stea de vorbă cu mine.

– Poate, a răspuns Roger, cu toate că nu părea deloc convins. Apropo, mi-a părut tare rău să aflu de bunica dumneavoastră. Părea o femeie bună, în ciuda celor ce se petreceau în lumea ei. Aș vrea ca drumurile noastre să se fi întâlnit în circumstanțe diferite.

Lizzy l-a privit drept în ochi.

– Roger, nu ea le-a ucis pe fete.

– Habar nu aveți cât aș vrea să cred asta, domnișoară Moon.

– Lizzy, l-a corectat. Și cred că nici pe jumate cât aș vrea eu să ți-o dovedesc.

„Sloop John B“ în original, aici „copoi“, „detectiv“

Capitolul 10

La întoarcere, Lizzy stătea tăcută. Îl simțea pe Andrew aruncându-i câte o privire, însă era prea preocupată să digere tot ce aflase despre maniera neglijentă în care abordase Randall Summers investigația ca să facă orice conversație. Și totuși, într-un mod pervers, îi dăduse speranță. Până atunci fusese convinsă că poliția pur și simplu se împotmolise, când adevărul era că investigația fusese suprimată în mod deliberat și tainic.

Acum era limpede de ce abandonase Roger o carieră de aproape douăzeci de ani în departamentul poliției din Salem Creek. Nici nu-l cunoștea bine, dar văzuse suficient cât să știe că nu era omul care să tolereze convenienețele și abuzul flagrant, adică ceea ce ajunseseră să fie faptele lui Summers. Motiv pentru care îl credea când îi spusese că trecuse meticulos prin notițele sale în căutarea vreunui indiciu sărit din vedere. Nu pentru că voia s-o ajute pe ea, ci pentru că voia să afle adevărul. Pentru că așa era el construit.

– Am ajuns, a spus Andrew când intrau pe alee. Ne-am întors acasă. A scos din viteză și s-a întors spre ea. N-ai zis mai nimic de când am plecat de la Roger. Ești OK?

– N-am nimic. Ținea poșeta într-o mână și mânerul portierei cu cealaltă, gata să rămână singură cu gândurile ei. În schimb, s-a lăsat moale la loc. Sunt multe de asimilat, știi? Să aflu că șeful poliției era dispus s-o lase pe bunica să suporte consecințele unui lucru pe care nu-l făcuse, doar pentru că voia el într-o bună zi să candideze la primărie. Ce fel de om face așa ceva?

– Unul ambițios.

Lizzy a clătinat din cap, neputând pricepe.

– Trebuie să spunem cuiva.

– Cui? Summers nu are șef, dacă nu-l pui la socoteală pe Cavanaugh, și cred că pot spune cu mâna pe inimă că nu o să ne fie de ajutor.

– Atunci, guvernatorului. Sau presei. Oricui.

Andrew și-a întors privirea, cu mâinile încă pe volan.

– Lizzy, înțeleg că ești furioasă, dar câte bătălii ai de gând să duci?

– Câte sunt necesare.

El a răsuflat, lent și gânditor.

– Bine. Poate le iei totuși pe rând. Deocamdată concentrează-te la ce contează.

– Vreau să vorbesc cu familia Gilman.

Un soi de grimasă a traversat chipul lui Andrew.

– Probabil că ești ultimul om cu care vor să vorbească. De ce nu aștepți să vezi ce descoperă Roger?

– Și dacă nu descoperă nimic?

– Nu știu. Nu sunt sigur că este o idee bună să-i târăști din nou pe părinți prin toate cele.

– Încerc să aflu ce s-a întâmplat cu fiicele lor. Nu crezi că ar vrea să mă ajute s-o fac?

– Lizzy, în mintea lor, știu deja ce s-a întâmplat. În ce-i privește, tu doar ai vrea să dovedești că Althea era nevinovată. Ar trebui să știi și că s-au despărțit acum câțiva ani. Fred a rămas, dar sunt destul de sigur că mi s-a spus că Susan s-a mutat.

Lui Lizzy îi părea rău, însă nu o mira. Auzise despre căsnicii care se destrămau când murea un copil. Soții care își blamau soții. Soți care se închideau în ei emoțional. Greu de imaginat cum să îți vezi de viață după ce îți este smulsă inima din piept. Și apoi, cei doi Gilman nu trebuiau să-și imagineze. Ei chiar trecuseră prin asta.

– Crezi că nu sunt îngrozită de ce li s-a întâmplat? Eram de față când am văzut privirea lui Susan Gilman în ziua în care le-au scos pe fete din helești nostru. Am văzut-o murind în sinea ei când a plecat furgoneta legistului. Dar și Althea a murit. Numai eu am rămas, singura căreia mai poate să-i pese de reputația *ei*. Cu ce greșesc?

– Nu greșești. Spun doar să nu te pripești. Iar dacă hotărăști să vorbești cu ei, nu uita că durerea lor este diferită de a ta. Poate nu la fel de proaspătă, însă o rană la fel de vie.

Lizzy a încuviințat, apucând mânerul portierei, după care s-a oprit.

– Mulțumesc că ai venit cu mine. Chiar dacă nu iese nimic, ai fost amabil să mă ajuți.

– Cu plăcere.

S-a uitat din susul aleii după Andrew, care pleca. Poate avea dreptate. Poate ar trebui să-i lase în pace pe Gilmani. Ce drept avea ea să rupă coaja unei răni abia vindecate? Salem Creek își văzuse de viață. Poate venise timpul să facă la fel, să pună ferma pe piață și să dea totul uitării.

Când a ajuns, Evvie era în bucătărie și scotea ceva rumen și aromat din cuptor. Mirosul de coacăze calde plutea în aer. Lizzy s-a uitat la tava de pe aragaz și s-a dus cu gândul la Althea. Nu făcea nimeni tartă de coacăze ca Althea, dar asta arăta – și mirosea – extrem de asemănător.

– Ai făcut tartă, a spus, zâmbindu-i lui Evvie. Ador tarta.

– Mi-a spus bunică-ta.

– Culegeam împreună coacăzele noastre, apoi veneam acasă și făceam un dezastru. Până terminam, aveam degetele și buzele albastre. Este de departe desertul meu preferat.

– Și asta mi-a spus.

S-a uitat la tava cu bunătățile rumene și siropoase, apoi din nou la Evvie.

– Ai... făcut-o pentru mine?

– M-am gândit că ai nevoie de ceva să te înveselească după discuția cu detectivul. Avem înghețată în congelator.

– De vanilie?

– Cum altfel?

Lizzy a clipit ca să-și stăvilească lacrimile neașteptate. Fusese o zi plină de emoții și avea nervii întinși la maximum.

– Mulțumesc, Evvie. Este un gest tare frumos.

Evvie a încuviințat, primind recunoștința, însă se vedea că voia să discute treburi serioase.

– Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?

Lizzy s-a dus la congelator și a scos o cutie de înghețată, după care a luat două boluri din dulap.

– Nu este deloc cum mă așteptam. Este... sincer.

– Nu auzi asta prea des.

– Nu, dar i se potrivește. Îi pasă de adevăr. Ceea ce nu pot spune despre Summers.

Evvie a pus plăcinta în boluri și i-a dat-o lui Lizzy, care a adăugat o lingură generoasă de înghețată pe fiecare plăcintă înainte să se îndrepte spre masă.

– Este de acord să mă ajute, a spus, lăsându-se pe scaun. Are în camera de oaspeți două cutii cu notițe legate de investigație și mi-a promis să treacă încă o dată prin ele, în caz că i-a scăpat ceva. Între timp, mă gândesc să vorbesc cu familia Gilman.

Lizzy aștepta o privire dezaprobatoare, însă Evvie doar a încuviințat.

– Va trebui să te mulțumești cu tatăl, a spus cu gura plină de tartă. Mama s-a cărat acum câțiva ani și de-atunci nu mai știe nimeni nimic de

ea.

– Mi-a zis Andrew.

– N-ai ce zice. Cică nu-i nimic de capul domnului Gilman. Mă îndoiesc că ar avea ce să fie după tot ce s-a petrecut. Și cine ar vrea să trăiască într-un loc în care tot ce vezi îți amintește ce ai pierdut? Eu nu, știu asta. Totuși, acolo este. Locuiește în Meadow Park acum, în rulota parcată lângă bâlci. Și sunt destul de sigură că încă lucrează la Mason Electric.

Lizzy a luat o lingură de tartă, dar s-a oprit înainte s-o bage în gură.

– Detectivul nu crede că o să ajung prea departe. Nici Andrew. Și încep să cred că au dreptate. Fred Gilman îmi va arunca o privire și o va vedea pe Althea – femeia pe care o crede ucigașa fetițelor lui.

– Foarte posibil. Și probabil se va enerva. Dar când te-ai hotărât să faci asta, ai știut că o să enervezi oamenii. Te-ai răzgândit?

– Nu știu. Poate. Mă gândesc cum m-aș simți în locul părinților, dacă ar veni cineva și m-ar face să retrăiesc totul. Pare o cruzime, mai ales că cel mai probabil nu voi obține nimic. Mă întreb doar dacă merită.

Evvie a ridicat șortul și s-a tamponat la colțul gurii.

– S-ar putea să ai dreptate. S-ar putea să nu obții nimic. Dar dacă te înșeli? Dacă cineva a uitat să spună ceva poliției? Ceva care să schimbe lucrurile... Pe vremea aceea nu era nici unul cu toți boii acasă. Dar a trecut timpul. Acum pot privi totul cu alți ochi. Poate e ceva, un mic detaliu blocat în adâncul memoriei, pe care-l poți debloca prin apariția ta.

– Evvie, numai „poate", „poate". Dacă tot ce fac este să stârnesc haos de dragul haosului?

– Haos. Evvie s-a încruntat la ea. Asta este problema ta? Că stârnești haos?

– Încerc să fac ce trebuie. Să am compasiune.

– Vrei să faci ce trebuie? Ajută fetițele alea să meargă mai departe.

Lizzy a înclinat capul într-o parte, mijind ochii.

– Ce-ai spus?

– Am spus că trebuie să ajuți fetițele să meargă mai departe. Îți faci griji în privința domnului Gilman, dar te-ai gândit vreodată că fetele acelea ar fi mai împăcate dacă cineva l-ar prinde pe cel care le-a făcut rău? Că în tot acest timp sunt suspendate între lumea asta și cealaltă, așteptând ca cineva să își dea seama ce s-a întâmplat cu adevărat? Iar bunica ta – s-ar putea să simtă chiar ea că are o treabă neterminată, că încă este legată de locul ăsta, în loc să se ducă unde îi este destinul.

Lizzy a lăsat lingura în castron.

– Alaltăieri... S-a oprit, alungând gândul cu un gest al mâinii. Lasă. N-a fost nimic.

– Parcă-mi vine greu să cred că nu-i nimic.

– Bine. Alaltăieri, când mă întorceam de la heleșteu, s-a întâmplat ceva ciudat. Dintr-odată, parcă era lângă mine. A fost o senzație atât de reală, încât mă așteptam să mă întorc și s-o văd. A făcut un efort să se uite în ochii lui Evvie. I-am simțit mirosul, Evvie. Parfumul pe care i-l făceam – l-am adulmecat.

– Se zice că mirosurile declanșează amintirile.

– Da, a confirmat Lizzy. Centrul olfactiv și cel al memoriei în creier sunt strâns legate. Dar nu am *perceput-o* ca amintire, ci ca... realitate. Și-a dat ochii peste cap și a suspinat din rărunchi. Uite cum vorbesc ca o nebună. Este o nebunie, nu?

Gura lui Evie s-a îmblânzit, fără să zâmbească, dar cât pe ce.

– Poate. Câteodată însă cele mai nebunești lucruri sunt cele mai adevărate. Doar pentru că nu putem explica un lucru nu înseamnă că nu este real.

Lizzy s-a uitat lung la ea, încă încercând să înțeleagă ceva din enigmatica femeie care le vedea pe toate și care zâmbea doar pe jumătate și misterios.

– Evvie, spui uneori niște lucruri... Lucruri care mă fac să mă întreb dacă ești... S-a oprit, alungând gândul. Lasă.

Evvie a împins scaunul de sub ea și s-a ridicat.

– Hai cu mine. Trebuie să-ți arăt ceva.

Lizzy a urmat-o în curtea din spate, pe lângă sera cu geamurile abia înlocuite, grădina de legume cu gard din sârmă împletită și poartă, oprindu-se în sfârșit în fața stupilor de culoarea pastelului ai lui Evvie.

Lizzy s-a uitat precaut la ei. Nu căpătase niciodată dragul de albine al Altheei, nici de orice avea aripi și ac. Și-a ținut respirația în timp ce Evvie a pus mâna pe capacul unuia dintre stupi, încropind un zâmbet cald în colțurile gurii. Lizzy și-a ținut respirația. Nu știa nimic despre albinărit, dar până și ea știa că trebuie să porți un soi de costum protector – salopetă, mănuși, o cască dintre cele cu plasă. Evvie nu purta nimic din toate astea. Stătea pur și simplu, cu fața și brațele goale – și a început să cânte.

I s-a ridicat părul pe brațe lui Lizzy. Nu recunoștea cântecul. Cuvintele erau străine, cu ușor accent franțuzesc. A rămas captivată când a închis Evvie ochii și și-a dat capul pe spate, perfect nemișcată, în vreme ce cântecul răsuna pe un ton jos, copleșitor și dureros de dulce. Și apoi a

început să ridice încet brațele în lături. O invitație, și-a dat seama Lizzy. Le chema la ea.

Una câte una, albinele au venit, rotind în jurul ei ca un nor suav, zumzăitor, aterizând în cele din urmă pe brațele, gâtul și obrajii ei. Ar fi fost înspăimântător, însă nu era. Era încântător și magic și, dintr-odată, Lizzy a înțeles.

Este de-a noastră.

Asta explica multe. Inexplicabilul simț al familiarului pe care-l avusese aproape de la bun început, ochii pătrunzători care observau tot ce mișca, remarca ei despre membrii familiei cărora nu le curge același sânge în vine. Bineînțeles că ea și Althea s-au înțeles de minune. În suflet erau surori, umblau pe același făgaș.

– Hai să-mi cunoști albinele, a spus Evvie, ca și cum nu se întâmplase nimic extraordinar.

Lizzy s-a uitat la zumzăitoarele de pe brațele lui Evvie și a scuturat din cap.

– Mersi. Nu-i nevoie.

– Sunt fericite. Nu-ți vor face rău.

Lizzy a tras aer în piept, fără să-i dea drumul când s-a apropiat.

– N-ar trebui să ai afumătoare?

– N-am nevoie.

– Nu îți este teamă că te înțeapă?

– Nu.

Lizzy se holba fără să vrea. Magie sau nu, era greu de priceput ce vedea.

– Ce cântai mai devreme – ce era?

– Se cheamă „Galine Galo". Este un cântec de leagăn creol.

– Le cânți cântece de leagăn albinelor tale?

– Le place.

Lizzy a ridicat din sprâncene. Și totuși era limpede că acel cântec nu numai că ademenise albinele, ci le și liniștise. Păreau aproape... afectuoase.

– Dintotdeauna ai avut darul ăsta?

– De când mă știu.

– Cum naiba ai știut să le cânți?

Evvie a ridicat din umeri. Albinele de pe umeri s-au agitat puțin, înainte să se reașeze.

– Nu știu. Pur și simplu. Mama îmi cânta cântecul ăsta când eram mică și mă calma de fiecare dată. Cred că mi-am zis că dacă merge la mine, ar

putea merge și la ele. A tăcut, țuguind buzele ca să sufle ușor pe un braț. Hai, a spus blajin, vorbind evident cu albinele. A întors capul spre celălalt braț și a suflat din nou. Hai, hai. Am treabă, ca și voi.

Lizzy s-a uitat fascinată cum s-au supus albinele. După ce a zburat ultima albină, Evvie s-a aplecat să scoată capacul unei vechi vane de email la baza stupului. În ea erau tot soiul de unelte. A scos o lamă curbată și s-a pus pe treabă, scoțând unul dintre socluri, ridicându-l cu atenție și scuturând albinele agățate de el.

Lizzy s-a mirat și ea să se relaxeze în timp ce o privea pe Evvie cum lucra. Albinele nu păreau deloc tulburate de invazia habitatului, primind-o pe Evvie ca pe un oaspete și nu ca pe un intrus.

– Înțeapă vreodată?

Evvie a ridicat ochii.

– Din când în când, dar de obicei este vina mea când o fac. Le mai încalc regulile.

– Albinele au reguli?

– Sigur că da. Orice ființă are reguli. Una dintre cele de bază ale albinelor este să nu porți nimic ce miroase puternic. Le agită, le irită.

– De înțeles. Aș putea oare învăța cum se face? Chestia cu cântatul adică. Nu că aș vrea. Sunt doar curioasă.

– Mă îndoiesc. Evvie a strâns din buze în timp ce cumpănea la întrebare. E ca la tine cu nasul tău. Bunică-ta mi-a spus că poți citi oamenii. Nu ai învățat asta. Te-ai născut cu asta, este un har.

– Althea tot așa zicea, dar mie nu mi s-a părut mereu că ar fi așa. Uneori aflu lucruri pe care nu vreau să le știu. Cum ar fi ce gândește cineva în preajma mea.

– Există un motiv pentru care ai primit un har. Magia se duce acolo unde poate fi folosită mai bine.

Lizzy a încuviințat absent, întrebându-se la ce folosea o femeie care cânta albinelor.

– Probabil. Dar tot pare puțin periculos. Dacă se întâmplă ceva? Dacă hotărăsc toate să se enerveze în același timp?

Evvie a ridicat ochii din soclul pe care-l examina.

– Micuțo, albinele sunt ca oamenii. Atacă atunci când se simt amenințate – când le este frică. La fel ca la noi. La urmă, lucrurile de care ne temem ne fac rău. Cele de care ne ascundem sau cărora ne împotrivim. Când nu ne mai este frică și nu ne mai împotrivim, lucrurile își iau cursul lor într-un mod mai firesc și nedureros.

– Acum vorbești ca Althea, cu metaforele ei despre natură, încercând mereu să mă învețe ceva.

Evvie a introdus soclul lipicios la loc și și-a șters mâinile de partea din față a sorțului.

– Aș zice că este cel mai frumos compliment pe care l-am primit vreodată.

– Am găsit un jurnal, a izbucnit Lizzy. În biblioteca din camera Altheei – scris doar pentru mine.

Evvie a încuviințat cu o expresie melancolică.

– L-a terminat de scris cu o zi înainte să moară. Am ajutat-o să preseze florile și ierburile. Și l-am încuiat cu celelalte când a fost gata. Știa că-l vei găsi la momentul potrivit.

– Cum să știe asta?

Evvie i-a dezvăluit unul dintre zâmbetele ei enigmatice.

– Ea te-a crescut, micuțo. Și te-a iubit din tot sufletul. Genul ăsta de legătură nu încetează doar pentru că nu mai respiri. Jurnalul acela a fost trudă din dragoste, un mod de a te învăța în continuare și după moarte.

– Credeam că pentru asta te-a lăsat pe tine aici.

– Nu fi fraieră. Într-un stup nu există decât o regină. Iar aceea era Althea.

Lizzy nu s-a putut abține să nu pună întrebarea evidentă.

– Ce se întâmplă când moare regina?

Evvie a stăruit cu privirea, căutând suav în ochii ei.

– Depinde, a răspuns în cele din urmă. Uneori, regina își educă locțiitoarea. Dar dacă suferă o moarte bruscă și stupul este nepregătit, trântorii se grupează ca să educe o nouă regină. O pregătesc cu mare grijă, o hrănesc și o cocoloșesc, până este gata să își ocupe noua poziție de căpetenie a stupului.

– Și pe urmă?

– Ca regină, singura ei responsabilitate este să asigure supraviețuirea stupului.

– Adică să se reproducă, a răspuns Lizzy, indiferentă.

– Da. Treaba ei este să populeze stupul și apoi să dea naștere succesoarei. Dacă dă greș, stupul își poate pierde vigoarea și poate muri – asta dacă nu intervine apicultorul.

Lizzy a cugetat o clipă, conștientă că discuția nu mai era despre apicultură, ci despre ceva mult mai familiar.

– De-asta te afli aici? Ca să intervii?

Evvie a zâmbit timid.

– Cam așa ceva. Bunică-ta spera să îți pot netezi calea la întoarcere.

– Și dacă nu m-aș fi întors? Nu aveam de gând.

– Prostuțo. Sigur că urma să te întorci. Doar că nu știai. Ea însă știa. De-asta a scris jurnalul. Fiindcă știa că-ți va fi greu. Aici nu ți-a fost nicicând ușor, să crești cum ai crescut, fără prieteni, ba, mai mult, fără mamă, dacă stai să te gândești. Și pe urmă au murit fetele alea. Au dat vina pe ea, dar ai suferit și tu consecințele. Și totuși, iată-te, te-ai întors în Salem Creek, cu gândul să dai cu piciorul într-un cuib de viespi. Ăsta da curaj.

– Ori nebunie. A clătinat din cap, uitându-se spre pădure. L-aș putea suna pe Roger Coleman să-i spun s-o lase baltă, să uit de tot și să mă întorc la New York.

Evvie s-a încruntat.

– Zău?

Lizzy se chinuia să găsească răspunsul. Nu semăna cu Luc. Nu putea merge mai departe, ușurată că se terminase în sfârșit. Pentru că nu se terminase. Și nu avea să se termine până când nu știau toți cei din Salem Creek ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea în care au dispărut Heather și Darcy Gilman. Dar era pregătită în realitate să plătească prețul adevărului? Voia să spună că da, să creadă că era pregătită pentru orice piatră urmau să arunce în ea familia Gilman și restul sătenilor. Voia, dar nu era sigură.

Ca un răspuns, aerul din preajma ei părea să unduiască și subtila briză să se împrospăteze cu arome de levănțică și pergamută. Parfumul era inconfundabil, ca atingerea degetelor pe obraz, și dintr-odată a știut ce avea de făcut.

...întoarce-te la jurnal când ești pregătită. Ai încredere în mine, scumpă fată. Vei ști când a venit timpul.

Clopoței... pentru adevăr

Draga mea dragă,

Dacă citești asta, ai revenit la acest pagini poate pentru că te lupți cu o alegere și cauți în sufletul tău dreptatea. Știam că dacă te vei întoarce, va veni ziua asta și că nu va fi ușor. Rareori este adevărul simplu. Motiv pentru care petrecem foarte mult timp ferindu-ne de el. Dar adevărul este incapabil să facă rău. Noi suntem cei care fac rău, atunci când refuzam să ne confruntăm cu realitatea, căci nu ne convine sau ne incomodează.

Când erai mică, erai tare sensibilă, te temeai de întuneric și de monștrii care, jurai tu, trăiau sub patul tău. Aproape în fiecare noapte te trezeai, udă leoarcă și încremenită de groază, sigură că urma să fii târâtă în beznă și devorată. Ieșeai pe coridor urlând, implorându-mă să te salvez, să te ascund, iar eu te lăsam să te bagi în pat cu mine. Te alinam și îți promiteam că nu te vor prinde nicicând monștrii.

Până când, într-o noapte, mi-am dat seama că te ajutam să ții monștrii în viață cocoloșindu-te și protejându-te. Știam că dacă te mai las la mine în pat următoarele nopți, vei fi în continuare terorizată. Așa că te-am scos pe coridor – îți amintești? Te-ai zbătut tot drumul. Dar te-am făcut să intri și am aprins lumina. Apoi te-am luat de mână și te-am pus să te uiți sub pat și în dulap, în fiecare sertar și cotlon al camerei, până ai văzut cu ochii tăi că nu era nici un monstru, că nu fuseseră niciodată acolo.

Nu ai mai avut niciodată acel vis. Căci ai înțeles că ce nu este real nu-ți poate face rău. Iluziile nu au forță – mai puțin când insistăm să ne agățăm de ele. Pe urmă devin un adevăr deformat, o poveste pe care o acceptăm pentru că preferăm să rămânem în beznă cu monștrii pe care-i cunoaștem, în loc să-i înfruntăm pe cei noi.

De aceea, cele mai cumplite adevăruri – cele mai vătămătoare – sunt acelea pe care refuzăm să le înfruntăm. Preferăm minciunile și jumătățile de adevăr, invenții menite să strălucească mai puternic decât lucrurile pe care nu vrem să le vedem. Dar a ști jumătate de adevăr este ca și cum nu ai ști nimic. Ne tot spunem că prețul adevărului este pur și simplu prea mare, că este mai bine să lăsăm lucrurile în pace în numele liniștii, decât să provocăm durere în numele adevărului. Numai că acea liniște vine cu un preț.

Nu trebuie să uităm că moneda are două fețe – că pe cealaltă parte a fiecăreia este un adevăr rămas ascuns. Și toate astea costă. Cu toții ajungem la un moment dat undeva în viață unde lucrurile care ne îngrozesc ne ajung inevitabil din urmă. Nu cele infantile care bântuie în cotloane întunecate ori sub pat, ci acelea care trăiesc în mintea și în inima noastră. Cele de adulți. Cele care provoacă răni adânci când ies la suprafață. Și atunci trebuie să alegem – fie facem ce este greu și nimicim minciuna, fie o lăsăm să dăinuie.

Mereu ai avut o inimă mare, Lizzy a mea – inimă bună. Numai că nu este o bunătate să permiți unei minciuni să persiste, oricât de dificil ar fi parcursul către adevăr. Până la urmă, lumina este singurul lucru care alungă bezna – singurul lucru care va izbândi vreodată. Caută adevărul în toate cele, draga mea dragă. Nu te poți vindeca altfel.

A-

Capitolul 11

22 iulie

Era aproape ora cinci când Lizzy a intrat în parcarea magazinului Mason Electric. Așteptase intenționat ora închiderii, dar a apucat-o șovăiala când a dus mâna la clanță. Odată ce-l aborda pe Fred Gilman, nu mai era cale de întoarcere. Numai că vorbele Altheei îi răsunau în cap. *Caută adevărul în toate cele. Nu te poți vindeca altfel.*

Fie.

Clopoțelul de la ușă a sunat timid când a intrat. O tânără cu rochie verzuie și ochelari în formă de ochi de pisică și-a ridicat privirea de la tejghea cu un zâmbet politicos.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Speram să vorbesc cu Fred Gilman. Este aici?

– Îmi pare rău. A plecat cu o treabă. Dar dacă-mi lăsați numele, îl rog să vă sune.

Lizzy nu știa dacă era ușurată sau dezamăgită.

– Nu. Mulțumesc. Nu las nici un mesaj.

Tocmai dădea să plece când a observat doi bărbați cu cămăși gri de lucru ghemuiți lângă dozatorul de apă din spatele tejghelei. Unul dintre ei, mai înalt decât celălalt, i-a surprins privirea peste paharul de hârtie.

– Ce treabă ai cu Fred?

Lizzy a aruncat o privire ecusonului de pe cămașă – JAKE.

– Vreau să vorbesc cu el. Este ceva personal.

– Nu, a spus monoton. Nu vrei. Știu și cine ești, și ce treabă ai. N-a făcut destule rele familia ta în orașul ăsta?

Lizzy s-a luptat cu impulsul de a se retrage, simțind combinația de leșie și smoală încinsă. Semn deloc promițător.

– N-am venit să fac vâlvă. Vreau doar să-i pun câteva întrebări.

Jake s-a aplecat peste tejghea până a ajuns cu mutra lângă a ei.

– Lasă omul în pace. N-are nevoie de întrebările tale. Nici unul dintre noi nu are.

– Jake! Femeia cu ochelari de pisică a izbit un dosar de tejghea. Treci în depozit, unde îți este locul. Și tu, Tommy. După ce au plecat cei doi, s-a întors scuzându-i cu un zâmbet. Îmi pare rău. Fred trebuie să se întoarcă. Îl puteți aștepta dacă doriți.

– Nu, nu, mulțumesc. Îl găsesc eu altă dată.

Ajunsese la ușă când a simțit doi ochi țintuind-o între omoplați. A aruncat o privire peste umăr și a văzut că reapăruse Jake, uitându-se la ea sfredelitor.

În mașină, a rămas cu mâinile strânse pe volan. N-ar fi trebuit să se aștepte să fie primită cu brațele deschise, însă nu era pregătită pentru ostilitate fățișă. Și mai avea o singură întrebare. Ce se va întâmpla când se va apuca să sape?

Înainte să aprofundeze, în parcare a intrat o autoutilitară cu scară, care a oprit câteva rânduri mai departe. Nu-l văzuse de ani și ani pe Fred Gilman, însă n-avea cum să nu-i recunoască vestitul mers, cu umerii ridicați la urechi, brațele aproape nemișcate în vreme ce traversa parcarea, ca un om care se pregătea de furtună. A dus mâna la mânerul portierei, după care s-a răzgândit. Dacă-l urmărea înăuntru, s-ar fi întâlnit încă o dată cu Jake, distrugând orice speranță la o conversație productivă. Ar fi avut mai multe șanse dacă-l aștepta să iasă.

Zece minute mai târziu, Gilman a reapărut cu Jake alături. Nu mizase pe asta. S-a făcut mică în scaun, rugându-se să nu o vadă în timp ce traversau împreună parcarea. Au stat de vorbă o eternitate parcă. Nu era greu să-și dea seama despre ce vorbeau.

Când a urcat în sfârșit Gilman într-un Subaru verde părăginit și a pornit motorul, a ieșit după el din parcare, sperând ea, la o distanță discretă, încetinind când încetinea el, virând acolo unde vira el. Era ridicol, se simțea ca un obsedat în urmărire sau ca un spion inept. Dacă ar fi văzut-o, ar fi chemat oare poliția? Și dacă da, ce? Nu încălca nici o lege și avea tot dreptul să pună întrebări.

Tocmai ce trecuseră de intrarea bâlciului, când el a intrat în Meadow Park. Locuia pe a treia alee din dreapta. Când a parcat, ea a trecut repede mai departe, ocolind strada de câteva ori ca să-i dea timp să intre. Nu ar fi câștigat nimic dacă se năpustea la el în fața casei. La a treia tură, a oprit în spatele mașinii.

Casa lui Fred Gilman era alb cu galben, pe un nivel lat, cu o verandă bătută de vreme în față. Terenul mititel se veștejise din cauza neglijenței

și era sterp, cu excepția unui gard viu răvășit ce mărginea una dintre laturi. Nu erau flori în curte. Nici preș pe verandă. Nici ghirlandă la ușă. Casa unui bărbat care locuia singur.

Lizzy și-a ținut respirația cât a urcat treptele verandei și a bătut la ușa zgâriată de aluminiu. L-a auzit umblând la yală înainte ca, în sfârșit, să se întredeschidă ușa. Gilman clipea la ea prin deschizătură, ținând în mâini mâncarea congelată scoasă pe jumătate din cutie. Părea ostenit și ușor agasat când s-a uitat afară – până a recunoscut-o.

A căpătat o expresie rigidă în timp ce dădea înapoi, evident înclinat să-i trântească ușa în nas. Numai că ajunsese prea departe ca să plece cu mâna goală. Din reflex, a băgat piciorul în ușă. Prin crăpătură a venit un iz de naftalină, cafea prăjită și covor murdar. Lizzy bănuia că mirosurile aveau mai mult de-a face cu condițiile de trai ale lui Fred decât cu starea emoțională, însă a fost destul cât să facă un pas mic înapoi.

– Domnule Gilman, aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră.

Gilman s-a uitat urât la ea.

– Nu te apropia de mine.

– Vă rog. Cred că o să vreți să aflați ce am de spus. Are legătură cu investigația cazului fetelor dumneavoastră.

S-a înmuiat dintr-odată și, preț de o clipă, a clipit la mâncarea congelată pe care o ținea în mână, parcă întrebându-se cum ajunsese acolo. Apoi s-a uitat brusc în ochii ei.

– Ai un minut să spui ce ai de spus și o poți face din pragul ușii.

Lizzy și-a simțit umerii relaxându-se.

– Ați auzit, desigur, că a murit bunica. Aștepta un răspuns, însă omul era complet inexpresiv. Știu ce credeți, domnule Gilman. Credeți că Althea le-a făcut rău fetelor. Dar nu-i adevărat. Am un motiv – unul bun – să cred că investigația nu a decurs cum trebuie. Am cerut poliției să mai treacă o dată prin dovezi, dar între timp, speram ca dumneavoastră și soția dumneavoastră să vă amintiți...

– *Soția* mea, s-a stropșit Gilman, locuiește în Massachusetts acum.

– Îmi pare rău, domnule Gilman, foarte rău pentru toate cele prin care ați trecut. Sunt sigură totuși că vreți să știți adevărul.

– N-ai ce zice să mă intereseze. Fetele mele sunt moarte. Soția m-a părăsit. Nu-ți ajunge?

– Domnule Gilman, vă rog, dacă ați fi cunoscut-o cât de cât pe bunica, ați ști că nu v-ar fi vătămat fiicele. Nu-mi trebuie decât ceva cu care să merg mai departe, ceva care să-l convingă pe comandantul Summers să redeschidă cazul.

Pe chipul lui Gilman apăruseră pe alocuri pete roșii. S-a uitat drept în ochii ei.

– Știu tot ce-i de știut despre fetele Moon. Eu și restul orășenilor. Nici ei, nici eu nu te vrem aici. Și totuși stai pe prispa mea și îmi ceri ajutorul. Ce tupeu pe tine... Așa ați fost voi dintotdeauna. Ce să zic, călătorie sprâncenată bunică-tii. Dacă mă întrebi pe mine, a primit ce merita. Poate vei primi și tu.

Vorbele lui, un amestec de amenințare și dezgust prea puțin voalat, au înfiorat-o pe Lizzy. Tocmai o amenințase? Nu era sigură, însă cert era că nu primea ajutor din partea lui. S-a întors și a coborât treptele.

– Și n-o deranja pe nevastă-mea dacă nu ți s-a urât cu binele. Cuvintele au izbit-o ca un pumnal în spate când a ajuns pe alee. *N-are nimic de zis.*

*

În drum spre casă, Lizzy a reluat în minte conversația, nu că ar fi fost cine știe ce conversație. Totuși, avea senzația că ranchiuna lui Gilman ascundea ceva. Era limpede că nu voia ca ea să răscolească trecutul, în special implicând-o pe soția lui.

N-are nimic de zis.

Poate n-avea – dar poate avea. Să fi avut Gilman ceva de ascuns? Gândul a cutremurat-o, dar se mai întâmpla, nu? Auzeai la știri, vedeai în ziare. Părinți capabili de lucruri de neconceput.

Lizzy s-a oprit brusc. Se agăța de fire de paie deja, născocind un complot care părea desprins dintr-un roman cumpărat la aeroport și bazat doar pe presupuneri. Știa mai bine ca oricine ce dezastre provocau acuzațiile false. Trebuia să-și țină imaginația în frâu, să se bizuiască pe fapte și nu pe emoții. Dar ce-i mai rămânea? Roger se grăbise să sublinieze că exista un motiv pentru care suspectul evident era în mod tipic suspectul evident. Dar dacă nu *existau* suspecți evidenți? Nici motiv evident, nici prilej bine definit? Trebuia să începi să te uiți la suspecții care nu era atât de evidenți, nu?

Lizzy s-a mirat și ea când s-a trezit acasă așa repede. Fusese cufundată în gânduri și condusese mare parte din drum automat. A zărit camioneta lui Andrew în față când a trecut prin dreptul casei lui. Poate tocmai de perspectiva unui bărbat avea nevoie.

A coborât din mașină, a traversat curtea și a bătut la ușă. Andrew a răspuns câteva clipe mai târziu, îmbrăcat în pantaloni de trening largi, cu un prosop umed pe umerii goi. Mirosul de chihlimbar și fum venea valuri-valuri dinspre el.

– Hei. Mi s-a părut mie că-i cineva la uşă. Care-i treaba?

Lizzy a coborât privirea pe pieptul lui gol, apoi s-a uitat repede la chipul lui.

– Tocmai m-am întors acasă şi ţi-am văzut camioneta. Am picat prost?

– Numai bine, de fapt. Tocmai mă pregăteam să fac de mâncare.

– A, îmi pare rău. Mă întorc mai târziu dacă găteşti.

– Cine zice că gătesc?

– Aşa am crezut.

Andrew i-a făcut semn să-l urmeze în bucătărie. Ştiu să fierb apă, să prăjesc ouă şi să ung pâinea cu unt. În afară de asta, sunt genul de tip care mănâncă de-a gata. În plus, încă nu am racordat aragazul. A tăcut, deschizând uşa frigiderului cu un gest teatral. Motiv pentru care am fost azi la supermarket. Mă gândeam să fac un mic picnic.

Lizzy s-a uitat la adunătura de mâncare la pachet şi la un pui la rotisor, după cum arăta.

– Un adevărat festin.

– Mănânci cu mine?

– A, nu. Nu vreau să te deranjez. Putem vorbi mâine.

– Rămâi. Am destul. Însă te avertizez, nu-i ca la New York City. Nu-i mâncare de fiţe şi o să stăm pe jos.

A rânjit la ea. Lizzy a rânjit şi ea, întrebându-se de ce nu-i observase gropiţele până acum.

– Eu, una, am considerat mereu că se dă prea multă importanţă scaunelor.

– Super. Stai aşa să pun o cămaşă pe mine. Ia şi scoate chestii din frigider, dacă vrei. Farfuriile de carton sunt în dulapul de lângă chiuvetă.

A reapărut curând în nişte blugi rupţi şi un tricou decolorat cu Patriots[4].

– Asta ca să nu ai ocazia să zici că te-am obligat să cinezi cu un sălbatic.

În timp ce Lizzy îşi făcea de lucru cu cutiile de mâncare, Andrew a întins pe jos o folie pătată de vopsea, în nişa dedicată mesei, bănuia ea. Când a fost gata mâncarea, s-au aşezat la picnicul improvizat, faţă în faţă, cu farfuriile de carton şi tacâmurile de plastic.

Lizzy nu ştia ce să creadă când se uita la Andrew, care se chinuia să disece puiul cu un cuţit de plastic, întrebându-se care era cel mai bun moment să-i dezvăluie că era vegetariană.

– Nu vreau să te critic, dar cred că ţi-ar prinde bine un cuţit adevărat.

Andrew s-a strâmbat, luptându-se cu puiul în continuare.

– N-am.

Au mai trecut câteva minute până să cedeze copanul. I l-a întins lui Lizzy. L-a refuzat cu un gest, scuturând din cap.

– Nu mănânc carne.

– Îmi pare rău. Nu știam.

– N-aveai de ce. De ce nu ai cutit?

– Majoritatea lucrurilor sunt în depozit. Nu m-am gândit când am ambalat lucrurile din bucătărie. Voiam doar să scot tot. Nu-i deloc ușor, însă pe termen lung îmi ușurează treaba. Nu te împiedici de lucruri, nu-ți faci griji în privința mobilei, nu trebuie să le plimbi pe toate dintr-o cameră în alta. Am un pat și o servantă la etaj. Și planșeta de desen. Până termin, îmi ajung.

Lizzy s-a uitat în încăpere, la pereții și podeaua goale.

– Când anume?

Andrew a ridicat din umeri, întinzându-se spre o bucată de morcov tăiat pe lung.

– Depinde. La primăvară, poate. Lucrez când pot, printre clienți, așa că s-ar putea să dureze. Plus că sunt singur, așa că nu mă grăbesc. Apropo, ești primul om care o vede. Nu prea primesc musafiri. Dacă stau să mă gândesc, de ce ai venit?

Lizzy și-a pus o lingură din salata de cartofi pe farfurie și i-a întins cutia.

– Azi am fost la Fred Gilman. Ai avut dreptate. Numai nu mi-a trântit ușa în nas.

– Doar nu te miri.

– Nu, dar nu pot să nu mă întreb... Cât de bine îl cunoști?

– Pe Gilman? Nu prea bine. Era clientul tatei. De ce?

– Mă întrebam dacă ar avea vreun motiv să vrea să nu-mi bag nasul. Poate știe ceva ce nu vrea să știu *eu*.

– Și prin *ceva*, te referi la...

– Se mai întâmplă.

– Lizzy, gândește-te bine la ce zici.

– Mă tot gândesc. M-am gândit tot drumul. Nu era doar supărat, era ostil. Nu vrea să mă apropii deloc.

Andrew a lăsat furculița din mână, încruntându-se.

– Ce-a zis?

– Că Althea a primit ce merita și poate o să primesc și eu. Probabil vorbea la mânie, dar am simțit ceva, nu știu, sinistru în felul în care a spus-o. M-a avertizat și să nu mă apropii de nevastă-sa, lucru care mi s-a

părut straniu, având în vedere că nu mai sunt împreună. De ce n-ar vrea să vorbesc cu ea?

– Poate pur și simplu vrea s-o protejeze. Doar pentru că doi oameni se despart nu înseamnă că nu le mai pasă unul de celălalt.

Lizzy a încuviințat, primind ca atare remarca. Atunci când venea vorba de dinamica unei căsnicii, nu știa mare lucru.

– Probabil. De-asta am venit. Aveam nevoie să-mi spui că-i doar în capul meu. Credeam că după atâta vreme ar fi dispus măcar să asculte.

– Și acum ce ai de gând?

Lizzy împingea salata de cartofi prin farfurie.

– Habar n-am. Cred că o să vorbesc cu doamna Gilman. Dacă dau de ea. Trebuie să aflu ceva cu care să mă duc la Summers, ceva ce nu poate ignora.

– Baftă. Cavanaugh tocmai și-a anunțat sprijinul ca Summers să devină următorul primar din Salem Creek. De-acum nu mai există nici o șansă să-l intereseze.

– Atunci va trebui să-i forțez mâna.

– Lizzy. Andrew și-a împăturit șervetul și l-a pus deoparte. Înțeleg nevoia ta de a o face. De fapt, te admir al naibii pentru asta, însă poate ar trebui s-o lași mai moale, să-i dai timp lui Roger să treacă prin notițe. Dacă este ceva de găsit, el va găsi. Și pe urmă poate să se ocupe de Summers și ai scăpat. Între timp, poate reușesc să sap pe ici-colo ca să văd dacă știe cineva cum poate fi contactată.

Lizzy a zâmbit. Nu voia să pară nerecunoscătoare, dar o făcea din nou, intervenea ca s-o protejeze, cum făcuse în noaptea în care intrase Rhanna în fântâna arteziană. Numai că de data asta el avea mai multe de pierdut.

– Andrew, sunt recunoscătoare că m-ai pus în legătură cu Roger, însă asta este bătălia mea. În câteva săptămâni eu plec, iar tu rămâi aici. Afacerea ta este aici în continuare. Ultimul lucru de care ai nevoie este să te amesteci în treaba asta.

– Nu țin la părerile localnicilor.

– Ar trebui, a răspuns Lizzy, cu gândul la bărbații de la Mason Electric, la Jake și amicul lui și la felul în care s-au încordat numai la vederea ei.

Fred Gilman a avut dreptate într-o privință. N-o voia nimeni aici. Iar dacă îl vedeau pe Andrew că alegea fetele Moon în favoarea satului, l-ar fi repudiat și pe el.

– N-ar fi trebuit să te implic, a spus ea, împingând farfuria deoparte. Știam eu.

– Lizzy, nu m-ai implicat. Singur am făcut-o.

– De ce? Întrebarea i-a ieșit pe gură înainte să aibă timp să se gândească unde ar putea duce, dar acum, că faptul era consumat, era curioasă. De ce ai fost de acord să mă ajuți, când se vede că nu ești convins că ar trebui să-mi bag nasul? Tot timpul faci asta, știi? Mă ajuți. Și nu-i vorba doar că l-ai sunat pe Roger. Sera, hambarul și toate celelalte.

Andrew a ridicat din sprânceană.

– Toate celelalte?

– La școală. Twizzlers, la deschiderea școlii. M-ai dus acasă când cu furtuna cu grindină. Nici nu ne cunoșteam. Nici acum nu ne cunoaștem prea bine, dacă stau să mă gândesc. A tăcut, plecând capul. Întotdeauna m-am întrebat... O făceai din milă față de mine?

Andrew s-a holbat la ea, sincer șocat.

– Asta ai crezut? Că-mi era milă de tine?

A ridicat din umeri în loc de răspuns.

– Nu eram tocmai cea mai populară fată la școală. Pe vremea aia, nu-mi doream decât să fiu invizibilă. Și mai și credeam că-mi iese. Până ai apărut tu, cu toată amabilitatea ta. Zău dacă izbuteam să-mi dau seama de ce. Încă nu izbutesc.

Andrew n-a zis nimic, și-a luat șervetul și s-a șters lent pe mâini. În cele din urmă, a ridicat ochii.

– De ce sunt *vreodată* băieții amabili cu fetele? Voiam să mă placi. Încă vreau.

Lizzy a clipit la el. O gâdilau obrajii. Nu-i mai vedea gropițele, nici un semn că o tachina. Între ei pluteau doar cuvintele și încă ceva cald și nefamiliar, care-i străbătea coastele. Avusese parte de relații de adult, doar că sărise peste etapa asta de adolescență, peste fluturii veseli ai primei iubiri, atracția tinerilor îndrăgostiți. Pe vremea aceea, nu avusese nici un sens. Și, fără îndoială, nici acum nu avea.

S-a ridicat în picioare, atentă să evite privirea lui Andrew, și s-a îndreptat spre ușă.

– Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că este așa târziu. Trebuie să ajung acasă înainte să se îngrijoreze Evvie.

Andrew s-a ridicat și a urmat-o la ușă.

– Lizzy... Ea s-a întors, cu mâna pe clanță. Pentru mine n-ai avut cum să fii invizibilă. Nici atunci, nici acum.

Lizzy a încuviințat, distant și prudent, în timp ce-și dădea seama ce încerca el să spună fără cuvinte.

– Andrew, aici nu-i vorba dacă te plac sau nu. Niciodată nu a fost despre asta. Însă acum miza este mai mare. Pentru amândoi.

Logoul ligii naționale de fotbal în New England

Capitolul 12

Andrew se uita, blestemându-se, în timp ce Lizzy se îndepărta de casă. Ce-o fi fost în mintea lui? Ea venise să-i ceară ajutorul și, în loc să-i dea sfaturi, el îndrugase vrute și nevrute ca un adolescent amorezat și o alungase.

Încă o dată.

Fusese mereu timorată în preajma lui. De fapt, în preajma tuturor. De ce s-ar fi schimbat lucrurile? O putea blama că ținea garda sus? Pentru majoritatea, opt ani or părea mult timp, dar nu și într-un orășel precum Salem Creek, unde mentalitățile se schimbă lent – asta dacă se schimbă vreun pic. Cu toate că, bănuia, ea știa asta mai bine decât el.

Nu trecuseră nici douăzeci și patru de ore de la alerta AMBER[5] pentru Heather și Darcy Gilman când lucrurile au luat-o razna. Până dimineața următoare, se pornise moara de șușoteli a orașului, măcinând o serie de speculații ridicole și fără temei. În micile orașe din New England, unde nu se întâmpla nimic niciodată, bârfa era distracția preferată, precum hocheiul la liceu sau campionatele de aruncat săculețe cu porumb la țintă la picnicul de duminică. Și, ca la orice picnic de succes, localnicii se lingeau pe degete.

Până să recupereze cadavrele fetelor din helești eul fetelor Moon, brigada de torțe și furci începuse să vocifereze, cerând să-și facă singuri dreptate. După năzbâtia Rhannei la cafenea, câteva biserici se grupaseră să organizeze o veghe la miez de noapte – *ca să se roage pentru alungarea răului dintre noi și pentru a vedea voia Domnului dusă la îndeplinire.*

Cu o zi înainte ajunseseră fluturașii în tot orașul, pe vitrine și pe stâlpi de telegraf, invitându-i pe credincioși să se strângă și să se roage pentru sufletul orașului lor cu frică de Dumnezeu. În acea noapte nu menționase nimeni numele Moon. Nu era necesar. Era de la sine înțeles.

Toate cele trei canale locale de știri avuseseră reportaje pe seama evenimentului, cu tot cu scene secundare în care surprinseseră o mare de chipuri virtuoase în lumina pâlpâitoare a candelelor albe. Când au

preluat marile televiziuni reportajul, a urmat o isterie de nestăvilit, iar Randall Summers fusese nevoit să facă o declarație prin care să îndemne lumea la răbdare ca poliția să-și facă treaba – o barieră care să descurajeze posibilitatea ca discursul să fie văzut ca o chemare la acțiune de către cei care căutau să își facă singuri dreptate.

Chiar și acum îi venea lui Andrew să verse când își amintea. Avusese de gând să participe în seara aceea, pregătit să spună fiecăruia în parte unde să-și bage așa-zisele rugăciuni, numai că tatăl lui îl îndemnase să stea acasă, explicându-i că cel mai sigur mod de a alimenta focul era să arăți cu degetul și să învrăjbești un vecin împotriva altuia. Îl asigurase că dreptatea va avea câștig de cauză până la urmă, că adevărul va ieși la lumină și că fetele Moon vor fi lăsate în pace. Tatăl lui nu se prea înșelase cât trăise, dar atunci se înșelase. Salem Creek nu le iertase niciodată pe fetele Moon. Nu pentru uciderea celor două fetițe, ci pentru păcatul de a fi diferite.

A doua zi după veghe, Rhanna spălase putina – dovada puterii rugăciunii, susținuseră pioșii cu lumânări în mână. Althea făcuse doar ce putuse: să plece capul și să lupte pentru a-și păstra ce mai rămăsese din amărâta ei afacere. Iar Lizzy se pitise în hambar, departe de mușterii și de exploratorii de curiozități. Și de el.

Rămăsese în zonă după ce terminase UNH, făcând cursuri și ajutându-și tatăl cu magazinul, inventând o scuză penibilă după alta ca să amâne facultatea. Nu că păcălise pe careva. Și cu toate astea, rar o vedea. Dacă nu găsea motiv să-și facă de lucru la fermă, ceea ce se întâmplase cu o regularitate jenantă. Pe vremea aceea, ea reprezenta o enigmă pe care trebuia s-o dezlege, răspunsul unor întrebări pe care nu le putea formula încă. Nu fusese nicicând în locul ei – *cel aparte*, într-o lume care recompensează asemănările și conformismul. În schimb, fusese președintele consiliului de elevi, licean american get-beget, fiul unui afacerist respectat, care absolvise încărcat de burse. Era genul de existență banală pe care tipi ca el tindeau s-o ia de bună. Însă Lizzy trăise o cu totul altă realitate.

Trecutul familiei ei, modul în care alegeau să își ducă viața, chiar și felul în care arătau erau departe de orice conformare la normă, motiv pentru care era pedepsită. Dar, în loc să riposteze ori să îmbrățișeze lucrurile care o făceau diferită, se retrăsese în carapace. Iar când nu a mai mers asta, a plecat.

Althea a fost cea care-i dăduse de veste. Se dusese la fermă cu ceva treabă pentru tatăl lui, sperând să o zărească. Mașina ei, o Honda Civic

albastră, nu mai era. Asta ar fi trebuit să-i fi dat de gândit. Deja nu se mai ducea ea deloc în oraș. Se prefăcea că se uita la coșul de fum al șemineului din salon, încercând să găsească o cale de a aduce vorba de Lizzy, când i-a spus Althea în sfârșit adevărul din proprie inițiativă. Plecase, se dusese la New York să studieze arta parfumurilor.

După aceea n-a trecut mult până să-l convingă tatăl lui că era timpul să nu mai plângă după o fată care nici nu știa de existența lui și să se ducă la facultate. Opt săptămâni, poate zece, și plecase din oraș, spre Chicago și facultatea de arhitectură Illinois, jurând să nu mai petreacă o zi tânjind după iluzoria Lizzy Moon.

Acum se întorsese – ca și ea.

Alertă pentru intervenții de urgență difuzată în America în situații de dispariție, în special a copiilor

Capitolul 13

23 iulie

Evvie scotea din cuptor o tavă de brioșe cu lămâie și mac când a coborât Lizzy scările. S-a îndreptat de spate și aburul aromat i-a încețoșat ochelarii.

– Te-ai trezit devreme.

Lizzy s-a uitat la ceasul de deasupra chiuvetei. Era puțin trecut de șase, devreme chiar și pentru ea, însă după o noapte cu tot soiul de vise în care chipul lui Fred Gilman se tot metamorfoza în cel al lui Andrew, era mai mult decât pregătită să se scoale și să se pună în mișcare.

– N-am dormit prea bine.

– Asta se întâmplă când sari peste cină. Ia loc, îți pregătesc micul dejun.

– Nu am sărit peste cină. Am mâncat cu Andrew – un fel de-a spune. Am vrut să vorbesc cu el despre Fred Gilman.

– Mă întrebam unde ai ajuns, dar pe urmă am ațipit. Se făcuse aproape miezul nopții. Cum a decurs întâlnirea?

Lizzy a pus ceainicul pe foc, după care a adus cutia cu ceai din dulap. Chiar trebuia să cumpere niște cafea.

– A decurs cum zicea toată lumea că o să meargă. N-am trecut de ușă.

– Și cina cum a fost?

Lizzy a făcut un efort să rămână inexpresivă. Nu voia să se gândească la discuția de aseară cu Andrew.

– Cina?

– Ai zis că ai mâncat cu Andrew.

– A, da. A fost o chestie de moment. Un fel de picnic pe dușumea. Știai că renovează? A pus verandă nouă, a înlocuit toate geamurile și renovează întreaga bucătărie. Ba chiar l-am ajutat să aleagă granitul ultima oară când m-am dus la el.

Privirea lui Evvie a lunecat spre Lizzy.

– Nu zău?

Șuierul ceainicului a scutit-o pe Lizzy de replică. Evvie a închis aragazul.

– Fac eu ceaiul. Tu adu-mi ziarul de pe prispă.

Lizzy s-a supus și a luat-o spre foaier. Briza dimineții a întâmpinat-o când a ieșit pe treptele din fața casei. Păsările se treziseră și triluiau în coroanele copacilor. A rămas pe loc, la umbra ramurilor de frasin, delectându-se cu corul de note vesele și suave. Pițigoi, scatii, pitulice de munte. Althea o învățase să le deosebească și cântul.

Tocmai dădea să se aplece după ziar, când a observat ceva agățat de una dintre ramurile inferioare. Curioasă, a lăsat ziarul pe treaptă și s-a dus în picioarele goale să se uite în copac. A simțit un gol în stomac când și-a dat seama la ce se uita – o păpușă grosolană de paie în rochie neagră și cu pălărie de vrăjitoare se legăna la capătul unei funii murdare.

A tras de funie. A căzut mai ușor decât se aștepta, moale în brațele ei. S-a uitat lung la biletul prins de gâtul păpușii.

Pe vrăjitoare să n-o lași să trăiască.

Cunoștea citatul – asemenea tuturor fetelor Moon – din Cartea Exodului.

A trecut-o un fior pe șira spinării în timp ce se uita la bucata de hârtie. Era grea și ușor lucioasă, genul de hârtie care vine în suluri mari și cu care uneori erau acoperite mesele la restaurante sau pe care le foloseau educatoarele la grădiniță pentru pictura cu degetele. Versetul era scris cu litere roșii înverșunate, aparent în creion. S-a uitat peste umăr prin curte, pe stradă, dar nici urmă de făptaș. Nu că se aștepta să-l zărească.

Halloweenul – Samhain – fusese una dintre sărbătorile preferate ale copiilor din sat. Althea nu se necăjise niciodată, ba chiar reușea să chicotească la unele dintre cele mai inventive renghiuri. Pentagrama făcută din hârtie igienică în curtea din față o amuzase în mod special. Dar asta se întâmplase cu ani în urmă. O luau de la capăt? Sau era vorba despre altceva? Ceva mai sinistru.

– Mă întrebam pe unde ești. Evvie stătea în prag, desfăcându-și șorțul și aruncându-l peste umăr. Ce-ai acolo?

– Nimic, a răspuns Lizzy, dând la spate păpușa hidoasă de paie. Probabil o farsă.

Evvie a mijit ochii.

– Dă-mi să văd.

– Nu-i nimic grav.

– Ei bine, atunci, n-ai de ce s-o ascunzi. Dă-o încoace.

Lizzy se uita lung la mâna întinsă de Evvie. Nimic nu-i scăpa, asta era limpede.

– Nu cred că-i ceva grav, a repetat, voind să creadă și ea ce spunea în timp ce-i dădea păpușa. După crime, se întâmpla mai tot timpul. O dată, cineva a scrijelit o pentagramă pe capota mașinii Altheei. Altă dată am găsit o pisică moartă pe prispa din spate. Dar mai departe n-au mers. Acum cineva face pe simpaticul.

Evvie și-a încordat maxilarul cu păpușa în mână, scuturând-o emfatic.

– Păpușa asta nu-i *simpatică*, fata mea. Biletul ăsta nu-i *simpatic*.

S-a întors atunci și a intrat în casă, lăsând-o pe Lizzy pe trepte. Lizzy a oftat și a intrat după ea.

– Te rog eu, nu face tam-tam mai mult decât este cazul.

– Tam-tam? Evvie a împuns degetul în bilet. Asta ce crezi că înseamnă? A doua zi după ce-ai trecut pe la omul ăla. Îți zic eu ce înseamnă. Înseamnă că cineva nu se bucură că te-ai întors și că răscolești trecutul. Ăsta nu-i vreun copil de pe stradă. Ăsta este un adult. Unul periculos.

– Ori poate cineva care vrea să *credem* că este periculos. Lizzy s-a oprit ca să tragă aer adânc în piept, căutând să o liniștească pe Evvie – poate și pe ea însăși. Uite, știu că pare înspăimântător...

– Zău? Evvie și-a proptit mâinile în șolduri, cu flăcări în ochi. Că de unde sunt eu, luăm foarte în serios ștreangurile.

Lizzy a plecat capul, pusă la punct cum se cuvenea.

– Sigur că da. Dar nu-i cazul aici, Evvie. Nu are nimeni de gând să linșeze pe nimeni.

– Nu știm ce are lumea de gând și nu stăm să aflăm. Trebuie să chemăm poliția.

– Evvie, ultimul lucru de care am nevoie acum este să se implice poliția în treaba asta. În clipa asta, doar o mână de oameni știu că m-am întors. În clipa în care iau telefonul și le spun de bilet, va afla tot orașul. Și se duce ultima șansă de a convinge pe oricine să stea de vorbă cu mine. Te rog să nu spui nimic. Cel puțin deocamdată. S-a întins spre mâna lui Evvie, strângându-i-o. Te rog!

– Fie. Evvie i-a împins păpușa în mână. Dar scapă de ea. Cum zicea mama, nu ne trebuie piaza rea în preajmă. Și zi ce vrei, dar chestia aia este piaza rea.

Lizzy a răsuflat ușurată în timp ce ducea păpușa în vestibul, unde nu trebuia să mai dea peste ea până nu hotăra ce să facă. Deocamdată era recunoscătoare că izbutise să câștige timp cu Evvie. Era foarte posibil să

fi fost o farsă. Cu siguranță nu ar fi fost prima oară. Dar nu era pregătită să excludă posibilitatea ca cineva – Fred Gilman, poate – să fi fost în spatele hidoasei efigii de paie.

Lizzy a mijit ochii la liniuțele semnalului de mobil. Șaisprezece la sută doar. A întins mâna spre încărcător, l-a băgat în priză, s-a frecat la ochi și a continuat să caute. Nu era nici pe departe optim să facă cercetare prin articole vechi de ziar pe un ecran mic, însă având în vedere lipsa de încredere a Altheei în tehnologie – inclusiv în internet –, nu văzuse rostul să aducă laptopul cu ea.

Sperase să-i sară ceva în ochi, ceva ce le scăpase tuturor cu opt ani în urmă, care s-o îndrume într-o nouă direcție, inclusiv unde ar fi putut pleca Susan Gilman din Salem Creek. Numai că trei ore de căutare exhaustivă nu dăduseră nici un rezultat. Era o abundență de materiale, articole din ziarele locale, precum și din publicații internaționale, un titlu mai înfiorător ca altul: *PĂRINȚII IMPLORĂ SĂ LI SE ADUCĂ ACASĂ FETELE DISPĂRUTE. SCENĂ DE COȘMAR LA MOON GIRL FARM. TRUPURILE FETELOR DISPĂRUTE, RECUPERATE DINTR-UN HELEȘTEU DIN SAT. O DUBLĂ CRIMĂ ZGUDUIE UN ORĂȘEL DIN NEW ENGLAND. NICI UN AREST PÂNĂ LA ÎNMORMÂNTAREA FETELOR GILMAN.*

Însă mai dificil de suportat erau interminabilele fotografii ca un baraj, imagini granulate alb-negru, poziționate cu grijă pentru a stârni emoțiile cititorilor. Un portret de familie idilic – mama și tatăl în fundal, fiicele în față, îmbrăcați aparent în ținută de Paște –, precum și câteva cadre cu fetele de când erau mai mari.

Surorile semănau uluitor de mult, pe cât de drăguțe pot fi adolescentele, tinere și lipsite de griji. Dar erau și câteva diferențe. Darcy avea ochii mari și niște gropițe drăgălașe. Heather avea aceiași ochi, dar nu și gropițe. Probabil pentru că nu zâmbea în nici una dintre fotografii. Și mai era ceva diferit la Heather: un soi de sfidare în fața camerei, un contrast vădit față de sora ei mai mică, ce privea cu ochii larg deschiși.

Erau și fotografii cu părinții, majoritatea făcute la conferințe de presă sau anchete. Susan Gilman era practic letargică în toate, ca un somnambul în timpul unui coșmar, cum și fusese. Mai era Fred, tatăl îndurerat, care se uita urât, drept în cameră. Palid și pustiit, cu aceleași trăsături aspre pe care le văzuse la el cu o zi în urmă.

I-a studiat chipul, buzele țuguiate și nările umflate, mânia aproape palpabilă cu care o privea din fotografie. Să fi fost expresia unui tată

îndurerat sau a unui om capabil să își vatăme propriile fiice? Să fi putut fi și una, și alta? Și dacă da, cum s-o dovedească?

Întrebarea nu-i dădea pace nici când a închis și a pus telefonul deoparte. Toată dimineața stătuse pe internet, agitându-se degeaba, când ar fi trebuit să sune la agenția imobiliară sau să răscolească în pod. Dar ambele opțiuni o lăsau rece. Trebuia să se miște, să-și limpezească gândurile și să capete energie. Poate să se ducă în grădina cu flori de câmp o oră și să smulgă buruieni.

Era la jumătatea scării când a auzit glasurile lui Andrew și Evvie în bucătărie. După plecarea ei spontană aseară, ar fi preferat să păstreze distanța, însă nu putea ajunge la vestibul fără să treacă prin bucătărie.

Cum a intrat în încăpere, au tăcut. Nu era un semn bun. Andrew s-a întors spre ea, strângând păpușa în pumn.

– Aveai de gând să-mi spui despre asta?

Lizzy a întors capul spre Evvie, care deja ridica mâinile, absolvindu-se de orice vină înainte să scoată Lizzy un cuvânt.

– Nu mi-o lăsa la ușă. Ți-am zis să te descotorosești de ea. Nu-i vina mea că a văzut-o cum a intrat.

– Am găsit-o azi-dimineață, i-a explicat Lizzy obosită. Într-un copac din fața casei. Știu că nu dă bine, dar chiar nu știm ce însemnătate are.

– Ieri ai fost acasă la Fred Gilman. Azi găsești asta. Chiar nu crezi că au legătură?

– Înțeleg cum se vede și că e suspect, dar dacă voia Fred Gilman să-mi facă ceva, aseară a avut cea mai bună ocazie, când stăteam pe prispa lui. Chiar îl vezi urcându-se în copac și atârnând chestia aia pe întuneric?

Andrew a expirat prelung.

– Lizzy, nu poți ignora așa ceva. Nu-i ca și cum ți-ar fi zgâriat mașina cu cheia. Trebuie să depui plângere.

– Nu o ignor. Și o s-o fac – mai târziu. Totuși, după ce mi-a povestit Roger despre Summers alaltăieri, nu am încredere că poliția va ridica vreun deget în favoarea fetelor Moon. Tot ce-mi doresc acum este timp să fac ce trebuie să fac, fără să-mi pună poliția bețe în roate. Acum putem s-o lăsăm baltă? Dacă are cineva nevoie de mine, sunt în grădina cu flori de câmp să smulg buruieni.

S-a întors și a plecat, lăsându-i pe Andrew și pe Evvie singuri, știind foarte bine că aveau multe de spus odată ce nu-i mai auzea ea. Puțin îi păsa. Cu sau fără piaza rea, n-o speria pe ea o păpușă de paie.

Capitolul 14

26 iulie

Lizzy a fost nevoită să dea roată de trei ori înainte să găsească în sfârșit un loc de parcare lângă agenția ReadiMaxx. N-avea nici un chef să stea de vorbă cu „Specialistul imobiliar de frunte din sudul New Hampshire-ului", însă pierduse deja o întreagă săptămână. Era timpul să stea de vorbă cu cineva, să știe la ce să se aștepte, având în vedere starea de paragină a fermei. Ca să nu mai vorbim de stigmatul celor două fete găsite în helești.

N-avea cum să primească vești bune – era pregătită pentru asta, dar cel puțin și-ar fi făcut o idee în privința opțiunilor. Avea ceva bani puși deoparte, însă nicidecum suficient cât să plătească o serie întreagă de reparații înșirate de Andrew. Poate obținea o mică ipotecă. Nimic de amploare, doar cât să plătească cele mai urgente reparații și, până vindea ferma, să acopere din impozitele pe proprietate. Dar dacă dura niște ani și nu luni până găsea cumpărător? Risca o executare silită.

I s-a pus un gol în stomac la gândul ăsta, în timp ce căuta în portofel monede pentru aparatul de taxat în parcare. O monedă de cinci cenți era tot ce avea. S-a uitat la magazinele de pe strada centrului comercial, ca să găsească unde să schimbe o bancnotă de zece dolari. N-avea din cine știe ce alege: poșta, o clinică medicală, o florărie care era închisă lunea – și cafeneaua.

A aruncat un ochi neliniștită la nume: BREWED AWAKENINGS. Scena ultimei apariții a Rhannei era tot acolo. Ceea ce nu putea spune despre mama ei. Însă nu mai avea cum să fi rămas în Salem Creek după acel spectacol.

Rhanna observase atunci două femei care se holbau la ea peste cești cu *latte* și pusese în scenă o criză de proporții epice, criticându-le că sunt niște hoaște gata să întoarcă celălalt obraz duminica, pentru ca apoi, în

celelalte zile ale săptămânii, să se transforme în vipere. Ar fi scăpat basma curată dacă se oprea acolo. Numai că Rhanna nu făcea niciodată lucrurile pe jumătate. În schimb, se dusese în mijlocul prăvăliei, ridicase brațele deasupra capului și, în numele tuturor fetelor Moon, aruncase un blestem pe fiecare suflet viu din Salem Creek – de parcă ar fi fost posibil un asemenea lucru.

Așa-numitul blestem provocase efectul scontat, golind în câteva minute cafeneaua. Dar fuseseră și efecte nescontate, cum ar fi apariția poliției pentru a investiga o amenințare raportată de șase orășeni. Până la urmă, nu s-a întâmplat nimic. Nu existau legi scrise în privința blestemelor, că erau sub formă de amenințare sau nu.

Vestea incidentului s-a dus ca focul și numaidecât s-a inflamat protestul public, ca să se facă ceva în privința *acelei femei Moon și a fetelor ei*. A doua zi după veghe, Rhanna își băgase lucrurile în dubă, banii de urgență ai Altheei din vasul de ceramică de pe frigider în buzunar și dispăruse, lăsându-le pe mama și pe fiica ei să înfrunte furtuna.

Iar acum, opt ani mai târziu, una dintre acele fete Moon se pregătea să intre în aceeași cafenea și să ceară mărunțiș. I-au transpirat palmele. Mai bine să riște o amendă. Dar asta era ridicol. În schimb, s-a întors și s-a forțat să împingă ușa stârnind clopoțeii de alamă.

Cafeneaua nu se schimbase prea mult de-a lungul anilor: gresie alb-negru, mese de bistro zgâriate așezate lângă pereții galbeni, ghivece cu ferigi suspendate în suporturi de macrameu. Lizzy s-a uitat la tăblița meniului cât stătea la coadă, însă privirea i se tot ducea spre femeia de la casă. Nu avea același ecuson, însă îi părea vag cunoscută.

Lizzy s-a uitat cum l-a chemat pe bărbatul din fața ei, a strigat comanda lui barmanului – *bușeu cu sirop de arțar și un macchiato pe jumătate decaf pentru Brandon* –, după care a desfăcut un sul de monede de douăzeci și cinci de cenți, timp în care el s-a așezat la coada pentru luarea comenzii. Încă mototolea hârtia sulului când a închis sertarul casei și a ridicat în sfârșit privirea.

– Ce dorești, drăguță? I-a pierit zâmbetul, uitând de hârtia strânsă în pumn. Lizzy Moon... Lizzy, da?

Lizzy și-a îndreptat umerii, încercând să interpreteze expresia femeii. Teamă? Dispreț? Până la urmă a hotărât că nu conta.

– Da, Lizzy.

Chipul femeii s-a îmblânzit.

– Am auzit că te-ai întors. Mi-a părut tare rău să aflu că a murit bunica ta. Era o femeie bună. O femeie tare, tare bună.

– Îmi pare rău, a spus Lizzy, roșind la această dovadă neașteptată de bunătate. Mi s-a părut mie că te recunosc, dar nu-mi amintesc cum te cheamă.

– Judith Shrum. Eram clienta bunicii tale. Mereu știa ce să-mi dea. Ca un doctor de bună, dacă mă întrebi pe mine. S-a aplecat în față, șoptind. Toți băgăcioșii ăia de nu le mai tăcea gura vorbind despre bietele fete. Habar nu aveau despre ce vorbeau. Oricine o cunoștea pe Althea Moon – și încă bine – știa că nu era capabilă de așa ceva. Și mama lor o știa.

Lizzy s-a legat de vorbele lui Judith.

– Doamna Gilman?

– Susan. Da, biata de ea. Eram prietene, deși nu prea ne mai vedem de când s-a mutat. Nu-i vina ei. I-a fost greu. Mi-a spus odată că nu-i plăcea ce spuneau oamenii despre bunica ta, nu-i convenea. Îmi părea... A tăcut când a trecut pe lângă ea o fată cu șorț pătat și tricou cu Brewed Awakening, cu o sticlă cu spray și o cârpă, reluând numai după ce s-a asigurat că nu mai auzea fata. Întotdeauna mi s-a părut că știa ea ce știa despre ce s-a întâmplat.

– Cum... adică?

Judith a ridicat din umeri.

– N-a zis. Așa am simțit eu. Și pe urmă, într-o zi, n-a mai vorbit deloc despre asta. Parcă nu mai rezona cu lumea întreagă. Din nou, nu că aș învinovăți-o. Tot m-am întrebat însă dacă tăcerea ei a avut de-a face cu Fred. Cam tartor omul ăla. M-am întristat când s-a mutat, dar mă bucur că a scăpat de el.

Lizzy s-a uitat peste umăr, ușurată că nu era nimeni în spatele ei la coadă.

– Te mai vezi cu ea?

Judith a clătinat melancolic din cap.

– Nu, dar mai vorbim. Locuiește în Peabody acum. Este coafeză. Și se descurcă bine. Ultima oară când am vorbit, se vedea cu cineva, așa că m-am bucurat. Merită niște fericire după tot ce s-a întâmplat, s-o ia de la început cu amintiri proaspete.

Lizzy a încuviințat. Înțelegea mai bine ca oricine că uneori un nou început însemna să pleci de undeva. Mai știa și cât de greu era să ții piept amintirilor. Să fi fost oare drept să se infiltreze cu forța în lumea lui Susan Gilman, să smulgă coaja rănii care poate abia ce se vindecase? Făcuse greșeala asta cu fostul soț al lui Susan și nu mersese bine. Dar dacă-i transmitea numărul ei de telefon prin intermediul lui Judith

Shrum, ar fi rămas la latitudinea lui Susan. Poate că timpul o făcuse mai dispusă să-și împărtășească părerile despre soarta fiicelor ei.

O oră și jumătate mai târziu, Lizzy a plecat din biroul lui Chuck Bundy cu un *latte* cu vanilie practic neatins și cu o durere cumplită în spatele ochiului drept. După cum se așteptase, perspectiva unei vânzări simple era departe de a fi roz, cu toate că el avusese grijă să-i reamintească de câteva ori în timpul conversației că vorbea doar ipotetic, cum putea vorbi în special despre proprietatea ei.

Avusese parte de un curs introductiv în piața imobiliară, aflând despre multe dezavantaje inerente ale vânzării de proprietăți cu probleme și felul răzleț în care putea varia prețul pe seama numărului de case comparabile aflate în acel moment pe piață. Întrebat despre posibilitatea unei vânzări rapide, omul fusese distant, evaziv, sugerând să stabilească o zi în care să se ducă și să arunce o privire. Odată ce afla despre ce era vorba, îi putea oferi o serie de opțiuni și să vină împreună cu un plan de luptă.

Între timp, îi dăduse teme: să găsească documente, să dea telefoane, să facă rost de formulare, să semneze și să înregistreze la primărie. La plecare, i-a oferit un rânjet cu toți dinții, asigurând-o că nu exista proprietate să nu poată fi vândută, dar acum, în timp ce se întorcea cu mașina acasă măcinând în minte termeni precum *saturație de piață* și *proprietate stigmatizată*, nu mai era așa sigură. Nici nu avea chef să-i explice toate astea lui Luc și să-i spună că amâna întoarcerea. Încă o dată.

Tocmai cântărea cât mai putea trage de timp înaintea acelei discuții, când i-a sunat telefonul. S-a uitat la număr, întrebându-se dacă îl invocase pe Luc, însă codul zonei era 978 și nu 212 – nu-l recunoștea.

– Alo?

– Domnișoara Moon?

– Da.

– Sunt Susan Gilman. Mi-a dat Judith numărul dumneavoastră.

Lizzy a rămas atât de mască, încât nu putea îngăima nimic.

– Mulțumesc că m-ați sunat. Știu că este ciudat, însă mă întrebam dacă ați vrea să vorbim. Ne putem vedea la o cafea?

– Doar aici, în Peabody, a răspuns ea după o pauză lungă. Nu ne putem întâlni în Salem Creek.

– Sigur, înțeleg. Vin bucuroasă la dumneavoastră. Spuneți unde și voi fi acolo.

– Nu sunt sigură că vă pot spune ceva util, dar dacă aveți întrebări, o să răspund la orice pot. Ne putem întâlni după serviciu.

– Mulțumesc, doamnă Gilman. Nu pot să vă spun cât apreciez.

– Atunci rămâne pe azi. După ce termin tura. La mall este o librărie – un *Barnes & Noble*. O să fiu acolo la cafenea la ora șase.

Cafeneaua era plină când a sosit Lizzy la șase fără zece, în mare parte de studenți și oameni de afaceri, aplecați peste laptopuri, cu căștile în urechi. A trecut de câteva ori cu privirea peste ei înainte s-o zărească pe Susan Gilman așezată la o masă din colț, și chiar și atunci s-a uitat de două ori.

O schimbase trecerea timpului, dar nu la fel cum îl schimbase pe soțul ei. Părul ei, veșnic lins și cenușiu, avea o nuanță pală de blond cu șuvițe roz-aurii și părea machiată profesionist. În bocanci și blugi, arăta șic, aproape după ultima modă.

– Doamna Gilman?

Susan a ridicat privirea din revistă fără să zâmbească.

– Acum trec drept Ames, numele de fată. A fost mai... ușor. Dar te rog, spune-mi Susan.

Lizzy a încuviințat, înțelegând de ce nu găsise nimic online.

– Mulțumesc foarte mult că ai acceptat să vorbim. Pot să-ți iau o cafea?

– Mersi, nu-mi trebuie nimic. N-a mai venit ultima clientă, așa că stau de ceva vreme aici. A făcut semn spre scaunul liber și a așteptat să se așeze Lizzy. Am auzit că ai trecut pe la fostul meu soț.

Lizzy a deschis gura și a închis-o la loc, mirată că știa despre vizita ei la rulota lui Fred Gilman.

– Nu te mira. Amândouă știm cum funcționează orașul ăla. Soțul lui Judith lucrează la Mason Electric. N-a durat mult până să se ducă vorba că ai apărut să-l cauți pe Fred. Și cum a mers?

– Deloc bine. Sunt destul de sigură că încerca să mă sperie.

Susan a încuviințat sobru.

– Vânjos om, fostul meu soț.

– Pe *tine* a încercat vreodată să te sperie?

– Nu trebuia să încerce. O făcea natural.

– Era... abuziv?

– În cazul în care mă întrebi dacă mă lovea – nu. Se făcea înțeles în alte moduri.

– Ce alte moduri?

Susan a ridicat ceașca, legănând-o în palme. Îi tremurau mâinile.

– Există multe feluri de a fi abuziv, domnișoară Moon. Feluri care nu lasă urme să le vadă vecinii și poliția.

– Ai chemat vreodată poliția din cauza lui?

Susan s-a uitat peste buza mânjită de ruj a ceștii.

– Și ce să le zic? Că era rău cu mine? Că mă pedepsea că i-am ars pâinea sau că am uitat să-i cumpăr șireturi noi pentru ghete? Nu, nu am chemat niciodată poliția. În schimb am băut. Nu prea mult, doar suficient cât să amorțesc. Apoi un pic mai mult când nu a mai funcționat.

Lizzy avea o imagine vie a vieții deprimante ca soție a lui Fred Gilman.

– Dar Heather și Darcy? Le era frică de tatăl lor?

– Frică? De Fred? Doamne ferește!

Expresia lui Susan a căpătat o nouă nuanță, ceva mai profundă decât tristețea. Lizzy a tăcut, așteptând ca ea să continue. Nu a făcut-o, alegând în schimb să se joace cu oja maronie de pe unghia degetului mare stâng.

Lizzy s-a foit în scaun, simțind durerea femeii, dar cu o nevoie disperată de a afla adevărul.

– Susan?

– Hm? A, da. Dacă le era frică fetelor de el. Un mare nu. Dacă le-ar fi fost, poate că ar fi încă în viață. Heather s-ar fi dus la balul de absolvire și Darcy la școala de asistente medicale. Aș avea nepoți și jurnale pline de fotografii din vacanțe. Dar n-am zis nimic, așa că nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Fred a obținut ce a vrut, ca întotdeauna. Și uite unde a ajuns, unde am ajuns toți. În ce-l privea pe Fred, fetele nu aveau cum să greșească. Pur și simplu refuza să vadă. Și de la mine sigur nu voia să afle.

– Ce să afle?

– Că Heather scăpase de sub control. Că Darcy îi călca pe urme. Că dacă nu le ținea în frâu, urma să se întâmple ceva îngrozitor. Ceea ce s-a și întâmplat. I-a pierit glasul atunci, străbătut de emoții. Și-a mutat privirea, făcându-și vânt ca să-și usuce lacrimile din ochi. Îmi pare rău, a spus în cele din urmă. Doar că-i tare greu să fi avut dreptate. Știi cum este senzația aia că urmează să se întâmple ceva rău. Iar când se întâmplă, te pedepsești până nu mai poți pentru că ai știut. Ai știut și nu ai făcut nimic. Cu asta trăiesc pe conștiință.

Lizzy căuta un răspuns când a prins un iz de ceva mâlos și umed, o combinație de igrasie și pământ proaspăt răscolit. În cafenea domnea o combinație de arome de cafea și prăjituri la cuptor; până atunci nu sesizase, însă straturile emoționale erau acum de neconfundat. Pierdere. Regret. O durere ce-i stâlcea sufletul.

Până ca Lizzy să își dea seama, se întinsese spre mâna lui Susan.

– Nu a fost vina ta ce s-a întâmplat. O mamă nu-și poate proteja copiii de toate.

– Nu. Mai ales când nu este lăsată.

– Lăsată? Nu înțeleg.

– Fred nu mă lăsa să le disciplinez. În nici o privință. Zicea că asta era treaba lui. Fetele lui, treaba lui.

– Nu te lăsa să-ți disciplinezi fiicele?

Susan a ridicat ochii din degetul mare, unde rosese din nou oja. O lacrimă i s-a prelins pe obrazul stâng.

– Tocmai asta e. Nu erau ale mele. Legal vorbind.

Lizzy a clipit la ea. Acest mic detaliu scăpase cumva ziarelor care scriseseră cu opt ani în urmă despre familia Gilman.

– Mai fusese căsătorit?

– Cu Christina. Iubita din liceu, dacă-ți vine să crezi. A murit într-un incendiu. Ceva cabluri defecte. Fred plecase cu fetele la maică-sa la masă. Până s-a întors acasă, se terminase. Au găsit-o în cadă. Se crede că probabil încercase să se apere de flăcări.

Lizzy s-a ferit să nu se cutremure, încercând să nu-și imagineze scena.

– Cât aveau fetele când te-ai căsătorit cu Fred?

– Heather avea trei. Darcy – un an și jumătate.

– Tu le-ai crescut?

Susan a încuviințat, ștergându-și altă lacrimă.

– Sunt singura mamă pe care au cunoscut-o. Numai că nu mi s-a permis să le *fiu* mamă. Fred nu m-a lăsat să uit că erau fetele lui, eram un intrus.

Lizzy a simțit din nou fierbând mânia față de Fred Gilman.

– Dar s-a căsătorit cu tine.

– Se pare că voia mai mult o menajeră decât o soție. Ce noroc pe mine... Mă pricepeam. Până să-mi dau seama la ce mă înhămasem, le iubeam prea mult pe fetele lui – fetele noastre – ca să plec. Dacă plecam, nu aveam nici un drept asupra lor. Nu le-aș mai fi văzut niciodată.

– Nu le-ai adoptat oficial?

– Nu. Și-a șters ochii, întinzându-și mascara. Am vrut, dar Fred nici nu voia să audă. Aveau mamă și nu eram eu aia. Nu conta că doar pe mine mă țineau minte cum le cântam să adoarmă sau le țineam capul când vomitau. *El* ținea minte.

– Asta sună cam...

– Obsesiv? a completat Susan cu amărăciune. Doar pentru că așa era. Parcă ar fi fost vreo sfântă sau ceva. Nu ajuta nici că fetele îi semănau

leit, în special Heather. De câte ori se uita la ea, o vedea pe Christina. Cred că de-aia nu-i putea refuza nimic. Nici când ar fi trebuit. Am încercat să-i zic. L-am avertizat că se maturiza prea repede, amândouă de fapt, dar nu voia să asculte. Îmi arunca privirea aia și îmi spunea să-mi văd de treabă.

Obrajii lui Susan se înflăcăraseră în timp ce vorbea. Lizzy era aproape ușurată. Era mai simplu să fie martora mâniei decât a durerii. Totuși, trebuia să fie atentă ce zicea, ca să nu se oprească din vorbit.

– Susan, știu că este greu și că ar fi ultimul lucru despre care vrei să vorbești, dar chiar vreau să aflu cine le-a făcut rău fetelor voastre, iar dacă putem continua așa, aș putea depista ceva ce a scăpat poliției. Te simți în stare să răspunzi la câteva întrebări?

Susan începea să pară extenuată, dar tot a încuviințat.

– Întreabă ce vrei.

– Ai spus că Heather se maturiza prea repede. La ce te referi?

– Exact la ce crezi tu că mă refer. Venea târziu acasă, se furișa cu băieți, se îmbrăca ușuratic, bea. Tot ce face o fată înainte să vină acasă și să-ți spună că a rămas însărcinată. A tăcut, clătinând din cap. Îți vine să crezi că *de asta* mă temeam? Că o să vină într-o zi acasă să ne spună că a dat de necaz? Pe vremea aia credeam că mai rău nu se putea întâmpla.

– Soțul tău știa toate astea? De băutură și de băieți?

– Da, știa. I-am spus – sau am încercat. Nu voia să asculte. În noaptea în care au... Susan a închis o clipă ochii. În noaptea în care au dispărut, am vrut să sun la poliție, dar nu m-a lăsat Fred. Zicea că nu vrea să se bage poliția în treburile noastre și că fetele se vor întoarce când vor fi pregătite. Ne-am certat. A fost îngrozitor. Nu-mi venea să cred că era așa nesăbuit. Când nu am mai suportat, m-am urcat în mașină și am plecat să le caut. M-am dus oriunde știam că se duceau copiii, dar nici urmă de ele. Știam că era ceva în neregulă. O mamă știe. M-am dus acasă și am răscolit în camerele lor, căutând ceva – un jurnal, un număr de telefon –, orice care să mă ajute să le găsesc. Am găsit o cutie cu prezervative pe noptiera lui Heather. Trei lipseau. Când i-am arătat cutia lui Fred, a zis că el le cumpărase. Îi cumpăra fiicei noastre de cincisprezece ani... I s-au umplut din nou ochii de lacrimi. Ca să fie în siguranță.

Lizzy s-a ridicat și s-a dus la tejghea, întorcându-se cu o mână de șervețele. A stat să își tamponeze Susan ochii și să se adune.

– N-am nimic, a spus în cele din urmă, cu șervețelele mototolite în mână. Continuă, te rog.

– Îi cunoști pe băieții cu care se vedea?

– Aș fi vrut eu, dar în acel moment nu prea mai vorbeam cu Heather. Știi cum sunt adolescentele. În ce-o privea, eu eram dușmanul. Și începuse să se priceapă de minune să-și ascundă urmele. Ba o recrutase și pe Darcy drept complice.

– Și prietenele ei? Știa careva cu cine umbla?

– Nu se mai înțelegea deja cu prietenii ei obișnuiți, umbla cu alți copii. Copii mai mari, pe care nu-i cunoșteam. Am vorbit cu câțiva dintre părinți. Fred a fost furios. M-a acuzat că încerc să îi creez o imagine de târfă fiicei lui – *a lui*, de parcă nu eu le crescusem.

Asta i-a pregătit lui Lizzy terenul pentru adevărata întrebare, oricât de incomodă ar fi fost.

– Când am vorbit alaltăieri cu soțul tău, m-a șocat faptul că nu părea deloc interesat să afle cine le-a omorât.

– Probabil pentru că deja știe – sau asta crede. În mintea lui, numai bunica ta putea s-o facă. Doar că eu m-am îndoit de la bun început. Două fete frumoase. De ce s-o facă? Însă Fred a profitat din plin de ideea asta. Avea nevoie de un țap ispășitor. Cineva care să n-o facă pe prețioasa lui Heather să dea prost – ori el să treacă drept un tată incapabil. Bunica ta a fost țapul ispășitor perfect.

– Apropo de țapi ispășitori, mă întrebam... Lizzy s-a oprit, nesigură cum să formuleze întrebarea. Una era să-l ponegrești pe fostul soț, cu totul alta să recunoști că ar fi capabil să-și ucidă propriile fiice. Și totuși trebuia să întrebe. Crezi că fostul tău soț ar fi capabil de violență?

Susan se uitase până atunci în șervețelele mototolite în mână. A săltat capul brusc.

– Mă întrebi dacă cred că Fred le-a ucis pe fiicele noastre?

– Cred că da.

– Atunci nu. Soțul meu nu-i nici pe departe un sfânt, dar nu și-ar fi ucis fetele. Știu că sună ciudat, dar ar fi fost ca și cum ar fi ucis-o pe Christina.

Lizzy a încuviințat, nu pentru că accepta răspunsul lui Susan ca atare, ci fiindcă avea dreptate că suna ciudat. Ceea ce tocmai descrisese era o răsturnare totală a cunoscutei paradigme: tatăl exagerat de protector, chitit pe centuri de castitate, în conflict cu mama aparent prea îngăduitoare. În acest caz, Fred Gilman nu numai că *nu* o amenințase pe fiica mai mare cu centura de castitate, ci îi dăduse o cutie cu prezervative, timp în care pretindea că-l îngrijora reputația ei. Ceva nu se pupa. Motiv pentru care i-a venit altă întrebare.

– Nu emit judecăți, Susan. Încerc să-mi imaginez cât de groaznică trebuie să fi fost perioada aia pentru tine, dar tot mă întreb de ce nu ți-ai exprimat dubiile cu glas tare. Erai în permanență la știri, citată în ziare și niciodată nu te-am auzit contrazicând declarațiile soțului tău că Althea era răspunzătoare pentru ce s-a întâmplat cu Heather și Darcy.

A tras aer în piept, sacadat. I-au dat lacrimile din nou.

– Pe vremea aceea îmi era frică de el. Încă îmi este, cred. Și mai și beam. Nu numai cât să amorțesc. Ci cât să îmi pierd cunoștința. Era singura cale să îmi duc zilele, prin durere, prin vinovăție și prin crizele constante de furie ale lui Fred. Mi-am ținut gura și am băut. Și am continuat să beau. Iar Salem Creek a continuat să creadă că bunica ta mi-a ucis fetele. Alt motiv pentru care am conștiința încărcată.

*

Lizzy avea la ce să se gândească acum, plecând din Peabody. Pentru început, la dinamica tulburătoare a căsniciei Gilman. Nu numai că Fred Gilman fusese abuziv emoțional. Fusese și obsedat de fiicele lui – sau cel puțin de Heather, pentru că semăna cu soția lui moartă. Și ceva legat de prezervative și de paranoia față de reputația lui Heather nu se potrivea. Totuși, Susan fusese de neclintit când spusese că soțul ei era incapabil să le facă rău fiicelor sale, ceea ce o ducea practic într-un punct mort în ce-l privea pe Fred Gilman.

Dar *se alesese* cu ceva în urma întâlnirii – două nume notate pe un șervețel. Cynthia Draper și Jenny Putnam fuseseră prietenele lui Heather cu câteva luni înainte de crime. Poate nu se alegea cu nimic, dar merita încercat. Adolescentele nu stau cu mâinile în sân când sunt lăsate baltă – acum îi zice *ghosting*[6]. Ar fi știut prea bine cine le înlocuise – și de ce. Acum, tot ce trebuia să facă era să dea de ele și să le convingă să vorbească.

Încheierea unei relații personale brusc și fără explicații

Capitolul 15

27 iulie

Când a ieșit a doua zi de dimineață să ia ziarul, Lizzy nu se aștepta să-l găsească pe Andrew pe trepte. Se obișnuise să-l vadă venind la ușa vestibulului. Era obișnuită, totodată, să-l vadă în blugi, nu cu pantaloni proaspăt călcați și sacou sport. Arăta complet diferit. Și foarte bine.

A deschis ușa larg, măsurându-l din cap până în picioare.

– Ce cauți aici?

– Bună dimineața și ție.

– Scuze. Era iritată că o tulbura prezența lui. Doar mă mir să te văd. Așteptam agentul imobiliar. Trebuie să treacă în dimineața asta să discutăm opțiunile pe care le am, din care probabil nu este nici una bună.

Andrew a ascultat fără să comenteze.

– Am trecut să-ți spun că plec din oraș câteva zile. Și să-ți spun și că hambarul nu mai reprezintă un pericol. Mă rog, în măsura în care se poate. Am înlocuit ieri balamaua slabă, dar trebuie să-ți arăt ceva, dacă ai un minut.

Lizzy s-a uitat la ceas. Bundy mai avea vreo douăzeci de minute până ajungea. Și-a luat cana cu cafea și l-a urmat la hambar.

Andrew a ridicat drugul și a tras ușa lejer, făcându-i semn cu capul să o ia înainte. În interior era răcoare, o lumină difuză, și mirosea a rumeguș proaspăt. El a aprins lumina de lângă ușă.

– Uite, a spus, arătând spre porumbar. Am scos cu totul scara veche, dar am observat că stă să cadă cadrul ferestrei. Deocamdată nu m-aș apropia de el. Mă ocup de el cum mă întorc din Boston.

Lizzy și-a dat capul pe spate, uitându-se la fereastra porumbarului.

– Fabulos. Ce se întâmplă la Boston?

– Potențiali clienți. Se țin interviuri cu arhitecți pentru renovarea primăriei din Back Bay și sunt pe listă. Este o lucrare de amploare, dar

exact pe felia mea.

– Asta explică hainele.

El a rânjit, apucându-se de reverele sacoului și pozând.

– O singură dată ai ocazia să faci o primă impresie bună.

Lizzy a luat o gură de cafea, deja rece, dar bine-venită după o săptămână și jumătate fără.

– Cât stai?

– O săptămână, poate zece zile, dacă merge totul bine. Oricum, ăsta este celălalt motiv pentru care am venit. A băgat mâna în buzunarul sacoului și a scos o carte de vizită. Voiam să mă asigur că ai numărul meu, în caz de nevoie.

– Ce nevoie?

El a ridicat din umeri.

– Nu știi niciodată. Evvie zicea că ieri ai fost la Susan Gilman.

Lizzy a ignorat cartea de vizită pe care o ținea întinsă, îndreptându-se în schimb spre masa de lucru.

– Da. Se pare că nu a crezut-o niciodată vinovată pe Althea. Și mi-a mai spus câteva lucruri interesante despre fostul ei soț.

Lizzy i-a povestit detaliile: despre băutură, despre băieți, prezervative, îngrijorătoarea relație a lui Fred Gilman cu fiicele sale și despre faptul că Susan nu era mama lor naturală.

La ultima informație, Andrew a ridicat brusc din sprâncene.

– Nu mi-am dat seama că fetele erau adoptate.

– Nu erau. Prima soție a lui Gilman a murit într-un incendiu când Heather avea trei ani. Darcy era încă în scutece. Se pare că n-a știut să gestioneze prea bine situația. Nu i-a permis lui Susan să le adopte.

– Și ce legătură are asta cu crimele?

Lizzy a ridicat din umeri.

– Nu știu. Poate nu are. Dar pare... straniu. Tot nu m-am întors cu mâna goală, ci cu numele a două dintre prietenele lui Heather. Mă gândeam să încerc să dau de ele. Fetele vorbesc între ele.

– Bănuiesc că nu ai chef să aștepți până mă întorc din Boston.

– Andrew, am mai avut discuția asta. Trebuie s-o fac – și trebuie s-o fac singură. Și apoi, nu am toată vara la dispoziție. Luc nu mai are răbdare.

– Iubitul tău?

– Nu, este... Noi... Și-a luat ochii de la el, jenată că se bâlbâia. Este șeful meu.

– Ăsta este răspunsul tău *final*?

Lizzy i-a aruncat o privire, enervată că o prinsese cu un răspuns stângaci.

– Parcă trebuia să pleci.

– Mda. Păi, atunci, plec la Boston.

S-a uitat după el, dorindu-și deja să nu fi fost așa brutală. Omul era insistent, e adevărat. Dar avea intenții bune. Dintotdeauna avusese intenții bune. Numai că nu pricepea că pentru fetele Moon autonomia era genetică, un mecanism de supraviețuire lăsat moștenire de la o generație la alta. A fi singură însemna a fi în siguranță.

Mobilul lui Lizzy a început să sune pe blatul din bucătărie când s-a întors în casă. Înainte să-l ia în mână, apelul a fost preluat de căsuța vocală. Câteva clipe mai târziu, a auzit mesajul. L-a deschis, ascultând în timp ce se ducea cu cana la cafetieră să-și mai pună.

– Bună ziua, sunt Catherine Daniels de la biroul lui Chuck Bundy. M-a rugat să vă sun și să vă spun că nu va reuși să ajungă la întâlnirea de la ora zece. Băiețelul a căzut rău de dimineață, iar el și soția sa sunt la urgență, unde așteaptă să afle dacă trebuie să intre în operație. A spus că vă sună săptămâna viitoare, să reprogramați.

Săptămâna viitoare?

Lizzy s-a abținut să nu mormăie. Totul dura mai mult decât anticipase și trebuia să ia o sumedenie de decizii care presupuneau tot soiul de documente, telefoane și multă alergătură. Se bazase pe Bundy să o îndrume într-o direcție sau alta. În schimb, se învârtea în jurul cozii. Încă o dată.

Dar între timp, poate reușea să se apuce de altfel de alergătură. A luat mobilul, a deschis aplicația Facebook și a căutat numele lui Jenny Putnam. A găsit cinci profiluri, însă o singură Jenny Putnam în New Hampshire.

Câteva clipe mai târziu, Lizzy se uita la fotografia unei blonde minione în echipament de ciclism, cu un număr pe piept. Conform profilului, era căsătorită și avea gemene – Bella și Shay – și încă trăia în Salem Creek. Acum o chema Wittinger – pe soțul ei, Donny – și lucra la New England Regional ca moașă. Cum a sunat la informații numere clienți, Lizzy a și obținut numărul de telefon.

Și-a ținut respirația până s-a conectat, dorindu-și să se fi gândit la ce să spună dacă răspundea Jenny sau, mai rău, dacă intra căsuța vocală. Poate ar trebui să închidă, să cumpănească și să mai sune o dată. Tocmai se pregătea să închidă, când a răspuns o femeie.

– Alo?

Avea o voce groasă și lentă, de parcă o trezise din somn.

– Doamna Wittinger?

– Da.

– Mă numesc Lizzy Moon și vă sun...

– Scuze. Sunteți... Cine sunteți?

– Lizzy Moon. Lizzy și-a ținut respirația, așteptând să îi închidă în nas. Nu a fost cazul.

– Ce doriți?

– Mă întrebam... Am vorbit cu Susan Gilman ieri și mi-a dat numele dumneavoastră. Speram să putem discuta. Despre Heather.

– De ce aș vorbi cu dumneavoastră?

– Pentru că Heather era prietena dumneavoastră și cel care a ucis-o – pe ea și pe Darcy – este încă în libertate.

– Am auzit că v-ați întors.

Lizzy a ignorat replica seacă.

– Am câteva întrebări. Legate de lucruri pe care mi le-a povestit Susan. Speram să ne putem întâlni. Aș putea...

Jenny i-a tăiat-o pe loc.

– Nu ne întâlnim nicăieri. De fapt, nu prea cred că vreau să stăm de vorbă.

– Vă rog. Am doar câteva întrebări.

– Aveți numărul de la mama ei?

– Nu. De la informații. Dar mi-a dat numele dumneavoastră. S-a gândit că ne puteți ajuta.

De data asta a făcut o pauză și mai lungă. S-a auzit gheața căzând în pahar și apoi apa curgând.

– Ce vreți să știți?

Lizzy a răsuflat. murmurând un *mulțumesc.*

– A zis că dumneavoastră și Heather nu vă mai înțelegeați.

– Nu doar cu mine nu se înțelegea. Încetase să mai petreacă timp cu noi toți.

– De ce?

– Cine știe? Se purta ciudat de o vreme – cam distantă și nervoasă. Apoi, într-o zi, nu a mai vorbit cu noi.

– Și nu a spus de ce?

– Nu a spus nimic. Parcă eram invizibili.

– Începuse să se întâlnească cu altcineva?

– Nu la școală. Evita orice contact, stătea singură, mânca singură. Pe urmă a început să chiulească. Nu știa nimeni unde se ducea. Iar după o

vreme, nu ne-a mai păsat. Știu că sună dur, dar nu poți obliga pe nimeni să-ți fie prieten.

– Așa-i, a spus Lizzy, observând nuanța de irascibilitate în tonul ei. Nu ai cum. Ziceați că se purta bizar. Ați întrebat-o de ce?

– Se enerva când încercam să vorbesc cu ea despre asta. De obicei mergeam pe la ea acasă după școală, pentru că mama ei făcea niște chestii super bune la cuptor. Dintr-odată, nu mai voia să mergem decât la mine sau la Cynthia. Parcă ura să se ducă acasă. Poate pentru că nu se prea înțelegea cu mama ei. Heather îi zicea Băgăcioasa, pentru că o pistona mereu cu întrebări.

– Și domnul Gilman? Cu el cum se înțelegea?

– Cred că bine. De obicei era la muncă atunci când eram noi acolo. Știu că-i dădea chestii. O dată a vrut o fustiță super simpatică de la Forever 21, însă mama ei a spus că era prea scurtă. Nici una, nici două, o văd cu fusta. Când am întrebat-o cum a convins-o pe maică-sa, a zis că nu pe ea. În schimb l-a făcut pe taică-su să i-o cumpere. Cică l-a îmbrobodit.

– Îmbrobodit?

– Știți doar, îl avea la degetul mic. Se lăuda că-l poate convinge să facă orice voia.

Cum ar fi să-i cumpere prezervative.

Pe Lizzy a cuprins-o dezgustul. Susan spusese același lucru.

– A zis de ce?

– Nu. Am întrebat, dar s-a închis în carapace. Cum ziceam, devenise ciudată.

– Ați văzut vreodată la ea tăieturi sau vânătăi?

– Adică dacă o băteau părinții?

– Se mai întâmplă.

– Nu. N-am văzut așa ceva la ea.

– Avea iubit?

– Nu. De mult. Fusese cu Brian Smith, încă din școala generală, dar cam până ne-a lăsat și pe noi baltă. Din câte știu, nu a mai fost cu nimeni, și pe urmă...

Da. Și pe urmă.

– Poliția v-a pus întrebări? Adică după.

– Mda. Au venit doi indivizi la mine acasă și mi-au pus întrebări.

– Le-ați spus ce mi-ați spus mie? Că Heather nu voia să se ducă acasă?

– Nu. Ar fi trebuit, cred, însă atunci nu părea mare lucru. Și cred că încă eram puțin supărată pe ea. Dar când te maturizezi, te mai gândești – când ai și tu copii – și te întrebi dacă n-ar fi trebuit să știi ceva, ceva ce ai

fi putut opri. Nu știu ce s-a întâmplat cu Heather sau cu Darcy, dar n-ai cum să nu te gândești că felul în care s-a schimbat avea legătură. Dintr-odată, părea obosită și tristă. Trebuie să închid. Sunt în tura de noapte. Ar trebui să dorm.

– Da, normal. Și mulțumesc. M-ați ajutat enorm. Speram să vorbesc și cu Cynthia Draper. Știți cumva cum pot lua legătura cu ea?

– Cynthia a murit acum doi ani. De leucemie.

Lui Lizzy i s-a pus un nod în gât.

– Îmi pare tare rău.

Jenny a răspuns abia după o clipă de tăcere.

– Ar fi trebuit să spun ceva atunci, dar eram cam speriată. Cred că încă sunt. Tata lucrează cu Fred Gilman. S-ar șucări rău dacă ar ști că am vorbit cu dumneavoastră. În sfârșit, îmi pare rău pentru bunica dumneavoastră, îmi amintesc că era om bun.

Lizzy nu știa ce simțea când a închis telefonul. Tristețe, repulsie și mânie, păreau toate să se bată pe primul loc în stomacul ei. Jenny confirmase versiunea lui Susan cu o claritate înspăimântătoare, descriind o imagine a lui Heather Gilman care cerea mai multe întrebări decât oferea răspunsuri. De ce o rupsese cu prietenele ei și de ce se despărțise de iubitul ei de demult? Și de ce nu mai voia brusc să se ducă acasă? Din cauza anxietății pe care o au adolescenții sau din motive mai sumbre?

A găsit numărul lui Roger și l-a apelat. A sunat de patru ori înainte să intre căsuța vocală. Pentru un tip pensionat, era tare ocupat. I-a lăsat un mesaj în care-i spunea că vorbise cu Susan Gilman și că voia să verifice niște lucruri împreună cu el.

Cum a închis, a bătut cineva la ușă. Credea că era Evvie, cu brațele pline de pachete după care plecase la poștă. În schimb, a deschis ușa din spate și a văzut o femeie durdulie, cu ochelari de soare și pălărie de paie cu boruri largi.

Femeia a zâmbit agitată. Mirosea a cocă de pâine, caldă și cu aromă de drojdie. Un miros bun. Un miros nepericulos.

– Mă îndoiesc că vă amintiți de mine. Mă numesc Penny Castle. Lucrez la farmacia Wilson, la cantină.

Lizzy nu-și amintea de ea, dar i-a zâmbit.

– Cu ce vă pot ajuta, doamnă Castle?

– Probabil cu nimic. Dar am zis să încerc. Bunica dumneavoastră îmi făcea ceai pentru migrene. Era singurul lucru care-mi ameliora durerea.

Când am auzit că v-ați întors, am sperat și eu – mă rog, m-am rugat, de fapt – să fi venit ca să redeschideți prăvălia.

– Nu, îmi pare rău. Am venit doar să scot ferma la vânzare.

Doamna Castle s-a pleoștit, dar a încuviințat.

– Nu pot să zic că n-aș face la fel. Totuși, mare păcat. Unii ar zice că este sfârșitul unei ere. Mare inimă avea bunica dumneavoastră. Pe nimeni nu refuza. Nici pe cei care nu puteau plăti. Nu a fost drept felul în care lumea... A tăcut, punându-și degetele la gură. Îmi pare rău că nu tac. Dar era o femeie tare bună. Sunteți ca ea, știți? Nu doar semănați, aveți o lumină interioară. Ca și Althea. Oricum, mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat și îmi cer scuze că v-am deranjat.

Lizzy a simțit compătimire privind-o pe Penny Castle îndepărtându-se. Oare câți mai sufereau că nu aveau leacurile Altheei? Și la cine ar fi apelat?

Se pregătea să închidă ușa, când a zărit rabla lui Evvie venind pe alee. Evvie a coborât cu brațele încărcate de pachete și cu o sacoșă doldora de pâini proaspete. O sacoșă de pânză îi atârna de încheietura mâinii.

– M-am oprit la piață la întoarcere. Ce zici de o salată de spanac cu căpșuni proaspete la cină?

Lizzy a ajutat-o pe Evvie cu pachetele și a reintrat în casă.

– Sună bine. Și-așa este prea cald pentru gătit.

În bucătărie, Evvie s-a pus să deschidă pachetele – mărgele pe care le comandase de la un furnizor din Vermont –, în vreme ce Lizzy a scos o sită și s-a apucat să spele căpșunile. O vreme și-au văzut de treabă fără să spună nimic, însă Lizzy nu și-o putea scoate din minte pe Penny Castle.

– Am avut un musafir cât ai fost plecată. O femeie care căuta un ceai pentru dureri de cap.

Evvie a ridicat privirea, cu o punguță de agate verzi în mână.

– Se mai întâmplă. Unii mai speră că au rămas leacuri pe-aici.

– O cheamă Penny Castle. A aflat că m-am întors și spera să redeschid prăvălia.

– Și i-ai zis că nu ai de gând?

Lizzy a clipit la ea.

– Păi, ce *era* să-i spun? Până la sfârșitul lunii, în fața casei o să se vadă anunțul de vânzare. Însă m-am simțit prost. A spus numai lucruri frumoase despre Althea. Despre cum ajuta oamenii și cum nu refuza pe nimeni. Judith, de la cafenea, a spus același lucru.

– Micuțo, mulți sunt de părerea asta. Nu-ți amintești tu. Preferi să te concentrezi la cei care au necăjit-o pe bunică-ta.

– Nu *doar* pe Althea au necăjit-o.

Evvie a încuviințat.

– Adevărat. Și peste tine au tăbărât. Dar nu toți. Erau *și* fapte bune. Oameni care spuneau ce aveau de spus, care nu credeau o iotă din toate minciunile. Bunica ta a ținut minte asta până în ziua în care a murit. Poate a venit timpul să îți amintești și tu.

Gălbenele... pentru cicatrizarea rănilor

Draga mea dragă,

Ai revenit la jurnal fie în căutarea răspunsurilor, fie a mângâierii, poate a amândurora. Tare aș vrea să pot fi cu tine, să te mângâi, așa cum o făceam când erai mică și te necăjeai pe seama vreunei răutăți. Ai trecut prin multe în cei câțiva ani. Dar aveai oare de ales, când te-ai născut în clanul nostru? N-ai vrut niciodată să fii ca noi. Mai ales când ai aflat prețul. Nu mă mir că ești înverșunată. Este dreptul tău, ba, mai mult, zic. Izolarea poate fi cumplită. Și ce fată nu are visurile ei? O rochie albă. O biserică plină de flori. Un final fericit. Numai că suntem prevenite de tinere că visurile acelea sunt pentru alte fete. Pentru fete normale. Pe când nici una dintre noi nu a fost vreodată normală. Calea noastră a fost bătută cu epoci în urmă, nu o cale mai bună, dar sigur una diferită. Iar pentru mare parte dintre noi, a fost îndeajuns.

Însă nu și pentru tine, Lizzy a mea.

Nu ți-a plăcut niciodată să fii de-a noastră. Voiai altceva. Orice altceva. Cred că am știut-o chiar înaintea ta. Și, cu toate că speram să te răzgândești într-o zi, mă hotărâsem să te las să-ți găsești singură calea. Nu te-am forțat. M-a învățat mama ta prea bine unde poate duce asta. Tu erai tot ce-mi rămăsese – speranța și mândria mea. Și astfel, te-am lăsat de capul tău, nădăjduind ca într-o zi să-ți găsești drumul spre rădăcini – rădăcinile noastre.

Și pe urmă au dispărut fetele... În mai puțin de douăzeci și patru de ore, toate degetele arătau spre mine. Eu eram vinovata. Că doar nu se putea altfel, nu? Baba de la marginea satului, care cultivă ierburi și bolborosește farmece. Le-am otrăvit, le-am strangulat, le-am fermecat cu forța mea întunecată. Dar poliția nu avea nici o dovadă – nu mă puteau duce în fața așa-zisei lor justiții. Așa că oamenii m-au pedepsit așa cum au putut, flecărind și întorcându-mi spatele. Treceau pe partea cealaltă când mă vedeau în oraș și mă goneau din prăvăliile lor – iar tu ai fost martoră la toate astea. Zi de zi, săptămână de săptămână. De parcă nu îți era oricum greu, ai ajuns să ai o bunică acuzată de crimă. Nu ai vorbit niciodată despre asta – erai mult prea stoică s-o faci –, însă te auzeam prin zid noaptea plângând în pernă și mi se rupea inima să știu cât te afecta.

Timpul lasă răni în noi toți, lovindu-ne în feluri pe care ne străduim să le ascundem. Dar de mine nu ai putut ascunde nimic. Îți vedeam rănile, îți simțeam durerea la fiecare lovitură de bici pe care o primeai în numele meu. Și am văzut cum începeau să se cicatrizeze și observam cum te ascundeai în spatele lor. Pentru că cicatricele nu dor. Nu simți durerea, doar o amorțeală menită să ne protejeze de viitoare plăgi. Te-ai baricadat, ai ridicat un zid în fața părților sensibile din tine. Iar răvășită cum eram, te-am lăsat. Am văzut cum te îndepărtai încet-încet de mine – și de tine –, până când nu am mai recunoscut fetița delicată pe care o iubisem și o crescusem.

Iar acum, că ai fost catapultată din nou în toate astea, mi-e teamă că ți s-au redeschis rănile. Dar nu uita ce însemnătate au avut, de unde au provenit și de ce. Nu era vorba despre furie și nici despre ură. Nu-i niciodată una din astea. Ci despre frică. De orice nu se încadrează în noțiunea lor de bună rânduială a ce înseamnă binele și dreptatea. Noi tulburăm echilibrul, vezi tu, fiindcă mergem pe propria cale și trăim propriul adevăr. Pentru cei care trăiesc altfel decât restul turmei, întotdeauna este greu drumul. Suntem văzuți drept Ceilalți, o amenințare pentru ordinea firească a lucrurilor. Așa că ne etichetează și ne atacă. Pentru că atât timp cât ne atacă, nu își simt propria frică.

Nu o să-ți fie mai ușor să înduri tăișul săbiilor doar pentru că știi toate astea, dar te va ajuta să înțelegi – și poate să ierți. Și trebuie să ierți, draga mea fată, și să lași cicatricele deoparte. Înverșunarea este o otravă subtilă. Te păcălește cu indignarea justificată și cu falsa senzație a puterii, după care se întoarce împotriva ta și îți face inima scrum. Însă iertarea este ca un balsam pe inima vătămată.

Și iubirea. Să nu uităm niciodată de iubire.

Nu numai ca fiind ceva ce simțim, ci ca fiind ceea ce suntem în străfundul sufletului nostru. Motiv pentru care nu trebuie să lăsăm nicicând frica s-o eclipseze. Ca multe alte lucruri în viață, am învățat asta pe calea cea grea și îmi pare rău să spun că a trebuit să mă lovesc de ea de mai multe ori. A iubi cu adevărat presupune riscul de a fi rănit mai adânc, numai că întotdeauna merită acest risc.

Iartă-mă, Lizzy, că îți țin predici. Acum, după ce a trecut atâta amar de vreme. Sunt lucruri despre care nu am vorbit niciodată, lucruri care poate ți-ar fi netezit calea atunci. Numai că mă luptam cu propriile răni și cu propriile frici. Iar acum trebuie să le dau glas, în speranța că le vei ține minte când vei fi tentată să-ți împietrești inima.

Tămăduiește-ți rănile cu pomada iubirii, fata mea, orice ar fi, și ține-ți inima deschisă. Iubirea – chiar și cea neîmpărtășită – nu este motiv de regret.

Cu dragoste veșnică,
A -

Capitolul 16

28 iulie

Lizzy se uita lung la floarea uscată pe care o ținea în poală, cândva aurie, acum aproape lipsită de culoare.

Gălbenele... pentru cicatrizarea rănilor.

Încă o dată, Althea știuse exact ce să spună și când s-o spună. Fusese prevenită să nu citească jurnalul în grabă, să se întoarcă la el când era pregătită. Iar de dimineață, când a deschis ochii, simțise o atracție familiară, care o îndemna să citească – ca să nu uite că teama trece uneori drept ură și că iertarea este balsamul pentru inimile frânte. Putea oare ierta?

Evvie avea dreptate. Nu toată lumea din Salem Creek le întorsese spatele fetelor Moon. Erau unii – ca Penny Castle și Judith Shrum, ca Andrew și tatăl lui – care refuzaseră să dea crezare bârfelor. Însă torentul necontenit de minciuni fără temei era mai ușor de reținut, trădarea fiind gravată permanent în memoria lui Lizzy. Că oamenii care o cunoscuseră pe Althea de o viață ar fi putut s-o abandoneze complet era încă de neînțeles. Însă o făcuseră, răcindu-se unul după altul, lăsând-o la mila oprobriului. Numai că nici vorbă de milă.

Și ceilalți? Cei care stârniseră zvonurile, dar menținuseră cu grijă distanța? Care nu își găsiseră de fapt curajul să spună ce aveau de spus? Care pur și simplu rămăseseră invizibili? Unde se aflau pe scara trădării? Unde se afla *ea*?

Întrebarea nu-i dădea pace când a închis jurnalul și a coborât să facă o cafea. În bucătărie, Evvie a ridicat ochii de unde stătea la masă și lipea etichete pe aproximativ două duzini de borcănele de miere.

– Mănânci?

– Nu, mersi. Nu-mi trebuie decât cafea.

Lizzy a pus cafea și a apăsat pe butonul de pornire, după care s-a sprijinit cu un șold de blat, așteptând.

– Ce-i cu toate borcanele alea?

– Pregătesc un nou lot de miere să-i duc lui Ben la magazinul de bricolaj.

– N-ai făcut asta acum câteva zile?

Evvie a plecat ochii.

– Și ce dacă?

Lizzy a înclinat capul, cercetând-o pe Evvie cu ochii mijiți. Se dăduse cu un ruj lucios de nuanța coralului, care-i scotea ochii în evidență. Și purta cercei lungi de jad.

– Ce-mi ascunzi?

– Adică?

– Adică de ce dintr-odată nu te mai uiți la mine? Sau de ce te-ai emoționat toată când ai pronunțat numele lui Ben?

Evvie a ridicat privirea, împingând bărbia în față.

– Nu am făcut așa ceva!

Lizzy și-a pus mâinile în șolduri, rânjind timid.

– Dacă n-aș ști, aș zice că îți cam place bătrânul Ben. Altfel de ce ai mai face un drum așa repede?

– N-are a face cu plăcutul, a mormăit Evvie irascibilă. Cum pune borcanele pe tejghea, cum le cumpără clienții. Ce să fac dacă lumea se pricepe să aprecieze un lucru bun când îl gustă?

– Așadar, rujul este o coincidență?

– Aoleu, mai taci și bea-ți cafeaua!

Lizzy s-a abținut să nu rânjească atunci când a scos cana din dulap, după care a așteptat să cadă ultimele picături în cafetieră.

– Ai fost recent în atelier?

Evvie părea mirată de întrebare.

– În atelier? Nu recent. De ce?

– Mă întrebam ce mai e pe-acolo.

– Te gândești la ceaiul de migrene pentru Penny Castle, a spus Evvie, atotștiutoare. Poate a mai rămas ceva. Din câte știu, totul este cum l-a lăsat bunica ta. Ieșea zilnic și se învârtea pe-acolo, nu că veneau mulți să cumpere. Dar se ducea în fiecare dimineață. Chiar și după ce s-a îmbolnăvit. După un timp, i-a venit tot mai greu. Într-o zi, a încuiat ușa, a agățat cheia în cui și cu asta, basta. Nu am vorbit niciodată, dar știu că avea inima frântă. Locul ăsta, atelierul ăla și plantele medicinale erau viața ei. Și tu, desigur. Dar plecaseși deja. Doar atelierul îi mai rămăsese.

Lizzy a pus puțin zahăr în cană, amestecând în drum spre masă.

– Pot să te ajut?

– Sunt pe terminate. Dar îmi poți da cutia de jos, ca să o umplu și s-o duc la mașină.

Lizzy a adus cutia și s-a apucat s-o umple.

– Ben chiar o să le vândă pe toate la magazinul de bricolaj?

– Până la ultima picătură. Pe-aici, lumea cumpără de la localnici, chiar dacă de la o femeie cu accent ciudat și piele de culoarea lemnului îmbătrânit. I-a făcut cu ochiul lui Lizzy în timp ce sălta cutia în brațe. Ai putea veni și tu.

– La magazin?

– Poate prinde bine să te arăți. Să știe oamenii că te interesează și altceva în afară de Fred Gilman.

– De fapt, am ceva de făcut. Sau măcar să încerc.

Evvie și-a scos ochelarii ca să-i șteargă cu șorțul.

– Iar te întâlnești cu agentul imobiliar?

– Asta, săptămâna viitoare – sper. Nu, altceva. Trebuie să fac o favoare.

A așteptat să vadă furgoneta lui Evvie hurducăind pe alee, a luat cheia din cârligul de lângă ușa vestibulului și s-a îndreptat spre singurul loc în care nu își făcuse curaj până atunci să se ducă – apoteca Altheei.

Coliba scundă din piatră fusese construită ca berărie în anii 1820, din roci de granit neșlefuit și aranjate ca un puzzle. De-a lungul timpului, servise mai multor scopuri: pivniță, cameră de olărit, chiar și cameră de cusut, dar clasată drept cămară când a decis Althea să facă ordine și s-o transforme în atelier. Făcuse treabă bună, construind-o ca din basme, cu potecă pietruită curbată, spalier acoperit de iederă și jardiniere la ferestre. În momentele ei de glorie atrăsese mușterii din tot statul. Acum, jardinierele erau goale, poteca năpădită de buruieni.

Ce de amintiri ferecate într-un singur loc...

Cheia s-a întors lejer, însă ușa era umflată și a trebuit să își ia avânt de câteva ori să împingă în ea până să cedeze. Cum a pătruns înăuntru, Lizzy s-a îngrozit. Ferestrele aveau un strat gros de murdărie, lumina care trecea prin ele, ea însăși de nepătruns, însă îi ajungea să vadă că totul era acoperit de un strat de praf impresionant, iar colțurile camerei, năpădite de pânze de păianjen. S-a înfiorat când s-a dus spre comutator, observând cu greață excrementele de șoarece tasate pe jos. A aprins lumina și lămpile din tavan s-au aprins. O treime din becuri erau arse.

Nu se schimbaseră prea multe de când plecase. S-a uitat în jur: rafturile de pe peretele din fund, dulapurile cu uși de sticlă în stânga și în

dreapta ferestrelor din față, masa de lucru cu tocător în centru. Și cartea cu leacuri a Altheei – un soi de carte de bucate plină cu rețete pentru tratarea mai multor afecțiuni.

Lizzy a ridicat-o, cu un fior de respect pe care-l simțise dintotdeauna pentru harul Altheei ca tămăduitoare. Preț de o secundă, a surprins mirosul de levănțică și pergamută, suav și trecător, ca un suspin ce a persistat o clipă în aer. Semn de bun venit? De asentiment? Poate doar imaginația ei? Lizzy nu știa. Dar când a deschis cartea și a început s-o răsfoiască, și-a dat seama că nu conta. Conta doar că era acolo, sperând să facă un bine și că, într-un fel, Althea știa și se bucura.

Paginile erau doldora de remedii. Poțiuni pentru colici, crampe, transpirații noaptea și dureri de gât, pentru julituri în genunchi și dureri de articulații și, în sfârșit, o rețetă de ceai pentru migrene. Dar nu avea nevoie de rețetă, ci de produsul final.

Nu mai era nimic pe rafturi: doar o mână de pipete și câteva cutiuțe de alifie. S-a dus spre rafturi, unde Althea ținea leacurile mai specializate în punguțe sigilate de plastic, cu etichete, în ordine alfabetică, în funcție de afecțiune. I-a luat câteva minute să treacă prin toate pachetele, dar a găsit în cele din urmă ce căuta – ceai pentru migrene.

A mijit ochii la data de pe etichetă, dar era prea decolorată s-o citească. Timpul, ca și expunerea la lumină și la aer, avea, desigur, efecte asupra potenței ierburilor, însă acestea fuseseră păstrate în punguțe ermetice și ținute în dulap la întuneric. Cu puțin noroc, își păstraseră cel puțin în parte proprietățile medicinale. Iar dacă nu, rău nu făceau.

Se pregătea să iasă, când i-a venit o idee. S-a întors, trecându-și ochii peste rafturi, până a găsit ce căuta: levănțică și uleiuri de salvie. A băgat flacoanele micuțe și albastre în buzunar, deja recitând în gând instrucțiunile de folosire. Câteva picături din fiecare presărate pe o compresă caldă sau într-o oală cu apă fiartă pentru abur. O garnitură calmantă și terapeutică, pe lângă ceaiul Altheei.

Cei veniți să ia masa de prânz începeau să se risipească până a ajuns Lizzy la drogherie. Penny Castle își vedea de treabă în spatele tejghelei, strângând farfurii și umplând căni de cafea. Tocmai dăduse nota unui bărbat în salopetă și cu șapcă Patriots când a observat-o pe Lizzy.

I s-a citit mirarea pe chip, înainte să zâmbească. A arătat spre un scaun liber. Lizzy a înaintat fără să se așeze. În schimb, a scos o pungă de hârtie maro din poșetă și i-a dat-o lui Penny.

– Am găsit asta în atelierul Altheei și am zis să trec pe-aici.

Penny s-a luminat la față când s-a uitat în pungă.

– Ceaiul meu!

– Erau numai trei pachete, dar le-am adus pe toate. Este posibil să nu mai fie la fel de puternice, așa că poate le ții în apă mai mult decât o făceai. Am pus și niște uleiuri aromatice care cred că te-ar ajuta. Ai un bilet cu instrucțiuni în pungă.

– Nu pot să vă spun ce înseamnă asta pentru mine. Cât vă datorez?

– Este un dar, a spus Lizzy, refuzând cu un gest. De dragul vremurilor apuse.

Penny s-a întins peste tejghea și i-a strâns brațul lui Lizzy.

– Știu că nu stați mult, dar mă bucur să vă revăd în Salem Creek. Și să văd că semănați așa mult cu bunica. Ar fi tare mândră de dumneavoastră.

Lizzy s-a simțit surprinzător de binedispusă în drum spre casă. Nu se prea întâmplase nimic bun de când se întorsese în Salem Creek, însă fusese și corect, și bine să-i aducă ceaiul lui Penny Castle. Nu mare lucru, o mână de ierburi și uleiuri. Dar pentru Penny era mare lucru. Îi oferea alinare, o alternativă la care putea apela atunci când medicina convențională nu dădea roade, ceea ce pentru cineva cu dureri cronice părea probabil un miracol. Oare așa se simțea Althea în fiecare zi – făcătoare de minuni?

Încă se întreba când a întors mașina pe celălalt sens de mers și a oprit în parcarea magazinului Nature's Harvest. Evvie spusese ceva alaltăieri seară despre înghețata de piersici pe care o făcea bunica ei în fiece vară când era ea mică. Nu era făcută în casă, dar ar fi fost un desert bun după cină.

La amiază erau puțini clienți. Lizzy s-a îndreptat spre congelatoare, a luat un galon de înghețată Hood și s-a îndreptat spre case. Tocmai pusese înghețata pe banda rulantă, când a ridicat privirea și a văzut-o pe femeia de la biroul de servicii clienți holbându-se la ea.

Era slabă și palidă, cu părul până la umeri de culoarea apei murdare. Lizzy nu a recunoscut-o, însă pe ecuson scria HELEN. Helen și-a întors ușor privirea când și-a dat seama că fusese surprinsă, însă a revenit, de data asta cu mai mult curaj. Lizzy s-a uitat în ochii ei, încercând să-și dea seama dacă femeia era curioasă sau scârbită. Nu că ar fi contat. Se obișnuise din copilărie cu astfel de priviri. Ca toate fetele Moon. Și totuși se mira că încă îi venea să se facă mică și să se ascundă din cauza unei singure priviri din partea unui străin.

Capitolul 17

29 iulie

Lizzy a răsuflat ușurată când a plecat de la registratură. Mai avea mult de luptat cu birocrația, dar cel puțin pusese roțile în mișcare. Timp de câteva zile strânsese și sortase documentele financiare ale Altheei, formate dintr-un dosar pliant răpciugos, două registre cu colțurile îndoite și o cutie de pantofi plină cu cecuri anulate și chitanțe vraiște.

Partea bună era că în sertarul pupitrului Altheei descoperise un plic de hârtie cu documentele de impozitare ale proprietății, un contract fiduciar, unul de proprietate și un formular standard pentru testament. Tot ce-i trebuia pentru a se ocupa de transferul proprietății – și pentru a face cerere de ipotecă dacă se ajungea acolo. Firește că Althea se gândise la toate.

Avea să afle mai multe când venea Chuck Bundy și arunca un ochi. *Dacă* mai venea. Sunase la biroul lui de dimineață, ca să pună la punct întâlnirea, și constatase dezamăgită că încă nu se întorsese la lucru. Fiul lui suferise o a doua operație și încă nu eliminaseră posibilitatea celei de-a treia. Ceruse să i se transmită toate cele bune. Nu-i putea purta pică omului că stătea cu copilul lui, însă nici nu mai putea tărăgăna mult. Dacă nu se întorcea curând la muncă, era nevoită să caute alt agent. Poate să vorbească cu Andrew când se întorcea din Boston, să-l întrebe pe cine ar fi recomandat.

I-a sunat mobilul. S-a uitat la ecran. Roger. Trecuseră două zile de când îi lăsase mesajul despre discuțiile avute cu Susan Gilman și cu Jenny Putnam și începuse să se întrebe dacă se hotărâse cumva să se eschiveze cu totul, sfătuit poate de fratele lui.

– Hei, Roger.

– Scuze de întârziere. Eram plecat din oraș ca să finalizez o anchetă când am primit mesajul tău. Înțeleg că vrei să-mi comunici părerile

despre Heather Gilman.

Oare doar își imagina nerăbdarea din tonul lui? Probabil că nu. Îl putea învinovăți? Avea clienți *reali*, care plăteau pentru serviciile lui și care nu încercau să-i spună cum să-și facă treaba.

– De fapt, da. Am stat de vorbă cu Susan Gilman luni.

– Deci am înțeles bine. Doar ca să știi, și eu am stat de vorbă cu ea, *de mai multe* ori.

– Știu. Nu am vrut să... Roger, s-a schimbat. Acum este liberă să spună ce nu putea atunci. Știai că are dubii în privința vinovăției bunicii mele?

– Nu, a răspuns el după o clipă de tăcere. Însă soțul ei a fost destul de elocvent în numele amândurora. În ziare, la știri, în fiecare zi același lucru. *De ce nu a fost arestată femeia aia până acum? Câte fetițe inocente să mai moară?* Și, în tot acest timp, nici măcar o dată nu l-a contrazis nevasta lui.

– Fiindcă îi era frică. Mi-a spus pe șleau că era dificil și, după discuția mea cu el, pot confirma asta.

– Ai vorbit cu Fred Gilman?

În efuziunea ei de a-i povesti conversația cu Susan, uitase să menționeze vizita la Meadow Park.

– Da. M-am dus la el acasă, dar a refuzat să stea de vorbă cu mine. Cu toate că mi-a dat senzația aia de hărțuitor. Îmi dau seama de ce îi era frică de el.

– Nu exista violență domestică. Am verificat.

– Și știm amândoi foarte bine că nu-i nevoie ca un bărbat să dea cu pumnul ca să își intimideze soția.

– Bine. De acord. Dar în casă nu se vedeau urme de violență. Nici oase rupte, nici ochi vineți, nici vizite frecvente la urgență. Numai lovituri și vânătăi normale. Vrei să zici că sugerează că el este vinovatul?

– Nu, nu tocmai.

– Atunci ce *vrei* să spui?

Redevenise nerăbdător, cu un ton aspru și tăios. Lizzy a oprit în prima parcare la care a ajuns – curățătoria Stay-Brite – și a scos din viteză. Voia ca el s-o asculte, ca să aibă o imagine clară a vieții din casa Gilman.

– Vreau să spun că se petreceau niște lucruri despre care nu avea nimeni habar. Chestii sinistre. Cum ar fi tatăl care îi dă fiicei de cincisprezece ani o cutie cu prezervative, fără să-i spună mamei. Heather o luase razna, chiulea și bea alcool. Dar domnul Gilman nici nu voia să audă – și nu voia să audă nimeni altcineva. În special poliția. N-are cum să nu sară în ochi așa ceva.

– Tocmai ziceai că soția lui nu-l crede în stare.

– Nu. Dar soțiile nu sunt mereu obiective, nici măcar în condiții normale. Iar lucrurile în casa aia numai normale nu erau.

– Sună de parcă *tu* îl crezi vinovat.

– Sigur îl cred în stare. Susan spunea că soțul ei avea un soi de obsesie față de fete. În special față de Heather. Dar toată lumea era atât de convinsă că Althea era vinovată, încât nu au luat pe nimeni altcineva în considerare.

Roger a răsuflat prelung.

– Nu-i adevărat. Doar pentru că nu dădeam sfară în țară la orice mișcare nu înseamnă că nu ne făceam treaba. Te asigur că l-am avut în vedere. De fapt, pe amândoi i-am avut în vedere. Ambii aveau alibiuri pentru noaptea în care au dispărut fetele. Fred a fost văzut de câțiva vecini la garaj, unde lucra la un Mustang vechi pe care-l repara, și fusese rândul lui Susan să găzduiască jocul săptămânal de canastă al clubului dedicat în acest sens, care a ținut până aproape de miezul nopții. Abia atunci și-a dat seama că fetele nu erau acasă. Din păcate, a așteptat aproape cinci ore să sune la poliție.

– Fiindcă nu a lăsat-o Fred să sune mai devreme. Nu voia să fie implicată poliția și se pare că încă nu vrea. Nu ți se pare ciudat?

– Fiicele lui sunt moarte, Lizzy. Ucise. N-am ce-i zice dacă nu vrea să răscolească totul. Genul ăla de durere nu îți dă pace niciodată.

Lizzy și-a mușcat buza, amintindu-și de moartea soției și a fiului său.

– Așa-i, cred că ai dreptate.

– Mai există și posibilitatea unui scenariu dubios de răzbunare din partea lui Susan Gilman.

– Scenariu de răzbunare?

Lizzy nu se gândise la asta.

– Ani și ani de abuz emoțional în căsnicie, înghițind rahat din partea unui bărbat care își pune fiicele înaintea soției. Îl părăsește, încearcă să lase totul în urmă. Și apoi, din senin, apari tu și pui tot felul de întrebări. Bam! Vede o cale de a se răzbuna pe soțul ei, pretinzând că ar fi avut vreo obsesie față de fiicele lui.

– Sună a intrigă de film prost.

– Dacă vrei să urmărești perspectiva familiei disfuncționale, trebuie să privești din toate unghiurile. Nu poți să ridici doar un capăt de băț, fără să-l ridici și pe celălalt.

Lizzy a căzut pe gânduri. Fără îndoială că văzuse multe de-a lungul anilor, însă instinctul ei – și nasul – îi spunea că durerea lui Susan Gilman

era sinceră.

– Nu se prefăcea, Roger. Nu poate juca nimeni asemenea rol.

– Cu riscul de a părea blazat, oamenii sunt în stare să joace tot soiul de roluri.

– Poate. Dar nu în acest caz. Cel mult, se învinovățește că nu a fost destul de puternică încât să-i țină piept soțului în noaptea în care au dispărut fetele. Dacă ar fi făcut-o, poate că lucrurile ar fi sfârșit altfel – și pentru fete, și pentru Althea. Și poate că ar fi fost mai mult de un suspect pe listă.

– Cum ar fi Fred Gilman?

Lizzy n-a răspuns imediat, încercând să-și tempereze frustrarea.

– Spune-mi că nu l-ai fi luat în colimator dacă ai fi știut că viața lui Heather acasă se destrăma. Am vorbit cu una dintre prietenele ei de la școală, Jenny Putnam, care a confirmat tot ce a spus Susan.

– Am interogat-o imediat după ce au dispărut fetele. Am mai interogat câteva dintre prietenele lui Heather. Nu știa nimeni nimic. Cel puțin ceva să ne și împărtășească.

– Ei bine, se pare că i s-a îmbunătățit memoria în timp. Și poate nu numai a ei. Mă tot gândesc să caut și alte colege de clasă, poate să bat la uși, să văd ce-și amintește lumea.

S-a așternut tăcerea o vreme. O tăcere care presupunea că, la celălalt capăt, interlocutorul formula un răspuns care poate nu urma să fie bine primit.

– Nu sunt sigur că ar fi înțelept, având în vedere ce s-a întâmplat deja.

– Ce s-a... întâmplat?

– Andrew mi-a povestit despre păpușă. Mi-a spus și că refuzi să suni la poliție.

– Roger, nu am refuzat, ci am... așteptat.

– Ce anume? Un șireang reprezintă o amenințare, Lizzy. N-ai cum s-o iei altfel. Și tu ești cea care insistă că în Salem Creek umblă un criminal liber. Ce-ar fi să mă lași pe mine să bat la uși?

O enerva faptul că nu o credea în stare să stea de vorbă cu câteva foste majorete. Se și temea ca detectivul – chiar dacă nu purta uniformă – să nu le sperie. Bunii oameni din Salem Creek pretindeau pesemne că-și puneau încrederea în lege și ordine, însă aveau o neîncredere înrădăcinată în cei care o aplicau.

– Domnule detectiv, hai să facem așa, a spus Lizzy, pornind motorul din nou. Eu dau de colegele de clasă ale lui Heather și văd ce mai aflu. Dacă aflu ceva promițător, le trimit la tine să le bagi în camera de tortură.

El a oftat, semn că se resemnase.

– Sper că-ți dai seama că n-o să-i convină nimănui că îți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala.

– Sunt una dintre fetele Moon, domnule detectiv. Iar noi suntem obișnuite să *nu*-i convină nimănui ce facem.

Capitolul 18

2 august

Secretariatul școlii era mai mic decât își amintea Lizzy, un labirint de uși închise, birouri zgâriate și scaune hidoase din plastic portocaliu. Mirosea la fel însă: o combinație de cafea, lipici și tuș de imprimantă plutind perpetuu în aerul stătut.

La unul dintre birouri, o femeie și-a coborât ochelarii pe nas și a ridicat din sprâncene.

– Pot să vă ajut cu ceva?

– Așa sper. Mă întrebam dacă există copii ale anuarelor vechi pe undeva prin școală.

Femeia a clipit la ea.

– Anuare vechi?

– Caut unul anume, din 2012. Am venit în vizită și speram să dau de niște vechi cunoștințe, dar mi-e teamă că trebuie să îmi reîmprospătez memoria.

Femeia a privit-o inexpresiv. În cazul în care cererea i se părea suspectă, nu o arăta.

– Trebuie să mergeți la bibliotecă, a spus tăios. Au tot setul, până în 1973, când a fost construită școala. Întrebați de Jeannie. Știe ea unde să le găsească.

S-a dovedit că Jeannie se ocupa de bibliotecă așa cum te-ai ocupa de Pentagon, cerându-i lui Lizzy să semneze la recepție și să noteze inclusiv numele, momentul sosirii și scopul vizitei. Procedura standard pentru cei care nu erau elevi, i-a explicat agresiv. Apoi a întrebat-o ce avea de gând cu anuarul și a informat-o cât se putea de clar că anuarele din arhive puteau fi consultate doar în incintă și că nu le putea scoate de-acolo. Lizzy a asigurat-o că anuarul nu va ajunge mai departe de cantină. Până la urmă, Jeannie a cedat, dar numai după ce s-a oferit Lizzy să-i lase

permisul de conducere ca garanție. Probabil că nu avea să obțină nimic, dar merita măcar încercat.

Îi sărise brusc somnul la trei noaptea cu o imagine în minte: o femeie cu plasă peste un smoc de păr șaten-cenușiu. Doamna de la cantină – care mirosea a violete și a pudră de talc și care fusese bună cu o fată ce stătea toată pauza de prânz cu nasul într-o carte. Uneori mai găsea câte o bomboană pe tavă. Sau un fursec în plus, când făcea din făină de ovăz cu stafide, pentru că erau preferatele ei.

La început nu-și dăduse seama de ce se trezise cu acea amintire, însă până la urmă s-a prins. Era vreun loc mai bun pentru a începe să le caute pe colegele de liceu ale lui Heather decât cel în care se afla femeia care petrecuse practic zi de zi din ultimii treizeci de ani hrănind adolescenții din Salem Creek?

Louise Ryerson.

Ca majoritatea copiilor, Lizzy o cunoștea ca Doamna de la Cantină, dar Evvie își amintise numele ei fără probleme și confirmase că încă lucra la școală. Din păcate, nu-i putuse da o adresă, iar la serviciul de informații nu avusese succes. Ceea ce însemna că trebuia să se ducă la ea în timpul serviciului și să o întrebe dacă avea chef să stea cu ea și să se uite la câteva fotografii. Puține șanse, era conștientă. Trecuse aproape un deceniu de când călcaseră Heather Gilman și prietenele ei prin sălile liceului Salem Creek High, dar poate că anuarul o ajuta să își aducă aminte.

Era începutul lui august, când se țineau doar cursurile de vară, plus că era ora prânzului, când holurile erau straniu de pustii, în vreme ce se îndrepta Lizzy spre cantină. A izbit-o ca un val o senzație de déjà-vu intrând pe ușa dublă, după care un alt val, de greață, când a simțit duhoarea scârboasă de grăsime, ketchup și legume exagerat de fierte.

În timp ce înainta printre rândurile de mese lungi, o sumedenie de ochi de adolescenți o urmăreau – priviri curioase în mare parte, întrebându-se cine era și ce căuta acolo. Poate un părinte, poate un profesor suplinitor. Erau cu toții foarte tineri, foarte plini de viață și lipsiți de griji.

S-a uitat în spatele tejghelei, unde două femei în halate albe se ocupau de distribuirea mesei. Dacă ceasul de deasupra ușii mergea bine – și mergea bine întotdeauna –, urma să sune clopoțelul în patru minute și jumătate, anunțând sfârșitul pauzei de prânz. Până atunci, urma să găsească un colț liniștit și să facă tot posibilul să devină una cu masa de lemn – ca pe vremuri.

În mai puțin de cinci minute, după ce a sunat clopoțelul în sfârșit, cantina era goală. Lizzy s-a apropiat de tejghea cu anuarul la subraț și a așteptat să fie observată. După o clipă și-a dres glasul. Louise a ridicat privirea goală prin ochelarii aburiți, mirată parcă să vadă un adult în cantina ei. S-a încruntat când li s-au întâlnit privirile, dar, din ce vedea Lizzy, nu părea să o recunoască.

– Doamnă Ryerson, probabil nu vă aduceți aminte de mine, dar am fost elevă aici pe vremuri. Mă numesc...

– Lizzy Moon, a răspuns ea, luminându-se la față. Ești nepoata Altheei.

– Da, așa este.

– Am auzit că te-ai întors. Păcat de bunica ta.

Lizzy a zâmbit cu blândețe.

– Mulțumesc. Mă întrebam dacă putem vorbi puțin.

– Ce să vorbim?

– Am câteva întrebări cu care m-ați putea ajuta. Promit că nu vă rețin mult. Dacă ne putem așeza câteva minute... A tăcut când o femeie cu părul de culoarea iodului a trecut cu un braț de tăvi murdare, după care a continuat în șoaptă: Cred că m-ați putea ajuta.

Louise a încuviințat absent în timp ce își scotea mănușile folosite pentru servire și le-a aruncat deoparte.

– Bine atunci, dacă nu durează mult. Putem sta acolo.

Lizzy a urmat-o la una dintre mesele lungi și s-a așezat în fața ei.

– Mulțumesc pentru ajutor. Aș vrea să vorbim despre surorile Gilman.

Lui Louise i-a pierit zâmbetul. Se schimbase surprinzător de puțin peste ani. Ciuful de păr îi era aproape alb acum, i se adânciseră ridurile de fiecare parte a gurii, însă purta aceeași plasă de păr și avea același chip blând.

– Ce păcat. Biata mamă. Și bunica ta. Ce i-a făcut satul ăsta – mare bătaie de joc.

– Da, a spus Lizzy, dornică să treacă la subiect. De-asta am venit. Știu că sunt șanse mici, dar aș vrea să aflu ce s-a întâmplat cu adevărat, dacă pot, și cred că m-ar ajuta să vorbesc cu o parte dintre prietenele lui Heather. Necazul este că nu știu cum le cheamă sau cum să dau de ele. Speram să mă puteți ajuta cu asta. A tăcut, împingând anuarul spre Louise peste masă. Am adus ăsta. M-am gândit că poate ajută pozele.

A deschis anuarul la clasa a zecea, uitându-se la fotografii până a găsit ce căuta – Heather zâmbind în fața camerei și dezvăluind numai un pic din gropiță.

– Ea este Heather, i-a spus lui Louise. Puteți să vă uitați la poze și să vedeți dacă vă mai atrage cineva atenția? Cineva care să-i fi fost prieten? Poate un băiat?

Louise s-a uitat la anuar, apoi la Lizzy.

– A trecut multă vreme de-atunci.

– Știu, dar măcar puteți arunca o privire.

– De încercat pot să încerc.

Louise și-a scos ochelarii și i-a șters, după care i-a pus pe nas și și-a aplecat capul spre anuarul deschis. Lizzy a așteptat, sprijinindu-și mâinile de genunchi, mută, dar atentă la cel mai mic semn de identificare.

După aproape douăzeci de minute, Louise a ajuns în sfârșit la ultima pagină. A închis anuarul scuturând din cap.

– Îmi pare rău. Nu.

– Nu? Lizzy a făcut un efort să-și mascheze dezamăgirea. Nu pare nimeni cunoscut?

– Nici o figură nu-mi spune nimic, în afară de cea a fetei Gilman. Și a ta, desigur. Întotdeauna ai fost o drăgălașă. Încă ești. Dar nu de-asta ai venit, nu? Să-ți spun eu cât de frumoasă ești.

Lizzy a clătinat din cap. Louise s-a uitat drept în ochii ei, cu o expresie de sinceră compătimire.

– Știu că vrei tare mult să afli adevărul și aș vrea să te pot ajuta. Zău că da. Dar după atâta amar de vreme confund figurile oamenilor. Singurul motiv pentru care o recunosc pe biata fată este că o vedeam peste tot la știri, împreună cu sora ei. În ce privește numele, nu le-am ținut minte niciodată.

– Pe al meu l-ați ținut minte, a protestat Lizzy. Azi v-ați adus aminte de el.

– Aaa... Louise a zâmbit, aplecându-se parcă să-i împărtășească un mare secret. Dar tu nu te pierdeai în mulțime. Chiar și atunci erai stăpână pe tine.

Lizzy nu știa cum să reacționeze. Louise o spusese cu intenții bune, dar pentru cineva care se străduise pe toată durata școlii să se piardă în mulțime, vestea că eșuase pe deplin nu era tocmai bine-venită. A încropit un zâmbet în timp ce băga mâna în poșetă să scoată un pix și hârtie.

– Ăsta este numărul meu de telefon, a spus când a terminat de scris. Dacă vă amintiți ceva – orice –, vă rog să mă sunați.

A luat anuarul și se pregătea să plece când Louise a întins mâna s-o oprească.

– Înainte să pleci... mă întrebam dacă pot să-ți cer o favoare. Mi-a spus Penny Castle că i-ai dus niște ceai pentru durerile de cap și mă întrebam dacă o mai fi rămas niște săpun de bebeluși de care făcea bunica ta – ăla care îi adoarme repede. A făcut minuni pentru fetița mea și acum fata mea are și ea un copil. Biata de ea. Are un an și tot nu doarme toată noaptea.

Lizzy știa la ce săpun se referea Luise. Era un amestec de mușețel, levănțică și orz, pe care îl făcuse Althea din disperare când era Rhanna mică. Îl botezase Săpunul Copiilor Somnoroși și foarte repede a început să se vândă pe bandă rulantă. Dar cu o zi înainte fusese în prăvălie și nu văzuse urmă de săpun.

– Mi-e teamă că bunica a lăsat rafturile mai mult goale.

– Dar ai putea face tu, a sugerat Louise nădăjduind. Sigur știi cum îl făcea. Am încercat tot ce se putea din magazin – săpunuri, loțiuni –, nimic nu funcționează. Fiica mea este extenuată.

Lizzy o înțelegea perfect pe fata lui Louise, numai că săpunul nu se făcea aruncând câteva ingrediente laolaltă și punând amestecul în forme. Un săpun bun era o formă de artă care presupunea anumite tehnici, pe care le stăpânești după mult timp și exercițiu. Și dacă ar fi consimțit, mai trebuia pus la socoteală și timpul de întărire – cel puțin patru săptămâni. Se îndoia că mai avea să fie aici în patru săptămâni.

– Săpunul trebuie lăsat la maturat, doamnă Ryerson. N-ar fi gata în mai puțin de-o lună și până atunci nu voi mai fi aici.

– Ah, dar nu trebuie să fie gata. Se poate... matura, ai zis?... la mine acasă. Tu doar să-l faci, iar eu vin și îl iau. Pot să-ți dau acum banii dacă vrei. Am poșeta în vestiar.

Lizzy și-a amintit fără să vrea expresia lui Penny Castle când îi dusese ceaiul pentru migrene și felul în care s-a simțit știind că și ea contribuise la acea bucurie.

– Hai să zicem că vi-l fac cadou. Voi comanda ingredientele și vă anunț când este gata.

– Fiica mea va fi recunoscătoare. Habar n-ai cât face un dram de bunătate când ești la capătul puterilor.

Însă Lizzy avea habar. Louise Ryerson o învățase mai demult că bunătatea poate veni în diverse forme. Uneori sub formă de fursecuri, alteori de săpun.

– Vă ajut cu drag, doamnă Ryerson.

Louise a ridicat un deget.

– Să nu fugi. Am ceva pentru tine.

S-a făcut nevăzută în spatele uşilor batante, întorcându-se o clipă mai târziu cu ceva înfăşurat în şerveţel.

– Cu stafide şi făină de orz, a spus, cu zâmbetul cumsecade pe care şi-l amintea Lizzy. Erau preferatele tale.

Capitolul 19

3 august

Lizzy și-a șters mâinile de pantaloni și s-a întins să ia sticla cu apă. Lucra în atelier de la micul dejun – frecând geamuri, curățând rafturi, adunând excrementele de șoareci – și, în sfârșit, începea să vadă rezultatele.

Cu o zi în urmă sunase la furnizorul Altheei pentru a comanda ingredientele săpunului cerut de Louise Ryerson, știind că trebuia să facă ordine în atelier înainte să se apuce de treabă. Încă nu știa prea bine de ce se învoise să facă săpunuri – avea treabă de nu-și vedea capul, și fără să pună la socoteală așteptările altora.

O broboană și-a croit drum în josul spinării lui Lizzy. August sosise neîndurător, iar în atelier era zăpușeală. Trebuia să dea jos din pod un ventilator – atât pentru dogoare, cât și pentru vaporii de leșie. Și-a trecut ochii prin atelier în timp ce dădea apa pe gât, încercând să-și imagineze apoteca Altheei fără rafturi și console. Oare ce-ar face noii proprietari cu el? O căsuță pentru oaspeți, cu perdele de dantelă la ferestre? Un studio de artist plin de tablouri în acuarelă neterminate? Depozit?

Întrebarea n-ar fi trebuit să o frământe, dar o frământa. Generații întregi de locuitori din Salem Creek își căutaseră leacul aici. Mulți îl găsiseră. De-acum însă, sub ochii ei, acest lucru nu avea să se mai întâmple.

Numai tu ai rămas, ultima și cea mai iscusită dintre toate.

Cuvintele Altheei o bântuiau. Numai că nu spuneau adevărul. Cel puțin nu toate. O fi fost ea ultima, însă cu siguranță nu fusese niciodată cea mai iscusită. Pentru ea, Moon era doar un nume, ceva ce moștenise laolaltă cu părul negru și stranii ochi cenușii, asemenea mamei și, la rândul ei, ai mamei sale.

Mama.

Cu ea începuse declinul fetelor Moon. Cu Rhanna. Băutura și drogurile, parada interminabilă de bărbați și nenumăratele nelegiuiri – o răzmeriță împotriva vieții pe care ar fi trebuit s-o ducă după așteptările celorlalți. Viața pe care ar fi trebuit s-o ducă toate fetele Moon. Rhanna nu voise nimic din toate astea, nici ferma, nici atelierul și, sigur, nici familia. Crimele îi oferiseră doar scuza de care avea nevoie ca să se urnească din loc și să dispară pentru totdeauna.

Asta era partea pe care Lizzy n-o putea ierta. Nu plecarea – și ea făcuse asta –, ci dispariția în sine, cu totul. Fără avertisment. Fără un bilet. Doar servanta fără haine și un colț de cameră fără chitară. Nici nu i se năzărise că Althea s-ar fi putut îngrijora așa tare. Pe de altă parte, Rhanna nu se gândea decât la ea însăși. N-avea nici o problemă să treacă dintr-o calamitate în alta, și la dracu' cu orice năpastă lăsa în urmă – inclusiv fiica pe care nu și-o dorise.

Lizzy avea cinci-șase ani când și-a dat seama că relația ei cu Rhanna nu era una firească, atunci când a început școala și a văzut cum arătau, se îmbrăcau și se purtau celelalte mame, mamele *adevărate*. Rhanna nu fusese niciodată genul de mamă care să-i dea la ea mâncare sănătoasă și dezinfectant. Fusese mult prea atrasă de distracții ca să își bată capul cu chestii ca temele sau să-i cumpere ghiozdan. Althea se ocupase de toate.

În clasa a treia, învățătoarea invitase toate mamele la școală ca să ajute copiii să orneze fursecurile de Crăciun. Rhanna fusese singura care nu se prezentase, lăsând-o pe Lizzy să se descurce singură cu ornatul celor doisprezece omuleți din turtă dulce. Doamnei Gleason i se făcuse milă de ea și o ajutase, asigurând-o în timp ce puneau glazura pe omuleții rumeniți că intervenise ceva de nu apăruse mama ei.

Ceea ce nu știa doamna Gleason era că în urmă cu două săptămâni, Lizzy aruncase pliantul pe care trebuia să-l ducă acasă la primul coș de gunoi întâlnit pe drum. Nu suporta gândul de a o vedea pe Rhanna apărând în tricoul ei cu imprimeu psihedelic și blugii evazați, alături de mamele îmbrăcate în deux-pièces-uri pastelate sau pantaloni kaki bine călcați. Era de o mie de ori mai bine să fie tachinată că îi dăduse maică-sa țeapă decât că avea o mamă hipiotă care duhnea a iarbă și a paciuli.

Dar trecuse și asta. Ea era aici, iar Rhanna în altă parte. Ori poate nu era nicăieri. Probabil că nu avea să afle vreodată și nici nu conta. Mai deloc.

Dintr-odată, o umbră a întunecat cadrul ușii. Lizzy s-a întors spre Evvie, care rânjea cu un pahar de limonadă în mână.

– Vorba maică-mii, ți-ar prinde bine o baie cu peria de sârmă.

Lizzy și-a privit mâinile murdare și s-a șters pe partea din față a tricoului.

– Mi-e teamă că sunt de acord cu ea.

Evvie a intrat, uitându-se prin atelier.

– Văd că ai avut ceva treabă. De-ar fi văzut și bunică-ta...

– Mi-ar fi plăcut, a oftat Lizzy, amintindu-și de vremea în care rafturile erau pline de tot soiul de tonice și leacuri, fiecare sticluță și borcănel purtând eticheta scrisă frumos de mâna Altheei. Acum rafturile erau goale și vremea parcă de mult apusă. A primit limonada de la Evvie, a dat jumătate din pahar pe gât, s-a șters la gură, rămânând cu o dâră de murdărie pe bărbie. Evvie, ce naiba fac?

– Nu știi?

Lizzy a clipit la ea.

– Sincer? Nu. Ar trebui să pregătesc casa de vânzare. În schimb fac săpun pentru nepoata lui Louise Ryerson. Parcă sunt dusă cu capul.

– Ba nu, a ripostat Evvie. De fapt, este lucrul cel mai cu cap pe care l-ai făcut de când ai venit. Micuțo, locul ăsta îți este în sânge. Atelierul, pământul și casa – toate fac parte din tine. La fel și grija față de oameni. Tocmai asta este vindecarea – încrederea în magie și darurile pe care le poți oferi cu ajutorul ei atunci când poți. Bunică-ta știa asta.

Lizzy a clătinat din cap.

– Evvie, eu nu sunt Althea. Nu am harul ăsta.

– Ba îl ai. Doar că nu mai știi încotro să cauți. De-asta ți-a lăsat bunică-ta jurnalul – ca să te ajute să-l găsești. Și îl vei descoperi la timpul potrivit. Cea mai bună magie ne ia mereu prin surprindere. Ne facem planuri de viață de parcă deținem controlul, așezăm toate piesele cap la cap cum credem noi că ar trebui să stea și, pe urmă, *bam!*, se întâmplă ceva ce nu am prevăzut și ajungem în cu totul altă parte. Uneori chiar acolo de unde am pornit.

Lizzy s-a uitat drept în ochii ei.

– Alteori, nu.

– Poate, a spus Evvie gânditoare. Nu puteam decât să nu ne mai stăm singuri în cale.

– Și să ne încredem în magie?

Ochii ca de cupru ai lui Evvie s-au luminat cu un licăr conspirativ în timp ce se întindea spre paharul gol al lui Lizzy.

– Ceva de genul ăsta. Hai în casă să te speli. O fi cazul și să mai citești câte ceva.

Crini... pentru renaștere

Draga mea dragă,

După cum vezi, m-am întors, am revenit la jurnal pentru a scrie lucruri din suflet, lucruri care sper să te ajute când n-oi mai fi eu. Dar nu te amăgi, căci o fac și din egoism. Nu sunt atât de nobilă cum mă credeam când m-am apucat de asta. Când am pierdut-o pe Rhanna, am jurat să nu te împing spre o viață pe care nu ți-o doreai. Dar acum, în vreme ce mi se scurge timpul, descopăr că nu mă înțeleg bine cu regretele. Așa că trebuie să mă gândesc la viitor, Lizzy – la viitorul tău –, și să încerc să-ți schimb un pic părerea.

Am presat un crin între aceste pagini. După cum bănuiești, nu-i ușor de presat floarea asta, mult prea fragilă în multe feluri pentru a supraviețui chinului necesar pentru conservare. Dar pe mâini bune, cu multă grijă, chiar și cel mai fragil lucru poate ține piept vitregiilor și, la urmă, poate oferi un nou fel de frumusețe – și atâtea lecții.

Renaștere. Reînviere. Reîncarnare.

Cuvinte diferite care spun același lucru – revenirea la viață a unui lucru considerat neînsuflețit. Sfârșitul. Începutul. Au fost dintotdeauna unul și același lucru. Parte dintr-un Ciclu în care ne naștem. De-a lungul anilor, îl învățăm în multe feluri, în multe tradiții, dar promisiunea este mereu aceeași: speranța unei noi vieți. Este calea firească a tuturor lucrurilor – ori poate cea supranaturală, dacă preferi –, un adevăr pur întipărit în măduva oaselor.

Căci suntem toți parte din Întreg. Și astfel trebuie să ducem grija, să nu uităm că nimic nu se pierde. Sămânța sa – cea mai pură esență a sa – este mereu prezentă, doar așteaptă să se manifeste într-o formă mai nouă și mai bună, noi ghidând procesul, hrănind și protejând, tămăduind și dând naștere. Este scopul nostru – raison d'être[7] *în ce ne privește. Pe mine și pe tine și pe toate fetele Moon dinaintea noastră.*

Înțelege ce vrei din ce scriu. Sunt doar ideile unei bătrâne care dorește din tot sufletul să te vadă fericită, dar care tânjește și să-și vadă munca de o viață dusă mai departe. Fiecare dintre noi are multe destine de îndeplinit. Unul dintre ale mele a fost să-ți fiu bunică și aș fi o bleagă să încetez să te mai învăț lucruri doar pentru

că picioarele mele nu mai lasă urme pe pământ. Așa că voi spune ce am pe suflet, fiindcă asta am făcut dintotdeauna. Într-o zi, curând poate, te vei găsi la o răscruce, neștiind dacă să alegi soarta ce ți-a fost dată ori pe cea pe care ți-ai creat-o, datoria sau visele.

Și totuși, cele două nu sunt atât pe departe una de alta pe cât crezi. Încrede-te în inima ta. Încrede-te în magie. Tot în tine se află, tupilată bine, așteptând să fie înduplecată să iasă la lumină. Te uiți în jur la ce a mai rămas, care nu-i mult, e adevărat, și vezi numai declin și degradare, însă nimic nu se duce nicicând prea departe, Lizzy a mea. Totul renaște.

A-

Din franceză, motivul existenței

Capitolul 20

7 august

Lizzy s-a trezit tresărind, cu ochii larg deschiși în bezna din camera Altheei, întrebându-se ce visase de se speriase. Nu pătrundea pic de lumină pe sub ușă, nu se auzeau pași pe hol, nici un sunet care să o fi putut trezi. A închis din nou ochii, ascultând liniștea și auzind doar sunetele familiare ale unei case care se pregătește de culcare.

Când era mică, stătea în întuneric și își imagina casa ca pe un organism viu, ascultându-i bătrânele oase pârâind la sfârșitul zilei lungi, ticăitul ceasornicelor sale, constante precum bătăile inimii, ferestrele întunecate care priveau strada asemenea multor ochi orbi. Și perdelele, care suspinau intrând și ieșind pe ferestre, ca și cum respira casa în sine.

Se legănau acum la cea mai mică briză. Lizzy privea hipnotic mișcarea lor în afară și înăuntru, căzând lin în mrejele somnului. Apoi l-a simțit, un damf slab pătrunzând prin perdele – fum.

I s-a întețit pulsul când a dat pătura deoparte și s-a dus degrabă la geam. Spre est, către livada de meri, orizontul era luminat de o nuanță înfiorătoare de portocaliu. Briza s-a întors, pătrunzând în încăpere şi aducând inconfundabilul fum înecăcios.

Livada ardea.

Panica i s-a strecurat în vene în timp ce-și trăgea pe ea blugii murdari și bocancii de la piciorul patului, înainte să țâșnească pe coridor ca să bată la ușa lui Evvie.

– Sună la pompieri! Spune-le să se ducă în livadă!

Și cu asta, dusă a fost, gonind pe scări în bocancii dezlegați, pe ușa vestibulului, și traversând câmpurile goale. Fumul se întețea pe măsură ce se apropia de livadă și un roșu grotesc aprinsese cerul. Era cât pe ce să se împiedice când a zărit flăcările, ca niște fulminante limbi crestate care acaparau cu o viteză uluitoare copac după copac.

Cum stătea la hotarul văpăilor, a apucat-o plânsul, îngreţoşată de fum şi de pârâitul sinistru al lemnului devorat. Căldura era înnebunitoare, stârnind un vânt care-i ardea obrajii şi ochii. Într-un cotlon micuţ, dar funcţional al minţii, i s-a năzărit că ar fi trebuit să se clintească, însă picioarele refuzau să i se mişte. Şura din livadă era deja în flăcări şi acoperişul stătea să se prăvălească. În toiul vuietului, a auzit un geam explodând strident şi apoi sirenele urlând din ce în ce mai aproape.

Din stradă pâlpâiau luminile roşii la sosirea pompierilor. Sirenele nici nu se opriseră bine când au dat fuga cei câţiva pompieri cu furtunurile după ei. Lizzy s-a uitat buimăcită la echipa care s-a răsfirat ca să încercuiască Şura şi la cea care s-a îndreptat spre copaci. Unul dintre bărbaţi a observat-o şi a rupt rândul doar cât să-i ceară să plece. Câteva clipe mai târziu, Şura a cedat, prăbuşindu-se în interior cu un geamăt sec şi cu un răget de flăcări proaspăt alimentate.

La un moment dat, a apărut Evvie în halat de baie. A cuprins-o cu braţul de umeri pe Lizzy şi a tras-o lângă ea, cu faţa sclipind de apă.

– Cum s-o fi întâmplat? a mormăit Lizzy răguşit. În toiul nopţii – cum să ia foc pur şi simplu?

Evvie şi-a luat ochii de la flăcări, ca dezmeticită din transă, şi a ridicat privirea spre cerul plin de fum.

– E clar ca bună ziua, a declarat ameninţător. Nu a fost un accident.

*

Lizzy nu prea ştia pe cine se aştepta să găsească la uşă a doua zi la amiază, dar sigur nu un bărbat care-i arăta insigna. S-a uitat lung la el, încă nevăzând bine de fum şi de nesomn.

– Scuze, cu ce vă pot ajuta?

– Sunt Guy McCardle, s-a prezentat grăbit. De la departamentul de pompieri Salem Creek. Am venit în legătură cu incendiul de azi-noapte.

Peste umărul lui, Lizzy a observat un SUV alb în capătul aleii, cu inscripţia secţiei de pompieri pe portiere. Nu se aşteptase să-i pese cuiva de o şură incendiată, dar presupunea că era o anumită procedură de urmat.

– Da, desigur. Vă conduc în livadă.

– De fapt, am doi oameni pe drum deja. Însă am câteva întrebări. S-a dat la o parte, făcându-i semn să-l urmeze, apoi a grăbit pasul când l-a ajuns din urmă. Treaba mea este să investighez sursa şi cauza incendiului de azi-noapte, i-a explicat, în timp ce traversau câmpurile aride. Să examinez locul şi să strâng probe, după care să încep investigaţia.

Lizzy s-a uitat dubios la el.

– Nu prea cred că aveți ce găsi. Era doar o șură din care nu a rămas nimic.

– Ați fi mirată.

Se pregătea să răspundă, când a prins în aer duhoarea de fum și de mere pârlite adusă de briză. A făcut un efort să meargă mai departe, spunându-și că nu putea fi nimic mai rău decât să fi văzut livada arzând.

S-a înșelat.

I s-a strâns inima când s-au apropiat de livadă, cu gâtul uscat în timp ce cuprindea totul cu privirea: rând după rând de copaci distruși, trunchiurile arse și ramurile noduroase amintind de un tablou desprins din acele basme sinistre cu păduri bântuite și mere otrăvite.

Dar cumva, îi venea mai greu să se uite la șură, la scheletul pârjolit și scofâlcit ca o mortăciune la marginea livezii. Rămășițele erau oarecum macabre prin felul în care zăceau reci și umede în soarele amiezii, cioturile de lemn răsărind asemenea unor oase înnegrite. Îndurase nenumărate ierni în New England, vijelii cu nemiluita, și totuși, în numai două ore, se făcuse scrum.

Cum?

Întrebarea nu-i dădea pace în timp ce căuta cu privirea printre resturi. În cenușă se zăreau fragmentele unei lopeți și ale câtorva furci cu mânerele arse. În funingine sclipeau cioburile de sticlă. Lizzy s-a cutremurat, amintindu-și explozia asurzitoare a geamurilor în năvala flăcărilor, asemenea unei rafale de vânt.

Oamenii lui McCardle se puseseră deja pe treabă, unul mânuind camera și făcând fotografii din diverse unghiuri, celălalt trecând cu grijă prin perimetru, cu ochii lipiți și sol. Amândoi purtau mănuși de latex.

S-a întors spre McCardle, care nota ceva pe un carnețel.

– Ce caută?

– Dovezi. Urme de încălțări, recipiente de substanțe inflamabile, o cârpă, orice poate să fi lăsat vinovatul în urmă. Este prea devreme ca să spun sigur, dar pare că focul a pornit din șură și a ajuns mai târziu la copaci.

– Dar cum a început? Nu a folosit nimeni șura aia de ani și ani.

– Asta încercăm să stabilim. Știți cumva dacă erau depozitate produse chimice de vreun fel acolo? Vopsea, îngrășământ, benzină? Chiar și cârpele murdare de ulei pot constitui un pericol dacă sunt ținute în recipiente închise.

– Nu, nimic de genul ăsta. Doar culegătorul de fructe și coșurile. Două scări vechi.

McCardle și-a dat capul pe spate, uitându-se în sus.

– Nu văd cabluri să ducă spre clădire, deci nu a fost o sursă electrică. La astfel de clădiri, este primul lucru pe care-l eliminăm. Cabluri vechi, lemn uscat, este nevoie de o singură scânteie. Pe urmă ne uităm la vreme. Fulgerele sunt mai comune decât credem, dar nu au fost furtuni în zonă, ceea ce înseamnă că eliminăm și cauza asta.

Pe Lizzy a trecut-o un fior de groază.

– Și ce mai rămâne?

– Incendiere premeditată.

Cuvântul a rămas parcă suspendat în aer, în timp ce se întorcea unul dintre oamenii lui McCardle.

– Mi-am zis că o să vreți să vă uitați la asta. Ținea în mână ceva care arăta a gât de sticlă rupt. În el fusese îndesată o bucată de cârpă galbenă în carouri. Un prosop de bucătărie parțial ars. Am găsit-o acolo, în dreapta, în afara zonei.

McCardle a scos o pereche de mănuși albastre din latex din buzunarul de la spate și și le-a pus plesnindu-le peste încheieturi, după care a apucat bucățile de sticlă și de cârpă și le-a dus la nas.

– Kerosen, a anunțat, întorcându-se spre Lizzy. Și o sticlă veche de lapte. Cunoscut și sub numele de cocktail Molotov. Primitiv, dar eficient, deși aparent nu în acest caz, având în vedere cârpa încă intactă. Probabil s-a stins înainte de impact.

– A fost suficient de eficient, a subliniat Lizzy. N-a rămas decât scrum din șură.

– Motiv pentru care vom continua cercetarea. Vom cotrobăi fiecare centimetru pătrat dacă este nevoie. Și-a întors puțin privirea, dând înapoi gâtul de sticlă. Bravo, Ward. Bag-o în pungă, să o ducem la laborator.

Lizzy l-a văzut pe Ward scoțând o pungă grea de polietilenă, a introdus ciobul de sticlă și cârpa și a tras fermoarul.

– Ce se întâmplă la laborator?

– Facem analiza cârpei pentru a confirma prezența substanței inflamabile și căutăm amprente pe sticlă. Uneori avem noroc. Aveți idee cine ar fi avut motiv să facă una ca asta? Vă poartă cineva pică?

Lizzy s-a uitat lung la McCardle, începând să priceapă gravitatea situației. Se agățase de slaba speranță că păpușa fusese de fapt o farsă și nu ceea ce părea în realitate – o amenințare fățișă –, însă aici nu găsea o

explicație validă. Să fi fost momentul o coincidență? Ori cineva – poate Fred Gilman – aflase de întâlnirea ei cu Louise Ryerson și hotărâse s-o mai sperie o dată?

Cu certitudine, era posibil. Cineva de la biblioteca școlii sau un elev din cantină putea să fi menționat vizita ei, cu toate că se îndoia că o cunoștea careva. Pe ea sau pe Fred Gilman, de fapt.

Adevărul era că Fred Gilman nu era singurul care avea o problemă cu fetele Moon. Dovada stătea în privirile glaciale pe care le primea de când se întorsese. Era tentant să sară la cea mai evidentă concluzie, însă a-l implica pe Fred Gilman fără nici un fel de dovadă ar fi zgâlțâit o ușă pe care nu era pregătită s-o deschidă. Localnicii deja erau părtinitori. O acuzație le-ar fi întărit opiniile.

– Domnișoară Moon?

Lizzy îl urmărise pe Ward care răscolea în cenușă. Și-a ridicat cu greu privirea la McCardle.

– Îmi pare rău. M-ați întrebat dacă știu cine ar fi avut motiv să facă una ca asta. Aș zice că nu.

– Așadar, nici o altercație recentă? Vreun iubit supărat? O ceartă cu vecinul?

– Nu, a răspuns, fără să se uite în ochii lui. Nimic de genul ăsta.

– Am mai găsit una, șefu'. Era tot Ward, de data asta în genunchi, strigând peste umăr. Fără cârpă, dar același tip de sticlă. Cred că asta a fost vinovata. Însă este destul de țăndări.

– Vin imediat. McCardle a închis carnețelul și s-a întors spre Lizzy. Se pare că am găsit vinovatul. Să sperăm că a fost și neglijent.

Lizzy a încuviințat inexpresiv, neștiind cum să reacționeze.

– Așa cum stau lucrurile, ar trebui ca într-o zi sau două să terminăm investigația. Din clădire n-a rămas mare lucru. Nu avem martori. Dar până vă anunțăm că am terminat, aș aprecia dacă nu ați veni în zonă. Este normal să vrei să faci curat după așa ceva, însă nu vrem să riscăm contaminarea până nu avem o concluzie și transmitem informațiile poliției din Salem Creek.

– Desigur, și mulțumesc. Dacă nu vă supărați, vă las să vă ocupați.

McCardle a încuviințat scurt.

– Nici o grijă. Știu unde vă găsesc dacă mai am întrebări.

Evvie era în spatele casei când s-a întors Lizzy și umplea bolurile cu apă pe care le ținea așezate prin curte ca să aibă albinele să bea din plin. A oprit furtunul și a ridicat privirea.

– Ei bine?

– Au găsit o sticlă spartă, cu o cârpă în ea.

– Proiectil?

– Da. Mă rog, două.

Evvie a aruncat furtunul cu mai multă forță decât era necesar, mormăind ceva în creolă în timp ce-și ștergea mâinile de șorț.

– Sper că acum suni la poliție, a spus în cele din urmă. Să le spui ce se petrece.

– Bănuiesc că în scurt timp asta vor face investigatorii, ceea ce înseamnă că mâine află tot orașul. Totuși, tot răul spre bine. Dacă cineva chiar încearcă să mă sperie înseamnă că nu sunt singura speriată.

– Pff! Evvie s-a uitat atent la ea. O zici de parcă e un lucru bun.

– Când le e frică, oamenii fac greșeli, Evvie.

– Sunt și periculoși.

– Într-adevăr. Dar de ce ar da foc livezii, când ar putea să ne ardă de vii în pat? Vinovatul vrea doar să mă terorizeze și mai devreme sau mai târziu o s-o dea în bară. Iar atunci vom afla adevărul în sfârșit. Nu asta vrem? Adevărul?

Evvie și-a împins buza inferioară în față, evident neconvinsă.

– Adevărul nu te mai ajută dacă ești moartă. Tocmai am pierdut-o pe bunică-ta. Nu vreau să-ți împrăștii și ție cenușa.

Lizzy a afișat un zâmbet care nu-i venea natural. În cazul în care Evvie voise s-o bage în sperieți, izbutise.

– În sfârșit, poliția și pompierii se ocupă de caz, așa că este improbabil să îți faci griji prea curând în privința cenușii mele. Iar în clipa asta nici nu prea știu ce să fac. Acum însă mă duc sus să-mi umplu cada, în care am de gând să stau până nu mai duhnesc ca un coșar. Și pe urmă mă duc în bucătărie și îmi torn un pahar sănătos de vin și mă pun să fac *ratatouille*. Am nevoie disperată să fac terapie culinară și de o seară lipsită de surprize.

Capitolul 21

O oră și jumătate mai târziu, Lizzy era înmuiată bine, însă fără cenușă pe ea, iar mașina investigatorilor plecase. În bucătărie, a deschis o sticlă de vin și și-a turnat un pahar, înainte să scoată o vânătă, un ardei verde și câțiva dovlecei din frigider. Pentru ea, gătitul fusese dintotdeauna un refugiu, o manifestare aproape meditativă, menită să o calmeze, și exact de asta avea nevoie în clipa aceea, de un pic de calm.

Vedea prin fereastra de deasupra chiuvetei că soarele începea să coboare în spatele coroanelor arborilor. Zilele se scurtau deja, iar lumina amiezii căpăta nuanța aceea suavă, untoasă, ceea ce însemna că toamna nu mai întârzia mult. Curând, copacii aveau să se preschimbe și dealurile să devină aurii. Urmau să apară dovlecii pe prispe, laolaltă cu știuleții de porumb și gălbenelele. Până atunci se va fi întors în New York.

Gândul i-a fost întrerupt de o bătaie în ușă. A așteptat, bănuind că avea să audă târșâitul papucilor lui Evvie. Cum nu a fost cazul, s-a șters pe mâini, a luat o gură de vin și s-a îndreptat spre foaier.

S-a mirat să îl vadă pe Andrew pe trepte.

– Te-ai întors.

– Da.

– Cum a fost Bostonul?

– Bine. A fost... bine.

– Asta înseamnă că ai primit slujba?

– Da. Da, asta înseamnă.

Lizzy a înclinat capul într-o parte, uitându-se atent la el. Se purta ciudat – era aerian și neliniștit.

– Vrei să intri?

– Ăăă... A tăcut, băgându-și mâna în păr. Nu sunt singur.

– Poftim?

– Am luat o autostopistă, a spus încet. O cunoști. A întors privirea spre camioneta parcată la jumătatea aleii. E mama ta, Lizzy. E în camionetă.

Lizzy a picat într-o vâltoare de zgomot alb, precum liniștea densă, compactă, ce te înconjoară atunci când decolezi prima oară, când pământul rămâne în urmă și tu pari deconectat de lume, suspendat între realitate și ceea ce urmează să vină.

Mama ei. În camionetă.

Imposibil.

Totuși, o privire peste umărul lui Andrew a confirmat că, într-adevăr, în partea dreaptă a camionetei lui ședea cineva. Lizzy a încremenit când s-a deschis portiera și a coborât Rhanna. Purta o bustieră croșetată și blugi uzați, cu tivul franjuri. O poșetă din mărgele i se lovea ritmic de șold în timp ce înainta pe alee.

Lizzy a rămas înlemnită, cu respirația tăiată, în vreme ce, din nedumerire și din uluire, se isca în ea un val de furie intensă. A stat până Rhanna a ajuns pe alee, după care l-a ocolit pe Andrew, ținându-i efectiv calea.

– Ce vrei?

Rhanna s-a uitat în ochii ei fără să clipească.

– Vreau să vin acasă.

Lizzy s-a îmbățoșat.

– Dintr-odată, asta e casa ta?

Andrew și-a dres glasul, evident stânjenit.

– Lizzy, a făcut autostopul tocmai din California. I-a luat șase săptămâni să ajungă aici.

– Puțin îmi pasă cât i-a luat să ajungă aici. Vreau să știu *de ce* a venit. Acum. După opt ani.

– Am venit pentru Althea, a spus Rhanna blând. Și pentru tine.

Lizzy și-a încrucișat brațele la piept, uitându-se cu răceală la Rhanna. Pielea, cândva albă ca laptele, avea acum nuanța alunei și era creponată de prea mult soare, iar părul negru îi era străbătut de șuvițe argintii. Slăbise, destul cât să atârne hainele pe silueta ei uscățivă. Era bolnavă? Despre asta era vorba?

– E puțin cam târziu să începi să te gândești la mine, Rhanna. În ce o privește pe Althea, a...

– Murit, a continuat calm Rhanna. Da, știu.

Lizzy a mijit ochii. Știa. Asta era clar. Ce nu era clar era *de unde* știa.

– Cum să știi despre Althea? Nu știe nimeni nimic despre tine de ani.

– Am visat, a răspuns Rhanna simplu. Cel puțin cred că era un vis. M-am trezit și i-am adulmecat parfumul – cel pe care i-l făceai tu. Parcă era cu mine în cameră. Și am... știut.

Lizzy a simțit cum îi fuge pământul de sub picioare. Parfumul Altheei. Acela din levănțică și pergamută, pe care-l simțea de când se întorsese la fermă. Îl simțise și Rhanna. În California.

Iar acum stăteau aici, față în față, privindu-se peste un abis de opt ani. Lizzy voia să își întoarcă privirea. Să *plece*. Să se ducă în casă și să zăvorască ușa. Ce ironie... De câte ori mormăise că Rhanna ar fi trebuit să se ocupe de toate astea? Iar acum venise, tocmai din însorita Californie, încercând să își facă și ea loc.

Andrew și-a dres glasul, rupând tăcerea.

– Mă duc să-i aduc bagajele din camionetă.

– N-am zis că rămâne aici.

– Lizzy, e mama ta.

Lizzy s-a holbat la el, rănită de dojană. Uitase deja că o văzuse înotând în fântâna arteziană de la primărie? Și episodul de la cafenea? S-a uitat din nou la Rhanna, în blugii evazați și cu mărgele, acum la cincizeci de ani. O hipiotă ofilită. Rudă de sânge, în cazul în care mai avea vreo importanță. Oare era în stare să-și alunge mama? Să o trateze la fel cum o făcuse Salem Creek cu atâtea fete Moon de-a lungul anilor – ca pe o paria? Era destul de sigură că da. Rhanna se spălase pe mâini de familia Moon cu mult timp în urmă. Acum să suporte consecințele.

– O noapte, a îngăduit cu răceală, dându-se la o parte ca s-o lase pe Rhanna să intre. Una singură. Pe urmă pleci.

Rhanna a pășit aproape precaută în salon, cu brațele strânse la piept, de parcă îi era teamă să atingă orice.

– E la fel, a șoptit, clipind ca să-și stăvilească lacrimile. Totul – exact la fel.

Lizzy a rămas mască în fața acestei dovezi de emoție. Rhanna nu era sentimentală. Cu toate astea, se schimbase mult. Felul în care mirosea, de exemplu, ca focul de tabără amestecat cu frunze de ceai, petale de trandafir și ploaie. Combinația era pe cât de necunoscută, pe cât de apăsătoare – un strat subtil de păgân și țigan, peste un strat cu miros argilos de țărână udă – și extrem de discordantă față de femeia pe care și-o amintea.

– Mi-a povestit Andrew cum s-a întâmplat, a spus Rhanna încet. Cum s-a îmbolnăvit Althea, adică. Aș fi venit, dacă aș fi știut. Aș fi fost aici.

Lizzy nu putea reacționa altfel decât încuviințând. Îi spusese același lucru lui Evvie în seara în care sosise și se întreba dacă și Evvie fusese la fel de sceptică pe cât era ea acum.

– Și tu, Rhanna? Ești... bine?

– Destul de bine.

– Minți cumva?

– Ți-ar păsa dacă aș face-o? Rhanna a zâmbit trist când Lizzy nu a răspuns pe loc. De fapt, nu-mi răspunde. N-am nimic. Doar că în ultimul timp sunt cam strâmtorată. Și este drum lung din Cali.

Lizzy se pregătea să fie sarcastică, dar a auzit ușa vestibulului trântindu-se.

– Mi s-a părut că aud voci...

Lui Evvie i-a pierit glasul când a dat cu ochii de Rhanna. Preț de o clipă nu a vorbit nimeni. Lizzy s-a uitat la privirea dintre Evvie și Rhanna, care plutea într-o atmosferă încărcată de întrebări nepuse. Se vedea pe fața lui Evvie că nu era necesară nici o prezentare. Nu te puteai uita la Rhanna fără să-ți dai seama că-i curgea sânge de Moon în vine. Totuși, ceva trebuia să spună.

– Evvie, ea este Rhanna – mama mea.

*

Bagajele Rhannei s-au dovedit a fi o raniță și o cutie veche de chitară. Andrew a rămas în foaier, cu ranița la piept și cu chitara pe umăr.

– Unde să le pun?

Lizzy i-a aruncat o privire exasperată. Nici vorbă să fi fost pregătită să se gândească la camera de dormit. Dintre toți, el ar fi trebuit să știe cum avea să se termine povestea asta, ceea ce cumva agrava situația, pentru că el fusese cel care i-o adusese la ușă, ca pe un cățel vagabond pe care trebuia să-l păstreze, fie că voia, fie că nu.

Acum toți se uitau la ea – Andrew, Evvie, Rhanna – și așteptau să spună ceva care să aplaneze tensiunea. Mai aveau de așteptat.

– Lasă-le acolo, i-a spus în silă lui Andrew. La ușă. Trebuie să termin cina.

Și cu asta, s-a întors și a plecat, rugându-se să nu o urmeze nimeni. În bucătărie, a luat o gură din vinul deja încălzit, după care a luat cuțitul în mână. Avea nevoie de timp să asimileze noua situație și să își dea seama ce va urma. Deja avea prea multe pe cap. Nu avea nevoie peste toate astea și de mama melodramelor cu predilecție pentru crize de nervi. Și exact de asta urma să aibă parte dacă o lăsa prea mult pe Rhanna în preajmă.

În vreme ce generații de fete Moon crescuseră cunoscând riscurile de a isca valuri, Rhanna își perfecționase arta de a nu da doi bani pe nimic, de a scoate ochii convențiilor, de a face scene și de a spune ce nu se spune. Ca atunci când au suspendat-o că a dat în tarot la concursul artistic al

școlii, presimțind că profesoara ei de sport avea să fie găsită în debaraua omului de serviciu rulând un cui. Sau atunci când pictase semnul păcii cu degetul mijlociu în centru pe peretele rectoratului prezbiterian. Nechibzuință și răzvrătire. Astea erau superputerile Rhannei. Iar acum venise cu ele la Salem Creek.

O noapte, și-a reamintit Lizzy, în timp ce mai lua o gură de vin. Atât îi promisese. Și pe urmă? Din ce vedea, Rhanna n-avea un ban. Nu avea slujbă și sigur nu avea prieteni în Salem Creek. *Ce* anume îi rămânea?

Gândul i-a fost întrerupt de ușa trântită a vestibulului. Spera că plecase Andrew. În schimb, a zărit-o pe Evvie pe geamul bucătăriei, ducându-se spre grădină cu un coș pe braț. Părea că Lizzy nu era singura care avea nevoie de timp singură.

Ca la un semn, Rhanna a intrat în bucătărie, plimbându-și degetele pe blat ca un copil plictisit care caută distracție.

– Andrew a ieșit în grădină cu... Evvie o cheamă?

– Da, a răspuns Lizzy cu nervii încordați. O cheamă Evvie.

Rhanna se ridicase pe vârfuri, lungindu-și gâtul să vadă mai bine în grădină.

– N-arată rău. La Andrew mă refer. Nu la Evvie. Era încă la UNH când am plecat, dar s-a făcut chiar mișto.

Lizzy s-a oprit din tocat și s-a întors cu o privire lungă.

– Ce? Rhanna s-a bosumflat în toată inocența. Sunt bătrână, nu moartă.

Lizzy a dat să zică ceva, dar a închis gura și s-a reapucat de tocat.

– Deci? Care-i treaba cu ea? a întrebat Rhanna, șterpelind o bucățică de ardei verde de pe fundul de tocat și băgându-l în gură. De ce stă aici?

– *Treaba*, a răspuns Lizzy sec, este că a fost prietena Altheei. A rămas cu ea până la capăt. A tăcut, ridicând ochii la Rhanna. E ca noi.

Rhanna a ridicat din sprâncene.

– Și când spui „ca noi", te referi la...

– Da, a răspuns Lizzy apăsat. *Ca noi*, adică.

– Uau... Colțurile gurii Rhannei s-au lăsat. N-auzi prea des asta. S-a întins spre paharul cu vin de pe blat, dar Lizzy i-a aruncat o privire urâtă, trăgându-i paharul din față. Rhanna a oftat. Așa vrei să stea lucrurile? Mă tratezi ca pe un oaspete nedorit cu care te trezești la ușă?

– Nu asta ești?

– Lizzy, este casa mea. Aici am crescut – ca și tine.

Lizzy s-a uitat lung la pahar, răsucind piciorul între degete.

– Nu ai crescut deloc ca mine.

– Lizzy...

Rhanna se uita rugător, cu ochi blajini.

Lizzy a ocolit-o.

– Hai să trecem peste asta, bine?

Dar Rhanna părea hotărâtă să spună ce avea de spus.

– Ceea ce am făcut, când erai mică și te-am dat Altheei, știu că pare oribil. Dar știu și că am făcut bine. Nu eram... echipată. Eram egoistă și nesăbuită și foarte varză. De-asta am făcut-o, Lizzy. Nu pentru că *nu-mi păsa* – ci tocmai pentru că *îmi păsa*. Mi-era frică... A închis ochii, coborând umerii micuți. Mi-era frică să nu-ți fac rău.

– Sigur, a ripostat Lizzy, înghițind ultima gură de vin. Cum să vrei așa ceva...

Se uitau urât una la alta când a reapărut Andrew. Lizzy s-a întors cu o privire glacială spre el.

– Tot aici ești.

– M-a rugat Evvie să-ți aduc asta. I-a dat un coșuleț de salată verde proaspăt culeasă. Zicea că vine imediat să facă salata. A, și mi-a cerut să-ți spun să mai pui un tacâm la masă. M-a rugat să stau la cină.

Lizzy s-a uitat la coș, apoi la Andrew, întrebându-se cum de reușise să piardă de tot controlul situației.

– Superb...

– Am dus sus lucrurile mamei tale. Nu știam în ce cameră o să stea, așa că le-am lăsat în capul scării. A tăcut, aplecându-se și coborând tonul. Trebuie să vorbesc cu tine.

Și ea avea să-i spună câteva lucruri, dar nu era momentul. A arătat cu bărbia spre blatul plin de legume tăiate.

– Am puțină treabă acum. Se pare că dau petrecere și trebuie să înjunghii vițelul cel gras.

Andrew a ignorat referința la parabola fiului risipitor.

– Atunci, după cină. E important.

O oră mai târziu, ședeau toți la masa din bucătărie. Lizzy ar fi mâncat bucuroasă în liniște, însă Andrew părea hotărât s-o scoată pe Rhanna din carapace.

– Trebuie să te întreb. Ce naiba te poate apuca să faci autostopul din California în New Hampshire?

Rhanna i-a zâmbit cu toți dinții.

– Același lucru care te motivează să faci autostopul oriunde, cred. Ești lefter. Sau aproape lefter. A trebuit să vând duba ca să plătesc niște

datorii și am rămas exact cu optzeci și nouă de dolari, chitara și degetul mare.

Andrew s-a uitat uluit la ea și poate cu o fărâmă de admirație.

– Ai plecat din California cu mai puțin de o sută de dolari în buzunar?

– Am fost întotdeauna inventivă.

Lizzy și-a dat ochii peste cap.

– Se poate spune și așa.

Andrew a înregistrat remarca acidă lipsită de orice privire, după care și-a îndreptat din nou atenția spre Rhanna.

– Ce-ai făcut în San Francisco? Îmi amintesc că pictai.

– Da, dar a trebuit să renunț. Nu-mi permiteam accesoriile. Am cântat prin cafenele, am dat în cărți, am ghicit viitorul. Nu am scos mult, dar destul cât să am ce mânca mereu și am avut prieteni care m-au lăsat să dorm pe canapelele lor când nu mai puteam altfel. Am trăit ca în *Gypsies, Tramps & Thieves*, dar mi se potrivea[8].

Lizzy a lăsat paharul din mână, pufnind.

– Și acum? Acum ți se mai potrivește?

Se uita urât la Rhanna, dezgustată de tot spectacolul, ca și cum ar fi fost vreo boemă fascinantă care făcea paradă bătând singură toba. Oare chiar se gândea că o credea cineva după toate dezastrele lăsate în urmă?

Rhannei i-a pierit zâmbetul.

– Am învățat să iau viața așa cum este.

– Adică să lași pe seama altora să-ți strângă mizeria.

Andrew i-a surprins privirea, sperând parcă să oprească o scenă la care se aștepta. Lizzy i-a întâlnit privirea fără să-și ceară scuze. După atâția ani în care nu știuse dacă Rhanna era moartă sau vie, fusese luată prin surprindere de brusca ei întoarcere. Avea tot dreptul să facă o scenă.

A împins farfuria, întorcându-se din nou spre Rhanna.

– Ce-ar fi să ne faci o favoare, să ne scutești și să nu mai faci pe deșteapta? Poate erai prea fumată să-ți amintești cum stăteau lucrurile – în ce situație erai *tu* –, dar memoria mea funcționează bine. Ai furat din farmacie. Ai leșinat beată criță la parada de 4 Iulie. Ai pichetat Ziua Veteranilor VFW[9]. Oriunde mă uitam, făceai ceva să ne stânjenești.

Rhanna s-a uitat în ochii ei, cu umerii aplecați.

– Lizzy, te rog...

– Ce mă rogi? Să nu te fac de râs cum ne făceai tu pe noi?

– Nu am vrut niciodată...

– Ce-ar fi să ne spui ce vrei de fapt, Rhanna? Doar știm amândouă că nu îți era dor de casă. Te-ai cărat și nu te-ai obosit să spui cuiva că ești în viață. Acum vii și te aștepți să-ți întind covorul roșu. Chiar credeai că merge așa?

– Evident că nu. Știu ce crezi despre mine – ce cred toți despre mine.

– Atunci de ce ai venit?

– Ți-am spus...

– Știu ce mi-ai spus. Acum eu îți spun *ție* – dacă ai traversat jumătate de țară cu chitara în spate crezând că a dat norocul peste tine, ți-ai pierdut timpul.

Rhanna parcă fusese plesnită peste față.

– Asta crezi? Că am venit pentru bani? Doar mă cunoști mai bine de-atât.

Dacă nu ar fi fost așa furioasă, Lizzy ar fi izbucnit în râs. Să o cunoască? Cum ar fi fost vreodată posibil așa ceva? Când ea era ori prea beată, ori prea fumată ca să știe cum o cheamă, darămite să-și amintească numele fiicei ei?

Lizzy și-a împins scaunul de sub ea și s-a ridicat.

– Te înșeli, Rhanna. Nu te cunosc deloc. Nu te-am cunoscut niciodată. Ai avut tu grijă de asta.

Cântecul lui Cher, care descrie viața unei fete „născute în caravana unui circ ambulant".
Organizația armatei americane Veterans of Foreign Wars

Capitolul 22

Mama dracului.

Andrew stătea la marginea livezii, cu stomacul strâns de groază. Adulmecase mirosul de cenușă cu mult înainte să ajungă la fața locului, ba chiar își imaginase ce avea să găsească, însă nimic din ce i-ar fi povestit Evvie nu l-ar fi pregătit pentru priveliște: copaci înnegriți, pământ pârjolit, un maldăr de cherestea arsă în locul șurii.

Incendiere cu premeditare. Evvie șoptise cuvintele în grădină, explicând că investigatorii descoperiseră două proiectile incendiare cu kerosen printre resturi. Îi înghețа sângele în vine la gândul ăsta. Putea foarte bine să fi ars casa.

Avea să ia legătura cu Guy McCardle la prima oră. Poate că Randall Summers nu-și făcea treaba ca lumea, însă Guy era foarte conștiincios. Dacă era ceva de știut, ar fi știut.

S-a întors și a luat-o spre est, cu apusul în spate cât a ocolit perimetrul livezii, pe drum uitându-se pe fiecare rând în parte. Lizzy era pe-aici pe undeva. Știuse instinctiv când plecase din casă, ignorând sugestia lui Evvie s-o lase în pace o vreme. Trebuia să discute cu ea, și nu doar despre incendiu.

A găsit-o zece minute mai târziu, stând turcește, cu spatele sprijinit de o buturugă bătrână, cu ochii închiși. Plângea? Se ruga? Se ruga *vreodată*? Își pusese multe întrebări legate de ea de-a lungul timpului, dar nu și asta.

I s-a strâns inima când s-a apropiat de ea. Pe drum, trecuse în mintea lui printr-o sumedenie de conversații. Acum, dintr-odată, nu mai știa ce să zică. Ea n-a ridicat capul, dar își dădea seama că îi simțea prezența.

– Lizzy.

Ea a ridicat ochii, fixându-l cu o privire ucigătoare.

– Ce vrei?

– Vreau să vorbim despre asta. A indicat cu o mișcare a brațului pământul ars și copacii înnegriți. Evvie mi-a spus versiunea din *Reader's*

Digest cât am fost în grădină. Am presupus că-mi vei da detalii la cină, dar n-ai suflat o vorbă.

– Îmi pare rău, eram puțin ocupată. Cineva a decis să mi-o lase pe mama în prag fără să mă anunțe.

Andrew a oftat, trecându-și mâna prin păr.

– Ce era să fac, Lizzy? S-o las să vină pe jos? Oricum ar fi ajuns aici. Îți dai seama de asta, nu?

– Nu despre asta este vorba.

– Ba da, de fapt. Nu am adus o oarecare. E mama ta.

– Nu mai spune asta!

– Bine, bine. Sunt animozități între voi două. Înțeleg. Înțeleg și că nu este tocmai treaba mea, însă cu riscul de a întrece măsura, poate este timpul să vă descurcați ițele. De dragul Altheei măcar. Ar vrea să vă înțelegeți între voi.

– De unde știi?

– Pentru că am discutat.

Lizzy a mijit ochii.

– Despre mine?

Andrew și-a suprimat o grimasă. Nu voise să menționeze discuțiile lui cu Althea. Mai ales cea pe care o avuseseră despre relația torturată a lui Lizzy cu mama ei. Știuse instinctiv că nu ar fi apreciat să se vorbească despre ea, nici măcar de către bunica ei, dar acum, că deschisese ușa, poate venise momentul.

– Da, a răspuns precaut. Uneori vorbeam despre tine. O dată am vorbit și despre Rhanna. Și despre ce s-a întâmplat înainte să plece și despre efectul avut asupra ta. A dat-o de multe ori în bară, asta-i clar, dar s-a întors. Ceva trebuie să însemne. Poate mai vrea o șansă. Și poate în sinea ta vrei să-i oferi una.

Lizzy i-a aruncat o privire.

– Singurul lucru pe care vreau să i-l ofer Rhannei este un bilet de întoarcere în văgăuna din care a ieșit. Nu te uita așa la mine. *Știi* cum este. Ai văzut-o în seara aia la fântână, cum se dădea în spectacol. Pe aia ai luat-o cu mașina și ai adus-o aici.

Andrew a oftat din rărunchi. Da, o văzuse. Jumătate din oraș o văzuse. Iar jumătatea care nu o văzuse sigur aflase totul despre povestea aia și despre fiecare răhățel în parte pe care-l făcuse vreodată, dar văzuse, totodată, expresia lui Lizzy când coborâse Rhanna din camioneta lui, acea clipă de recunoaștere, de ușurare, înainte să se ascundă în spatele mâniei, iar atunci se întrebase fără să vrea dacă toată acea furie masca

ceva mai profund, ceva ce nu voia să recunoască – durere. Genul cu care trăiesc oamenii după ce li se frânge inima. Da, exista un trecut și nu, nu îl știa în întregime, dar, fără îndoială, să faci autostopul aproape cinci mii de kilometri – chiar și pentru o țigancă autoproclamată – însemna ceva.

– Poate nu mai este aceeași, a spus încet. Poate s-a schimbat. Oamenii se schimbă, să știi.

Lizzy a ridicat din sprânceană la el. Avea o pată de cenușă pe obrazul drept, ca o vânătaie năprasnică.

– Tocmai a traversat țara făcând autostopul, cu o raniță și o chitară. A fost nevoită să-și vândă duba ca să își plătească datoriile. Dă în cărți și doarme pe la alții. Ți se pare că s-a schimbat vreun pic?

– Cred că este prea devreme să ne pronunțăm. Și *a venit* aici. Știu că ai tot dreptul să fii supărată, dar mai știu și că nu ești genul de om care să-și lase mama în stradă. Până una-alta, este falită. Iar asta este casa ei. A venit acasă, Lizzy.

Lizzy nu și-a luat ochii din pământ cât a râcâit cu tocul bocancului în cenușă.

– A renunțat de mult la dreptul a de mai numi locul ăsta „acasă". Și nu mi-a fost niciodată mamă. M-a făcut la șaisprezece ani și m-a pasat Altheei înainte să o termine moașa de spălat. Am împărțit o casă, pastă de dinți, șampon. Nu am fost mamă și fiică.

– Poate a crezut că făcea ce era mai bine pentru tine.

– Acum parcă vorbești cu gura ei.

Andrew a ridicat din umeri. O irita acum și nu de-asta venise. S-a lăsat lângă ea, a ridicat un băț și a trasat un cerc în cenușă. După toți anii ăștia, ea tot o enigmă era, un puzzle pe care voia să-l rezolve din impuls.

– Chestia de mai devreme..., a spus în cele din urmă. Despre vis. Ai întrebat de unde știa că a murit Althea și a zis că a visat. La ce se referea?

Lizzy și-a întors privirea de la el.

– La nimic. Nu se referea la nimic. Vorbește aiurea.

– Ți-am văzut privirea când a spus-o, Lizzy. Nu vorbea aiurea.

Vedea cum se învârteau rotițele în timp ce cumpănea răspunsul, cu buza inferioară între dinți. În sfârșit, s-a uitat drept în ochii lui.

– Crezi în fantome?

Întrebarea l-a luat prin surprindere, ori poate felul în care pusese ea întrebarea, ca și cum l-ar fi testat.

– Adică dacă cred că după moarte o parte din noi rămâne aici, atunci da, cred că da. O vreme, după ce a murit tata, mi se părea că-l tot aud în camera lui, răsfoind paginile ziarului.

– Și nu crezi că este o iluzie?

S-a gândit puțin de data asta, presimțind un test nou și ceva mai periculos.

– Nu, a spus în cele din urmă. Cred că majoritatea dintre noi pleacă de pe lumea asta cu treburi neterminate. Lucruri nespuse, șanse de care nu am profitat, greșeli pe care nu le-am îndreptat. Poate toate astea ne țin pe loc. Întocmai ca Jacob Marley și lanțurile lui, regretele ne leagă de lumea asta. Nu putem merge mai departe până nu facem ordine în ele sau cel puțin să ne împăcăm cu ele.

Dintr-odată, ei i-au dat lacrimile, tremurând printre gene, amenințând să i se prelingă pe față. A încercat să le alunge clipind, dar era prea târziu. Au început să șiroiască, lăsând o dâră prin pata de cenușă de pe obraz.

– Uneori mă întreb...

A clătinat din cap și și-a întors privirea, fără să termine de rostit cuvintele.

– Ce?

– Nimic. Lasă.

– Lizzy, vorbește cu mine. Ce te întrebi?

Și-a dat părul pe spate, lăsând o nouă pată de cenușă pe frunte.

– Uneori mă întreb dacă Althea... dacă o parte din ea este încă aici și încearcă să facă ordine. A ezitat, cu ochii în toate părțile. Uneori o simt. Mă întorc și mă aștept s-o văd. Nu o văd însă.

– Doar pentru că nu o vezi nu înseamnă că nu-i aici.

– Chiar crezi asta?

– Da, a spus nonșalant, fiindcă, într-un fel, i se părea adevărat. Altheei i-ar fi stat în fire să zăbovească, pentru a se asigura că cei la care ținea erau în regulă și, dacă se putea, să își reunească membrii familiei destrămate.

– Ce a zis Rhanna pe prispă – chestia cu parfumul –, mi s-a întâmplat și mie. Nu mereu, doar uneori. Și mai este jurnalul pe care l-a lăsat, cu toate ierburile și florile astea presate între pagini, ca niște lecții pentru mine. Știu că pare o nebunie, dar parcă este încă aici și îmi vorbește direct.

– Nu pare deloc o nebunie. Asta făcea Althea. Te-a iubit. Și dacă mă întrebi pe mine, nu-i motiv mai bun ca ăsta să zăbovești.

Îi tremurau colțurile gurii, nu tocmai a zâmbet.

– Mulțumesc pentru cuvintele astea. Am crezut că ai venit să mă certi că am fost o gazdă rea. Nu mă așteptam la... asta.

Nici el nu se așteptase. Venise după ea pentru că voia să vorbească despre incendiu. Și poate despre Rhanna, despre motivul real al furiei ei. În schimb, ea lăsase garda jos și, pentru prima dată, îi permisese s-o vadă fără armură. Dar acum, că o făcuse, se simțea pe teren nesigur.

Încă se uita la el, așteptând să spună ceva, umbrele jucându-i pe față la asfințit. Era o Moon get-beget. Piele de porțelan, păr de culoarea miezului nopții, ochi luminoși ca argintul viu. Ca desprinsă dintr-un basm pentru adulți, însă suficient de reală să poată fi atinsă.

– Ar trebui să mergem, a spus el, ridicându-se în picioare.

Dacă ar mai fi stat, ar fi spus ceva stupid, ceva ce n-ar mai fi putut lua înapoi.

Capitolul 23

Se întunecase complet până s-a întors Lizzy acasă. Cina fusese strânsă, vasele spălate și puse la scurs. Asta era bine, cu toate că se întreba pe unde ar fi putut fi Rhanna. Poate că își dăduse seama că nu avea să țină faza cu Lazăr sculat din morți și era deja în drum spre California.

Numai că și-a pierdut această speranță când s-au auzit dintr-odată niște voci înăbușite la etaj. Lizzy a urcat din ce în ce mai îngrozită. Lumina era aprinsă în fosta cameră a Rhannei și nu suna deloc bine ce se petrecea acolo. Pe măsură ce se apropia de etaj, distingea vocile din ce în ce mai clar. Evvie bombănea ceva despre hipioți și maghernițe de hoteluri, Rhanna mârâia protestând că i se spune ce să facă în propria cameră. Amândouă au întors capul când a intrat Lizzy.

– Ce se întâmplă aici?

Evvie a împins bărbia înainte, ca un copil bosumflat.

– Încerc să-i fac loc să doarmă în harababura asta. A tăcut, gesticulând spre mormanele de cutii și lucruri gospodărești împrăștiate în camera aglomerată. Reușesc să eliberez patul, îi spun că sunt așternuturi în dulap....

– N-am dormit ca lumea de niște săptămâni, s-a zbârlit Rhanna, îmbufnându-se pe măsura lui Evvie. N-am nevoie de așternuturi. Am nevoie pur și simplu să dorm.

Cu ochii mijiți, Evvie și-a încrucișat brațele la piept.

– În casa asta ai nevoie de așternuturi. Așa cum în casa asta spălăm vasele după masă și când terminăm le punem la locul lor.

Cearta începuse în bucătărie. Nu era de mirare, având în vedere aversiunea Rhannei față de orice ținea de gospodărie. Fără îndoială, Evvie își spusese cuvântul. Nu-i stătea în fire să se abțină când avea ceva de spus.

Lizzy a închis ochii, oftând.

– Evvie, mă ocup eu.

Evvie a clătinat din cap.

– Nici vorbă. Ai avut destule pe cap. Arăți... A făcut ochii mici la blugii ei murdari de cenușă și la obrajii străbătuți de dâre de lacrimi. Ai fost în livadă, nu? Parcă ți-a zis domnul de la pompieri să nu umbli pe-acolo.

– N-am umblat. Am...

– Ia stați. Rhanna a ridicat mâna, întrerupând-o pe Lizzy. De ce a venit cineva de la pompieri?

Lizzy s-a abținut să nu mormăie. N-avea chef de discuție în seara asta. Și n-avea chef să se bage nici Evvie. A implorat-o din priviri s-o lase pe seama ei și s-a întors spre Rhanna.

– A ars șura azi-noapte. Și o parte din livadă.

Rhanna s-a albit. S-a uitat la Evvie.

– A ars?

– Din temelii.

– Și se știe din ce cauză?

Lizzy a ignorat întrebarea cu un gest.

– Vorbim dimineață despre asta. Hai să ne culcăm, bine? Nu ești singura care are nevoie de somn.

Numai că somnul s-a lăsat așteptat când s-a strecurat Lizzy în sfârșit în pat. Îi tot veneau în minte fragmente din discuția cu Andrew. Nu era ca și cum nu găsea el mereu o modalitate s-o ia prin surprindere. Totuși, în seara asta fusese altfel. Nici nu clipise când îl întrebase despre fantome. În schimb, vorbise despre regrete și lanțuri, despre cei care părăsesc lumea asta cu treburile neterminate.

Afară, luna plină se ridicase pe cer, aruncând o lumină fină și lăptoasă pe pereții dormitorului. Lizzy a ajuns cu ochii la noptieră și la jurnalul Altheei, *Cartea Aducerilor Aminte*. A aprins veioza, s-a întins spre jurnal și a apăsat pe butonul cataramei micuțe din alamă. I-a venit un iz de lemn-dulce când a dat paginile deja citite și a ajuns la o bucată de hârtie cerată pătrată, care conținea o rămurică de frunze presate și niște floricele violete.

Busuioc... pentru punți peste abisuri

Draga mea dragă,

Dintre toate învățăturile pe care le consemnez în acest jurnal, aceasta va fi cu siguranță cel mai dificil de citit. Tu mereu ți-ai oblojit rănile, rumegând amarul până își pierdea orice gust, și nici atunci nu te opreai. Numai că unele răni sunt mai vătămătoare decât altele. Unele răni îți ajung la os, putrezesc pe nevăzute și se hrănesc cu mânie până nu mai rămâne nimic de făcut. Devii însăși rana, iar rana ia chipul tău.

Vine însă vindecarea atunci când o lași. Și a venit timpul, fată dragă. Ani și ani te-am văzut cum căscai prăpastia dintre tine și mama ta, cum hrăneai dihonia, o adăpai și o ajutai să dospească. Iar când a plecat – așa cum a plecat –, prăpastia s-a adâncit. O trădare. Un ultim act de abandon. Și a durut. Pentru că nu credeai că te mai poate răni. Crede-mă când îți spun că înțeleg. Nu-i prăpastie pe lume mai adâncă decât cea dintre mamă și fiică. Dar și peste cele mai mari abisuri se pot construi punți, chiar și atunci când nu avem la îndemână decât fragmente infime.

Poate nu crezi acum, dar va veni o vreme când vei dori să construiești acea punte, când poate chiar vei avea nevoie. Nu va fi simplu, iar așa cum te cunosc, te vei lupta cu dinții și cu unghiile. Uneori ne vine greu să iertăm pe cineva, căci încă nu am învățat să ne iertăm pe noi. Nu știu să-ți spun cum să faci asta. Dar pot să-ți spun că nu-ți vei găsi liniștea în aruncarea vinei. Trebuie să găsim o cale să ne lepădăm de ea și să ne eliberăm.

Mama ta a fost dintotdeauna altfel, și față de tine, și față de mine. Probabil față de toate fetele Moon. Nu m-a pregătit nimeni pentru stările ei posace și pentru stilul ei focos. Uneori mă întrebam dacă era vina mea, dacă nefericirea poate fi transmisă unui copil, cum dai mai departe ochii albaștri sau o inimă cu probleme. Era un spirit tare neliniștit, însă și sensibil. A spus cândva că vede lucruri. Nu a spus ce, așa că nu am știut niciodată, dar câteodată nu dormea cu zilele. Rătăcea prin casă asemenea unei stafii. Nu știam niciodată ce să fac când era în starea aceea. Apoi își revenea și devia cum numai ea o făcea, dându-se în spectacol în public, ca și cum se răzbuna pe lumea întreagă. Nici atunci nu știam ce să fac.

Cu tine a fost mai simplu. Cu toate astea, a fi mamă nu-i menit să fie simplu. E menit să ne provoace, iar Rhanna asta făcea. Și până una-alta, bănuiesc că și pe tine te va provoca. Las-o. Ajut-o să își găsească drumul înapoi dacă asta vrea. Poate te va ajuta și ea în acest sens.

A-

Capitolul 24

9 august

Lizzy a dat la o parte folia cu bule de aer și a început să despacheteze ingredientele pentru lotul de săpun pentru copii promis lui Louise Ryerson. Tipul de la FedEx le livrase puțin după ora nouă și, fără să piardă o clipă, dusese cutia în atelier bucuroasă că avea o scuză să plece din casă – și departe de telefon. Luc îi trimitea mesaje neîncetat, din ce în ce mai nerăbdător. La un moment dat, trebuia să răspundă. Doar nu acum, când avea atât de multe de rezolvat, de nu le mai vedea sfârșitul.

Evvie fusese morocănoasă la micul dejun, bombănind despre Rhanna între îmbucăturile de pâine prăjită și omletă. Amarnic se înșela Rhanna dacă avea impresia că putea dormi până la prânz și să coboare pur și simplu la micul dejun. Doar nu erau la hotel.

Critica era perfect justificată, însă adevărul era că Lizzy era ușurată că Rhanna nu coborâse la masă. Nu hotărâse încă ce detalii să-i spună despre incendiu – ori despre posibila sursă a acestuia. Crimele Gilman zguduiseră Salem Creek din temelii, dar Rhanna avusese cel mai mult de suferit de pe urma lor. Nu mai picta și pleca de-acasă în zori, se întorcea abia când se lumina, ca și cum, dintr-odată, nu mai suporta să stea în casă ori în apropierea fermei. Nu știau niciodată unde se ducea sau ce făcea cât lipsea. Mai puțin când o mai aducea poliția acasă, ceea ce se mai întâmpla din când în când.

Nu s-a mirat nimeni că Rhanna s-a dovedit a fi o problemă. Își arătase timpuriu adevărata față. *Tulburată*, o diagnosticase psihologul liceului Salem Creek în primul an. *Perturbatoare, o pacoste*. În al doilea an a abandonat școala ca să devină cântăreață de folk, doar ca să se întoarcă însărcinată câteva luni mai târziu. Șușotelile s-au iscat din nou când i-a dat Altheei copilul să-l crească. Însă finalul grandios de la cafenea fusese cel care lăsase mască întreg orașul.

Ultimul lucru de care avea nevoie Lizzy era o reluare a celor mai mari hituri ale mamei ei și exact asta avea să se întâmple dacă afla Rhanna de ultima ei preocupare față de Heather și Darcy Gilman și făcea legătura cu incendiul. Îi îngăduise doar o noapte. Dacă nu se răzgândea, nu era nevoie să spună nimic. Rhanna avea să plece și cu asta, basta. Dar putea? S-o facă să plece, astăzi, fără bani, fără să aibă unde să se ducă?

Ajut-o să își găsească drumul înapoi dacă asta vrea.

Încă își amintea cuvintele Altheei. Și ale lui Andrew. Și ce voia ea? De ce s-o lase pe Rhanna să complice lucrurile?

Încă își bătea capul cu problema asta, cu capul aplecat în timp ce bifa lucrurile de pe avizul de expediție, când s-a crăpat ușa atelierului și a apărut Rhanna. Era în picioarele goale, îmbrăcată cu o fustă scurtă de blugi și cu tricou cu imprimeu psihedelic înnodat la brâu, și ținea câte o cană în fiecare mână.

– M-am gândit că poate vrei cafea.

I-a întins una dintre căni, făcând tot posibilul să nu-i atingă degetele lui Lizzy.

Mereu făcea asta: avea o aversiune de atingere. Haptofobie se numește – o afecțiune de tip anxios, de obicei asociată cu abuz sexual și alte traume fizice. Doar că Rhanna nu suferise traume fizice când apăruseră simptomele la ea. Lizzy le pusese pe seama nevoii cronice de atenție a Rhannei, așteptându-se ca, asemenea multora dintre manevrele mamei ei, să treacă până la urmă. Totuși, nu se întâmplase.

Acum ținea cana cu ambele mâini, inhalând aburul cu o expresie de pură fericire.

– Înțeleg că Evvie nu-i matinală. Cred că am scos cinci cuvinte de la ea cât s-a făcut cafeaua. Și asta pentru că mi-a cerut să nu uit să spăl cana când termin. Ce-i cu accentul ăla?

– Este din Baton Rouge.

– Baton Rouge? Și cum naiba a ajuns aici?

– Ține albine și vinde miere. Althea începuse s-o vândă în magazin. Într-o zi a chemat-o pe Evvie în vizită și s-au înțeles de minune. Nu a mai plecat.

Rhanna a clătinat din cap.

– Numai Althea putea să se împrietenească cu o apicultoare creolă din Louisiana.

Lizzy i-a aruncat o privire.

– Ești sarcastică?

– Nu.

– Că nu cred că ai dreptul să judeci pe careva. N-ai fost tocmai imaginea copilului normal.

Rhanna a strâns din buze, izbutind să pară pusă la punct.

– N-a fost sarcasm, Lizzy. Jur. Doar că este... imprevizibilă.

Lizzy nu putea să nu fie de acord. Avusese aceeași primă impresie. Și acum o apăra pe Evvie ca o ursoaică, voind ca Rhanna să o vadă ca ea: generoasă și înțeleaptă – o extensie a clanului Moon.

– Apropo de imprevizibil, s-o vezi cu albinele ei. Nu poartă costum de protecție. Nici mănuși. Nici plasă. Nimic. Doar le cântă.

Rhanna a mijit ochii.

– Ai zis că le *cântă*?

– Da. E sinistru, dar și frumos. Se adună în jurul ei și una nu o înțeapă.

– Sfinte Petre, Pavel și Marie..., a spus Rhanna discret, parcă incapabilă să își imagineze așa ceva.

Expresia a făcut-o pe Lizzy să zâmbească. Era înjurătura Rhannei – o versiune hippy a celebrei injurii „Isuse, Maria și Iosif", pe care Althea îi interzisese s-o pronunțe, declarând că fetele Moon nu iau în zadar numele nici unui sfânt. Dar nu avea nici o mustrare de conștiință să ia în zadar numele cântăreților folk din anii '60.

– O placi, a spus Rhanna.

– Da. Și aș aprecia dacă ai fi respectuoasă cu ea. A fost bună cu Althea și este bună cu mine. A luat o gură de cafea, uitându-se la Rhanna peste buza cănii. Cafea. Conversație. Ce avea de gând? Mă mir să te văd. Nu credeam că te-ai trezit.

– De fapt, sunt trează de câteva ore. Am meditat, am făcut niște yoga și m-am dus în livadă.

Lizzy a tăcut, neapucând să ducă la gură cana.

– De ce?

– Ai zis că a ars. Trebuia s-o văd.

– Nu mă credeai?

– Evident că te credeam. Dar trebuia să văd cu ochii mei. Să iau pulsul, știi tu.

– Pulsul?

– A fost intenționat, nu? N-a pus cineva focul?

– Asta ai aflat când ai luat pulsul?

– Nu, când am văzut cum te purtai aseară. Mi-am dat seama că era ceva ce nu voiai să știu. Și care-i treaba? De ce voiai să mi-o ascunzi?

Ei bine, nu durase mult. Lizzy a expirat prelung.

– Pentru că eram extenuată și nu aveam chef s-o iei razna.

Rhanna a încuviințat.

– Pe bună dreptate. Deci ce s-a întâmplat?

– Investigatorii au găsit două sticle printre resturi. Una încă avea o cârpă îndesată pe gât. Era îmbibată în kerosen. Atât știm deocamdată.

În mare parte, era adevărat. Doar atât știau sigur. Restul erau speculații. Rhanna se holba la ea îngrozită.

– Habar nu au cine a făcut-o?

– S-a întâmplat alaltăieri. Încă investighează.

– După atâția ani, a spus Rhanna blând. Tot nu ne lasă în pace.

Lizzy a ridicat din sprânceană.

– „Ne", mai nou?

Umerii Rhannei s-au pleoștit.

– Chiar ești hotărâtă să fie ciudat, nu?

– Nu eu *fac* lucrurile ciudate, a răspuns Lizzy. *Sunt* ciudate. Tu. Aici. Ca și cum nu s-a întâmplat nimic. Și eu trebuie să intru în joc. De ce? De dragul Altheei?

– Nu-i suficient?

– Rhanna, Althea s-a dus. Se duce și ferma în câteva luni.

Rhanna a coborât umerii.

– Așadar, vinzi? Te-ai hotărât?

– Asta am de gând. Dar am o problemă. Totul este în paragină și nu am bani de reparații.

Rhanna s-a uitat în cană.

– Nu-i ușor să vezi, așa-i? Totul pare istovit. Grădinile sunt moarte și veștejite. Mai că mă bucur că nu mai e Althea să le vadă.

Lizzy s-a uitat urât la ea.

– Rhanna, asta nu s-a întâmplat *pur și simplu*. Se întâmplă de niște ani. Nu erau bani și nici cine s-o ajute. Și *a fost* aici și a văzut.

Rhanna a așezat cana și s-a îndepărtat.

– Nu am putut rămâne, Lizzy. Vorbele i-au ieșit ca un iureș, de parcă le ținea în frâu de când coborâse din camioneta lui Andrew. Pur și simplu... nu am putut.

Lizzy nu se putea uita la ea. S-a întins spre folia de pe masa de lucru și a început să spargă bulele de aer una câte una între degetul mare și cel mijlociu. Orice, numai să nu aibă contact vizual. Poate pentru că a socoti reale regretele mamei – durerea și sentimentul de vinovăție – însemna să le recunoască și pe ale sale.

– Știu, a spus blajin.

Rhanna și-a întors privirea, suspinând din rărunchi.

– Ba nu știi. Nu ai cum. Cu toate că bănuiesc că ai și tu motivele tale pentru care urăști locul ăsta.

Lizzy s-a încruntat. O supăra ceva la remarcă.

– Nu îl urăsc. Nu l-am urât niciodată. Am vrut doar o altă viață. Una normală. Și asta am. Acum locuiesc în New York și lucrez pentru un creator de parfumuri.

Rhanna s-a întors cu un zâmbet mut.

– Firește. Dintotdeauna ai știut ce ai vrut, și când erai mică. Mereu ai fost foarte serioasă. Practic trăiai în hambarul ăla când erai copil, preparând câte ceva. Încă îmi amintesc cum mirosea acolo, cum se îmbinau parfumurile de flori și de ierburi care se uscau în buchețele sau pe rastele. Eu credeam că este un singur miros, dar tu nu. Tu le depistai pe fiecare în parte – busuioc, tarhon, rozmarin, salvie. Îți amintești?

Lizzy a încuviințat.

– Da, îmi amintesc.

– Și slujba asta a ta – o să ai propria linie de parfumuri?

– Nu creez parfumurile în sine. Lucrez la idei, concepte creative, campanii de marketing, genul ăla de lucruri.

Rhanna s-a mirat.

– Nu-ți lipsește? Să le faci cu mâna ta, adică? Îți plăcea mult să faci asta.

Lizzy nu o putea contrazice. Îi plăcuse la nebunie să facă totul cu mâna ei. Însă pentru partea aceasta a procesului, Chenier avea un staul întreg de *nasuri* foarte bine plătite. Treaba ei era să pună o față creațiilor acestora, să ofere o personalitate distinctă fiecărui parfum, după care să realizeze o campanie de marketing pentru ele. Nu acolo se văzuse cu ani în urmă, dar avea și munca asta avantajele ei. Și poate într-o zi va face mai mult. Se pricepea la ce făcea. Foarte bine. Dar îi lipsea partea creativă a procesului, delicioasele descoperiri pe nepusă masă care o determinaseră prima oară să facă parfum – acea magie a esenței.

– Îmi place ce fac, i-a spus Rhannei monoton. Am avut noroc să prind un loc la Chenier acum cinci ani. Acum sunt directorul lor de creație.

Rhanna a clătinat din cap și, dintr-odată, i-au sclipit ochii.

– Nu a fost noroc, Lizzy. Ai parfumul în sânge de când te știu. Mereu făceai experimente cu miresmele, le dădeai nume mișto. Care-mi plăcea mie?

– *Cântul Pământului*, a răspuns Lizzy calm. Îți plăcea cel pe nume *Cântul Pământului*.

– Da! Ăla! Ce calmant era... Răcoros și natural, ca o plimbare prin pădure. Ienupăr, boabe de piper roz, salvie și vetiver, a recitat Lizzy pe dinafară.

– Chiar îți amintești?

– Mi le amintesc pe toate.

Rhanna a încuviințat.

– Înțeleg. Ca tablourile mele. Fiecare special în felul lui. Cred că de-asta m-a mirat treaba cu munca de birou. Aș înnebuni. Dar dacă îți place... N-a terminat, a tăcut o vreme, apoi a mijit din nou ochii la Lizzy. Îți place, nu? New Yorkul, și titulatura, și tot?

– Normal, a răspuns, detestându-și tonul posac. Ce te interesează brusc cariera mea?

– Vreau să fii fericită. Împlinită, știi tu. Pentru că o meriți. Erai o fetiță uluitoare. Îmi amintesc cum mă gândeam: *Unde încap atâtea informații într-un cap așa mic?* M-ai făcut să-mi doresc să fi fost mai atentă în copilărie, când încerca Althea să mă învețe. Colțurile gurii i-au coborât și a căpătat o expresie sobră. Cel puțin te-a avut pe tine. Aveai așa multe talente minunate – și nu semănai deloc cu mine. M-am bucurat mereu de asta.

Lizzy nu știa la care din revelațiile Rhannei să reacționeze mai întâi.

– Mă mir că-ți amintești de mine în copilărie.

– Îmi amintesc mai multe decât crezi, Lizzy. Mai multe decât mi-am dorit vreodată.

Lizzy s-a uitat lung la ea, enervată.

– Nu știu ce înseamnă asta.

– Înseamnă că nu ești singura care are amintiri cumplite. Și eu trăiesc cu ele. Trăiesc cu ele de dinainte să te naști tu.

– Nu erau toate așa rele, i-a reamintit Lizzy. Hambarul. Ți-a plăcut să pictezi peretele.

Rhanna s-a luminat auzind de pictura murală.

– Din toate picturile mele, pe aia am iubit-o cel mai mult.

Lizzy a rânjit fără să vrea.

– Asta pentru că îți plăcea să bagi oamenii în sperieți.

Rhanna a făcut ochii cât cepele.

– Asta crezi? Că am făcut-o ca să bag oamenii în sperieți?

– Doar de-asta faci *majoritatea* lucrurilor, nu? Ca semnul păcii pe biserică. Și noaptea în care ai intrat dezbrăcată în fântâna arteziană.

– Bine. Aici m-ai prins. Dar pictura murală a fost cu totul altă poveste. Era... ceva personal. Așa vedeam amurgul când eram mică. Acel

fragment de timp între zi și noapte, când cerul pare de catifea și ies stelele. Îmi părea mereu magic, ca și cum lumea își ținea respirația în expectativă.

Lizzy era prea șocată să răspundă. Nu o văzuse nicicând pe Rhanna așa cuprinsă de... Ce anume? Fericire? Mistuire? Era posibil ca pe lângă toată anxietatea ei, maică-sa să fi pus deoparte și niște amintiri plăcute?

– Zici că erai fericită.

Rhanna a ridicat din umeri.

– Mai erau și lucruri bune.

– Puține, da.

S-a așternut liniștea. Au sorbit din cafele.

– Ți-am cam îngreunat situația, nu? a întrebat Rhanna în cele din urmă.

– Cam da.

– De-asta ai plecat din Salem Creek, pentru că îți era rușine? Cu mine?

Lizzy a ridicat bărbia subtil, nevoind să recunoască.

– Am plecat la școală, cum aveam de gând să fac. Dar tu ești mare parte din motivul pentru care nu m-am întors. Relele pe care le-ai făcut – dezastrul pe care l-ai lăsat în urmă. Ai făcut în așa fel încât să nu mai am la ce mă întoarce.

Rhanna a încuviințat, primind cuvintele ca atare.

– Nu asta mi-a fost intenția.

Lizzy a înclinat capul într-o parte, încercând să-i deslușească expresia.

– Așa îți ceri tu scuze?

– Mă crezi dacă spun că da? Dacă m-aș arunca în genunchi în clipa asta și ți-aș cere să mă ierți pentru toate lucrurile îngrozitoare pe care le-am făcut, m-ai crede? Sau ai zice că o fac doar ca să o fac?

– Rhanna, rămâne trecutul. Asta complică lucrurile.

– Știu asta. S-a dus alene la capătul mesei de lucru, fără să spună o vorbă cât s-a uitat la sticlele și borcanele împrăștiate pe ea, la cutia FedEx și la folia cu bule aruncată. Ce sunt toate astea? a întrebat, gesticulând cu un deget.

– Niște ingrediente pe care le-am comandat.

– Ovăz coloidal, unt de shea, sodă caustică. A ridicat capul. Faci săpun?

Lizzy a încuviințat, mirată că se prinsese așa repede.

– Am dus niște ceai contra migrenei unei femei care lucrează la cantina de la Wilson. Ea i-a spus unei prietene. Acum fac săpun.

– Puteai refuza.

– Sunt fostele cliente ale Altheei. I-au stat alături când restul lumii i-a întors spatele. Am simțit că le sunt datoare.

Rhanna a ridicat pachetul cu ovăz, s-a uitat la etichetă și l-a așezat la loc.

– Te-aș putea ajuta.

Cafeaua. Conversația. Dintr-odată, Lizzy a înțeles. Trăgea de timp.

– Rhanna, am vorbit aseară despre asta. Am spus doar o noapte.

– Lizzy, te rog. Rhanna a clipit de câteva ori și a lăcrimat. Nu mă poți alunga. Nu așa. Până nu... mă rog, nu știu de fapt. Nici nu știu de ce am venit. Știu doar că trebuia să vin. O să fiu cuminte. Promit. Dacă o dau în bară, poți să mă scoți în șuturi. Și o să-mi plătesc partea. Lasă-mă să te ajut cu săpunul.

– De ce? a întrebat sec Lizzy. De ce acum?

– Femeile, a răspuns simplu. Cele care i-au stat alături Altheei – și eu le sunt datoare. De fapt, sunt datoare multora.

Lizzy s-a uitat atent la ea, precaută în fața acestei laturi noi, mai blajine. Era sinceră sau juca un rol?

Ajut-o să își găsească drumul înapoi dacă asta vrea.

– Bine, a consimțit Lizzy șovăitoare. De dragul Altheei.

– Atât?

Lizzy s-a uitat în ochii ei fără să tresară.

– Mai mult nu pot.

Rhanna a încuviințat, primind ca atare replica.

– Mulțumesc. Că ai acceptat și că mă lași să rămân.

– În seara asta, după cină, a răspuns Lizzy cu răceală. Și nu o fac pentru tine.

Capitolul 25

Andrew a aruncat din mână creionul de desen tehnic și și-a trecut mâna prin păr. Venise devreme în birou, sperând să termine revizuirile pentru treaba din Boston. După două ore, abia dacă schițase ceva. Era agitat și aerian, incapabil să se pună pe treabă.

Șantierul din noul atelier CAD nu ajuta deloc. O fi fost Dennis Hanley un bun muncitor, dar și gălăgios. Nu că s-ar putea pune tapet în liniște. Poate-i mai trebuia o cafea. Ori poate băuse prea multe.

Ori poate nu se putea apuca serios de treabă fiindcă nu și-o putea scoate pe Lizzy din cap. Felul în care-l privise cu o seară în urmă, când întrebase despre fantome – ca și cum întreaga ei lume atârna de răspunsul lui. Și, după ce-i făcuse figura cu Rhanna, trebuia să-i și reintre în grații.

Dar ce era să facă, să lase femeia să meargă pe jos douăzeci și cinci de kilometri? Se oprise la Cumby să își ia cafea când o văzuse ieșind de la baie. La început nu o recunoscuse. Era mai slabă decât își amintea, aproape sfrijită, iar tenul cândva palid, bronzat într-o nuanță caramel. Chitara atârnată pe spate fusese certitudinea. Asta și faptul că semăna uluitor de mult cu Lizzy când s-a întors.

Parcă tresărise când o strigase pe nume, aproape nedumerită. Dar ce să zici, după ce călătorise aproape cinci mii de kilometri? Își revenise destul de repede când i se prezentase, ba se mai și prefăcuse că își amintea de el, cu toate că îi era destul de clar că nu era cazul. Rhanna trăise mereu într-o lume a ei, detașată și rebelă, de parcă regulile care guvernau restul oamenilor nu i se aplicau și ei. Nici nu băgase de seamă prețul pe care familia – și fiica ei în special – îl plătise pentru nesăbuințele sale.

Numai că fetele Moon erau obișnuite cu bârfa. Făceau ce făceau și erau cine erau, refuzând fie să confirme, fie să infirme persistentele zvonuri care răsăreau ca ciupercile după o ploaie bună. De-a lungul generațiilor, locuitorii din Salem Creek luau și cămașa de pe fiecare fată

Moon în parte, iar instinctul îi spunea că nu terminaseră. Nu că ar fi fost nevoie să-i spună instinctul. Existau dovezi. O șură arsă din temelii. O efigie atârnată în copac. Și un bilet.

Pe vrăjitoare să n-o lași să trăiască.

Îi zvâcneau tâmplele numai când se gândea. Înțelegea de ce nu voise Lizzy să facă tămbălău. Și era chiar fascinat cât se dedica pentru a dovedi nevinovăția Altheei. De asta nu insistase să implice poliția după incidentul cu păpușa. Însă miza se schimbase când arsese livada – și pentru el, și pentru Lizzy. Cuvintele, oricât de malițioase, nu puteau face rău fizic. Focul însă era cu totul altceva.

Înainte să se răzgândească, a pus mâna pe telefon. Urma o catastrofă pe care o merita pe deplin, dar n-avea ce face.

A așteptat zece minute înainte să răspundă în sfârșit șeful poliției.

– Summers la telefon.

– Andrew Greyson.

– Băiatul lui Tom? Măi, tare rău mi-a părut să aflu despre taică-tu. Era om bun. Cu ce te pot ajuta?

– Voiam să mă lămuresc în legătură cu incendiul de la Moon Girl Farm, să văd dacă aveți ceva informații. Nu vedea de ce să-i fi menționat discuția de mai devreme cu Guy McCardle. Știu că s-au dus investigatorii și că au găsit două cocktailuri Molotov.

– Și, mă rog, de unde ai aflat? a întrebat Summers țâfnos. N-am făcut nimic public încă.

– Sunt prieten cu Lizzy Moon.

– Nu zău?

Felul în care a spus-o l-a făcut pe Andrew să-și iasă din pepeni.

– Da. Și m-am gândit că ar trebui să știți despre amenințarea pe care a primit-o domnișoara Moon acum două săptămâni.

– Are legătură cu incendiul?

– N-am de unde să știu, dar momentul îmi cam dă de bănuit.

– Ce fel de amenințare?

– A găsit o păpușă atârnată de copacul din fața casei.

– O păpușă? Nu sună prea amenințător.

Andrew și-a băgat degetul în ureche când a reînceput bocănitul dincolo de ușa biroului.

– Nu era o simplă păpușă, l-a lămurit, ridicându-se să închidă ușa. Era o efigie. Atârna de un lat și avea un bilet prins de gât.

– Deci nu era păpușă. O ef... Scuze, cum i-ai zis?

– Efigie, a repetat Andrew mai rar decât era probabil nevoie. Înseamnă *asemănare*. Era făcută din paie și purta una din pălăriile alea negre cu vârful ascuțit.

Summers a izbucnit în hohote de râs.

– Hai că-i bună! Cineva are simțul umorului.

Râsul i-a amintit lui Andrew de un măgar care răgea, lucru care considera că i se potrivea. Omul fusese dintotdeauna un dobitoc.

– Vi se pare amuzant?

– Haide, Greyson. Știu că ai fost plecat o vreme, dar sunteți vecini. Nu se poate să nu fi auzit ce se zice.

– Ce se zice?

Summers și-a dres glasul stângaci, parcă dându-și seama că își subestimase interlocutorul.

– Ziceai ceva de un bilet.

– Prins de gât, da.

– Și ai de gând să-mi spui ce scria sau trebuie să ghicesc?

Andrew a răsuflat ușurat când a încetat brusc bocănitul de la ușă.

– Era un verset din biblie. Cred că din Exod. Zicea: *Pe vrăjitoare să n-o lași să trăiască.*

L-a auzit expirând, cu toate că Andrew nu-și dădea seama dacă o făcea de mirare sau că-și înăbușea râsul.

– Mda, ce să zic, sună... Când ziceai că s-a întâmplat?

Mitocanul devenise brusc atent.

– Acum două săptămâni.

– Nu știu să fi făcut domnișoara Moon vreo plângere. Ia stai, de ce vorbesc cu tine și nu cu ea? Victima trebuie să depună plângerea.

– Nu am sunat să depun nici o plângere. Am sunat să aflu dacă ați mai aflat ceva despre incendiu și să vă spun ce se petrece. Lizzy... domnișoara Moon nu știe că am sunat.

– Nu zău?

Iar tonul ăla sarcastic, de-i venea lui Andrew să ia mașina până la secție și să-i spargă niște dinți șefului poliției.

– Zău.

– Pot să te întreb ce treabă ai tu cu toate astea? Dacă domnișoara Moon consideră că este în pericol, de ce nu pune mâna pe telefon?

– Habar nu am. Poate se teme că nu ați lua-o în serios.

– Sper că nu sugerezi că...

– Nu *sugerez* nimic. Spun că, de-a lungul timpului, fetele Moon au fost ținta unor farse neplăcute, majoritatea considerate inofensive. Teama

mea este că de data asta nu este deloc inofensiv.

– Asta n-avem de unde știi.

– Dacă nu mă înșel, cocktailurile Molotov nu pică din cer. Cineva le aruncă. Cineva care are ceva de împărțit.

– Și ai impresia că știi despre cine e vorba?

– Nu. Dar sunt sigur că vă amintiți că a venit Lizzy la dumneavoastră. V-a rugat să mai aruncați o privire la cazul Gilman. După ce ați refuzat-o, a hotărât să se ocupe singură. A tot pus întrebări. Bănuiesc că a deranjat pe cineva.

– Eu am avertizat-o să nu agite apele.

– Ăsta este răspunsul dumneavoastră? Ați *avertizat-o*?

– Greyson, este prima oară când aflu despre așa ceva. Nu te poți aștepta să fac ceva dacă nu am știut.

– Nu, dar acum știți. De-asta am sunat. Ca să mă asigur că *știți* – ca să nu mai existe alte scuze.

A urmat o pauză lungă. Andrew a așteptat, închipuindu-și ce i-ar fi răspuns Summers și întrebându-se dacă era suficient de prost s-o facă.

– O să trimit pe cineva să-i ia o declarație, a mormăit în cele din urmă. E bine așa?

– Bine? Nu, nu e bine. O să-mi rupă picioarele când o să afle că v-am sunat, dar mă îngrijorează mai puțin asta și mai mult să nu pățească cineva ceva.

Andrew s-a uitat lung la telefon după ce a închis. Acum trebuia să discute cu Lizzy – față în față – și să-i spună ce a făcut. Și, dacă nu se înșela, bine n-avea cum să decurgă. Dar ar fi fost *și mai puțin* bine dacă ajungea poliția înaintea lui la ea.

Tocmai băga mobilul în buzunarul cămășii cu o mână și cu cealaltă scotea cheia camionetei din buzunarul pantalonilor, când era să dea peste Dennis, care stătea la ușa biroului. Speriat, a ridicat mâna.

– Scuze, măi, nu mă așteptam să fii aici. Trebuie să plec puțin.

Dennis a confirmat dând extrem de vag din cap. Se uita atent la pânza ferăstrăului circular, cu capul aplecat în așa fel încât cozorocul șepcii cu Rex Sox îi ascundea mare parte din față. Fusese dintotdeauna un inadaptat, mereu se uita, fără să aibă ceva de spus. Era totuși un muncitor decent. Și era greu să dai vina pe un tip care își lua a doua slujbă ca să îl hrănească pe copilul fratelui mort.

– N-ar trebui să dureze, i-a spus lui Dennis. Dau o fugă până la ferma Moon. Încuie tu dacă nu mă întorc până iei pauza de masă.

Dennis a lăsat ferăstrăul din mână și a ridicat privirea. Avea fața acoperită de praf alb și avea un aspect sinistru de schelet.

– Sper că iei crucea cu tine.

Andrew s-a îmbățoșat, nu-i plăcea direcția în care se ducea discuția.

– Crucea?

– Știi ce se zice – că sunt... știi tu... spirite. Vrăjitoare.

Andrew a numărat până la zece în gând.

– Dennis, nu mai ai vârsta la care să îți fie frică de vrăjitoare.

– Ție nu îți este? Nici măcar puțin?

– Dacă te referi la cazane și la pisici negre, atunci nu, nu mi-e frică. *Frică* îmi este de cei care cred zvonuri ridicole și le dau mai departe ca fiind adevărate.

– Ei, haide. Până și numele lor e ciudat. Moon? Trebuie să recunoști că sunt sinistre. Mai ales aia mică. Numai tâmpenii face de când s-a întors. Bântuie prin oraș, vorbește despre fetele alea moarte, ca și cum noi nu mai știm în helești cui au fost găsite. Ăsta da curaj.

Andrew s-a uitat lung la el, încercând să nu-și piardă cumpătul.

– Având în vedere ce i-a făcut orașul ăsta familiei ei, a avut curaj să se întoarcă pur și simplu.

Dennis părea să-și dea seama că întrecuse măsura. Și-a scos șapca, netezindu-și părul blond în mod repetat.

– Nu zic decât că-și pierde timpul. Toată lumea știe ce au pățit fetele alea și nu o să se răzgândească nimeni doar pentru că răscolește ea trecutul.

Andrew strângea așa tare cheia în mână, că-i intrau zimții în carne. Lizzy îl avertizase în legătură cu repercusiunile pe care le-ar fi avut de suportat dacă îi lua apărarea. Nu i-a păsat nici atunci și nu-i păsa nici acum.

– Nu se știe cine le-a ucis pe Heather și pe Darcy Gilman, Dennis. Nici tu nu știi, nici poliția. Nici Lizzy nu știe. Aș aprecia dacă nu ai mai uita asta – și dacă ți-ai păstra părerile personale.

– Zic doar...

– Nu, i-a tăiat-o Andrew, pe un ton care până și lui i se părea amenințător. Nu mai zice nimic. Asta, dacă vrei să mai lucrezi pentru mine.

Capitolul 26

Mirosul puternic de oțet a asaltat-o pe Lizzy când a intrat în bucătărie. Evvie era la fereastră, unde curăța geamul cu un pulverizator și o foaie mototolită din ziarul *Chronicle.*

– Ai un sendviș în frigider. E unul și pentru maică-ta, dacă mai e pe-aici. Nu am văzut-o de azi-dimineață.

– Stă cu mine în atelier. A apărut cu două căni de cafea și mi-a zis că a fost în livadă.

Evvie a lăsat pulverizatorul din mână.

– Ce căuta în livadă?

– Se pare că lua pulsul. Știe că focul a fost premeditat.

– Cât i-ai zis?

– I-am zis de proiectile. Mai devreme sau mai târziu tot afla. Dar nu vreau să știe că fac anchetă sau că incendiul ar avea vreo legătură cu asta. Nu vreau s-o ia razna și nu pot s-o dădăcesc tot timpul cât stă aici. Lizzy a tăcut, neștiind cum o să reacționeze Evvie la următoarea informație. O să mai rămână o vreme. Nu știu cât. Vedem pe parcurs.

Evvie a ridicat din umeri.

– Mama ta, casa ta. A înclinat capul într-o parte, uitându-se bine la Lizzy. Cum e? S-o vezi după atâta timp.

Lizzy s-a gândit, răscolind prin emoțiile trăite în ultimele douăzeci și patru de ore.

– E... greu, a spus în cele din urmă. Mă uit la ea și mă apucă furia. Pe urmă stau și mă gândesc: *în ce fel mă deosebesc de ea?* Amândouă am plecat. Nu era nici una aici când a murit Althea și amândouă ne-am întors prea târziu. Este același lucru.

– Nu-i adevărat, s-a răstit Evvie. Nici pe departe. Tu ai alergat spre visele tale, spre cea care voiai să fii. Mama ta a fugit de haosul pe care l-a creat. Chiar, unde e?

Lizzy a ridicat un umăr.

– Cine știe? Zicea că se duce la plimbare. Se purta așa... nu știu cum. Ciudat.

Evvie a mijit ochii.

– Cât de ciudat?

– Nu prea știu. Nu am crezut-o niciodată profundă – a fost mereu deschisă, dar asta am simțit. Ori poate m-a jucat pe degete. Vorbeam despre pictura murală pe care a creat-o pe peretele hambarului și, dintr-odată, a început să povestească despre copilăria ei aici și despre felul în care arăta cerul la amurg. N-am mai auzit-o vorbind așa, ca și cum i-ar păsa de ceva. Nici măcar nu știam că ar fi posibil.

– Și acum, că știi?

Lizzy a clătinat lent din cap.

– Nu știu. Când am văzut-o coborând din camioneta lui Andrew, parcă mi-a tras una în plex și am rămas fără aer. Nu mă gândeam decât că o luăm de la capăt. După toate problemele pe care ni le-a creat, după toată suferința, apare din senin și se preface că-i pasă, iar eu ce-ar trebui să fac? Să o cred pe cuvânt și s-o primesc cu brațele deschise? Nu pot. Mai ales după felul în care a plecat.

S-au auzit câteva bătăi repezi la ușă și Evvie nu i-a putut răspunde. A aruncat ghemotocul de ziar umed în chiuvetă și a luat o cârpă să se șteargă pe mâini.

– Cred că iar sunt ăia care împart pliante. Mă duc eu. S-a întors după o clipă. E poliția. Vor să stea de vorbă cu tine.

Lizzy s-a dus la ușă, unde o așteptau pe prispă doi polițiști în uniformă.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Sergent Woodruff, a spus tăios cel mai înalt. Dumnealui este sergentul Grainger. Am venit în legătură cu o păpușă și un soi de amenințare. Sunteți Elzibeth Moon?

Lizzy a întors brusc capul spre Evvie, care pândea în apropiere. A ridicat din sprânceană la Lizzy, după care a ridicat mâna.

– Nu eu.

Lizzy o credea. Dar cine? Nu putea s-o fi făcut Rhanna. Habar nu avea despre păpușă. Așa că rămânea... O să-l strângă de gât.

– Pot să întreb cine a sunat? a întrebat cu un zâmbet mult prea politicos.

– Îmi pare rău, doamnă. Nu am această informație. Am dori să stăm de vorbă, dacă se poate, și să vedem păpușa și biletul, dacă le mai aveți, ca să știm și noi cu ce avem de-a face.

– De fapt, nu cred că le mai am, i-a spus Lizzy, știind foarte bine că rupsese hidoșenia aia în două și o îndesase într-un coș de gunoi din vestibul. Numai să vină Rhanna și să găsească poliția în foaier nu avea nevoie acum. Sunt aproape sigură că am aruncat-o. De fapt, știu sigur.

Deodată, a apărut Evvie cu resturile păpușii în brațe. I-a dat sergentului Woodruff amalgamul de paie și cârpe negre, după care s-a șters pe fustă, ușurată, parcă, să fi scăpat de ea.

– Uitați. Și biletul. I-a aruncat o privire lui Lizzy. Sunt aici. Acum poți să le arăți.

Sergentul Woodruff a examinat resturile păpușii cu prea puțină curiozitate, întorcând bucățile pe toate părțile.

– Grosolană. E clar făcută de mână.

A zăbovit cu ochii pe bilet, după care i l-a dat lui Grainger, care venise în spatele lui. Grainger a ridicat hârtia la lumină.

– Nici un filigran. E grea, dar se vede că nu-i scumpă. Zici că a fost ruptă dintr-o bucată mai mare. Textul este scris cu litere mari. Creion roșu. Poate fi mână de copil, dar versetul e prea de adult. Recunoașteți scrisul, domnișoară Moon?

Lizzy a scuturat din cap.

– Nu.

– Bine. Verificăm toate posibilitățile. Am vrea să luăm și păpușa și biletul cu noi, dacă nu vă supărați. Și dacă aveți câteva minute, am vrea să vă punem câteva întrebări.

Lizzy a dat să protesteze, dar a încuviințat când și-a dat seama că nu avea nici o scuză plauzibilă. O să-l strângă de gât pe Andrew.

Patruzeci de minute mai târziu, sergentul Woodruff a închis în sfârșit carnețelul și s-a ridicat în picioare, după ce strânsese mult mai multe informații decât ar fi vrut Lizzy să împărtășească despre vizitele ei la Fred Gilman și la Louise Reyrson. Cel puțin izbutise să ascundă numele lui Roger.

– Cred că avem tot ce ne trebuie, a spus Woodruff, băgând pixul în buzunarul cămășii. Mulțumesc pentru timpul pe care ni l-ați acordat, cu toate că vă sugerez să lăsați munca polițienească pe seama noastră pe viitor. Există un motiv pentru care atragem atenția oamenilor care vor să își rezolve problemele singuri. Nu prea obțin ce au ei impresia că vor obține.

Să lăsați munca polițienească pe seama noastră? Făcuseră asta cu opt ani în urmă. Nu o scoseseră la capăt. A reușit să încuviințeze cum se

cuvenea.

Grainger a luat biletul și rămășițele efigiei, ținându-le stângaci la piept.

– Ținem legătura, dar ne puteți suna dacă vedeți ceva suspect. Vom lucra cu brigada de pompieri la cazul șurii incendiate. Vă anunțăm cum aflăm ceva. Până atunci, încercați să aveți răbdare.

Lizzy s-a uitat din ușă la mașina poliției care dădea cu spatele din fața casei. Slavă Dumnezeiei că se terminase. A închis ușa sprijinindu-și fruntea de ea, oftând. *Aveți răbdare.* Glumeau? Avea răbdare de opt ani. Gata cu răbdarea.

– Salut.

Nu-l auzise pe Andrew când apăruse în spate. S-a întors, uitându-se urât și așteptând să-i explice. Cel puțin avea decența să pară rușinos.

– Am vorbit cu Evvie în bucătărie. Ea mi-a spus să intru. Zicea că e destul de sigură că vrei să vorbești cu mine.

Lizzy și-a încrucișat brațele la piept, înghețându-l cu privirea.

– Oare de ce?

– Îmi pare rău. Am vrut să ajung înaintea lor.

– Și în ce fel ar fi fost mai bine?

– Știu că ești supărată, dar trebuiau să știe, Lizzy. Trebuiau să știe toate detaliile.

– Și te-ai gândit să le spui tu?

– Am văzut că tu nu ai de gând, așa că da.

– Și când ți-am spus că nu-i vreau implicați nu a contat?

– Nu. Ba da. Și-a trecut mâna prin păr. La naiba. Normal că a contat. Dar nu tot atât cât siguranța ta.

Lizzy a închis ochii și a tras aer în piept, clătinând din cap în timp ce expira.

– Andrew, nu vreau să mă păzească nimeni. Vreau răspunsuri. De două săptămâni încerc să dau de cineva, oricine, care știe cum au ajuns fetele alea în helești bunicii și să merg pe burtă în acest timp, că așa se face când te cheamă Moon. Trebuie să ai grijă să nu deranjezi pe nimeni. Iar *tu* îmi aduci poliția pe cap. Cine crezi că o să mai vorbească acum cu mine?

– Înțeleg. Despre Althea e vorba. Doar că bunica ta ar fi de acord cu mine. Nu ar vrea să te pui în pericol.

– Dacă voiau să-mi facă rău, ar fi dat foc la fel de ușor casei. În schimb, au incendiat o șură goală. Au vrut să mă sperie.

– Și te-au speriat?

S-a uitat lung la el, nevoind să recunoască defel că da, chiar o speriaseră. Pentru că asta era și ideea.

– Andrew, m-am săturat să fiu hărțuită. M-am săturat să ocolesc cu grijă minciunile și superstițiile stupide. M-am săturat să îmi tot cer scuze pentru familia mea.

– Știu.

Lizzy a oftat, lăsându-și brațele în lături.

– Atunci ajută-mă.

– Cum?

– Lasă-mă să fac ce trebuie. Nu mai încerca să mă salvezi, ci... fii de partea mea.

– Lizzy, întotdeauna am fost de partea ta. Întotdeauna.

Asta așa era, chiar fusese. Cu mult înainte ca fetele Gilman să fi devenit parte din viețile lor. Dar acum avea nevoie de cu totul altceva din partea lui.

– Mă refer la chestia *asta*. La toate astea. Să vând ferma, să o scot la capăt cu mama, să încerc să aflu ce s-a întâmplat acum opt ani de-au murit două fete. Am nevoie să-mi spui că fac ce trebuie – și că le fac pe bună dreptate. I-a pierit glasul. Și-a aplecat capul, brusc extenuată. Îmi pare rău. Sunt doar obosită. Nu mă așteptam la toate astea când m-am întors. Am crezut că vin, strâng câteva lucruri, scot ferma pe piață și mă întorc la New York. În schimb, ferma este în paragină, nu am bani să repar nimic, mama apare din senin și avem un incendiator în sat. Încontinuu se întâmplă câte ceva. Și habar nu am cum să o scot la capăt.

Andrew s-a apropiat de ea, i-a luat mâinile și a tras-o lângă el.

– Și toată lumea îți spune că greșești – inclusiv eu.

Lizzy s-a sprijinit de el, lipindu-se de pieptul lui ca un copil bosumflat. Nu-i păsa. Era bosumflată. Și obosită. Și pierdută.

– Poate *chiar* greșesc. Poate că Althea nu și-ar fi dorit nimic din toate astea. Poate asta vreau eu și stric totul ca să mă simt *eu* mai bine. Ca de data asta, când plec, să o fac cu conștiința curată.

– Asta crezi? Că ești într-o misiune egoistă de iertare a păcatelor? I-a luat bărbia în mână, ridicându-i fața spre el. Cum e posibil să te cunoști atât de puțin, Lizzy Moon?

Lizzy s-a uitat în ochii lui, ținându-și respirația în timp ce se cufunda în adâncurile ochilor lui calzi de chihlimbar. Ochi familiari, și-a dat seama. Cei în care s-ar pierde o femeie mai puțin precaută.

A făcut brusc un pas în spate, ținându-l la distanță.

– Nu mai știu nimic, Andrew. Doar că atunci când o să plec, nu vreau să rămân cu treburi neterminate. Nu vreau să mă mai uit peste umăr – în veci.

Capitolul 27

Lizzy a zăbovit în pragul ușii, bucurându-se să rămână câteva minute numai cu gândurile ei. Păsările amuțiseră și în locul lor s-a iscat un cor de greieri și broaște care cântau și orăcăiau din ce în ce mai intens. În depărtare, licuricii pâlpâiau ca niște impulsuri galbene întâmplătoare în asfințitul grăbit. Era momentul ei preferat. Ca și al mamei.

O lăsase pe Rhanna în bucătărie să o ajute pe Evvie cu vasele de la cină. Era puțin spus mirată ca mama ei să se ofere dintr-odată să contribuie. Însă și mai uluitor decât Rhanna cu un ștergar în mână a fost să o vadă trimițându-i lui Evvie trei pupici sonori în aer, anunțând că hotărâse să se împrietenească. Evvie își dăduse ochii peste cap, mormăind că nu avea timp de prostii, dar Rhanna putea fi fermecătoare la nevoie. Foarte curând urma dezghețul. Și pe urmă? N-avea cum să nu existe un motiv dincolo de toată dulceața asta, un interes la mijloc.

În depărtare, a auzit sunetul ușii vestibulului. Rhanna a apărut câteva clipe mai târziu, traversând pajiștea în picioarele goale. Își împletise părul în două cozi lungi, pe care le prinsese cu funde galbene identice și care i se loveau de umeri în mers. A rânjit imediat ce s-a oprit și a pocnit din călcâiele goale.

– Rhanna Moon, prezentă la datorie, șefa!

– Pe loc repaus, a răspuns Lizzy sec, făcându-i loc Rhannei să intre. Începusem să cred că nu mai vii.

– Am zis că vin și am venit, m-am ținut de cuvânt.

Lizzy s-a întins spre cartea de remedii a Altheei și a dat la pagina însemnată cu câteva zile în urmă.

– Ai făcut un spectacol pe cinste de dragul lui Evvie, a comentat în cele din urmă. La un moment dat, am crezut că o să te pocnească cu tigaia.

Rhannei i-a pierit zâmbetul.

– Nu mă place.

– Nu te *cunoaște*. Nu știe decât ce a auzit.

– Păi, atunci n-am nici o șansă.

Lizzy și-a amintit prima întâlnire cu Evvie. Dezacordul negrăit. Neîncredere și prudență.

– Evvie ține foarte mult la loialitate. Mai ales când vine vorba de Althea. Trebuie să-i câștigi încrederea.

– Cinci mii de kilometri. În mare parte pe jos. Nu contează deloc?

Lizzy s-a uitat atent la ea. Părea tânără în picioarele goale și cu codițe, surprinzător de vulnerabilă.

– Ba da. Sau va conta în timp. Trebuie să se asigure că are încredere în tine. Ca și mine, deși nu știu dacă se poate.

– Lizzy, poți avea încredere în mine. Știu că-i greu de crezut, dar nu mint. Înainte, când am zis că sunt datoare multora, mă refeream mai mult la tine. Nu cer decât o șansă.

– O ai, a spus Lizzy monoton. Numai una. O dai în bară, te cari. Acum hai să ne pornim. Sunt obosită.

Au lucrat o vreme în tăcere, repartizându-și diverse etape ale procesului și intrând în ritm. Lizzy a măsurat hidroxidul de sodiu, după care și-a ținut respirația în timp ce punea cristalele în paharul de laborator, amestecându-le cu apa distilată, și urmărea termometrul în timp ce reacția chimică între cele două începea să genereze căldură. Rhanna a topit untul de shea pe plita încinsă, a măsurat orzul, vanilia și uleiul de lavandă.

Din când în când, cât aștepta să se răcească leșia, Lizzy îi mai arunca o privire pe furiș. În vecii vecilor nu și-ar fi imaginat să lucreze cot la cot cu Rhanna făcând săpun – sau orice altceva. Mama ei era mereu tentată să se facă nevăzută ori de câte ori era treabă de făcut, care la fermă se găsește din plin. Și iat-o acum, câștigându-și locul cum promisese, și încă surprinzător de eficient.

– Cred că s-a răcit leșia, a anunțat Lizzy. La tine cum merge?

– Bine. Și miroase fantastic. Rhanna a luat oala de pe plita încinsă și s-a dus cu ea la Lizzy. Cred că e gata de amestec. Toarnă apa de leșie în amestecul de uleiuri. Încet însă, și toarn-o pe coada spatulei. Ca să nu apară bule de aer.

Lizzy a urmat instrucțiunile Rhannei, după care a pus deoparte cana gradată goală.

– Sigur e bine? a întrebat, încruntându-se la bolul de zeamă gelatinoasă. Zici că am făcut praf micul dejun.

Rhanna a pufnit.

– N-are nimic. Acum amestecăm. S-a aplecat, atentă să evite contactul fizic. Așa. Încetișor. Nu, nu lua de pe margini. Doar amesteci și te uiți.

Lizzy i-a aruncat o privire.

– La ce să mă uit?

– La asta. Rhanna a introdus altă spatulă, pe care apoi a scos-o lent. Vrei ca pasta scursă să rămână la suprafață, în loc să se scufunde ca mai devreme. Se cheamă *urmă*. Așa știi că te poți apuca să faci săpunul. E posibil să dureze puțin. O facem ca pe vremuri. Acum se folosesc malaxoare. Și oale Crock-Pots. Cum lasă urma, punem la loc pe plita încinsă. Pe urmă punem orzul.

Lizzy se uita fascinată la Rhanna, în timp ce punea mâna pe spatulă.

– De unde știi toate astea? Nu-mi amintesc să te fi interesat ce se petrecea aici.

Rhanna a ridicat din umeri.

– Pe vremea aia nu mă interesa. Treaba mea era să fiu pușlama. Dar viața își râde de tine și îți dă ce-ți trebuie. Chiar când nu știi că îți trebuie. O vreme m-am mutat în Half Moon Bay cu un tip pe care-l cunoscusem atunci. De fapt, îmi plăcea mai mult numele orașului decât tipul în sine, însă asta-i altă poveste. Am lucrat la o fermă de plante medicinale. Treburi mediocre în principal, dar când aveam o pauză, mă duceam acolo unde se făcea săpunul și detergentul și mă uitam. Dacă închideam ochii, era ca aici. M-a ajutat, ce-i drept.

Lizzy a ridicat ochii din oală, nemișcând spatula.

– Ți-era dor de casă?

– Nu te așteptai, nu?

– Nu, deloc. Lizzy s-a apucat din nou să amestece, lăsând să se așternă liniștea în timp ce se străduia să pună cap la cap această revelație șocantă despre Rhanna, așa cum o știa ea, cea care se dădea peste cap să stârnească bârfele. De ce ai făcut-o? a întrebat în cele din urmă. Atunci, la cafenea, de ce ai spus toate lucrurile alea oribile – că ai blestemat orașul ca toți cei din Salem Creek să primească ceea ce meritau –, când știai ce-i vei face Altheei? Nouă, tuturor.

– Eram furioasă.

Replica superficială a enervat-o pe Lizzy.

– *Toate* eram furioase.

Rhannei i-au sclipit ochii când s-a uitat la Lizzy.

– Nu mai suportam. Toată lumea șușotea și arăta cu degetul, ca și cum *știau ei*. Nu știau nimic. Nimeni nu știa. Dar tot arătau cu degetul. Și într-o zi mi-a ajuns. Mi-am zis: *Dacă tot sunt așa hotărâți să creadă despre noi ce-i mai rău, n-au decât. Le dau eu motiv să bârfească.*

– Și le-ai dat.

Rhanna și-a ridicat una dintre cozile împletite, jucându-se puțin cu funda galbenă înainte să-i dea drumul pe umăr cu un suspin.

– Lizzy, am făcut multe greșeli în viață, am făcut multe lucruri de care să-mi fie rușine. Dar ziua aia... Nu o să mă iert niciodată pentru ce am spus. Parcă nu mă puteam abține. Nu-ți poți imagina cum a fost.

– Nu-i nevoie să-mi imaginez, a spus Lizzy sec. Eram aici, ca și tine. Am auzit ce ai auzit și tu, am văzut ce ai văzut și tu.

– Nu, a spus Rhanna gâfâind. Nicidecum ca mine.

Lizzy a pufnit, nu avea chef de dramele Rhannei.

– Ce înseamnă asta?

– Nimic. Nu înseamnă nimic.

S-ar fi întors cu spatele, dar Lizzy a prins-o de mână.

– Vorbește cu mine.

– Nu! Rhanna și-a smuls mâna ca arsă. Te rog... nu mă atinge.

Lizzy se holba la ea, șocată de panica pe care o deslușea în ochii mamei.

– Ce-ai pățit?

Rhanna și-a plecat privirea în timp ce și-a făcut loc să treacă pe lângă ea.

– Nu vreau să mai vorbesc despre asta. Trebuie să fim atente la săpun. A luat spatula și a ridicat-o, uitându-se atent cum turna fiertura în oală. E gata, a anunțat, foarte serioasă. Pune-o pe plita încinsă și stai cu ochii pe ea. Când arată ca grișul de o zi, poți să pui vanilie și orz. Mă apuc de curățenie și pregătesc formele.

Lizzy a făcut eforturi supraomenești să nu o tragă de limbă pe Rhanna, în timp ce aceasta strângea bolurile folosite și cănile gradate, pe care le-a dus la chiuvetă, însă nu mai avea energie de încă o ceartă. Și de asta ar fi avut parte dacă mai insista. Vedea toate semnele: ochii neastâmpărați și umerii rigizi, energia care îi clocotea în vine. Rhanna se îndrepta spre unul din cotloanele ei întunecate și asta nu era niciodată de bine.

O oră mai târziu, Rhanna pusese orzul în amestec și îi arăta lui Lizzy cum să pună totul în forme și să strângă bine ca la sfârșit să fie netede săpunurile. Parcă își relaxase umerii în timp ce muncea, însă tot evita contactul vizual, ferindu-și cu grijă chipul.

– Ești OK? a întrebat Lizzy când au umplut ultimele matrițe. Pari...

– N-am nimic.

– Când te-ai smuls de lângă mine...

– Cred că de-aici te descurci singură, a spus Rhanna brusc și i-a dat spatula. Nu uita să acoperi formele cu hârtie cerată când termini. Și niște

prosoape, dacă ai.

Lizzy a expirat uitându-se după ea. Era vina ei. Fără să vrea, lăsase garda jos, sperând că după ani de răceală și respingere ar exista o cale să meargă împreună mai departe, altfel decât două străine politicoase. Dar nu se schimbase nimic. Rhanna tot Rhanna era, ferindu-se de ea, alungând-o. Ca pe vremuri.

A închis ochii, sleită de drama serii. Rhanna nu era o enigmă de dezlegat în seara asta ori poate niciodată. Întrebarea era: „Încotro?" Acum, că deschisese ușa, o mai putea închide la loc? Era mult prea istovită să se mai gândească acum la răspuns.

A acoperit formele cu hârtie cerată, apoi a găsit niște prosoape vechi cu care le-a învelit. Se pregătea să stingă lumina când și-a dat seama că era cât pe ce să uite cea mai importantă parte a procesului.

Fiecare rețetă avea *binecuvântarea* sa – câteva rânduri scurte, scrise în formă de vers, menite să fie recitate cu voce tare, ca o sporire a proprietăților naturale de vindecare ale leacului. Pentru cele de pe Făgaș, binecuvântarea era considerată cel mai potent ingredient la orice preparare.

Lizzy a luat cartea de rețete și s-a uitat la cuvintele imprimate în josul paginii. O văzuse pe bunica ei recitând diverse binecuvântări de-a lungul anilor și uneori i se alătura, dar niciodată nu spusese vreuna singură. Cum să știe dacă făcea bine, dacă... *prindea*? Odată, o întrebase pe Althea. Îi răspunsese vag și enigmatic. *Vrăji. Rugăciuni. Binecuvântări. Sunt toate la fel. Intenția contează, Lizzy, să pui în muncă ce-i în inima ta.*

Atunci nu înțelesese, dar poate înțelegea acum.

A citit de câteva ori printre rânduri și le-a ținut minte. Când a fost sigură că le știe pe dinafară, a închis ochii, lăsând mâinile deasupra săpunului, așa cum făcuse Althea în ziua în care înviase busuiocul veștejit și a pronunțat cuvintele.

„Săpun delicat, pur și bun.
Adu tihnă copilului ce plânge.
Însenineză-i nopțile negre.
Mulțumesc, Spirite. Așa să fie."

Lizzy a rămas neclintită la sfârșit, așteptând un semn că avusese efect binecuvântarea. La început nu s-a întâmplat nimic, auzea doar corul neîncetat al zgomotelor nocturne ce pătrundeau pe ușa deschisă. După care a simțit. Un soi de murmur ce-i vibra în oase, asemenea unui curent

ce unduiește în apă. Era o senzație îmbătătoare, atât de amețitoare, încât o buimăcea. Dar atunci, la sfârșit, a cuprins-o un val de calm inexplicabil și lumea s-a realcătuit într-un mod subtil, și totuși intens.

Lăcrămioare... pentru împăciuire

Lizzy a mea,

Iată-ne din nou, eu și cu tine, la întâlnire pe această pagină scrisă. Îmi face plăcere, în timp ce scriu, să mi te închipui cu cartea în mână, sprijinită în pat, ori poate în camera mea de lectură. Parcă mă simt mai aproape de tine, cu toate că nu mi-e clar dacă o să-ți placă ce am de spus. Trebuie să vorbesc încă o dată despre mama ta. Vei zice că am spus ce am avut de spus despre voi două, dar nu am terminat și, astfel, cu riscul să o iei la sănătoasa, am să continui.

Ai fost genul de copil care pune mereu întrebări, care întreabă necontenit „De ce?", care trebuie să dea la o parte strat după strat până află adevărul. Nu avea importanță despre ce era vorba – trebuia să înțelegi tot. Îți plăcea să afli lucruri noi. Ce făceau acestea. Cum funcționau. Ce urma să se întâmple. Credeai că dacă știi suficient de mult, nimic nu te va lua vreodată prin surprindere. Îți plăceau lucrurile planificate, previzibile, sigure. Dar nu asta ne este firea. Viața, în special pentru femei ca noi, nu vine cu hartă.

Nici oamenii din viața noastră.

Și copil fiind, te debusola asta. Trebuia să poți așeza oamenii în cutiuțe ordonate, să îi categorisești ca prieten sau dușman, periculos sau nepericulos. Pentru că atunci știai la ce să te aștepți și cum să te aperi. Cu Rhanna însă nu a funcționat. Era mama ta, dar nu era, locuiați sub același acoperiș, dar era absentă în toate felurile care contează pentru o copilă.

Era extrem de nepregătită pentru tine, îngrozită de responsabilitate. Și foarte tânără, mi-era teamă să nu facă vreo nesăbuință – ceva ce nu putea fi reparat. Așa că am făcut o tocmeală cu ea. Să te aducă pe lume și mă ocupam eu de restul, să te cresc și să te învăț căile noastre. Chiar și atunci știam că moștenirea Moon îți va rămâne ție.

Erai prea mică să înțelegi asemenea tocmeală și ai urât-o pentru asta, cu toate că te prefăceai că nu-ți păsa. Prăpastia dintre voi a continuat să se caște, până nu ați mai vorbit aproape deloc. Între timp, Rhanna decădea. Tu nu vedeai ce vedeam eu, fiindcă nu o cunoșteai. Suferea, o chinuia ceva invizibil pentru mine, iar ea nu-mi putea explica. Am implorat-o să-mi vorbească, să mă lase s-o ajut, însă se îndepărta

tot mai mult. Cu toții avem o parte întunecată, o gaură neagră în care ne ascundem când ceva doare sau ne este frică. Pentru Rhanna, acel loc era la fundul unei sticle ori în patul unui străin. Iar tu erai martoră la toate astea. Asta îți amintești – cum era ea la sfârșit.

Ești fată deșteaptă, Lizzy, și te iubesc, dar uneori parcă alegi să porți ochelari de cal. Așa o vezi pe mama ta. Ți-ai format o părere despre ea cu mult timp în urmă și nu lași loc posibilității ca povestea să aibă mai multe laturi. Mai multe decât vom ști oricare dintre noi vreodată.

Am trăit mult și am văzut multe la viața mea, dar un lucru știu sigur, că avem cu toții răni, că suntem distruși în multe feluri. Poate că unii cedează mai greu decât alții, dar cedăm cu toții când lumea ne arată ce-i mai rău. Face parte din călătoria pentru care ne aflăm aici, provocările și pierderile fac parte din traseu. Dar, dacă credem de cuviință, putem fi mai presus de acele răni. Dacă suntem dispuși să lăsăm garda jos, să ne uităm dincolo de hibe și neajunsuri, la ce se află dedesubt. E mai ușor să fii acid decât vulnerabil, să distragi cu vorbe grele decât să-ți arăți durerea. Dar trebuie să facem ce-i mai greu. Doar așa ne vindecăm.

În tot acest timp, cât citești ce scriu acum, te gândești la Rhanna, la hibele și la neajunsurile ei, dar și la tine mă refer, Lizzy a mea. Trebuie să lași garda jos. Va veni timpul când Rhanna va avea nevoie de tine – și tu de ea. În clipa asta nu îți poți imagina așa ceva, știu, din pricina abisului ce a existat mereu între voi, însă va veni și ziua aceea, poate mai repede decât crezi, și atunci vei înțelege în sfârșit: nu există vrajbă prea aprigă să rupă legăturile de sânge.

A-

Capitolul 28

10 august

În timp ce cobora, Lizzy își trecu mâinile prin păr, căutându-se de pânze de păianjen. Se trezise devreme, pe întuneric și într-o ploaie torențială, cu gândul la ultima mărturisire din jurnalul Altheei. I se păruse o zi perfectă pentru a se tupila în pod, ca să facă ordine în cutiile prăfuite.

Majoritatea nu fuseseră remarcabile – așternuturi, vase de bucătărie, covoare vechi și veioze nefolosite. Numai că mai găsise câte ceva interesant: o serie de jurnale ale Aurorei, mama Altheei, o ladă cu oale de ceramică cu glazură de sare, care sigur fuseseră aruncate de *Dorothée* Moon, și un caiet de schițe cu imprimeuri botanice semnate de Sylvie Moon.

Câte vieți... Câte povești... Dar ce să facă ea cu toate?

Încă își cântărea opțiunile când a intrat în bucătărie, gata să-și bea cafeaua și să își mănânce pâinea prăjită. Evvie se trezise și era la masă, unde remaia buzunarul unui șorț de creton decolorat.

– 'Neața, a mormăit, cu gura plină de bolduri. Unde ai fost?

– În pod. Lizzy a dat drumul la robinet și s-a curățat pe mâini, după care a scos cafeaua și a umplut carafa cu apă. Vrei ceai?

– Aș prefera ziarul de pe prispă, dacă nu s-o fi dezintegrat în ploaie.

– Chiar pot să fac și una, și alta. Pare că s-a mai domolit ploaia.

Lizzy a pus ceainicul pe foc și s-a dus în foaier. Ploaia se oprise, însă mârâitul îndepărtat al tunetului insinua o nouă rundă de furtuni. A ridicat punga de plastic fleașcă în care era *Chronicle* și a scuturat-o, după care s-a îndreptat de spate la vederea unei mașini Camry argintii care venea încet pe alee. Mașina a oprit în capătul aleii și motorul a amuțit. O clipă mai târziu, s-a deschis portiera șoferului și a coborât o siluetă înaltă și zveltă, în pantaloni kaki și cu sacou bleumarin. Roger.

A ridicat o mână văzând-o că se apropie.

– 'Neața.

Lizzy a surâs, dar îi zbârnâia mintea. Unde era Rhanna și, dacă apărea, cum îi explica prezența lui Roger? Însă mult mai interesantă era posibilitatea ca el să fi venit pentru că aflase ceva.

– Sper că ai venit cu vești.

– Mi-e teamă că nu. Am luat micul dejun cu un prieten vechi care mi-a povestit despre incendiu. Ce s-a întâmplat?

Lizzy a băgat ziarul ud la subsuoară și s-a sprijinit cu șoldul de aripa mașinii.

– M-am trezit în miros de fum. Când m-am uitat pe geam, am văzut flăcări.

– Și?

– Și se pare că nu a fost un accident, a adăugat în silă.

– De-asta mă temeam. Dovezi există?

– Două sticle pentru lapte umplute cu kerosen.

Roger a scos un pix și un carnețel din buzunarul sacoului și a notat ceva. Când a ridicat din nou privirea, avea o expresie dezaprobatoare.

– Sper că înțelegi ce se petrece. Biletul. Acum incendiul.

– Mda. Înțeleg.

– Ai idee cine ar putea fi făptașul?

– Nu, dar e limpede că am deranjat pe cineva. Cu câteva zile înainte de incendiu m-am dus să vorbesc cu o femeie care lucrează la liceu – doamna Ryerson. Am zis că poate își amintește de o parte dintre copiii cu care umbla Heather Gilman. Este posibil ca incendiatorul să știe că am vorbit cu ea – și vrea ca eu să *știu* că el știe.

– Mda. Vorbesc eu cu Guy McCardle să văd ce știe.

Lizzy a mijit ochii la el.

– Să înțeleg că oficial lucrezi la caz?

– Oficial? Nu. Dar da. Nu-i zic caz – încă –, dar ceva tot e.

– Și notițele? Ai găsit ceva?

– Trec prin ele când pot, dar am tot fost plecat din oraș cu munca. S-a oprit doar cât să mai noteze ceva. Bănuiesc că nu te pot convinge să faci o pauză și să mă lași pe mine să investighez.

– Am vorbit cu una dintre prietenele lui Heather, cu doamna Ryerson de la cantina liceului, cu Susan Gilman și cu Fred Gilman și nu pot să spun decât că cei doi Gilmani nu au cum să câștige premiul pentru familia anului. În afară de a merge din ușă în ușă, chiar nu știu ce să mai fac, așa că n-ai decât să investighezi.

– Foarte bine. Ținem legătura. S-a întors la portieră, dar s-a oprit înainte să urce la volan. Ascultă-mă, te rog, și fii cu ochii în patru. Până acum n-a pățit nimeni nimic. S-ar putea ca data viitoare să nu mai ai atâta noroc.

Lizzy și-a stăvilit un fior în drum spre ușă. Nu voia să se gândească la nici o dată viitoare. În casă, ceainicul începuse să șuiere. A scos ziarul din pungă și l-a aruncat pe masă, după care a umplut o cană cu apă fierbinte, la care a adăugat o lingură și un pic de Earl Grey pentru Evvie.

– Ceaiul, Măria Ta, a anunțat regește în timp ce punea cana în fața lui Evvie. Ups, am uitat mierea.

Când s-a întors cu borcanul, Evvie citea prima pagină a ziarului. A ridicat ochii, îngrijorată. Lizzy s-a uitat atent la ea.

– Ce-i?

Evvie a întins ziarul pe masă, arătând spre titlul principal.

AUTORITĂȚILE SUSPECTEAZĂ PREMEDITARE ÎN CAZUL INCENDIULUI

Autoritățile din Salem Creek au lansat o investigație privind incendiul produs la Moon Girl Farm sâmbătă, 7 august, înainte de miezul nopții. Se pare că focul a pornit de la o mică șură și s-a întins spre livada de mere din apropiere. Nu au fost raportate victime, dar s-au produs daune semnificative înainte să poată interveni pompierii. Încă nu se cunoaște cauza incendiului, dar laboratorul de stat a primit spre analiză resturile a două dispozitive incendiare. Nu este pentru prima dată când apare la știri Moon Girl Farm. În noiembrie 2012, cadavrele a două adolescente, Darcy și Heather Gilman, au fost descoperite într-un helești pe proprietate. Crimele au rămas nerezolvate, dar suspiciunea a planat asupra Altheei Moon, proprietara fermei la acea vreme. Întoarcerea recentă a nepoatei sale, Elzibeth (Lizzy) Moon, a stârnit presupunerea că incendiul este rezultatul unor noi tensiuni. Sursele declară că poliția investighează în acest moment și un incident recent care implică o păpușă de paie și un bilet nesemnat. În acest moment, autoritățile consideră biletul o potențială amenințare. O localnică, ce a cerut să nu-i fie folosit numele, este de părere că există probabil o legătură între incendiu și cazul Gilman: „Nu m-ar mira deloc. Nu te poți întoarce după atât timp, să stârnești necazuri și să nu te aștepți la represalii.“ Până acum a eșuat orice tentativă de a lua legătura cu familia Gilman pentru comentarii.

Lizzy a împins ziarul înapoi cu un suspin.

– Bănuiesc că nu-i cazul să sper că nu află Rhanna toate astea. Ai văzut-o?

Evvie a clătinat din cap.

– A stat în camera ei toată dimineața și ascultă tărăboiul ăla al ei. Dar ai dreptate. Va afla curând. Nu poți nici să-ți sufli nasul în orașul ăsta fără să comenteze cineva.

Avea dreptate. Când era vorba de noutăți, *Chronicle* era mic copil pe lângă cum circulau zvonurile în Salem Creek. Rhanna urma să afle tot – despre păpușă, despre bilet, despre zvonurile care începeau deja să iasă la suprafață – și atunci nu putea fi de bine. Nu putea decât spera să controleze felul și momentul în care afla Rhanna.

– Bine atunci, a spus Lizzy luând ziarul. Mai bine mă duc să-i explic ce se întâmplă.

Ușa camerei era închisă și pe sub ea se auzea Joplin, iar pe coridor străbătea un miros de paciuli. Lizzy a băgat ziarul la subraț și a bătut.

– Intră, a strigat Rhanna, acoperind energica melodie „Piece of My Heart".

Lizzy a avut un *déjà-vu* când a intrat în cameră. *Grota artistului și magazinul de etnobotanice laolaltă*, o descrisese Rhanna la un moment dat. Pereții erau tot ca mărul de verzi, decorați cu afișe fosforescente și șiraguri de mărgele. Pe servantă, în maldărul de eșarfe cu imprimeuri psihedelice, unduia lumina vâscoasă și portocalie a unei lămpi cu lavă.

– Hei, a salutat Rhanna timid. Stătea turcește pe jos, în mijlocul unei mări de tuburi de vopsea și de creioane colorate.

– Ce faci?

– Mai mult stau cuminte. Îmi pare rău pentru aseară. Nu am vrut s-o iau razna și să mă car. Dar... Uneori mi-e greu. M-am dus însă dimineață și am verificat săpunul. Arată bine. Cred că le putem scoate puțin mai târziu.

Lizzy a încuviințat distrasă.

– Lizzy, încerc. Chiar încerc.

– Știu.

– Deci... trebuie să plec?

– Nu, a spus Lizzy sec. Nu pleci. Dar trebuie să vorbim.

Rhannei i-a pierit zâmbetul. S-a întins și a dus mâna spre pick-up. Janis a amuțit.

– Bine.

Lizzy s-a așezat pe marginea patului nefăcut.

– Trebuie să-ți spun ce se petrece pe-aici și vreau să mă asculți până la capăt, fără să spui nimic. Crezi că poți?

Rhanna a strâns din buze și a încuviințat.

– Trebuia să-ți spun mai devreme. De când m-am întors, am început să investighez întâmplările din noaptea în care au dispărut Heather și Darcy Gilman. Nu de-asta m-am întors, dar când am revăzut heleșteul, am știut că trebuie s-o fac. Auzind cuvântul, Rhanna a pălit vizibil. Lizzy a tăcut, așteptând o replică. Neprimind-o, a continuat. M-am dus la Randall Summers. Mi-a spus că îmi pierd timpul, că de fapt nu există o investigație și s-o las baltă. Dar nu am putut. Andrew mi-a făcut cunoștință cu un detectiv, fost polițist din Salem Creek, care a lucrat la caz. Poate îți amintești de el. Îl cheamă Roger Coleman.

Rhanna stătea inertă, dar a izbutit să dea din cap că da.

– Mi-a spus niște lucruri care mă fac să mă întreb dacă poliția a luat în serios investigația, niște chestii despre Randall Summers. Încă are notițele despre caz. Le tot răsfoiește, caută ceva ce i-o fi scăpat. Între timp, am făcut și eu un pic pe detectivul.

Rhannei i-a picat fața.

– Poftim?

– Am pus întrebări.

– Ce fel de întrebări?

– M-am văzut cu Susan Gilman. Voiam să aflu despre soțul ei, ce fel de tată era și dacă, după părerea ei, le-ar fi făcut vreun rău fetelor lui. A negat, dar nu sunt sigură. I-am făcut și lui o vizită și e puțin spus că n-a fost amabil.

– Lizzy, de ce nu mi-ai spus nimic până acum?

Lizzy a plecat privirea. Venise timpul să fie sinceră, în mod brutal dacă era necesar.

– Nu am vrut să faci... așa cum faci tu. Nu-mi pot permite crizele tale cât mă ocup de chestia asta. În caz că ai uitat, nu prea te plac localnicii.

– Corect, cred, a spus Rhanna după o tăcere scurtă, dar neîndurătoare. Și de ce îmi spui acum? Ce s-a schimbat?

– A apărut un articol azi despre incendiu.

Rhanna s-a uitat la articol, ducând lent mâna la gât.

– Aoleu...

– Am vrut să afli de la mine.

– Cică...

– Focul ar fi fost pus de cineva care nu vrea să mai sap cu întrebările mele.

Rhanna s-a holbat la ea, nedumerită și speriată în același timp.

– N-ai zis nimic de păpușă și de bilet.

– S-a întâmplat imediat după ce am fost la Summers, așa că îmi dă de bănuit.

Rhanna a făcut ochii mari și sticloși, strângând brațele la piept.

– Sfinte Petre, Pavel și Marie...

– Vor doar să mă sperie, ca să renunț.

– Poate ar trebui.

– Trebuie să știu ce s-a întâmplat.

– Lizzy, Althea a murit. Asta nu se schimbă.

– Știu. Dar pot schimba felul în care gândesc oamenii. Pot schimba felul în care își amintesc de ea. Felul în care își amintesc de noi toate.

Rhanna a scuturat din cap, cu ochii strânși, ca un copil capricios și încăpățânat în fața părintelui.

– Nu-mi pasă ce cred oamenii. Nu mai pot trece o dată prin asta.

Se legăna deja și începea să o ia razna. Lizzy s-a întins să-i atingă mâna, dar s-a oprit la timp. Doar ar fi înrăutățit lucrurile.

– Rhanna, a spus calm și limpede. Trebuie să te ții tare. Poți? A tăcut, dar nu a primit nici un răspuns. Dacă nu poți, poate ar trebui să pleci, că trebuie să o fac până la capăt. O fac orice-ar fi.

– Nu mai pot, a scâncit Rhanna, fără să fi auzit parcă. Te rog. Te rog. Nu mai pot.

Lizzy și-a înăbușit un geamăt, în parte de compătimire, dar și de nerăbdare.

– Nu înțeleg. Ce nu mai poți?

Când a redeschis ochii, Rhannei i-au scăpat două lacrimi. Le-a șters cutremurându-se.

– Vii cu mine undeva?

Lizzy a clipit spre ea.

– Unde anume?

– Te rog. I-au dat lacrimile din nou. Ți-am cerut vreodată să faci ceva pentru mine? În viața asta?

– Nu, a răspuns Lizzy, dându-și seama că așa era. Nu mi-ai cerut.

– Atunci ia-ți cheile. Mergem cu mașina.

Lizzy s-a întors spre fereastră. Începuse să plouă din nou și picăturile durdulii izbeau geamul cu putere.

– Acum vrei să plecăm? Pe vremea asta?

– Da. În clipa asta.

Capitolul 29

Ploua cu găleata când s-a strecurat Rhanna în mașina lui Lizzy, cu poșeta strânsă la piept, peste geaca de blugi prea mare pentru ea.

– Centura, i-a reamintit Lizzy, băgând în viteză. Și spune-mi unde mergem.

– La poalele dealului. Îți spun eu unde să întorci când vine momentul.

Lizzy își pierdea răbdarea.

– Rhanna, ce se petrece? Unde mergem? Și de ce naiba trebuie să mergem în clipa asta?

Rhanna se uita la parbriz fără să clipească.

– Trebuia să-ți fi spus. Ceva cumplit.

Lizzy i-a aruncat o privire, cu o groază familiară. Își văzuse mama în toate stările imaginabile de-a lungul timpului – beată, drogată sau pur și simplu țicnită –, dar niciodată așa. Niciodată înspăimântată.

– Rhanna, vorbește cu mine. Spune-mi ce se întâmplă.

– Aici trebuie să virezi.

Lizzy s-a uitat la indicator: OLD STAGE ROAD.

– Nu-i decât cimitirul aici.

– Știu.

– Rhanna...

– Mergi până la capăt și oprește.

Lizzy s-a supus și a parcat la poarta cimitirului. Monumentele de granit, întunecate în ploaie, se răsfirau în toate direcțiile. Erau așezate la intervale regulate și variau ca formă și dimensiune, oferind o stranie senzație că sunt aruncate la întâmplare, ca o grădină prost organizată.

– Așa, a spus Lizzy, mai tare decât zgomotul ștergătoarelor. Am ajuns. Acum spune-mi de ce.

Până să își dea seama Lizzy, Rhanna ieșise deja din mașină, zgribulindu-se în ploaia orbitoare. Intrase pe poartă și își croia drum printre pietrele funerare, ca o femeie pusă pe fapte mari. Lizzy s-a străduit s-o prindă din urmă, alunecând de două ori în iarba udă. În cele

din urmă, Rhanna s-a oprit, atât de brusc, încât Lizzy era să cadă peste ea.

– Ai înnebunit? Ce... I-a pierit glasul urmărind privirea Rhannei.

HEATHER ȘI DARCY GILMAN,
IUBITELE FIICE ALE LUI FRED ȘI CHRISTINA GILMAN,
SURORI ÎN VIAȚĂ ȘI ÎN MOARTE

Rhanna a rămas neclintită, iar apa îi curgea de pe nas și bărbie.

– Le-au îngropat împreună, a spus în cele din urmă, în zgomotul asurzitor al ploii. Într-un singur coșciug. Știai?

Lizzy s-a înfiorat.

– Rhanna, ce căutăm aici?

– Era alb. Acoperit cu floarea-miresei și trandafiri roz. Și în ziua aia ploua.

Lizzy s-a uitat la ea clipind uluită. *Petale de trandafir și țărână udă.*

– Erai aici. În ziua înmormântării, când ai dispărut – aici ai venit. Ai ajuns acasă udă leoarcă și istovită, dar nu ai spus un cuvânt.

Rhanna tremura deja și nu-și putea lua ochii de la piatra funerară.

– A trebuit. Am stat mai departe să nu mă vadă nimeni, dar trebuia să vin.

– De ce?

– Pentru că a fost vina mea.

Lizzy s-a răcit dintr-odată.

– Ce a fost vina ta?

– Totul. Ele. Apa. Și-a îngropat fața în mâini, zguduindu-și umerii. Am... A trebuit să văd sfârșitul.

– *Ce* sfârșit? Ce tot spui? Lizzy a apucat-o de manșetele jachetei și i-a smuls palmele de pe față. Uită-te la mine! *Ce* sfârșit?

Rhanna s-a uitat la ea cu ochii mari, fără s-o vadă. Era în altă parte, și-a dat seama Lizzy. Într-un loc sinistru. Și habar nu avea cum s-o scoată de-acolo. Însă ploaia nu îi făcea deloc bine. A apucat-o de geaca de blugi udă, fără să spună nimic până au trecut de poartă și au intrat în mașină.

Rhanna a rămas mută când a deschis Lizzy portiera și a împins-o ușor înăuntru. S-a prăvălit pe locul din dreapta ca un sac și încă se uita în gol când s-a așezat Lizzy la volan. Era pământie la față și ținea dinții încleștați ca să nu-i clănțănească.

Lizzy s-a apucat să caute un pulover pe care-l ținea pe bancheta din spate și l-a așezat pe umerii Rhannei.

– Nu-i nimic, a spus, masându-i brațele iute. N-ai pățit nimic.

Rhanna clipea des, trezindu-se parcă dintr-un somn adânc.

– Suntem în mașină.

– Da. Și vreau să îți revii. Crezi că poți?

Rhanna și-a dat brutal la o parte părul ud de pe față și a încuviințat ametită.

Lizzy părea că expiră pentru prima dată de când ajunseseră la cimitir. Mirosul de trandafiri era atât de intens în mașina închisă ermetic, încât îi venea să verse. Era mirosul pe care-l simțise la sosirea Rhannei. Mirosul de cimitir și de flori funerare. Mirosul morții.

– Bine, Rhanna. Trebuie să-mi explici câteva lucruri. Ce vrei să spui când zici că trebuia să vezi sfârșitul? La ce anume te referi?

Rhanna avea ochii sticloși și reacționa lent. Așa venea uneori acasă, după o noapte de petrecut intens, amorțită de tot soiul de băuturi de care făcea rost de la amicii ei. Numai că acum nu vorbea nedeslușit, nu duhnea a alcool prin toți porii. Doar a frică.

– Rhanna, ce mi-ai ascuns?

Rhanna a tras aer în piept sacadat și s-a lăsat moale în scaun. După o clipă, a întors capul spre Lizzy.

– Vrei să știi de ce am plecat? Adevăratul motiv pentru care am plecat? Lizzy a înghițit în sec neliniștită. Dintr-odată, nu mai știa dacă *voia* să afle. Lizzy, văd lucruri, a continuat, închizând ochii. Lucruri cumplite, pe care nu ar trebui să le vadă nimeni. Lizzy a așteptat să-i explice, temându-se să insiste. Secundele treceau în ploaia care izbea capota. Geamurile au început să se aburească. Văd cum mor oameni, a adăugat Rhanna în sfârșit.

Lui Lizzy i s-a ridicat părul pe brațe.

– Cum... mor oamenii?

– Când eram mică – paisprezece ani, cred –, eram cu Althea în parc. Era duminica Paștelui și avea loc vânătoarea de ouă vopsite. Erau copii peste tot, îmbrăcați în haine noi. Toți se distrau. Și fetița asta, un ghemotoc în cărucior. Avea ochi mari și albaștri și bucle blonde. Încă îi văd chipul. Privirea i-a coborât în poală, continuând aproape în șoaptă. Le văd tuturor chipurile.

– Ale cui?

– Ale morților.

Lizzy a simțit cum i se făcea pielea de găină sub hainele ude. A strâns volanul în mâini, mijind ochii.

– Vorbeai despre o fetiță.

Rhanna a încuviințat, înghițind în sec.

– Ținea un miel de pluș la piept, cum fac țâncii. Când a văzut că mă uit la ea, mi l-a întins. A căzut din cărucior pe trotuar. M-am aplecat să-l ridic. Când i l-am dat, ni s-au atins degetele. Și atunci am observat – când ne-am atins.

– Ce? a insistat Lizzy. Ce ai observat?

– Fata. Dintr-odată mi-a vuit capul – sirene și claxoanele sinistre ale mașinilor de pompieri. Pe urmă am văzut-o pe ea. Era tot în mașină, în scăunelul ei, plină de sânge și cioburi de sticlă. Și mielul. Era pe jos. O fracțiune de secundă, ca un singur cadru dintr-un film odios, dar ea era, Lizzy. Era real totul.

– Rhanna, nu era real. Doar în imaginația ta.

– Nu. Rhanna și-a lipit palma de ochi, scuturând din cap și refuzând explicația. Câteva zile mai târziu au dat la știri. O mamă și o fetiță lovite de un șofer beat pe Spaulding Turnpike. I-au arătat poza. Și a mamei. Ele erau, Lizzy. Ea era. Fata din parc. Un șofer de microbuz a intrat pe contrasens. Tipul pilit a supraviețuit, dar mama și copilul au murit pe loc.

Lizzy s-a lăsat în spătar, încercând să priceapă ce auzea.

– Și tu ai văzut? Ai văzut accidentul?

– Nu, nu accidentul. Asta nu am văzut. Doar... pe urmă, când erau deja moarte.

A răspuns atât de nonșalant, încât Lizzy nu-și mai găsea cuvintele.

– Nu înțeleg... cum... Zici că s-a întâmplat de mai multe ori.

Rhanna a încuviințat nefericită.

– Da.

Geamurile erau complet aburite și în mașină era o senzație înăbușitoare și claustrofobică. Lizzy a șters parbrizul cu mâneca, știind că trăgea de timp și că nu schimba cu nimic lucrurile.

– Știi... cum? a întrebat în cele din urmă.

– Prima dată – cu fetița –, am crezut că eu am fost de vină. Că eu am fost cauza. Mă simțeam ca un monstru. Pe urmă s-a întâmplat din nou. Un tip de la farmacie s-a dus acasă și a făcut stop cardiac după ce am dat peste el la cantină. Și din nou, cu un coleg de școală.

– Câți?

– Nu știu. După o vreme, nu am mai ținut socoteala. Cred că zeci. Și fiecare dintre chipurile lor îmi este imprimat în minte. Ai idee în câte feluri se poate muri? Lizzy nu a spus nimic. Nu aveai ce răspunde la o asemenea întrebare. Lizzy, știu că pare o nebunie. Că e ceva ce aș spune

eu, așa cum mă știi tu, ca să capăt atenție, dar jur că spun adevărul. Nici măcar eu nu aș putea născoci o asemenea atrocitate.

– Althea știa?

Rhanna a clătinat din cap.

– Și-așa eram o pacoste. Nu voiam să-mi treacă pe listă și psihoza. Și apoi, nu-i genul de lucru pe care să vrei să-l împărtășești, nu? Că ești o dubioasă care vede morți? Dacă spui chestii de genul ăsta, te bagă la balamuc și nu voiam să plec nicăieri. Nu atunci. Iar la început nici nu-mi dădeam seama ce mi se întâmplă. Se întâmpla doar celor pe care-i atingeam fizic și chiar și atunci dura uneori câteva săptămâni.

Paisprezece ani. Avea aceeași vârstă când apăruse darul ei, dar nu se compara cu ce-i descria Rhanna.

– Nu-mi pot închipui... Cred că erai îngrozită.

– Nu știam niciodată când urma să se întâmple din nou – sau cui. I-a scăpat un hohot de plâns, ca un sughiț neașteptat. Așa de multe chipuri... Ori de câte ori închid ochii. Și pe urmă, Lonnie Welden mi-a făcut cunoștință cu vodca și am găsit o cale de a estompa imaginile. O vreme m-a ajutat, până când n-a mai avut efect. Atunci a trebuit să găsesc alte soluții.

– Drogurile?

Rhanna a ridicat din umeri.

– Droguri, alcool, bărbați. Orice mă putea amorți. Și pe urmă am aflat... Și-a luat privirea. Pe urmă ai apărut tu. Un copil. Cum să am un copil când zăcea *chestia aia* în mine? Dacă...?

– Nu, nu face asta, a întrerupt-o Lizzy. Continuăm mai târziu. De ce îmi spui asta acum? Și de ce a trebuit să venim aici ca s-o faci?

Rhanna își privea mâinile pe care le ținea în poală cu palmele sus.

– Le-am văzut, Lizzy. Le-am văzut pe fetele Gilman.

Abia după câteva secunde a priceput.

– Poftim? Cum?

– Nu știu cum. Nu am știut niciodată. Se... întâmplă, pur și simplu. Era vineri seara și eram cu Jimmy Swann la Lactobar. Așteptam să ne primim comanda când au apărut fetele. S-au așezat la coadă în spatele nostru. Dintr-odată, cea mare – Heather, cred – s-a atins de mine. Și le-am văzut. Pe amândouă.

Lizzy a închis ochii, străduindu-se să-și imagineze inimaginabilul.

– Erau în apă, a adăugat Rhanna fără grabă. În helești. Știam că este helești nostru, pentru că la fund strălucea ceva. Era brățara cu amuletă pe care o pierdusem cu câteva luni în urmă.

Lizzy se holba la ea, incapabilă să clipească.

– Ai știut. Cât au fost dispărute, ai *știut* unde erau.

– Lizzy, voiam să mă înșel. Tare mult voiam să mă înșel. Și o vreme așa am crezut. Trecuseră două săptămâni și nu s-a întâmplat nimic. Apoi încă o săptămână, și încă una. Abia după cinci săptămâni au dispărut.

Deodată, i-a apărut în fața ochilor chipul șiroind de lacrimi al lui Susan Gilman.

– Cum ai putut tăinui așa ceva? Biata lor mamă își pierduse mințile de grijă.

Rhanna și-a tras genunchii la piept, ghemuindu-se.

– Crezi că nu știu? În fiecare zi a trebuit s-o văd pe biata femeie plângând după fetițele ei, implorând ca cineva – oricine – să i le aducă acasă. Și în tot acel timp eu știam unde erau – și că nu mai aveau să se întoarcă niciodată. Dar ce era să zic? Că am avut o premoniție? Și pe urmă?

Lizzy a încuviințat, acceptând șovăitor argumentul. N-ar fi crezut nimeni. Nicidecum din partea Rhannei.

– Lizzy, nu-ți dai seama cum a fost, să știu unde erau și să nu pot spune nimănui. Ca tipul din povestea lui Poe, care aude inima bătând sub dușumea, îngrozită că se va afla și știind ce vor crede oamenii despre mine.

Încet-încet, se așeza totul cap la cap.

– De-asta nu ai mai înotat în helești, a declarat Lizzy. Și așa se explică de ce, brusc, nu ai mai lăsat pe nimeni să te atingă.

– Da.

Șoapta zbuciumată a Rhannei spunea totul. Cu o seară în urmă, când întrebase spre episodul din cafenea, Rhanna se zbârlise toată, cu reproș față de cei care arătau cu degetul și pretindeau că știau ce se întâmplase cu fetele Gilman, când adevărul era că nimeni nu *știa* nimic. În afară de Rhanna. Numai că omisese acest amănunt din discuție.

Vedea morți.

Era de neconceput. Și totuși auzise de astfel de lucruri. Oameni care colaborau cu poliția când dispăreau copii, care își foloseau harul prevederii pentru a rezolva crime și pentru a alina suferința. Despre asta era vorba? Despre un har? Rhanna nu prea părea să creadă asta.

– Puteai să-i fi spus Altheei, a zis Lizzy sobru. Ar fi înțeles.

– Zău? Rhanna părea sincer uluită de sugestie. S-ar fi dus drept la poliție. Știi bine că asta ar fi făcut. Pentru că așa era ea, făcea ce trebuia,

indiferent de preț, avea încredere că lucrurile se vor rezolva ca la carte. Dar nu a fost așa.

– Nu, a consimțit Lizzy, aproape în barbă. Doar s-a văzut.

– Lizzy, nu-ți cer să mă ierți. Nu merit asta. Mai ales după tot ce s-a întâmplat. Dar... trebuia să știi.

Lizzy nu a mai spus nimic cât a privit-o atent pe Rhanna. Nu o mai văzuse nicicând așa, fără masca rebelului și zguduită până în rărunchi – o rană vie. Nu era simplu s-o privească, dar era pentru prima oară când simțea o legătură cu femeia care o adusese pe lume. Poate că nu erau atât de diferite în fond. Amândouă se născuseră cu *daruri* pe care nu și le doriseră, făcuseră tot ce le stătuse în putință să scape de acele daruri și amândouă eșuaseră lamentabil.

– Nu-mi vine să cred că ai ținut în tine atâția ani. Cred că mi-aș fi pierdut mințile.

– Chiar asta credeam că voi păți, a răspuns Rhanna, trăgând sacadat aer în piept. Dar am găsit o cale să mă împac. Și-a tras poșeta de pe jos, a răscolit puțin în ea și a scos un caiet negru legat în piele. Eu le-am desenat.

A așezat caietul în poala lui Lizzy și și-a tras mâna lent, de parcă îi era teamă să nu o detoneze. Lizzy l-a recunoscut imediat. Primise unul la fel când împlinise șaisprezece ani. Și iată că era al mamei ei.

– *Memoriile Rhannei*, a spus Lizzy solemn.

– Ar trebui să le folosim pentru a ne documenta traseul în viață, să scriem despre darurile noastre și despre felul în care sunt ele utile. În schimb, eu am desenat. Ca să-mi pot scoate din minte acele chipuri.

Lizzy a cuprins caietul în mâini, fără să-l deschidă.

– A funcționat?

– Nu la fel de bine ca vodca.

Lizzy și-a ținut respirația uitându-se la caiet. Îi încingea palmele și îi alunecau mâinile pe pielea plină de sudoare. Nu știa dacă voia să se uite în el, să afle ce imagini își făcuseră veacul în mintea Rhannei de la prima premoniție, cu patruzeci de ani în urmă. Dar trebuia să se uite, nu? Să știe că erau reale – să știe că *totul* a fost real.

Prima schiță era făcută în creion, simplu, dar destul de precis să recunoască imaginea: o fetiță prăvălită într-o poziție ciudată în scaunul de mașină, cu ochii închiși. Și mielul.

Desenele deveneau din ce în ce mai bune pe măsură ce dădea paginile, iar detaliile deveneau mai precise și mai evidente pe măsură ce Rhanna își îmbunătățea talentul artistic. Trupuri în tot soiul de poziții, figuri

surprinse sinistru în moarte. Un om voinic în cămașă cadrilată prăbușit pe podeaua bucătăriei. Un atlet întins cu fața în jos pe pista de alergat. O bătrână făcută grămadă la baza scării. Era oribil, desprinse parcă dintr-un coșmar. Iar pentru Rhanna chiar fusese un coșmar. Unul pe care nu-l divulgase nimănui.

Lizzy s-a întors spre ea.

– Toți ăștia? Rhanna a încuviințat mută. Îmi pare tare rău, a spus blajin, căci era sinceră. Și pentru că nu mai știa ce să spună. Acum înțelegea totul. Retragerea bruscă, haptofobia. Nu-și putea închipui cum era să trăiască având toate acele imagini în cap. A închis caietul, nevoind să se mai uite. Aici sunt? Fetele Gilman.

Rhanna a scuturat din cap.

– Mi-a fost frică să le desenez. Dacă-l găsea cineva? Ce-ar fi zis?

Și aici avea dreptate. Un astfel de desen ar fi ridicat multe întrebări – nici una dintre ele de bun augur.

– Ți se mai întâmplă?

– Uneori, dar nu ca pe vremuri. Mă mut des și nu mă leg de nimeni. E mai ușor așa. Știu că nu eu sunt *cauza*, că eu doar văd ce urmează să se întâmple, și dacă sunt, și dacă nu sunt prezentă. Dar n-ai cum să nu te simți puțin responsabil. Și-a strâns umerii și i-a lăsat să cadă. Ce mai dar, nu?

– Îmi pare rău că ai fost nevoită să suporți singură toate astea.

– A fost alegerea mea. Nu este o scuză pentru toate rahaturile pe care vi le-am făcut ție și Altheei. Mă rog, acum știi.

– Acum știu.

Lizzy a pornit motorul și dezaburirea pentru parbriz. Avea dreptate. Nu era o scuză. Dar tot și-a amintit cuvintele scrise de Althea în privința Rhannei, cumplit de adevărate.

Ți-ai format o părere despre ea cu mult timp în urmă și nu lași loc posibilității ca povestea să aibă mai multe laturi. Mai multe decât vom ști oricare dintre noi vreodată.

Încă o dată, Althea avusese perfectă dreptate.

Capitolul 30

16 august

Lizzy și-a desfăcut mânecile când a ieșit din casă și a pornit spre hambar. Briza era răcoroasă, aproape rece în timp ce soarele luneca spre linia orizontului, amintindu-i încă o dată că se ducea vara – și că ea rămăsese aici prea mult. Fiul lui Chuck Bundy se însănătoșea și urmau să se întâlnească în două zile ca să discute opțiunile pentru vânzarea fermei. În sfârșit, în curând nu mai trebuia să fenteze apelurile lui Luc și îi putea spune că făcea progrese. Mă rog.

Îi răspunseseră de la resurse umane la cererea de a folosi zilele libere pentru a-și prelungi concediul. Toți acei ani în care sărise peste vacanțe, plus o generoasă politică de prelungire îi permiseseră să acumuleze aproape opt săptămâni, numai că trecuseră deja patru și îi mai rămâneau încă pe-atât. Nu suficient, având în vedere câte mai avea de făcut.

Trecuse o săptămână de la revelația Rhannei la cimitir. Fără îndoială că era o zi de neuitat pentru ele, însă pentru Rhanna fusese de-a dreptul terapeutic. A doua zi și o bună parte din următoarele zile era de găsit în atelier, unde experimenta cu tot ce găsea prin dulapuri și sertare. Se reapucase și de pictat. Și poate cel mai distinctiv era faptul că începea să se disipeze sinistra duhoare de țărână udă care o învăluia, semn că se elibera de durerea și de sentimentul de vinovăție asociate cu Heather și Darcy Gilman. Nu aveau de unde să știe ce le rezerva viitorul la despărțire, dar deocamdată, aveau cel puțin o senzație de bine la gândul că Althea ar fi fost mulțumită. Poate totuși trebuiau să se mulțumească toate cu asta.

Lizzy și-a ferit capul intrând în hambar și a proptit ușa ca să rămână deschisă. O pusese pe gânduri Rhanna când îi spusese că îi lipsea contactul fizic în relația cu parfumurile. Jucase teatru atunci, dar adevărul era că într-adevăr îi lipsea. Atât de mult, încât cocheta cu idea

de a recrea *Cântul Pământului* pe care-l îndrăgea Rhanna, ca o surpriză. Ba chiar își bătea capul să-i creeze un parfum și lui Evvie. Ceva cald și subtil, cu iz exotic – o notă citrică temperată cu smirnă, neroli și iasomie.

Însă mai întâi trebuia să facă ordine pe masa de lucru și în echipament – să vadă ce se putea salva, să arunce restul, după care să întocmească o listă de ingrediente de care avea nevoie ca să se pună pe treabă. Mai trebuia să înceapă și să caute flacoanele potrivite, preferabil de modă veche. Le voia daruri de despărțire, amintiri din ultima vară la Moon Girl Farm. Le voia deosebite.

Când s-a apropiat de masa de lucru, s-a mirat să observe vechiul halat pe care-l șutise de la Althea agățat încă în cui, ca un vechi prieten care aștepta răbdător întoarcerea ei. Trebuia să-l spele bine înainte să-l poarte. Se pregătea să-l dea jos, când a auzit târșâit de picioare. S-a întors, mirată să-l vadă pe Andrew în spate.

– Hei. A ridicat mâna venind spre ea. Am scos geamul ca să repar cadrul, așa că am pus o prelată în loc. Am venit să văd dacă ține după ploaia de săptămâna trecută. Nu mă așteptam să te găsesc aici.

– Mă gândesc să mă apuc de un nou proiect, dar trebuia să fac ordine mai întâi.

– Ce proiect?

– Un cadou pentru Rhanna. Un parfum care-i plăcea. AȘ vrea să-i fac o surpriză dacă se poate, așa că trebuie să lucrez aici – în secret.

– Deci v-ați împăcat?

Lizzy a ridicat din umeri.

– Am avut niște discuții. Nu ne-am făcut declarații de dragoste, însă înțeleg niște lucruri pe care nu le înțelegeam înainte. Lucruri pe care nu le-a spus nimănui. Cred că la despărțire o să fim amândouă mai împăcate.

– Ai idee când se va întâmpla asta?

– Nu încă. Deocamdată îmi cântăresc opțiunile. Practic, am două. Să cheltuiesc bani pe care nu-i am ca să renovez sau să scot ferma la vânzare așa cum este și să aștept câteva luni – poate ani – până se vinde. Din păcate, impozitul pe proprietate trebuie plătit în ianuarie. Ceea ce înseamnă că, oricum aȘ lua-o, trebuie să o ipotechez.

Lizzy s-a abținut să mormăie când i-a sunat telefonul, știind deja cine era. L-a scos din buzunarul de la spate, s-a uitat la număr să se asigure și a apăsat pe „Ignoră". Șeful meu, i-a explicat sfios.

– Luc?

Îi pronunțase numele cu un accent franțuzesc efeminat. Lizzy a ignorat sarcasmul dându-și ochii peste cap.

– Da, Luc. Îl evit de câteva zile, așa că îmi lasă mesaje. Vrea să știe cât mai durează să-mi închei socotelile și nu am nici un răspuns.

– Face presiuni asupra ta?

Lizzy a ridicat vag din umeri; la fel de vag a încuviințat.

– Nu trebuia să dureze atât. Am zis că termin în câteva zile – cel mult o săptămână. A trecut o lună și n-am făcut mai nimic.

– Ai crezut că îți va lua o săptămână să bagi în valize decenii de istorie a familiei?

– Am crezut că o să fie... mai simplu. Nu doar să bag în valize, ci totul. Nu eram conștientă de paragină ori că urma să apară Rhanna. Și sigur nu aveam de gând să fac pe detectivul într-un caz vechi de opt ani, considerat *clasat ca nerezolvat*. Luc este incredibil de răbdător, însă la un moment dat se așteaptă să mă întorc.

– Deci care-i treaba cu voi doi?

Lizzy s-a uitat la el clipind, luată prin surprindere de întrebare.

– Nici o treabă. Este șeful meu.

– Ești sigură? Că ultima oară când te-am întrebat, mai mult ai bălmăjit răspunsul.

– Da, sunt sigură. A așteptat replica. Nu a primit nici una. Nu o credea. Fie. Am fost împreună o vreme, dar eu am ales să opresc jocul.

– Zici că vorbești de baseball – l-ai oprit din pricina ploii.

– Am fost promovată. Și încă bine. Și nu am vrut să creadă nimeni că... știi tu. Așa că am încheiat relația.

El s-a încruntat.

– Ai încheiat o relație din pricina părerii altora?

– Nu era tocmai o relație, s-a corectat sec. Nu așa cum văd oamenii relațiile. Luc nu este genul care să se implice și îmi convenea de minune.

Andrew a mijit ușor ochii.

– Nu îți doreai implicare din partea *lui*? Sau a oricui?

Lizzy s-a întors, prefăcându-se interesată de o sticlă de ulei ylang-ylang evaporat de mult.

– Să zicem că nu face parte din planul meu.

– Așadar, ține de carieră?

– Ține de mine, a răspuns, aruncând sticla goală într-un coș de gunoi din apropiere. Unii sunt sortiți unei relații de dragoste și căsătorie. Nu fac parte dintre ei.

– Îmi pare rău. N-am vrut să întrec măsura. Nu știu nimic despre viața ta sau despre felul în care îți vezi viitorul. Dar... A tăcut, îndesându-și mâinile mai adânc în buzunare. De ce nu faci parte dintre ei?

La această întrebare, lui Lizzy i s-a uscat gura. De ce vorbeau despre asta? Și-a privit mâinile, ștergându-și praful de pe palme.

– Când te cheamă Moon, înveți destul de repede să nu vrei ce au alții. Nu pentru că nu vrei și tu, ci pentru că nu toată lumea are de ales. A închis gura și a clătinat din cap. Spusese deja prea multe. Scuze. Ignoră-mă.

S-a uitat drept în ochii ei, fără să clipească, în timp ce un rânjet leneș i-a săltat colțurile gurii.

– Lizzy, n-am reușit niciodată să te ignor. Cred că știi asta.

Lizzy a făcut un pas în spate, apoi încă unul, până a dat cu noada de masă. Era prea aproape și mirosul lui de chihlimbar afumat o distrăgea prea tare.

– Andrew, te rog să nu flirtezi cu mine.

– De ce?

Respiră. Respiră și atât. Și-a dus mâna la piept, încercând să stingă flama ce-i răzbătea sub coaste.

– Pentru că s-ar putea să uit că nu vreau să flirteze nimeni cu mine și nu vreau să uit asta. Nu caut o dragoste de-o vară.

I-a pierit zâmbetul și și-a îngroșat glasul.

– Nici eu.

A tresărit când i-a atins fața, trecându-și doar articulația unui deget peste obrazul ei. Dintr-odată, nu mai putea respira și nici să-și ia ochii de la el.

– Andrew, vorbesc serios. Nu mă sfiesc. Ce am spus mai devreme – că nu-mi permit să vreau ce au alții – este real. Nu sunt ca majoritatea femeilor. Nu caut un final fericit. Sunt... altfel.

Andrew și-a lăsat mâna să-i cadă în lături, dar nu și-a luat ochii de la ea.

– Crezi că nu știu asta? Că ești... *altfel*? Toată viața am trăit lângă tine. Cum să *nu* știu?

– Dar chiar nu știi, Andrew. Nu de-adevăratelea. Dacă ai ști...

– Te înșeli, a spus, cu o intensitate stranie. Chiar știu. Am știut dintotdeauna. Prima dată când te-am văzut... am știut că nu ești ca alții.

Pauza pe care a făcut-o pentru o clipă, felul în care-i susținea privirea în timp ce vorbea, confirmând parcă ceva ce știau amândoi, i-a declanșat alarma.

– Nu știu despre ce vorbești. Mă refeream la...

– Știu, Lizzy. S-a relaxat vizibil în timp ce pronunța cuvintele, de parcă le ținuse prea mult timp în el și se simțea ușurat să le dea în sfârșit glas. Am știut dintotdeauna. Despre tine. Despre *toate* fetele Moon. Știu.

Lizzy a înlemnit. Se vedea pe chipul lui, în ochi, în vorbe. Chiar *știa*. Cumva. *Totul*. Cine era. *Ce* era. Cine și erau *toate*. Dar cum? Îi scăpase Altheei? Lui Evvie?

– De unde? a șoptit. De *unde* știi?

A ridicat din umeri.

– Nu știu. Doar... știu.

– De când?

– Sincer? Nici nu-mi dau seama când nu am știut. Era un fapt, cum este că soarele răsare dimineața. Lizzy, ai o lumină interioară. O avea și Althea. Și mama ta. Asta te face o Moon – lumina aceea.

Lizzy i-a aruncat o privire, șocată că discutau tocmai despre asta.

– O spui de parcă e de bine, de parcă sunt binecuvântată sau ceva. Nu mi-am dorit decât să fiu ca toată lumea, să am o viață normală. În schimb...

Andrew a întrerupt-o scuturând din cap.

– Lizzy, nu vei fi niciodată ca toată lumea. De-asta m-ai avut la degetul mic de când am făcut optsprezece ani. A făcut un pas în față, înjumătățind distanța dintre ei. De-asta încă mă ai la degetul mic.

Lizzy a strâns pumnii ca să nu-i mai tremure mâinile. Era atât de aproape de ea, încât îi vedea punctele aurii din ochi, despicătura din bărbie, licărul bărbii încă necrescute pe maxilar. Cum de se întâmpla așa ceva? Nu își pusese în cap un astfel de lucru – sau un astfel de om ca Andrew. Știa. Știa, și chiar și așa avea de gând să o sărute.

Iar ea avea de gând să-l lase – cu orice preț.

I-a fugit pământul de sub picioare când a cuprins-o în brațe, strângând-o bine de mijloc. S-a pierdut în el, cu mâinile pe pieptul lui, întâlnindu-i o clipă privirea. Avea buzele moi când i le-a atins și s-a topit în el când a prins scânteie sărutul și a luat foc. Efectul era atât nou, cât și înspăimântător.

Oprește-te. Oprește-te cât mai poți.

Lizzy auzea avertismentul, dar îl ignora. Avea nevoie de asta. De el. Acum, doar pentru o clipă, trebuia să fie cine credea el că era – fata care strălucea pe dinăuntru.

Numai că nu era acea fată și nu era drept ca el să creadă altceva.

S-a desprins din brațele lui și a tras aer în piept.

– Îmi pare rău. Nu pot.

Andrew a făcut un pas în spate, cu ochii înnegurați și nedumeriți.

Lizzy și-a dus mâna la buze îngrozită. Cum de-a fost așa proastă?

– Îmi pare rău, Andrew. Nu am vrut să se întâmple asta. Adică, am vrut, evident, dar în același timp nu am vrut. Viața mea este dată peste cap în momentul ăsta. Nu am nevoie de alte complicații.

– Fără complicații, a spus el, încuviințând bățos. Am înțeles.

Avea un ton usturător, dar avea tot dreptul să fie supărat. Îi dăduse undă verde, după care apăsase pe frână.

– Crezi că știi totul despre mine, dar nu-i așa. Înainte, când am spus că nu îmi doresc un final fericit, mă refeream la toate – la toate fetele Moon. Noi nu ne... atașăm. Avem o treabă, să dăm naștere unei fiice care să ducă mai departe moștenirea. Dragostea nu își are locul.

– Deci... fără soți.

Lizzy a înghițit în sec, neștiind dacă era pregătită pentru această conversație, numai că el aștepta un răspuns.

– Este... mai puțin dezastruos așa, i-a explicat pe un ton răgușit. Pentru toată lumea. Își privea palmele, pantofii, numai pe Andrew nu. Ai avut dreptate, suntem diferite. Dar nu într-un sens bun. Oamenii spun că suntem malefice. Ne blamează pentru tot și ne tratează ca pe lepre. Mai devreme sau mai târziu, asta îi afectează pe toți cei dragi – ca o boală. A tăcut, ridicând din umeri. E doar o chestiune de timp până se molipsește toată lumea.

– Și-atunci de ce să-ți mai bați capul?

Lizzy a încuviințat.

– De ce să-ți mai bați capul...

Andrew a expirat prelung.

– Și îți convine? Să crești o fiică într-o zi, doar ca să duci la îndeplinire o datină antică?

– Nu tocmai. De-asta tradiția se va încheia odată cu mine.

Cuvintele păreau să fi rămas suspendate în aer.

– Vrei să zici...

– Vreau să zic că sunt ultima fată Moon.

– Așadar, nici soț, *nici* copil. Sună destul de decisiv.

– Așa și trebuie.

– Sună și a singurătate.

Lizzy a ridicat din umeri.

– Poate, dar așa este drept. În general, femeile se tem să nu transmită tot soiul de lucruri copiilor – o piele imperfectă, șolduri late, vreo boală

latentă. Eu nu-mi fac griji în privința asta. Eu îmi fac griji să nu aduc pe lume o fetiță care să trebuiască să ascundă cine este, care se teme să își facă prieteni și care nu se integrează nicăieri. Eu așa am crescut. Nu o să-i fac asta fiicei mele.

– Cu riscul de a fi impertinent, chiar poți să te măriți fără să faci copii. Mulți fac asta.

– Așa-i, însă nu despre copii este vorba. Ci despre tot. Căsnicia este grea și când sunt amândoi oameni normali. Dar eu nu sunt normală. Moștenirea mea nu-i o responsabilitate pe care să i-o impun unui soț sau unui copil. La asta mă refer când vorbesc despre complicații. Fără... atașament.

Andrew a ridicat din sprânceană.

– Luc nu era o complicație?

Lizzy a oftat, știind cât de bizar îi suna totul cuiva ca Andrew, care crescuse într-o familie ce nu ieșea cu nimic din limitele normalului.

– Luc nu a însemnat nimic. Nu avea așteptări de la noi, și nici eu nu aveam. De-asta eram în siguranță. Nu își dorea o căsuță frumoasă și o mașină de familie. Dar tu nu ești ca Luc. Tu vrei ceva ce nu-ți pot oferi. Iar eu vreau ceva ce nu pot avea.

Andrew s-a îmblânzit și a zâmbit.

– Nu aud decât că pe mine mă vrei. Am auzit bine?

– Vorbeam la figurat.

– Zău?

Lizzy s-a uitat lung la el, fără să clipească. Ar fi fost nedrept să se bâlbâie acum.

– Da.

Andrew i-a atins ușor obrazul înainte să-și ia mâna.

– Numai bine. Nu așa am visat prima noastră întâlnire romantică – într-un hambar.

Lizzy simțea cum se îmbujora.

– Cu mine ai visat să ai o întâlnire romantică?

– Aveam optsprezece ani. Eram bărbat. Normal că mi-am imaginat. Încă îmi imaginez. Dar nu aici. Și nu dacă nu asta vrei. Dar te poți baza mine. Am așteptat douăzeci de ani sărutul ăsta. Mai aștept douăzeci dacă este nevoie.

S-a întors atunci și s-a îndreptat spre ușă. Lizzy s-a uitat după el, cu replica negrăită. Oare chiar nu auzise nimic din ce-i spusese?

Capitolul 31

17 august

Lizzy s-a trezit cu o durere de cap și un gol în stomac. Andrew o sărutase cu o seară în urmă. Și, preț de o clipă dezastruoasă în care i se înmuiaseră genunchii, îl sărutase și ea. Până și-a amintit care era miza. Inima ei. Poate și a lui. Cel puțin pusese punct înainte ca lucrurile să ajungă prea departe.

De-acum avea să fie ciudat între ei, pentru că asta se întâmplă când săruți pe cine nu trebuie. Lucrurile devin ciudate. Și așa și rămân. Până când inventezi motive pentru a-l ocoli pe celălalt.

Dar nu asta își dorea. Andrew era cel mai sincer prieten pe care-l avusese vreodată – cel care îi știa toate secretele și îi stătea alături oricum – și cât mai avea de stat în Salem Creek, voia să-l păstreze ca prieten. Curând aveau să își vadă fiecare de drumul lui. Cum se vindea ferma, asta era. Nu o lega nimic de acest loc, nici un motiv să se mai întoarcă vreodată.

Gândul îi evoca o senzație de pustietate pe care prefera să nu o numească. Etichetarea făcea lucrurile să devină reale.

– Tu ești, micuțo?

– Da, eu sunt, a răspuns Lizzy, dând colțul și găsind-o pe Evvie așezată la masa din bucătărie. Ai văzut-o pe Rhanna? Voiam s-o întreb despre niște lucruri din pod.

– A trecut ca o boare pe-aici adineauri, a mormăit Evvie din spatele ziarului. A făcut un ibric cu licoarea dracului de care beți voi și s-a dus la atelier. Muncește de se spetește de câteva zile.

Lizzy și-a umplut cana cu cafea și s-a așezat la masă cu Evvie.

– S-a apucat din nou de pictat, ți-a zis?

Evvie a ridicat ochii împietrită.

– A mai apărut un articol.

Lizzy a suspinat în cană.

– Evident. Ce zice?

Evvie s-a încruntat în timp ce citea.

– Ia să vedem. Așa. *O sursă familiarizată cu investigația a relatat ziarului* Chronicle *că rezultatele de laborator s-au dovedit neconcludente. Kerosenul a fost confirmat ca accelerator, însă nu s-au găsit amprente.*

– Adică nu au suspecți.

– Asta nu-i tot.

Lizzy și-a dat ochii peste cap.

– Vreau să aflu?

– O citează pe cântăreața bisericii First Congregational – Miriam Summers. Zice că nu se miră că se petrec lucruri dubioase la Moon Girl Farm, când este sigur bântuită de spiritele acelor fete moarte. Chiar a folosit cuvântul *bântuit*. Îți imaginezi ce ziar, dacă tipăresc așa prostii?

Din păcate, Lizzy își putea imagina. Întâmplător, soția comandantului Summers se afla în cafenea în ziua nefericitului acces al Rhannei și auzise cu urechile ei. Pe vremea aceea se bucurase peste măsură să molipsească tot orașul cu indignarea ei, iar timpul nu-i schimbase părerea în bine. Numai că de data asta ea era cauza indignării, nu Rhanna.

– Evvie, mă gândeam...

Evvie a făcut ochii mici.

– La ce?

– Că mă depășește situația. Adică, pe cine păcălesc să cred că pot face ce nu a făcut poliția acum opt ani? Poate a venit momentul să îmi canalizez energia ca să vând ferma și să las baltă investigația. Nu fac decât să oftic lumea.

– Ți-e frică?

Lizzy s-a îmbățoșat. Nu îi era frică. Numai că lucrurile o luau pe arătură și în mai multe feluri decât se așteptase.

– Nu mi-e frică. Doar că...

Evvie a împăturit ziarul și l-a aruncat în capul mesei.

– Să nu-ți fie jenă să-ți fie frică, micuțo. Mai ales având în vedere ce se petrece aici. Dar dacă îți vine să arunci prosopul doar pentru că sunt oamenii stresați, asta-i altă mâncare de pește.

Lizzy ar fi zâmbit la expresia folosită de Evvie dacă nu ar fi fost așa distrasă.

– Nu mi-e frică, Evvie. Mă întreb doar ce obțin de fapt. Până acum am izbutit doar să reamintesc tuturor motivul pentru care nu ne plac. Însă în ce privește cazul, ce știu acum și nu am știut când am ajuns aici? Că

Heather Gilman era un copil rebel care nu se ducea devreme acasă și bea cu băieții – ca jumătate din fetele din Salem Creek. Că și-a părăsit iubitul fără vreo explicație și că una dintre prietenele ei consideră că îi era probabil frică să se ducă acasă.

– Mai mult decât a reușit să afle poliția.

– Poate, dar ce dovedește? Chiar doamna Gilman a spus că nu îl crede pe soțul ei în stare să le facă rău fetelor lor. Și să nu uităm că are un alibi de netăgăduit pentru noaptea în care au dispărut. Nu mă mir că poliția nu vrea să redeschidă cazul. Dacă Fred Gilman chiar iese din discuție, nu mai am unde căuta.

– Și gata? Abandonezi? Te întorci la New York?

Lizzy s-a îmblânzit. S-a întins peste masă și a pus mâna peste a lui Evvie.

– Evvie, nu era oricum ceva permanent. Știi asta. La un moment dat, va trebui să arunc prosopul și să mă duc acasă.

Evvie și-a împins în față buza inferioară.

– *Asta*-i casa ta.

– A fost – odată ca niciodată. Aici am crescut. Dar uneori, a crește presupune că nu mai ai loc.

– Lizzy, n-ai cum să nu mai ai loc în propria casă. Casa ta îți este în sânge. Nu-i vorba de loc, ci de cine ești tu.

– New Yorkul mă reprezintă acum, Evvie.

Evvie a șovăit o clipă înainte să continue, de parcă își cântărea cuvintele.

– Și Andrew?

Lizzy și-a retras mâna și a ridicat cana, ocolind cu grijă privirea lui Evvie. N-avea cum să fi aflat de seara trecută. Și ce dacă știa? A fost un sărut. Un sărut inocent, imprudent.

– Ce are Andrew de-a face cu orice?

Evvie și-a ținguiat buzele gânditoare.

– Asta mă întreb și eu.

Sunetul mobilului a cruțat-o pe Lizzy de răspuns. A deschis mesajul, știind deja că era Luc.

Sună-mă, Lizzy. Vorbesc serios.

Evvie a mijit ochii.

– S-a întâmplat ceva?

– De la muncă. Trebuie să dau un telefon.

A așteptat să ajungă la etaj ca să-l sune pe Luc. Nu avea nimic nou de spus, nici data întoarcerii nu o știa, însă mesajul era destul de clar. Nu mai avea deloc răbdare.

Luc nu a binevoit să o salute când a răspuns.

– Nu au turnuri de telefonie mobilă în New Hampshire?

Lizzy și-a înăbușit oftatul.

– Bună, Luc.

– De o săptămână îți las mesaje. Mai aveai de gând să mă suni?

– Te-am sunat acum.

– Ca să-mi spui că te întorci?

– Nu. Dar mâine mă văd cu agentul imobiliar. Pe urmă se pare că mă duc la bancă să fac un împrumut, ca să mă pot ocupa de renovare și de impozite până găsesc cumpărător. N-ar trebui să dureze mult să angajez muncitorii după ce am banii. Andrew îmi poate face niște recomandări și să stea cu ochii pe echipă.

Luc a pufnit în receptor.

– Ce-ar fi să-ți scriu un cec pentru impozite și să pleci azi?

– Nu-mi las șeful să-mi plătească impozitele pe ferma bunicii.

– Lizzy, acum este ferma ta. Și știm amândoi că sunt mai mult decât un șef pentru tine. Nu te mai încăpățâna și lasă-mă să te ajut.

Lizzy a numărat până la zece, iritată de supoziție.

– Nu mă încăpățânez, Luc. Ești generos, dar asta este problema mea.

– Sunt curios, a spus el cu răceală. Faptul că te miști ca melcul are cumva vreo legătură cu Andrew? Mi se pare că ceva ți-a... distras atenția. Spune-mi, te rog, că nu te gândești să dai cu piciorul carierei, ca să alergi după vecinul tău pentru acel „și-au trăit fericiți până la adânci bătrânețe".

Lizzy a făcut un efort să se tempereze. Îi apăsa toate butoanele, o hărțuia pentru că nu sărea în sus de câte ori o suna. De parcă salariul ei îi dădea cumva dreptul să aibă un cuvânt de spus în viața ei personală.

– Luc, am căzut de acord când ne-am despărțit să avem o relație profesională. Nu-i treaba ta dacă povestea mea se termină cu „și-au trăit fericiți până la adânci bătrânețe".

– Nu ne-am despărțit. *Tu* te-ai despărțit de *mine*. Dar dacă vrei să avem o relație strict profesională, pot face și asta. Am de condus o companie, domnișoară Moon. Când ți-am oferit promovarea, mă așteptam să facă toți banii. Și, în loc de recunoștință, tu mă duci cu vorba.

Recunoștință?

Lizzy a rămas cu acest cuvânt în minte, rănită de sentimentul comercial din spatele lui și de tonul condescendent cu care-i pronunțase numele de familie.

– Nu mi-ai *oferit* nimic, Luc, a spus în cele din urmă. Mi-am câștigat promovarea și o știi foarte bine. Nu pentru că fusesem prietena ta șase luni, ci pentru că am muncit pe brânci. Și pentru că mă pricep la ce fac. Știu de la resurse umane că am șase săptămâni de concediu, plus zece zile de concediu medical. Ceea ce înseamnă că mi-au mai rămas trei săptămâni. Mă plătești pentru astea. Sau nu. Cum vrei tu. Dar nu pot pleca acum de-aici.

Nu a așteptat răspunsul înainte să închidă. Îi tremurau mâinile în timp ce se uita la ecranul închis. Tocmai își dăduse demisia? Înainte să aprofundeze problema, telefonul a sunat din nou. Credea că tot Luc era, însă apelul era local.

– Salutare, Chuck Bundy sunt. Avea un ton extaziat și vag enervant. Știu că ar trebui să ne vedem mâine, însă mă întreb dacă putem s-o luăm mai ușor. Am tot făcut calcule, m-am uitat la restul ofertelor și instinctul îmi spune să mai așteptăm.

Lizzy a simțit un gol în stomac.

– Ce să așteptăm? Jucăm leapșa de câteva săptămâni.

– Știu și îmi pare rău. Doar că având în vedere trecutul fermei și, mă rog... ultimele zvonuri, nu cred că este cel mai bun moment.

– Asta din cauza articolului de azi-dimineață din *Chronicle*, nu?

– Domnișoară Moon... A urmat o pauză, o țigară aprinsă, aer tras în piept, apoi expirat. V-am spus prima dată când am vorbit cu ce ne luptăm. Piața este deja saturată de proprietăți rurale și haideți să fim sinceri, ar fi fost greu să găsim cumpărător când aveam de-a face doar cu fetele Gilman; dacă mai punem un incendiator și doamnele bisericoase care vorbesc despre fantome, intrăm pe teritoriu radioactiv. Știu că sunteți în încărcătură și că nu asta vreți să auziți, dar trebuie să vă spun pe șleau. Ne mișcăm prea repede.

Prea repede?

Suna a telefon de despărțire, din categoria „nu e vina ta, e vina mea".

– Vă retrageți?

– Practic, nu am din ce să mă retrag. Încă nu am semnat nimic și, sincer, nici nu cred că ar trebui s-o facem acum. Vă pot recomanda bucuros pe altcineva dacă sunteți hotărâtă să continuați, dar după cincisprezece ani în domeniu, știu că ar fi o greșeală. Dacă o scoateți acum la vânzare, va fi ignorată, și cu cât este mai mult ignorată, cu atât îi

va scădea valoarea. Prudent ar fi să aşteptăm să se aşeze praful şi să mai încercăm în şase luni, poate un an.

Şase luni? Nu avea la dispoziţie şase luni. Şi sigur nu avea un an.

– Aha, a răspuns Lizzy amorţită, închizând telefonul. O să las praful să se aşeze.

Rhanna stătea aplecată peste un bol de ceramică şi turna miere într-o cană gradată când a intrat Lizzy în atelier. Mutase frecvenţa vechiului radio al Altheei pe postul de piese *oldies* şi cânta „Monday, Monday", iar fusta de pânză topită i se legăna pe glezne în timp ce se mişca pe ritmul muzicii.

Lizzy nu a spus nimic, doar se uita la ea cum lucra. Evvie avea dreptate. Făcea treabă şi era extrem de productivă. În mai puţin de două săptămâni, rafturile se umpluseră de flacoane cu uleiuri tonice, uleiuri de masaj şi soluţii de masaj cu sare, fiecare cu eticheta sa şi decorate cu fundiţă de rafie.

– E uluitor, a spus Lizzy încet, rotindu-se lent.

Rhanna a tresărit, mirată evident să aibă companie. S-a întins spre prosop să îşi şteargă mâinile, după care a dat radioul mai încet.

– Scuze. Nu te-am auzit intrând. Mă joc cu un nou săpun bio cu ovăz. O reţetă pe care am găsit-o în jurnalul Altheei, un pic îmbunătăţită. Vreau ceva cald şi condimentat pentru toamnă – ori poate pentru Halloween. Îi putem zice „Săpunul năstruşnic". Ce zici?

Lizzy a surâs. Nu o mai văzuse niciodată pe Rhanna aşa entuziasmată. Dar uita că de Halloween nu mai avea să mai fie nici una dintre ele acolo.

Rhanna a arătat spre spalierele de sârmă unde dospea săpunul lui Louise Ryerson.

– Săpunurile au ieşit perfect. Poate ar trebui să mai facem un lot. Se pare că s-a dus vorba.

– Adică?

– Cum că fetele Moon s-au pus iar pe treabă. Evvie nu mai ştie cum să scape de muşterii.

– Dar nu ne-am apucat. Înţelegi asta? Că o facem doar temporar?

Rhanna s-a pleoştit puţin, după care a făcut ochii mici la Lizzy.

– Ce-i? Ce s-a întâmplat?

– M-a sunat agentul.

– Şi?

– Şi nu mai este agentul meu.

– De ce?

– A apărut un nou articol despre incendiu în ziarul de dimineață și domnul Bundy s-a speriat. *Radioactiv* a fost termenul folosit. Zice că dacă scot ferma acum pe piață, va fi ignorată și își va pierde valoarea. Cică să mai aștept.

– Cât?

– Între șase luni și un an – zice el.

– Un an? Un licăr de speranță s-a ivit în ochii Rhannei. Ce ai de gând să faci?

Lizzy a ridicat dintr-un umăr.

– Nu știu. Mai cer o părere, cred. Și sper ca banca să-mi dea destui bani cât să sar hopul.

Rhanna a luat-o pe surprindere pe Lizzy când i-a pus o mână pe umăr, prima dată când iniția orice soi de contact fizic.

– Îmi pare rău că a trebuit să duci toată povara asta, dar vreau să încep să te ajut. Pe vremuri mă vedeam cu un tip – Billy Church. Familia lui are o agenție imobiliară mare în Somersworth și îmi este dator cu o favoare. Ori poate eu lui. Nu-mi amintesc bine detaliile. Dar fac pariu că pot da de el. În ce privește banii, am stat de vorbă cu Evvie și cred că am găsit o soluție.

Lizzy s-a uitat precaut la ea.

– Este cazul să mă îngrijorez?

Rhanna s-a prefăcut bosumflată.

– O să ignor remarca. Vine un festival New Age în New Bay, Connecticut. Am sunat săptămâna trecută și mai aveau niște tarabe disponibile. Ne-am gândit să ducem din mierea lui Evvie și din chestiile astea și să facem un ban rapid.

Lizzy s-a uitat peste umărul Rhannei la recipientele frumos etichetate de pe raft. Alifie cu arnică făcută din flori de păpădie, sare de baie cu lămâie și mentă, unt de corp cu migdale și cocos. Erau chiar și niște borcănașe cu balsam de buze din vanilie și miere. Nu era rău, având în vedere materialele limitate de care beneficiase.

– Asta făceai aici? Munceai pentru festival?

Rhanna radia.

– Nu am vrut să-ți spunem nimic până nu am știut că avem destul în inventar, și vom avea până începe festivalul. Evvie are brățările și mierea. Eu voi da în cărți. Nu o să ne ajungă pentru impozite, doar cât să ne țină la suprafață, iar eu promit să-mi câștig pâinea. Știu că nu te pasionează, dar nu trebuie să mergi. Mă descurc cu Evvie cât faci tu ce ai de făcut aici.

Lizzy a clătinat din cap zâmbind.

– Althea mereu zicea că ai sânge de rrom în vine. Când este festivalul ăsta?

– În weekend. Ben de la bricolaj ne împrumută o umbrelă mare și niște chestii ca să punem afișe.

Lizzy a ridicat din sprâncene auzind numele lui Ben.

– El cum a ajuns în povestea asta?

– Nu prea știu. Evvie a vorbit despre târg și el a sărit să ne ajute. S-o fi amorezat de Evvie a noastră.

– Cred că și ea de el, a spus Lizzy rânjind. Acum câteva săptămâni încărca o ladă cu miere în mașină să o ducă la bricolaj și era dată cu ruj.

– Ruj? Evvie?

– Și cercei.

– Sfinte Petre, Pavel și Marie, a spus Rhanna icnind, cu un rânjet în colțurile gurii. O poveste de dragoste la Moon Girl Farm. Chiar că o să mă distrez.

– Mda, mă rog, s-a îmbățoșat mai acătării decât nevasta preotului când am adus vorba, așa că nu te aștepta să recunoască.

Gânditoare, Rhanna s-a bătut cu degetele în buza inferioară.

– Dacă stau să mă gândesc, mai bine o las baltă. Abia i-am intrat în grații și nu vreau să schimb asta. O broboană i s-a prelins pe tâmplă. A tamponat-o cu mâneca tricoului. Doamne, ce cald e! Vrei pauză de înghețată?

– Nu pot. Mă duc la bancă să iau niște acte și să fac programare la ofițerul de credite.

Rhanna a încuviințat sobru.

– Bine. Poate mai târziu. Poate mergem la Lactobar și luăm banana split. Tot acolo este, nu?

– Dap. Tot acolo. M-am mirat cât de puțin s-a schimbat centrul, deși acum avem magazin de țigări electronice și salon de tatuaje.

– Uau. Ăsta chiar e progres într-un oraș ca Salem Creek. Din ce-mi amintesc, nu aveai ce face în orașul ăsta. Dacă nu cunoșteai oamenii potriviți.

– Oamenii potriviți?

– Hm... Rhanna a ridicat din sprânceană. Băieții Hanley?

Lizzy s-a încruntat, consternată.

– Habar nu am despre ce vorbești.

– Despre ferma Hanley – cea din spatele nostru, cu toate semnele de un galben strident, care interzic intrarea pe proprietate. Bătrânului îi plăcea

să creadă că nu are nimeni habar ce cultiva acolo, dar știam cu toții. Era cel mai prost păstrat secret din Salem Creek.

– Dar ce...? Lui Lizzy i-a picat fața. Iarbă adică?

Rhanna și-a dat ochii peste cap.

– Da, scumpo. Iarbă.

– Credeam că e porumb.

– O, da. Dar nu doar asta. Și bravo lor, că altfel băieții ăia nu ar fi avut prieteni *deloc*. Ciudați mai erau ăia doi. Chiar, ce s-o fi întâmplat cu ei?

– Hollis a murit într-un accident de mașină nu mult după ce s-a întors din Afganistan. Dennis lucrează cu jumătate de normă pentru Andrew și contribuie cu bani ca s-o ajute pe fiica lui Hollis. Nu l-aș fi crezut genul de om de familie, dar se pare că nu prea știm de fapt prin ce trec oamenii. Poate asta l-a schimbat.

Rhanna a încuviințat cu ochii brusc luminoși.

– Timpul știe să facă asta, a spus simplu. Și dacă ai noroc cu adevărat, îți oferă o a doua șansă.

Capitolul 32

În mai puțin de-o oră, Lizzy intrase și ieșise din bancă, cu destul timp la dispoziție să se ocupe de ultima misiune. Evvie o rugase să mai lase două duzini de borcane cu miere la bricolaj dacă tot era în oraș și să ia un spalier pentru caprifoiul pe care voia să-l întindă pentru albinele ei. Lizzy nu se putuse abține să n-o tachineze, exprimându-și mirarea că Evvie rata ocazia să-l revadă pe Ben. Replica lui Evvie fusese un mormăit – și o încruntătură și mai puțin convingătoare.

Parcarea magazinului era aproape goală când a intrat Lizzy. A ales un loc lângă ușă și a luat cutia cu borcane de miere. La intrare, au sunat clopoțeii de alamă pe șnur. S-a îndreptat spre tejgheaua de vânzări din spatele magazinului, unde a fost întâmpinată de un bărbat vânjos, cu pielea tăbăcită și părul de culoarea omătului proaspăt.

– Bună ziua.

– Tu ești Ben?

– Vinovat. Cu ce vă pot ajuta?

Lizzy l-a evaluat iute în timp ce punea cutia pe tejghea. Era chipeș ca un stejar veștejit și noduros, dar puternic ca scoarța fibroasă, netezită de trecerea timpului.

– M-a trimis Evvie.

– A! Ben a clipit spre cutia cu borcane de miere și apoi spre Lizzy. A zâmbit, dar dezamăgirea îi era vădită. De obicei vine ea.

– Știu, dar este ocupată cu târgul. Apropo, mulțumesc. Am auzit că ai ajutat-o cu un panou informativ. A fost drăguț din partea ta.

Lizzy n-ar fi crezut că era posibil, dar Ben chiar a roșit.

– Este o femeie bună Evvie asta. Înțeleaptă și cumsecade și foarte simpatică. Cu totul deosebită.

Simpatică?

Era clar. Ben de la bricolaj era îndrăgostit până peste urechi de Evangeline Broussard.

– Mi-a spus Evvie că vinzi destul de multă miere, a spus ea, sperând să-l scoată mai mult din carapace.

Ben a încuviințat, rânjind ca un adolescent.

– O, da. Lumea garantează calitatea. Cică vindecă tot, de la psoriazis la o simplă răceală. Ben a ridicat un deget noduros. Chiar! Am un plic pentru ea în spate. Și un spalier pe care m-a rugat să i-l țin. Doar o clipă.

Lizzy l-a văzut dispărând în spatele ușilor batante și s-a dus spre raftul cu pachete de semințe. Tocmai se întindea după un pachet de semințe Sweet William, când l-a văzut pe Fred Gilman venind spre ea cu un colac de frânghie și un topor cu coada lungă. A simțit cum se sufocă uitându-se după el, legănând într-o parte toporul ca pe un pendul. În sfârșit, s-a oprit brusc, uitându-se la ea cu pleoapele grele și fără să clipească.

Lizzy a fost cea care și-a întors prima privirea, ușurată să-l vadă pe Ben revenind pe ușile batante cu un spalier în formă de evantai în brațe. A dat din cap naiv la Fred în timp ce-i întindea spalierul, după care a scos un plic din buzunarul de la spate.

– Banii pentru ultimul lot de miere și spalierul pe care l-a cerut. Te rog să o saluți neapărat din partea mea și să-i spui că mâine trec să-i aduc umbrela.

– Mersi. Așa fac.

Lizzy a îndesat plicul în geantă și s-a întors pe culoar spre ușă. Îi tremurau mâinile în timp ce apăsa pe cheia mașinii să deschidă portbagajul. Nu că se aștepta ca Fred Gilman să-i ia gâtul în magazin, însă nu avea cum să-i scape furia pură îndreptată spre ea.

A răsuflat ca să-și încetinească pulsul în timp ce punea spalierul în portbagaj, înainte să-l închidă. Când a ridicat privirea, Fred Gilman stătea lângă ea, cu toporul sprijinit pe umărul stâng. I-a prins mirosul salin și scârbos de transpirație amestecat cu o duhoare de rană infectată, de parcă putrezea încet, dar sigur, pe dinăuntru.

Făcând un pas în spate, a trecut urgent cu privirea peste parcare, în speranța că găsea ajutor sau măcar un martor. Nu era nimeni. Și-a îndreptat umerii, hotărâtă să nu arate frică.

– Ce doriți, domnule Gilman?

A măsurat-o din cap până în picioare cu indiferență, apoi a privit-o din nou în ochi.

– Am citit în ziar că ai avut necazuri în ultimul timp. Ceva de un incendiu. Cică n-a pățit nimeni nimic. I-au tresăltat colțurile gurii într-un rictus. Mă bucur. Prima mea nevastă a murit în incendiu. Nu-i moarte ușoară.

Lizzy a deschis gura, dar n-a izbutit să scoată o vorbă. În schimb, și-a făcut loc pe lângă el și s-a îndreptat spre portieră cu inima bubuind.

– Poate ai grijă pe unde-ți mai bagi nasul, a adăugat el, când s-a urcat ea la volan. Ar fi păcat să pățească cineva ceva data viitoare.

Încă tremura când a ajuns la biroul lui Andrew. Nu prea știa ce putea face el, dar era prima persoană la care se gândise în timp ce gonea la plecarea din parcarea magazinului de bricolaj.

A trecut peste privirea glacială a lui Dennis Hanley în vreme ce traversa șantierul din fața biroului lui Andrew și a bătut la ușă.

– Intră, a spus el.

Era cu capul aplecat când a intrat ea în birou. Când a ridicat privirea în sfârșit, era complet nedumerit.

– Lizzy. Ce faci...? Ce s-a întâmplat? Ești albă la față.

– Scuze că te deranjez. Nu dăduse drumul clanței și încă tremura. Nu știam unde să mă duc.

El s-a ridicat și a ajuns numaidecât la ea, desfăcându-i degetele de pe clanță și ducând-o spre scaun. S-a dus la dozatorul de apă, a umplut un pahar și i l-a pus în mână.

– Ia și bea. Și spune-mi ce s-a întâmplat.

Dintr-odată, i s-a părut o prostie. El părea speriat. Dacă exagerase?

– Am dat peste Fred Gilman la bricolaj și... A tăcut, înghițind ultima picătură de apă. M-a urmărit până în parcare.

– Ți-a făcut ceva?

– Nu. Nu m-a atins. Doar a... vorbit. Despre incendiu și ce norocoasă am fost că nu a pățit nimeni nimic. Parcă își bătea joc de mine. Nu-mi plăcea nici toporul pe care-l ținea în mână.

Andrew s-a îmbățoșat.

– Avea un topor?

– Nu-l mânuia. Abia îl cumpărase. Dar sigur știa că eram îngrozită. *Voia* să fiu îngrozită. Avea ochii de gheață. De parcă m-ar fi strâns de gât cu mâinile lui dacă ar fi știut că scăpa basma curată. Și eu am stat și l-am ascultat în timp ce el doar că n-a mărturisit că a provocat incendiul.

Andrew i-a luat paharul gol din mână, l-a storcit și l-a aruncat în coșul de gunoi.

– Lizzy, știu că te-a speriat, dar faptul că a vorbit despre incendiu – și chiar sarcastic – nu e totuna cu a mărturisi. Gândește-te. A spus ceva ce nu ar fi trebuit să știe? Ceva ce nu au scris ziarele?

Lizzy s-a moleșit pe scaun.

– Ziarele au scris tot.

– Te-a amenințat? Adică amenințare *pe bune.*

– Nu așa explicit, nu. Dar asta voia. Am simțit mirosul amenințării în porii lui.

– Mirosul...?

Lizzy a oftat, dorindu-și să fi fost mai atentă la ce spune.

– Am chestia asta, a spus pe tăcute. Cred că așa este construit creierul meu. Simt mirosul sentimentelor oamenilor și el mirosea a furie.

Andrew a încuviințat, absorbind noua informație.

– A ce miroase furia?

– A putregai. Parcă-l roade ceva pe dinăuntru. Și voia să știu asta. Altfel de ce mi-a reamintit că prima lui soție a murit într-un incendiu? Oare ar trebui să mă duc la poliție?

– Asta e una, deși nu sunt sigur că e cea mai eficientă opțiune. Fără o amenințare concretă, poliția nu are ce face. Există legi în privința amenințărilor, dar este perfect legal să fii un nemernic.

– Nu contează că m-am *simțit* amenințată?

– Pentru poliție? Nu știu. Contează pentru mine. A stins veioza de pe birou și a luat telefonul și cheile. Du-te acasă. Te sun mai târziu.

– Unde te duci?

– În vizită la domnul Gilman. Nu mă aștept să recunoască nimic, dar să știe dracului că stau cu ochii pe el.

Capitolul 33

Andrew a ridicat privirea la timp să vadă lumina galbenă a semaforului. A accelerat, gonind prin intersecție, după care s-a potolit. Poate ar fi fost mai bine ca în timp ce conducea să facă o listă de motive pentru care să *nu* îl strângă de gât pe Fred Gilman. De exemplu, putea face închisoare. Numai că la fiecare argument pro care-i venea, avea două contra, perfect valide.

Un topor.

Ticălosul o amenințase pe Lizzy cu un topor în mână. Lucru pe care avea să i-l spună imediat ce se vedea față în față cu Gilman. Nu avea adresa exactă, însă știa parcul de rulote în care locuia Gilman și îi cunoștea Subaru verde-de-vomă. Probabil avea să dea roată de câteva ori, dar tot urma să-l găsească. Și atunci...

Un nenorocit de topor.

Nu fusese puțin surprins când o văzuse pe Lizzy în ușa biroului. După sărutul suprimat cu o seară în urmă, ar fi zis că ea o să păstreze distanța, deși, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai convins că pentru amândoi era mai bine s-o facă. El pusese cărțile pe masă sau pe-aproape. Și Lizzy o făcuse, explicându-i extrem de clar că planurile ei de viitor nu-l includeau – nici pe el, nici pe altcineva de fapt. Se voia în siguranță, cu o viață fără complicații.

Pricepuse. Zău că da. Dar nu trebuia s-o și placă.

Indicatorul spre Meadow Park s-a ivit în față pe stânga. A virat, șerpuind prin labirintul de străduțe scurte până a găsit ce căuta.

A intrat pe alee în spatele mașinii lui Fred Gilman și a oprit motorul, însă a rămas la volan, luptându-se cu furia. Trebuia să alcătuiască o frază coerentă în clipa în care răspundea omul la ușă, prin care să-i explice foarte limpede să nu se mai apropie de Lizzy Moon și să decidă dacă individul era doar un hărțuitor sau reprezenta o adevărată amenințare.

A tras aer în piept de câteva ori, a coborât din mașină, a urcat treptele casei lui Gilman și a bătut de trei ori. O clipă mai târziu, ușa s-a deschis

lent.

– Da?

Andrew doar clipea, încercând să îl asocieze pe individul cu barba nerasă care-l privea cu Fred Gilman pe care-l cunoștea. Pe vremuri fusese un barbar, genul care își afișa mânia, dar cel care stătea acum în fața lui era doar o umbră gata să pălească.

– Fred Gilman?

– Cine întreabă?

Putoarea de drojdie de bere a ieșit pe ușă laolaltă cu alte mirosuri pe care Andrew prefera să nu le identifice. A făcut un efort să nu se dea un pas în spate.

– Eu.

– Te cunosc?

– Sunt Andrew Greyson. Îl cunoșteai pe tata.

– Da, da. Ținea magazinul de bricolaj înainte să-l cumpere Ben. Azi am trecut pe-acolo.

– Așa-i, i-a tăiat-o Andrew. De-asta am venit. Sunt prieten cu Lizzy Moon.

Gilman și-a încleștat falca.

– Cară-te.

Andrew s-a uitat la el atent și a băgat piciorul în ușă înainte să i-o trântească în față.

– Doar după ce spun ce am de spus.

– N-ai ce să-mi spui.

– Ba da, iar tu o să asculți. Mai puțin dacă vrei să mă duc la poliție. Dar nu cred că asta vrei. A tăcut, așteptând răspunsul. Acesta nu a venit, așa că a continuat. Astăzi ai abordat-o în parcare – cu un topor în mână. Ai speriat-o.

– Asta-i trebuie.

Lui Andrew i-a crescut pulsul.

– Zici tu?

Gilman și-a umflat pieptul.

– Păi, cum dracu' să nu? Vine după atâția ani și își bagă nasul unde nu-i fierbe oala. Merită ce i se întâmplă și încă pe-atât.

– Și crezi că este treaba ta să îi arăți tu ei, nu? De-asta ai încolțit-o azi?

– M-am dus să cumpăr un topor și niște funie ca să ajut un prieten să doboare un copac și era și ea acolo, se plimba țanțoș prin magazin.

– Nu crezi că are dreptul să se ducă acolo?

– Așa femei nu au dreptul să se ducă nicăieri. De când a venit, a necăjit lumea și atât.

– Lumea? Sau pe tine?

– N-are ea treabă cu fetele mele.

– De-asta ai amenințat-o?

Gilman și-a rotunjit ochii.

– Cine zice că am amenințat-o?

Înainte ca Andrew să se abțină, l-a apucat pe Gilman de cămașă, strângându-i-o în pumn.

– Ai încolțit-o... cu un topor în mână.

Pentru prima dată, Fred Gilman părea să-și dea seama că a dat de necaz.

– Dar eu nu... am vrut doar...

Andrew l-a scuturat.

– Ce-ai vrut?

Spre surprinderea lui Andrew, Gilman s-a pleoștit la față. La fel și trupul, umerii și pieptul cedând unei serii de sughițuri de plâns care-l gâtuiau.

– Trebuia să se fi terminat. Când a murit baba, ăla trebuia să fie sfârșitul. Respira sacadat, gâlgâind și îi șiroiau lacrimile pe obraji. Acum s-au întors celelalte două și tot orașul vorbește. Nu le vrea nimeni aici. Doar știu și ele asta.

– Și de-asta ai dat foc șurii și le-ai ars livada – ca să știe.

Gilman a făcut ochii cât cepele.

– Ce? Nu! N-am nici o treabă cu asta.

Andrew l-a strâns mai tare de gulerul cămășii.

– Și păpușa din copac. Biletul. Tot tu?

– Nu eu!

– Poate vrei să-ți amintească poliția. Ce zici, le dăm un telefon? Să le spunem cum ai amenințat azi o femeie cu toporul? Că eu cred că s-ar putea să-i intereseze.

Gilman a pălit și s-a moleșit tot.

– Nu. Fără poliție. Te rog. Nu știu nimic despre păpușă. Și nu am avut nimic de-a face cu incendiul. Jur. Am vrut doar s-o sperii, ca să ne lase în pace. A scuturat din cap, clipind într-un nou șuvoi de lacrimi. Am vrut doar să plece. Ca morții să rămână în mormintele lor.

– Îmi vine tare greu să cred ce-mi zici, domnule Gilman. Dar uite ce cred eu – că ești un hărțuitor. Și hărțuitorii sunt doar niște lași care se dau duri. De-asta îți place să te iei de femei. Dar trebuie să știi ceva

despre fetele Moon și în mod special despre Lizzy Moon. Nu se sperie ușor și nici nu renunță. Și încă ceva ce ar trebui să știi este că dacă aflu că te-ai apropiat de Moon Girl Farm sau de Lizzy, nu de poliție trebuie să-ți fie teamă. Ci de mine. Pricepi?

Gilman s-a holbat la Andrew și gura i s-a veștejit mută.

Andrew l-a mai scuturat o dată.

– Zi că pricepi.

Gilman a izbutit numai să încuviințeze, dar îi era îndeajuns. Deocamdată.

Lizzy ședea pe trepte și bea un pahar de vin, privind noaptea, când a intrat Andrew pe alee. A ridicat paharul în semn de bun venit lipsit de prea mult entuziasm.

– Te-ai întors, a spus, în timp venea pe alee.

– Ce faci aici?

– Număr licurici, a răspuns calm. Adoram licuricii când eram mică. Arată ca niște stele care dansează în copaci. A ridicat paharul la gură, sorbind leneș. În New York nu avem. Adică în oraș. O dată am...

I-a pierit glasul și a tăcut. Andrew s-a uitat la paharul cu vin în timp ce se așeza lângă ea, întrebându-se câte băuse.

– Ești OK?

– A fost... o zi grea. A așteptat o clipă, după care a tras aer în piept. Agentul a rupt-o cu mine azi-dimineață. Este foarte posibil să-mi fi dat demisia și am fost amenințată de un nebun cu un topor. Partea bună este că banca îmi oferă ipotecă pe ferma bunicii. S-a încruntat uitându-se în pahar. Aș putea să scriu o poezie despre asta.

Andrew nici n-a băgat de seamă zeflemeaua.

– Ți-ai dat demisia?

– E posibil. A tăcut și a ridicat iar din umeri. Nu știu.

– Nu înțeleg. Cum adică nu știi?

– Am vorbit despre asta cu Luc azi-dimineață, despre întoarcerea mea. Nu s-a terminat bine. Și-a lungit gâtul, prefăcându-se interesată de cerul violet care se întuneca. Hai să vorbim despre altceva, bine? Cum a fost cu Fred Gilman?

– Omul este o epavă, asta-i clar. Dar mi-e greu să înțeleg ce-i cu el. L-am întrebat despre incendiu și bilet. A negat tot, bineînțeles. Cică nu a avut nimic de-a face cu astea. Când i-am zis că minte, amărâtul a izbucnit în plâns.

Lui Lizzy i-a picat fața.

– Stai... ai zis că a *plâns*?

– Ca un copil. A vărsat lacrimi sincere.

Ea și-a înclinat capul pe spate, privindu-l atent.

– Zici că-ți pare rău pentru el.

– Mi-ar părea dacă aș putea trece peste imaginea lui cu toporul în mână. Dar mi s-a părut pe alocuri că spunea adevărul. Zicea că a fost ușurat când a murit Althea, că moartea ei însemna că s-a terminat în sfârșit. Și părea de-a dreptul îngrozit când l-am acuzat că ar fi stârnit incendiul. Poate joacă teatru, dar nu mi s-a părut.

– Adică îl crezi?

– Zic doar că nu știu. În primul rând, vorbim de două chestiuni diferite. Prima este dacă Gilman este răspunzător de incendiu și bilet. A doua este dacă ar fi fost în stare să își ucidă fiicele. Și adevărul este că nu știu răspunsul la nici una dintre întrebări. Cum ziceam, mi-e greu să-mi dau seama care-i treaba cu el. Acum se cocoșește și vorbește ca un șmecher, pe urmă plânge cu muci. Ce știu este că nu te vrea aici. Și nici nu vrea poliția implicată. A înlemnit de frică atunci când am sugerat să sun la poliție.

– Deci asta e? O luăm de la capăt?

– N-aș spune asta. I-am zis foarte clar ce se întâmplă dacă te mai supără. La întoarcere l-am sunat pe Roger și i-am povestit tărășenia. Este și el de acord că deși Gilman a întrecut măsura astăzi, nu a zis și nu a făcut nimic ilegal de fapt, dar că ar fi bine să anunțăm. Poliția va trimite pe cineva să vorbească cu el, să-i ia o declarație, probabil să-l avertizeze să-și vadă de treabă. N-o să-i placă lui Gilman, dar asta e problema lui.

Lizzy a clătinat din cap obosită.

– Știu că probabil am exagerat azi când am apărut ca o domniță la ananghie, dar era foarte furios. Nu știam ce să fac. Ai fost primul om la care m-am gândit.

– Mă bucur. Și nu ai exagerat. Știu că nu-ți place să încerce toată lumea să te protejeze, dar în condițiile astea...

Nu i-a răspuns o vreme, lăsând greierii și păsările să umple tăcerea care se așternea. În cele din urmă, a înclinat paharul spre el.

– Bine. Poți să fii bodyguardul meu. Dar aș aprecia dacă nu le-ai spune lui Evvie și Rhannei despre ce s-a întâmplat azi. Nu vreau să se sperie din cauza mea.

Andrew a încuviințat fără nici o tragere de inimă.

– Chiar, unde sunt?

– În atelier, trag tare pentru festivalul din weekend. M-am dus și eu puțin, dar am dat bir cu fugiții. Aveam nevoie de timp să-mi limpezesc gândurile.

– Și să numeri licurici?

A zâmbit trist, uitându-se în depărtare.

– Da.

Andrew o privea cu coada ochiului. Era așa frumoasă în lumina lunii, calmă și inertă și foarte departe. Pe de altă parte, ea avusese mereu talentul detașării, abilitatea de a se izola de lumea din jur – și de el.

– Mă bucur că te-ai gândit la mine azi, Lizzy, și că ți-ai dat seama că poți veni la mine. Să știi că poți s-o faci oricând. Indiferent ce se întâmplă cu noi – sau nu se întâmplă –, voi fi alături de tine.

S-a ridicat și și-a băgat mâinile în buzunare. Din reflex, ca să nu o atingă.

Lizzy s-a uitat în sus clipind, speriată parcă să-l vadă în picioare.

– Pleci?

– Trebuie. În câteva zile plec la Boston și trebuie să termin ultimul set de planuri. Dacă nu mă văd cu Evvie și Rhanna înainte să plece la festival, urează-le succes din partea mea.

– Andrew. S-a ridicat să ajungă la nivelul lui și ochii i-au sclipit în lumina lunii. Aseară, în hambar, când am... Și-a lăsat capul în pământ stânjenită. Nu-i că nu... dar... nu pot. Înțelegi, nu?

A auzit și el ce zicea. Poate ea chiar o credea. Numai că atunci când i-a întâlnit ochii argintii, a văzut adevărul: dacă voia, o putea săruta. De data asta nu l-ar fi oprit, oricât l-ar fi atenționat. Vinul – și poate întâmplările zilei – o îmblânziseră, o lăsaseră maleabilă și vulnerabilă. Dar vedea și că o să regrete. Iar. Și nu și-ar mai fi revenit dacă-l respingea încă o dată.

A făcut atent un pas în spate. Putea aștepta. Chiar dacă așteptarea se transforma în veșnicie.

– Noapte bună, Lizzy.

Capitolul 34

19 august

Liniștea a fost cea care a trezit-o pe Lizzy la două noaptea, ca un ghimpe care o incomoda. Nu ieșea lumina pe sub ușa lui Evvie; nici vocea înăbușită a lui Joplin sau Creedence din camera Rhannei pe coridor. Apoi și-a adus aminte: Rhanna și Evvie plecaseră la Connecticut după micul dejun, la târg, încărcate de săruri de baie și uleiuri de masaj, plus umbrela împrumutată de la Ben.

Petrecuse restul zilei în hambar, făcând ordine pe masa de lucru și despachetând proviziile, apoi experimentând cu ce spera ea să fie o formulă viabilă pentru recrearea *Cântului Pământului*. Dar munca îi dăduse o senzație de neliniște și nu avea astâmpăr. Fusese nevoie de o baie fierbinte și de o cană cu ceai din rădăcină de valeriană ca să poată adormi. Iar acum era din nou trează.

Era ciudat să fie singură în casă, în bezna densă ca de cerneală și în liniștea mormântală. Zăcea nemișcată, așteptând să i se adapteze ochii la întuneric. Nu bâzâia nici un aparat, nu ticăia nici un ceas, nu scârțâia nici un ventilator în tavan și nu era nici un miros în aer, ca și cum casa încetase brusc să mai respire.

S-a întins spre veioză, a vrut s-o aprindă, o dată, de două ori. Nimic. Fie căzuse curentul, fie anticul panou de siguranțe își dăduse obștescul sfârșit. Frustrată de posibilitatea unei alte calamități financiare, a dat cuvertura la o parte și a ieșit bâjbâind pe hol, jurând ca, imediat ce primea împrumutul de la bancă, să-și facă o prioritate din a găsi un electrician. Era la jumătatea scării când a încremenit brusc. Oare doar își imaginase scârțâitul podelei undeva sub ea?

A tras aer în piept, cu mâna pe balustradă, ascultând liniștea. Nici un sunet. Ce-avea? Femeie matură și se purta ca o pisică mare, bătrână și sperioasă. Apoi, din nou, alt scârțâit, de data asta mai tare, chiar sub ea,

în bucătărie. Inima i s-a izbit de cutia toracică atunci când a observat o siluetă încovoiată lunecând pe lângă fereastră.

A făcut tot posibilul să nu zbiere cât o țineau plămânii. În schimb, s-a lipit de perete cu mâna la gură și s-a uitat la silueta care se făcea nevăzută în bezna de la parter. Orice sunet ar fi dat-o de gol. Dar nu-și putea ține respirația la nesfârșit.

Telefonul din bucătărie era departe, așa că avea de ales: fie alerga spre ușa vestibulului și se ruga să ajungă acolo înaintea intrusului, fie să țâșnească pe scări în sus la mobil, să se încuie și să spere că o să fie prea speriat să intre după ea.

Încă o clipă și decizia era luată, deja gonea pe scări, auzind vag icnetul de teamă al intrusului în timp ce trecea pe lângă el spre vestibul. Lăsase ușa întredeschisă. S-a împiedicat în bezna dinăuntru, căzând rău pe un genunchi înainte să se ridice repede și s-o taie în picioarele goale prin curte, trecând în viteză pe lângă grădina de legume, seră și stupii lui Evvie.

Auzea un bubuit surd în cap. Pași sau inima ei? Nu-și dădea seama și nici nu îndrăznea să se uite în spate. Luna era sus, pe cer, și aproape plină, făcând din ea o țintă ușoară. Dacă rămânea în câmp deschis, avea să fie prinsă, târâtă și agresată, ca o vulpe adusă la extenuare.

Cotind spre stânga, s-a avântat în pădure, alergând în zigzag fără să vadă pe unde, în labirintul de copaci, ignorând arboretul care-i zgâria fluierul piciorului și ramurile joase care-i biciuiau obrajii. A simțit un junghi în partea dreaptă, dar panica nu o lăsa să se oprească și călca în picioare rădăcinile copacilor și frunzele revene de rouă.

Îi venea să plângă în clipa în care a ieșit din pădure și a zărit lumină la fereastra de sus a lui Andrew. Încă puțin și avea să fie în siguranță. Cu ultima fărâmă de putere, a acoperit distanța rămasă. Și-a zgâriat fluierul piciorului când a urcat treptele clătinându-se și s-a izbit de ușă. A lovit cu amândoi pumnii, cu ciocănelul, apoi soneria și din nou cu pumnii. Camioneta era parcată. Sigur era acasă. Tocmai se gândea să spargă geamul lateral și să bage mâna înăuntru, când s-a aprins lumina pe verandă și Andrew a deschis ușa.

– Doamne, ce...? Lizzy!

S-a prăbușit în el, gâfâind.

– E cineva... în casă. În... bucătărie.

A prins-o înainte să cadă din picioare, a tras-o înăuntru și a dus-o la scaunul metalic pliant din colțul sufrageriei goale.

– Ai pățit ceva?

A clătinat din cap, straniu de amorțită.

– Nu.

– L-ai văzut?

– Prea... î-întuneric.

Au început să-i clănțăne dinții în timp ce cobora cu picioarele pe pământ.

Andrew s-a uitat atent la ea, făcând parcă inventarul.

– Sigur n-ai pățit nimic? Poate ar trebui să verificăm.

Lizzy s-a uitat clipind la picioarele goale și cu o rețea de cruciulițe provocate de zgârieturi și crestături. Țâșnise din casă doar într-un tricou mai mare și alergătura prin pădure i-l distrusese și pe acesta. Și-a trecut limba peste buza inferioară care o ustura. Nici la față nu arăta mai bine.

– N-am nimic, a spus, încă gâfâind. M-am zgâriat doar. Am venit prin pădure.

– Dumnezeule mare... Andrew și-a trecut mâna prin păr. Ai sunat la poliție?

– N-am putut. El era în bucătărie, iar telefonul sus. A închis ochii. A trebuit să trec pe lângă el ca să ies din casă. Nu m-am oprit din alergat până aici.

Andrew s-a retras. Lizzy a auzit în fundal zgomot de sertare deschizându-se și clinchetul gheții. Câteva clipe mai târziu, s-a întors cu o compresă improvizată.

– Ține asta la gură. Ca să nu se mai umfle.

Lizzy s-a supus, strâmbându-se la senzația de rece pe buza care-i pulsa. El s-a dus la dulapul de pe coridor să aducă o pătură, cu care a învelit-o, acoperindu-i brațele. Deja tremura incontrolabil, plângând cu sughițuri de ușurare.

– Nu mai ești în pericol, a liniștit-o el. Dar trebuie să chemăm poliția. Ai zis că l-ai văzut. Sigur nu-l poți identifica?

A scuturat din cap, trăgându-și nasul, după care s-a șters la ochi.

– Nu i-am văzut fața. Doar silueta. Cred că a tăiat curentul.

– Aha. Andrew a pus mâna pe telefon în drum spre ușă. Vin imediat. Ține gheața la buză și nu deschide ușa.

Lizzy s-a îndreptat imediat de spate.

– Ce ai de gând?

– Să sun la poliție și pe urmă să mă duc acolo. E timpul să punem punct acestui circ. Sigur vor vrea să vorbească și cu tine, dar să aștepte până mâine. Deocamdată stai cuminte. Vorbesc serios. Nu deschide ușa.

Capitolul 35

Până să ajungă Andrew la casă, două mașini de poliție așteptau pe alee cu girofarul pornit. Nu pierduseră timpul, trebuia să recunoască, cu toate că intrusul, fără îndoială, se făcuse nevăzut.

Stătea în curtea din față și urmărea cele două lanterne care treceau pe lângă ferestrele acoperite de perdele. În scurt timp, Ken Landry și Jonathan Clark s-au ivit în capătul aleii. Au dus amândoi mâna la tocul pistolului când l-au zărit pe Andrew.

Acesta a întins mâinile cu palmele în sus.

– Sunt Andrew Greyson. Eu am chemat poliția.

Cel înalt, Landry, a aprins lanterna și a îndreptat-o spre figura lui Andrew. Mulțumit, a stins-o din nou.

– Salut, Andrew. Este și domnișoara Moon prin preajmă?

– E la mine acasă. Puțin zguduită. Nu a văzut figura tipului, doar silueta, dar s-a speriat ca naiba. Crede că individul a tăiat curentul.

– Se pare că a decuplat siguranța principală a panoului electric. Nu o putem reconecta până nu termină criminaliștii cu amprentele, dar am cercetat cameră cu cameră. Nu este nimeni înăuntru. Probabil a tăiat-o în clipa în care a știut că a fost văzut. Așa fac majoritatea. Ne-a lăsat totuși un suvenir.

Lui Andrew i s-a ridicat părul pe ceafă.

– Ce fel de suvenir?

– Unul ascuțit și tăios, a intervenit Clark. Probabil l-a scăpat când a fugit. O grozăvie. Hai să vezi.

Andrew a ocolit casa pe urmele lui Landry și Clark. Ușa vestibulului stătea deschisă, așteptând probabil criminaliștii. Landry a aprins lanterna din nou, îndreptând-o spre baza treptelor de piatră.

– Uite. Cum ziceam, *o grozăvie*.

Andrew s-a uitat în direcția lanternei lui Landry. Chiar că *grozăvie*. Era un cuțit neobișnuit, de douăzeci și cinci de centimetri, subțire, cu mâner din oțel inoxidabil și o lamă arcuită.

– Ce dracu' e aia?

– Se cheamă cuțit de dezosare, l-a informat Landry. Îl folosesc vânătorii să taie vânatul. Sunt bune pentru cartilagiu și os.

Andrew a respins imaginile care-i inundau dintr-odată creierul.

– Și îl avea la el?

– Doar dacă nu-i al domnișoarei Moon. Ceea ce este posibil.

– Sunt vegetariene.

Landry a săltat capul.

– Poftim?

– Fetele Moon. Sunt vegetariene. Nu ar avea nevoie de un cuțit care trece prin os.

– ,Nțeles. O să notez. Trebuie să apară tehnicienii să examineze locul infracțiunii. O să-l ia cu el ca să caute amprente și să identifice producătorul. O să verificăm la magazinele din zonă, deși mă îndoiesc că vom afla prea multe. Suntem în țara căprioarelor. Probabil că sunt zeci de astfel de instrumente în oraș. Dar na, poate avem noroc.

Un SUV alb a oprit în spatele mașinilor de poliție și a stins farurile. Clark a dat din cap spre alee.

– Mă duc să le zic ce știm.

Andrew s-a uitat după el și apoi s-a întors spre Landry.

– Bănuiesc că știți care-i treaba, nu? Amenințările pe care le primește Lizzy.

Landry a încuviințat.

– Toată lumea știe. Scrie în toate ziarele. Nici lui Summers nu-i prea place chestia asta. Cică nu dă bine la imaginea orașului. A tăcut, uitându-se la criminaliștii care intrau pe rând în vestibul cu echipamentul, după care și-a îndreptat încă o dată atenția spre Andrew. În legătură cu domnișoara Moon. Știu că ai zis că este zguduită și că nu l-a văzut bine pe tip, dar avem nevoie de o declarație pentru raport.

– Sigur. Stabilim pentru mâine. O să încerc s-o conving să rămână la mine noaptea asta. Nu cred că ar trebui să fie singură.

– Este o idee foarte bună până ne dăm seama despre ce e vorba. Foarte posibil să fie un fraier care căuta să fure ceva ca să-și cumpere droguri.

Andrew s-a uitat în ochii lui Landry.

– Numai că nu-i așa, nu?

Landry a coborât subtil bărbia.

– Nu. Probabil că nu. Avem un echipaj care se plimbă pe străzile vecine, dar nu au găsit încă pe nimeni. Mâine o să batem pe la uși. Poate avem noroc și a văzut cineva ceva, totul se va reduce la ce vor găsi

criminaliștii. O să încuiem bine când terminăm și lăsăm pe cineva să păzească peste noapte casa. Nu știi niciodată, poate își dă seama că a scăpat cuțitul și se întoarce.

Andrew nu s-a grăbit să ajungă acasă. Avea nevoie de timp să digere tot ce aflase. Nu putea trece peste faptul că intrusul așteptase să plece Evvie și Rhanna. Spargerea o fi fost la întâmplare, dar cineva care vrea să fure un casetofon și niște mărunțiș își bate capul să taie curentul? Sau vine echipat cu un cuțit de vânătoare?

Nu, era ceva personal.

Oricine ar fi fost, o vâna de ceva timp pe Lizzy și fusese cât pe ce să o prindă.

Dormea când s-a întors el, ghemuită într-o poziție ciudată pe fotoliu, cu pătura trasă sub bărbie și chipul relaxat în somn. Trebuia s-o trezească și să-i spună ce aflase. Dar, având în vedere prin ce trecuse în seara aceea, nu-i prea venea să facă asta. Nu aveau ce face până dimineață. Încă întorcea situaţia pe toate părțile atunci când a deschis ea ochii.

– Ai venit, a spus, răguşită de somn.

– Îmi pare rău că te-am trezit.

S-a ridicat în șezut, strâmbându-se.

– A venit poliția?

– Da, dar intrusul plecase de mult. Trebuie să verifici totul mâine, să vezi dacă lipsește ceva din casă. Criminaliștii încă prelevau amprente când am plecat eu. A tăcut, voind să nu fie nevoit să-i spună restul. Sunt destul de siguri că avea cuțit la el.

Lizzy a strâns pumnii în pătură, ducând-o și mai aproape de gât.

– Polițiștii l-au găsit pe jos. Au zis că o fi din casă, dar le-am zis că e puțin probabil.

– De ce puțin probabil?

– Era cuțit de vânătoare. De tipul celor cu care taie carnea de căprioară după ce o împușcă.

Lizzy a încuviințat lent. Andrew îi vedea ochii sticloși și bănuia ce-i trecea prin cap. Își imagina ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu ar fi scăpat, dacă ar fi alergat-o prin pădure, dacă ar fi prins-o. Asta își imagina și el.

– Rămâi aici noaptea asta, i-a spus ferm. Poliția va păzi casa în următoarele zile, în caz că se întoarce. Nu crede nimeni că o va face, dar asta este procedura în astfel de cazuri. Mâine mergem la secție să vedem ce au mai aflat. Summers nu mai poate trata situația altfel decât serios.

– Crezi că cel care a fost în bucătăria mea astă-seară le-a ucis pe Heather și pe Darcy Gilman?

Primul instinct al lui Andrew a fost să nege, însă nu avea rost să împacheteze lucrurile în poleială.

– Cred că-i greu, având în vedere tot ce s-a întâmplat, să nu faci nici o legătură între ele.

– Și crezi că vrea să mă omoare?

– Cred că azi a vrut mai mult să te sperie, Lizzy.

Și-a întors privirea de la el, dar Andrew își dădea seama că și ea era de aceeași părere. Încă nu știa cum îl chema, însă se părea că găsise ucigașul.

Ori mai degrabă *el* o găsise pe ea.

Capitolul 36

Lizzy a făcut o grimasă când și-a tamponat genunchiul julit. Începuse deja s-o usture bine. De fapt, fiecare părticică din ea părea să simtă efectele alergăturii prin pădure. O dureau oasele și membrele, care îi și tremurau ca piftia, dar măcar era curată.

Și în siguranță.

Nu se obosise să protesteze când îi ceruse Andrew să rămână peste noapte. Nici sub amenințarea armei n-ar fi lăsat-o să se întoarcă acasă. Nu că ea și-ar fi dorit asta. Avusese grijă de ea ca un infirmier, oferindu-se să-i facă ceai sau omletă și pâine prăjită. Le refuzase pe toate. Numai gândul mâncării îi făcea greață. Dar o nimerise când îi sugerase să facă un duș lung și fierbinte.

O condusese în camera de oaspeți cu baie, îi urase noapte bună, doar ca să apară câteva clipe mai târziu cu o pijama bărbătească, o periuță de dinți, plasturi și un unguent antibiotic. Acum, în timp ce-și încheia nasturii pijamalei de împrumut, parcă-i părea rău că refuzase omleta. Nu pentru că-i era foame, ci fiindcă nu era pregătită să stingă lumina și să închidă ochii. Era prea stresată să doarmă când avea nervii întinși ca strunele viorii acordate greșit.

Un bărbat în casa ei. Cu un cuțit. De vânătoare. Dacă nu s-ar fi trezit la timp? A alungat gândul, căutând ceva s-o distragă, s-o ajute să se liniștească. Din păcate, camera de oaspeți a lui Andrew nu prea avea mare lucru de oferit. S-a dus la ușă și a scos capul. Sub una dintre ușile de la capătul coridorului se zărea o rază de lumină. Probabil era camera lui Andrew. A pornit, ținându-și pantalonii de pijama să nu-i alunece de pe ea.

Cum a bătut, s-a și deschis ușa.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, dar... Și-a întors privirea, simțindu-se penibil să-i acapareze spațiul personal. Nu cred că pot dormi. Mă întrebam dacă ai ceva de citit. Poate o revistă.

– Da, sigur. S-a scărpinat cu degetul mare pe bărbia întunecată de o umbră de barbă. Majoritatea cărților sunt în pivniță până construiesc rafturile, dar ar trebui să fie ceva pe-aici. Intră cât caut.

Lizzy a intrat în cameră, examinând-o iute și – spera – discret. Nu prea era mobilă: un pat mare cu spetează acoperită în velur, o singură noptieră și o veioză, o servantă cu oglindă asortată și, la fereastră, o planșetă de desen tehnic, de care era prinsă cu clips o veioză ajustabilă.

– Nu prea ai din ce alege, mi-e teamă, a strigat peste umăr, în timp ce răscolea teancul de reviste de pe noptieră. Ai de ales între *Architectural Digest* de luna trecută sau *Old-House Journal* la zi, care are un articol absolut fascinant despre restaurarea caselor cu fațadă din gresie feruginoasă.

Lizzy a dus degetul la buze, prefăcându-se a cântări opțiunile.

– Hai să zicem *Old-House Journal*. Ador articolele bune despre restaurarea caselor cu fațadă din gresie feruginoasă.

– Bine atunci. Andrew i-a dat revista cu un gest expansiv. Ai noroc. Deși trebuie să te avertizez. Este extrem de erotic.

– Mersi, a spus Lizzy, brusc sfioasă. M-am mirat că n-ai stins lumina. Mâine pleci la Boston?

– Trebuie să mă ocup de ultimele detalii.

– La patru dimineața?

A ridicat din umeri.

– Cel mai bine lucrez noaptea.

– Aha. Scuze. Te las atunci.

Era lângă ușă când a oprit-o.

– Poți rămâne dacă vrei. Întinde-te în pat cu revista și citește puțin. Nu mă deranjezi.

I-au fugit ochii la pat, apoi din nou la Andrew, frustrată că-i simțise reticența de a fi singură.

– Ești sigur?

– Da. Doar dacă promiți să dai pagina în liniște.

Lizzy a zâmbit, recunoscătoare că încerca să glumească.

– Promit.

A stat să se întoarcă Andrew la planșetă și s-a rezemat de perne deschizând revista. Nu avea de gând să stea mult. Doar până o lua somnul. S-a dovedit că nu a durat mult. A trecut cu greu prin beneficiile reparațiilor în natură versus peticit și diverse componente necesare pentru a crea o combinație potrivită de renovare, însă atunci când a ajuns la detalii de genul piatră de var versus mică, i s-au închețoșat ochii.

S-a uitat la Andrew, aplecat peste planurile lui, cu capătul creionului în dinți. Era eroul pe care nu și-l dorise, prietenul în care prinsese încredere, riscul pe care se temea să și-l asume. Și totuși, o parte din ea era atâtată de el – de ideea de *ei*. Cu Andrew nu trebuia să se mai ascundă deloc. El știa exact cine era și tot o voia.

Și-a dat seama că se uita și el la ea, încruntat.

– Toate bune?

Lizzy s-a îmbujorat, jenată că o prinsese cu ochii la el.

– Toate bune. A închis revista, a așezat-o deoparte și și-a dat jos picioarele din pat. Cred că pot să mă culc acum. S-a ridicat, pregătindu-se să doarmă, după care s-a oprit. Mulțumesc, Andrew.

S-a ridicat și a ocolit masa cu un zâmbet pieziș.

– Mă bucur că a mers. Data viitoare o să încerc să am la îndemână ceva mai interesant.

– Nu mă refeream la revistă. Ci la seara asta. Și pentru ce ai făcut acum două zile, la birou. A plecat ochii la picioarele care-i ieșeau timid de sub pantalonii de pijama. Și pentru seara de la fântână. Nu ți-am mulțumit niciodată și ar fi trebuit.

– Lizzy, vorbeam serios aseară, pe scări. Că sunt alături de tine. Nu trebuie să-mi mulțumești niciodată.

– Dar vreau. Și-a întors privirea, vorbind iute, înainte să-și piardă curajul. Alaltăieri, în hambar, ai zis că ai așteptat douăzeci de ani. Vorbeai serios sau doar flirtai?

– Mi-ai spus că nu am voie să flirtez cu tine.

– Și...

– Da. Vorbeam serios. Am așteptat și o să mai aștept, pentru că se pare că nu mă pot abține.

Lizzy a ridicat mâna să-l oprească din a mai spune ceva și temându-se și mai tare de ce ar putea spune ea. Cum ajunseseră aici? Avusese mare grijă, fusese hotărâtă să-l țină la distanță. Și totuși aici ajunseseră. Cumva, când nu fusese atentă, lăsase garda jos și îl lăsase să se apropie.

– Lizzy, vorbește cu mine.

Și-a întors repede privirea de la el. Mai era ceva ce nu spusese? Și totuși nu avusese nici o importanță, fiindcă era aici – amândoi erau aici. A clătinat din cap, încercând să priceapă ce se întâmpla.

– Mi se pare că te-am respins jumătate de viață. Veneai cu tatăl tău și eu dispăream până știam că ai plecat. În noaptea de la fântână, când m-ai smuls din gloată și am spus toate lucrurile alea oribile. La întrunirea școlii, când ai venit să stai lângă mine și am sărit ca arsă. A clătinat iar

din cap și i s-a încins fața aducându-și aminte. Mereu ai încercat să mă salvezi.

I-a zâmbit fâstâcită.

– Nu încercam să te salvez. Încercam să-mi fac curaj să te invit în oraș. Nu am apucat însă. Te pricepeai de minune să mă împiedici.

– Mă speriai de moarte. Încă o faci. Ideea de tine – de noi doi, împreună. Nu cred că am știut până în seara asta. Dar acum știu și... S-a uitat din nou în ochii lui, atât de aproape de ai ei. Andrew, dacă facem o greșeală? Dacă se dovedește că nu-i bine să fim împreună?

– Este posibil. Dar cred că merită să aflăm, nu? Dacă nu sunt ce-ți dorești, plec și cu asta, basta. Dar nu pentru că mă sperie. A tăcut și s-a întins spre mâna ei. Suntem cu toții speriați, Lizzy. Și cu toții facem greșeli. Așa stau lucrurile. Vom încerca până o nimerim.

– Și tu? Îi cerceta privirea, nesigură ce spera să găsească. Ai... nimerit-o vreodată?

Andrew a coborât privirea în podea, înainte s-o ridice din nou.

– Cât pe ce.

Nu se aștepta la asta.

– Și cum este acest „cât pe ce"?

– Cum era fata pe care am cunoscut-o la facultate. Dianna. Era foarte deșteaptă, frumoasă, haioasă. Într-adevăr, perfectă.

– Ce s-a întâmplat?

A ridicat din umeri.

– Era altcineva, nu tu.

Lizzy s-a uitat lung la el, prea speriată să răspundă. O spusese fără să clipească.

– Lizzy, numai pe tine te-am vrut în viața asta. Din ziua în care te-am văzut ieșind din pădure cu părul plin de frunze, ca o creatură de basm. Nu ai suflat o vorbă. Stăteai și te uitai la mine. Și asta a fost. M-am îndrăgostit de fata din vecini.

– Andrew, nu pot...

– Știu, a spus liniștit. Nu-ți cer. Dar rămâi cu mine. Chiar și o noapte.

Lizzy s-a uitat la mâinile lor, la degetele lor întrepătrunse cu afecțiune. Cât de simplu s-ar fi putut lăsa dusă de val, să dispară în el pentru o noapte.

– Doar o noapte, a șoptit. Ți-ar ajunge?

– Nu. Dar este mai mult decât am sperat să primesc. I-a atins fața, cu palma caldă. Nu pleca.

Și a sărutat-o, cu o lentoare care-i topea oasele, lăsându-și de izbeliște ultimul bastion de rezistență. Ceva a cedat în ea, ca un arc de lacăt care se deschide, uitând pe loc decizia luată. Se întâmpla. Chestia asta nesăbuită, glorioasă, dezastruoasă chiar se întâmpla.

Îi băgase mâinile în păr și gâfâia cu un geamăt gutural în timp ce-și trecea gura lent și dulce pe gâtul ei moale care pulsa. Ea a dus mâna la cămașa lui, trăgându-i-o peste cap și plimbându-și mâinile peste pieptul lui și peste abdomenul tare și plat. Mirosea a săpun și a șampon, dar nu-i scăpa nici aroma naturală de santal și chihlimbar cald ce-i radia din piele. Îl adulmeca în timp ce o dezbrăca, oprindu-se să o sărute printre nasturi, până când pijamaua pe care i-o împrumutase cu o oră în urmă zăcea grămadă pe jos. Între ei supraviețuia doar dorința, o foamete fulgerătoare care nu lăsa loc cuvintelor.

S-au lăsat ușor pe pat, într-o încâlceală de nevoi și membre care se căutau cu disperare. Nu și-a luat o clipă ochii din ochii ei în timp ce a întins-o pe spate, atingându-i cu palmele netede și calde abdomenul concav, curbura șoldului, panta moale și netedă din interiorul coapsei, de parcă voia să-i rețină fiecare por în parte. Ea a închis ochii, voind să pretindă că toate astea nu însemnau nimic, dar ar fi fost o minciună. Nu era Luc. Nici altul cu care mai fusese vreodată.

Și-a auzit numele, ba chiar l-a simțit pronunțat gutural și cu afecțiune în gâtul ei, doborându-i ultima barieră. Avea să regrete dimineață. Poate amândoi aveau să regrete. Dar în acea clipă, nu mai contau decât senzația, mirosul și gustul lui. Și abandonul unei clipe care poate nu se mai întorcea niciodată.

Capitolul 37

Andrew a parcat camioneta în capătul aleii și a oprit motorul.

– Stai aici până arunc un ochi. Până aflăm mai multe, cred că este bine să avem grijă.

Lizzy l-a văzut dispărând în spatele casei, uşurată să rămână o clipă singură cu gândurile ei. Ultimele douăsprezece ore fuseseră o harababură. Se trezise cu un intrus în casă, fugise speriată prin pădure, ajunsese în pat cu Andrew.

O gâdilau obrajii în vreme ce își amintea trupurile lor pe întuneric și senzația amețitoare a inevitabilului, ca un val care gonește spre țărm. Deja, la lumina zilei, valul se retrăsese și o lăsase să navigheze printre consecințele pornirii de noaptea trecută.

O trezise cu cafea și o farfurie cu omletă. Nu-i mai făcuse nimeni micul dejun până atunci, darămite să i-l aducă în pat, mai puțin dacă-l punea la socoteală pe Luc, care mai apărea în câte o duminică dimineața cu covrigi de la brutăria Luesden.

Mâncaseră tăcuți la început, stând turcește pe patul lui Andrew, făcând tot posibilul să aibă gura plină în timp ce Andrew îi arunca din când în când o privire printre dumicaţii de pâine prăjită. Dădea dovadă de tact, a conchis ea – aștepta să aducă ea vorba despre ce se petrecuse între ei. Pentru că la un moment dat era musai să discute despre asta – despre ce presupunea și ce nu presupunea –, însă până acum fusese cruțată de conversație.

Andrew abia terminase de mâncat când i-a sunat telefonul. Unul dintre muncitorii din Boston îl sunase să-i spună că descoperiseră o problemă la fundație, care necesita lucrări legate atât de instalația de apă, cât și de cea electrică. Clienții voiau să vorbească numaidecât cu el ca să discute opțiunile și costurile. Pe urmă sunase telefonul ca la balamuc. Își ceruse scuze cât putuse, dar adevărul era că se bucura de diversiune.

Lizzy se uita pe geamul din dreapta și l-a văzut făcându-i semn că era în regulă. A trecut-o un frison de groază când s-a dat jos din camionetă și

s-a îndreptat spre spatele casei. Se pregătise toată dimineața, însă tot s-a înfiorat toată când a zărit ușa vestibulului întredeschisă. Broasca fusese smulsă din toc și tocul era vizibil scobit.

– A intrat cu forța, a spus Andrew, arătând spre daune. Pe urmă a găsit panoul electric.

Lizzy a încuviințat mută, uitându-se la reziduurile de praf negru cu care erau mânjite clanța și tocul ușii. Auzise despre pulberea pentru amprentare, despre mizeria pe care o făcea acesta și ce coșmar era să-l cureți. Acum vedea cu ochii ei. Pentru prima dată în opt ani, Moon Girl Farm redevenise locul faptei.

Andrew s-a întins spre mâna ei.

– Ești OK?

– Da. Îmi dă fiori să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla.

– Și mie. I-a strâns degetele. Nu trebuie să stăm mult. Treci repede prin casă, vezi dacă lipsește ceva și schimbă hainele. Deși, trebuie să spun, îți stă mai bine decât mie în boxerii mei.

Lizzy a zâmbit. Îi dăduse un tricou de-al lui și o pereche de boxeri. Suflecase de câteva ori talia să-i țină pe loc, dar se descurcase.

– Ești gata să intri?

A încuviințat, icnind pe înfundate.

Înăuntru, dezastrul era mai mare decât se așteptase. Lizzy a făcut tot posibilul să-l ignore în timp ce trecea dintr-o cameră în alta, uitându-se după sertare și dulapuri răscolite, dar era greu când fiecare suprafață era mânjită de reziduul prăfos, un suvenir dezolant al prezenței intrusului.

– Ei bine? a făcut Andrew când s-a întors ea în bucătărie.

– La parter nu lipsește nimic. Nu cred că a venit să fure argintăria.

– Așa se pare.

– Arunc o privire și sus, pe urmă îmi pun niște haine și să terminăm cu asta. Aș vrea să apuc să lucrez câteva ore în hambar când mă întorc și pe urmă cred că mă apuc de curățenie.

La etaj, a constatat împăcată că totul era la locul lui. Nu se umblase în dulapuri și sertare, iar poșeta și telefonul erau pe servantă, unde le lăsase. Era o ușurare că intrusul nu încercase să ajungă la etaj. Numai că asta părea să confirme suspiciunea că spargerea fusese motivată de altceva decât de jaf.

După ce și-a pus blugii în locul boxerilor lui Andrew, și-a trecut peria prin păr, a băgat telefonul în poșetă și a coborât. După ce termina cu poliția, urma să-l sune pe Roger ca să-i povestească și să vadă cum stăteau lucrurile.

L-a găsit pe Andrew în salonul din față, plimbându-se de la o fereastră la alta, notând în carnețelul pe care îl ținea Evvie lângă telefon. S-a întors mirat când a intrat ea în cameră.

– Deci?

– Nu cred că a ajuns la etaj. Iar dacă da, nu a făcut-o ca să fure. Geanta mea era la vedere, pe servantă. Ce faci?

– Număr ferestrele. O să înlocuiesc broasca ușii vestibulului după-amiază și, în clipa în care mă întorc din Boston, pun zăvoare noi la toate ferestrele.

Lizzy s-a uitat prin cameră și a oftat.

– Nici nu vreau să mă gândesc ce o să se întâmple când se întorc Evvie și Rhanna și o să vadă toate astea. Evvie nu o să mă mai scape din ochi.

– E normal. De fapt, n-ar fi rău să punem un sistem de securitate.

– În Salem Creek oamenii nu au sisteme de securitate, Andrew. Jumătate dintre ei nici nu încuie ușile.

– O s-o facă după ce se va duce vestea.

Lizzy dădea să răspundă când i-a piuit telefonul. L-a scos din geantă și s-a încruntat văzând că primise un mesaj de la Luc.

Mai lucrezi pentru mine sau ce?

Andrew se uita la ea.

– Toate bune?

– Luc, a spus monoton. Vrea să știe dacă mai lucrez pentru el.

– Și?

Lizzy a oftat. Știa ce așteptă de la ea: să-i spună că nu se mai întorcea. Dar nu putea s-o spună. Noaptea trecută dovedise cel puțin că cel mai bine era să se întoarcă la New York înainte să creeze o încurcătură și mai mare – și pentru Andrew, și pentru ea. Se străduise toată dimineața să își dea seama cum să discute despre asta. Luc aproape că îi forțase mâna.

– M-am spetit să ajung unde sunt la Chenier, Andrew. Am un viitor acolo. Nu pot să-mi fac bagajele și să plec.

– Adică da.

– Așa cred. Și-a întors privirea, bâjbâind în căutarea cuvintelor care să simplifice totul, dar acestea nu existau. Știu ce vrei să spun, că noaptea trecută a schimbat totul și aș minți dacă aș spune că nu-i adevărat. Dar mi-am dat seama, totodată, de ce te-am respins atâta timp. Pentru că mă faci să uit. Ce mi-am promis să fac – și lucrurile pe care am promis să nu le fac. Motivul pentru care m-am întors și pentru care nu pot rămâne.

Dar un lucru nu pot uita, mai ales după noaptea trecută. Orașul ăsta nu mă vrea aici. Iar asta nu se va schimba. Oricâte întrebări pun sau orice dovedesc. Salem Creek încearcă să scape de fetele Moon de peste două sute de ani. E timpul să le dau ce vor.

Andrew a ascultat-o cu brațele încrucișate la piept. Apoi și-a schimbat greutatea de pe un picior pe altul și și-a îndreptat spatele.

– Asta-i tot?

Lizzy a clipit la el.

– Tot?

– Acum trei zile mi-ai spus că *este posibil* să-ți fi dat demisia. Te-am întrebat când vei ști sigur. Ai bagatelizat reacția, ca și cum nu era mare brânză. Acum, dintr-odată, ești foarte sigură că ai toate motivele să te întorci. Cu riscul de a părea paranoic, ești sigură că nu are legătură cu noaptea trecută?

– Mă întorc pentru că asta trebuie să fac, Andrew. Încă sunt cine sunt – *ce* sunt. Azi-noapte am vrut să uit. Pentru că voiam să simt ce-am simțit. Voiam să fiu cu tine. Am vrut mai mult decât orice. Dar nu a fost drept pentru tine. Nu trebuia să fac ce-am făcut.

– Așadar, a fost o greșeală?

– Nu, a spus monoton, frustrată că-i întorcea cuvintele. Eu am fost. Am știut că nu poate fi mai mult de o noapte. Am...

– Cu Luc cât a durat?

– Luc nu a însemnat nimic. Era o distracție, cineva care-mi umplea nopțile și weekendurile. Nu era...

A închis ochii, lăsând cuvintele în aer.

– Ce?

– Tu, a spus simplu. Era altcineva, nu tu. S-a abținut să nu se întindă spre el. Nu ajuta pe nici unul dacă-l atingea acum. Azi-noapte n-am făcut decât să complic lucrurile pentru amândoi și îmi pare foarte rău pentru asta. Meriți să ai parte de viața ca-n povești și nu o vei avea niciodată cu mine. Ți-am spus că nu sunt bună pentru finaluri fericite. Nu trebuia să te las să crezi că aș fi – și nici mie nu trebuia să-mi permit asta.

– Cine zice că vrea o viață ca-n povești? Nu-mi trebuie nici copii, nici verighetă dacă așa vrei. Nu-mi pasă de toate aparențele astea. De tine îmi pasă. Și azi-noapte am crezut că-ți pasă și ție.

– Îmi pasă. Destul cât să mă retrag, să nu-ți cer să trăiești doar pe jumătate. Asta am spus limpede de la bun început.

Andrew a încuviințat, dintr-odată inexpresiv.

– Așa-i. Cred că o parte din mine spera să te răzgândești. Se pare că mi-am supraestimat puterea de convingere. S-a întors, trecând cu privirea prin bucătărie. Cred că ar trebui să mergem la poliție.

Lizzy și-a luat poșeta, strângând-o la piept ca pe o vestă de salvare.

– Poate ar fi bine să mă duc singură. Tu oricum trebuie să ajungi la Boston și zău că mă descurc. Trebuie să mă opresc la bancă și la piață la întoarcere. Nu trebuie să pierzi timpul cu toate astea.

– Nu ar trebui să fii singură. Mai ales după noaptea trecută.

– Poliția ți-a spus că o să stea cu ochii în patru. Nu pățesc nimic.

– Ai putea veni cu mine la Boston. Să lăsăm poliția să-și facă treaba câteva zile. O pauză bine-venită. Ai putea sta la piscină sau să umbli pe strada Newbury.

Lizzy a zâmbit forțat.

– Iar începi, iar vrei să mă salvezi.

– Azi-noapte aveai un intrus cu un cuțit în bucătărie. Ce să fac?

– Ai spus că pui broască nouă la vestibul și, dacă te satisface, pun sare în prag ca să mă apere.

S-a uitat urât la ea, evident frustrat.

– Nu-mi dau seama dacă glumești.

Lizzy a surâs cu greu.

– Doar un pic.

Înțelegea grija lui pentru siguranța ei, însă adevărul era că mai periculos decât să petreacă două-trei zile cu Andrew la Boston nu se putea. Ar fi fost ușor să alunece pe pantă, să se predea delicioasei amintiri care-i dădea ghes. Trebuia să păstreze distanța și să aibă timp să se cristalizeze decizia luată.

Andrew a scos cheile din buzunar, a desprins una de pe inel și a așezat-o pe blat.

– Să stai la mine astă-seară.

– Andrew...

– Nici o grijă. Nu o să fiu acolo. Voi fi plecat câteva zile, ceea ce înseamnă că o să fii singură acolo. Nu-i mare lucru în frigider însă, așa că tot trebuie să ajungi la piață. Doar să mergi cu mașina. Să nu o iei prin pădure. Și vezi să fie toate ușile încuiate după ce intri.

Lizzy s-a uitat la el, rănită de răceala din tonul lui. Ar fi vrut să existe ceva între indiferența glacială și reproșul caustic, un teren neutru unde să coexiste în urma erorii de judecată care dusese la noaptea trecută. Căuta încă o dată ce să spună – *orice*. Dar își spuseseră totul. Mai puțin adio.

Se făcuse aproape trei când a ajuns Lizzy la supermarket. Era uşurată când a lăsat secția de poliție în urmă. Înțelegea necesitatea, dar știuse că nu rezolva nimic dacă se ducea acolo.

Detectivul Hammond îi pusese o serie de întrebări. Nu, nu văzuse figura intrusului. Nu, nu-l recunoscuse. Nu, nu fusese nimic luat din casă. Singurul detaliu pe care-l putea oferi cu siguranţă era că intrusul părea să fi fost bărbat, dar și asta era o presupunere.

Toată întrevederea durase mai puțin de o oră și la sfârșit Hammond îi dăduse cartea de vizită și o încurajase să-l sune dacă își mai amintea ceva. Promisese să o țină la curent cu progresul anchetei, dar nu păruse deosebit de optimist. Poate pentru că nu găsiseră amprente pe cuțit.

În supermarket era relativ liniște. Lizzy s-a plimbat pe culoare, luând destul cât să o țină câteva zile cât stătea la Andrew, după care a intrat pe culoarul de produse casnice. Căutase pe Google cum se curăță pulberea pentru amprente și aflase despre cârpele cu microfibre și o soluție universală cu amoniac. A luat câteva din ambele și s-a dus la casă, dornică să se apuce de treabă în hambar înainte să curețe mizeria din casă.

Din păcate, lucra o singură casieriță și erau trei oameni la coadă. Lizzy a aruncat o privire titlurilor din ziare ca să treacă timpul, s-a jucat de-a v-ați ascunselea cu un prichindel mânjit pe față în cărucțul dinaintea ei și s-a uitat la gume de mestecat și bomboane cu mentă. În sfârșit, mama copilului a plătit produsele și i-a cerut fiului să-și ia la revedere de la amabila doamnă.

Lizzy a căutat în poșetă cardul de debit în timp ce casierița scana produsele. Pe la jumătate, femeia a ridicat privirea. I-a încremenit mâna și i-a pierit zâmbetul afișat când s-a uitat în ochii lui Lizzy. Avea părul altfel, dat pe spate și prins într-o coadă de cal subțire, și purta un strat dens de fond de ten, însă era, fără îndoială, femeia care, cu câteva săptămâni în urmă, o măsurase înspăimântător din cap până în picioare la biroul pentru relații cu clienții. Lizzy s-a uitat la ecusonul ei – Helen.

Helen a lăsat ochii în jos și a continuat să scaneze, evitând contactul vizual până a venit momentul să încaseze banii.

– 37,26 este totalul.

Lizzy și-a trecut cardul prin cititor, a introdus pinul și a așteptat ca Helen să-i pună lucrurile în pungă. Era obișnuită să fie tratată cu răceală, dar avea nervii întinși după evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore și o irita mai mult decât de obicei.

– O zi bună! a spus Lizzy țâfnoasă când a ridicat cele două sacoșe de hârtie în brațe.

Nu și-a dat seama că Helen se ridicase de la casă până nu a intrat în ea. Din sacoșă, două piersici s-au rostogolit pe jos.

Până să se aplece Lizzy să le ridice, Helen i-a luat-o înainte. În timp ce-i punea piersicile în sacoșe, a privit-o fără sfială și fără să clipească din ochii căprui neînsuflețiți.

– Ar trebui să aveți mai multă grijă, domnișoară Moon. Mi-ar părea rău să pățiți ceva.

Lizzy a rămas cu gura căscată, gata să sublinieze că *ea* fusese cea care o izbise și nu invers, însă privirea lui Helen a împiedicat-o. Secundele se dilatau, stânjenitor și sinistru, până când Lizzy a ocolit-o și s-a îndreptat spre ușă.

În timp ce intra în trafic, a revăzut în minte incidentul, întrebându-se dacă nu cumva interpretase greșit privirea lui Helen și exagerase din pricina ultimei întâlniri cu Fred Gilman. În sine, Helen nu spusese nimic amenințător. Din contră, de fapt. O avertizase doar să aibă mai multă grijă.

O avertizase.

Cuvântul a înfiorat-o. Era posibil oare ca Helen să se fi izbit intenționat în ea, venind cu un motiv să-i vorbească? Sau era doar paranoică din cauza unui bărbat înarmat cu un cuțit, care intrase pe furiș în bucătăria ei azi-noapte?

La următorul indicator, Lizzy a întors mașina pe celălalt sens și s-a întors la supermarket. A parcat la intrare și a lăsat poșeta pe scaun. Probabil că urma să se facă de râs, dar nu-i păsa. Nu era prima fată Moon care se dădea în spectacol.

Era aproape de ușă când a ieșit Helen, cât pe ce să se izbească iar de ea. Lizzy a încremenit, neputând da glas cuvintelor repetate în grabă. Helen s-a uitat la ea cu ochii mari, mută, secundele treceau, mâinile-i strângeau cureaua poșetei așa de tare, că i se albiseră articulațiile. După o clipă a părut să se adune și a făcut un pas în stânga. Lizzy i-a ținut calea, chiar și atunci când a dat să schimbe direcția.

– Mai devreme, când ai intrat în mine, mi-ai zis să am grijă și că ar fi îngrozitor dacă aș păți ceva. Ce-ai vrut să spui?

– Nimic, a ripostat Helen, cu ochii în pământ. N-am vrut să spun nimic.

– Era o amenințare? M-ai amenințat?

– Te rog. Lasă-mă în pace. Lasă totul în pace.

– Care totul?

Helen a scuturat din cap, încercând parcă să pună o baricadă între ea și Lizzy.

– N-ar trebui să fii aici.

– Nu plec nicăieri până nu-mi spui la ce te refereai când mi-ai cerut să am grijă.

– Te rog, a murmurat Helen gutural. Ochii i-au ajuns pe umărul lui Lizzy și s-a albit dintr-odată sub stratul de machiaj prea întunecat. N-am nevoie de necazuri. Am vrut doar...

Lizzy a observat atunci tenta movuliu-verzuie pe falca lui Helen, nemascată cu totul de fondul de ten.

– Ce ai pe față...?

Helen a întrerupt-o scuturând aproape imperceptibil din cap. Câteva clipe mai târziu, Lizzy a auzit pași și s-a întors.

Dennis Hanley stătea încruntat în spatele ei, ținând în brațe o fetiță cu părul de culoarea mătăsii porumbului. Parcă era mama ei în oglindă, palidă și cu fața în formă de inimă, dar cu părul blond-gălbui al lui Hanley. *Helen*. Normal! Andrew îi menționase numele când venise vorba de Hollis.

– Mami! Copilul a întins brațele, încercând să sară din strânsoarea unchiului ei. Vreau mami!

Helen a încropit un zâmbet când s-a întins spre fiica ei, dar Dennis s-a retras, nelăsând-o să atingă copilul. S-a întors spre Lizzy.

– Îți trebuie ceva?

Lizzy și-a simțit șira spinării încremenind, o reacție de scârbă instinctivă și viscerală. Tipul purta un halat lung și alb, cu pete de sânge uscat, și mai avea o pată într-o parte pe gât. Duhoarea sângelui venea dinspre el în valuri, atât de dens, încât aproape îi simțea gustul. Salin. De cupru. Usturător. Se uita urât la ea peste capul copilului, așteptând încă răspunsul.

Helen s-a grăbit să umple tăcerea.

– Îmi ceream doar scuze. Nu m-am uitat pe unde mergeam când am ieșit și am intrat una în alta.

Dennis nu și-a luat ochii de la Lizzy.

– Așa?

Lizzy a făcut tot posibilul să pară la locul ei.

– Eu nu mă uitam pe unde mergeam. Scuze. Nu sunt prea îndemânatică.

Helen se pregătea să răspundă, când Dennis a redus-o la tăcere cu o privire. A dat din cap spre parcare, unde se afla mașina lui ruginită cu

portiera deschisă.

– Trebuie să plecăm.

Helen s-a așezat lângă el ca un câine la picior, aplecându-se să-și sărute fiica pe creștetul blond. Vânătaia de pe maxilar i-a sclipit în soare, ca un ochi de pisică în nuanțe de violet și verde, iar Lizzy nu putea să-și ia ochii de la ea. Probabil că Helen i-a simțit privirea, căci a lăsat capul în jos, cu un gest iute, dar elocvent. Îi era rușine. Cineva – aproape sigur Dennis – o bătuse și *ei* îi era rușine. Lui Lizzy îi venea să vomite.

S-a uitat după ei. Helen mergea cu un pas în urmă. A întors capul o secundă înainte să urce în Bronco. Preț de o clipă, li s-au întâlnit privirile. O rugăminte sau o avertizare? Lizzy nu era sigură.

Capitolul 38

Primul instinct al lui Lizzy în drum spre casă a fost să-l sune pe Andrew și să-i spună că Dennis Hanley își bătea cumnata și că ar trebui concediat imediat. Dar știa asta sigur? Că Helen era înspăimântată, asta era de netăgăduit. Îi prinsese mirosul de urină în respirație – un iz ca de amoniac pe care-l asocia dintotdeauna cu spaima. Iar vânătaia de pe față era destul de evidentă. Dar presupuneau cele două violență fizică?

Nici urmă de camioneta lui Andrew când a parcat, nici în fața casei ei, nici a lui. Înăuntru, pe blatul din bucătărie, a găsit două chei argintii noi-nouțe și un bilet.

Am înlocuit broasca ușii vestibulului. Am plecat la Boston – A.G.

Lizzy a citit biletul de câteva ori. Nu putea ignora tonul concis, inițialele – prima *și* ultima – în locul numelui. Rece. Distant. Dar asta își dorise, nu? Distanță. Îi venea să-l sune, să-i spună despre suspiciunile ei în privința lui Dennis, însă dacă voia într-adevăr să închidă ușa între ei, nu putea să-l sune ea de câte ori se întâmpla ceva. Dacă era convinsă că nu-l vrea, nu se cuvenea să aibă nevoie de el.

Hotărâtă, a început să scoată cumpărăturile din sacoșă, separându-le pe cele cu care urma să se ducă la Andrew de cele care rămâneau în casă. I-a chiorăit stomacul când a scos un pachet în hârtie albă de la raionul de brânzeturi și l-a desfăcut. A rulat o felie de cașcaval, a rontăit-o, apoi încă una. Nu mâncase de dimineață, când îi făcuse Andrew omleta.

Oare chiar se întâmplase de dimineață?

A alungat gândul, concentrându-se în schimb la lista de treburi. Era puțin trecut de ora trei. Dacă se organiza ca lumea, putea lucra o oră în hambar și încă o oră-două curățând pulberea de amprente și tot ar fi avut timp să ajungă la Andrew acasă înainte să se întunece. I se părea ciudat să doarmă singură în patul lui, lucru care-i amintea, din păcate,

cât de insensibil reacționase la sentimentele lui – ba chiar și la cele proprii. Dar adevărul era că după noaptea trecută era încă agitată.

Scotea cașcavalul când s-a oprit brusc. Ceva – *ce anume?* – îi atrăsese atenția. Ceva ce ar fi trebuit să observe sau să își aducă aminte. S-a uitat la ambalajul cașcavalului pe care îl strângea la loc cu o revelație bruscă. Nu era hârtie cretată. Ci de măcelar. Cea folosită la fabrica de ambalat carne.

Din impuls, a rupt un pătrățel și l-a ridicat în lumină. Grea, dar nu scumpă. Fără filigran. A închis ochii, amintindu-și cuvintele scrise cu creion roșu.

Pe vrăjitoare să n-o lași să trăiască.

Podeaua s-a înclinat cumva în timp ce-i pica fisa.

Sună-l pe Andrew. Nu, nu pe Andrew. Pe Roger.

A sunat de patru ori și a intrat căsuța vocală. Lizzy și-a înăbușit frustrarea cu un geamăt, rugându-se să o sune mai repede cu putință.

– Lizzy sunt. Sună-mă imediat ce primești mesajul. Vreau să-mi confirmi ceva.

A așteptat cu ochii în telefon, sperând să sune, în timp ce continua să își facă scenarii. Se agăța de-un pai? Vedea baubau peste tot?

După zece, apoi treizeci de minute în care Roger tot nu sunase, a băgat telefonul în buzunar și s-a îndreptat spre hambar. Trebuia să se gândească la altceva, să facă ceva productiv, în loc să stea și să întoarcă gândurile pe toate părțile până la epuizare.

În hambar era răcoare și întuneric când a intrat. A aprins lumina și și-a suflecat mânecile, dornică să vadă cum a ieșit amestecul de ulei. A scos capacul sticluței de chihlimbar, s-a tamponat un pic pe încheietură și a inhalat lent și adânc. Apoi a dus mâna aproape de gură, a închis ochii și a inhalat prin buzele întredeschise, lăsând mirosul să-i treacă peste limbă și în gâtlej, un soi de culise ale căilor nazale.

Estompat, lemnos, umed și verde.

Nicidecum recrearea perfectă a originalului, însă pe cât se putea, în măsura în care se bizuia doar pe amintiri și pe nas. Venise momentul să înceapă diluția. O mai lăsa două săptămâni și era gata de îmbuteliere.

A scos mobilul din buzunar și l-a așezat pe masa de lucru, a luat un pix și s-a pus pe calcule. Voia să facă o apă de toaletă cu 85% diluție. Nu numai că ar estompa mirosul în ansamblu, ci ar spori și producția. Și-a pus în minte să calculeze câte sticle trebuia să comande.

Tocmai terminase calculele și deșuruba capacul unei sticle cu alcool pentru parfum, când i-a sunat telefonul. A sărit imediat la el.

– Roger. Mersi că ai sunat.

– Tocmai am închis cu cineva. Am auzit că ai avut musafiri aseară. Ai pățit ceva?

– Te-a sunat Andrew?

– Nu. Un prieten de la secția din Salem Creek. Am întrebat dacă ai pățit ceva.

– Nu. Am coborât, l-am văzut și am luat-o la sănătoasa. Dar lasă asta. Ce știi despre Dennis Hanley?

Roger a tăcut în timp ce schimba vitezele.

– De ce?

– Poate e doar paranoia, dar am avut o întâlnire stranie azi la supermarket. Helen Hanley mi-a scanat produsele. Când plecam, s-a lovit de mine – tare, după care mi-a zis să am grijă, că nu ar vrea să pățesc ceva. Mi-am spus că e doar nesimțită. Dar cu cât mă gândeam mai mult, cu atât am simțit că mai e ceva. Când m-am întors să vorbesc cu ea, am văzut că avea o vânătaie pe obraz. Încercase s-o acopere cu fond de ten, dar tot se vedea. Pe urmă a apărut Dennis. Roger, era speriată de el. Și nu-i vina ei. El purta un halat alb mânjit de sânge uscat. Probabil terminase tura la fabrica de ambalat carne. Nu mi-am dat seama până nu am ajuns acasă și am desfăcut un pachet de cașcaval de la raionul de brânzeturi.

– Cașcaval?

– Era împachetat în hârtie albă. De măcelar – cum folosesc la fabrica de ambalat carne.

S-a lăsat liniștea până a făcut și el legătura.

– Biletul, a spus în cele din urmă. Crezi că Dennis l-a scris.

– Sunt nebună, nu? Acum doi plus doi fac cinci?

– Poate că nu. De fapt...

Lizzy l-a lăsat să termine. Cum nu a făcut-o, a insistat.

– De fapt ce?

– O chestie pe care am auzit-o de la un amic după ce a murit Hollis. Un tip recent angajat primise un telefon – Steve Gaffney. Era băiat bun, dar făcea treabă de mântuială.

Lui Lizzy i s-a întețit pulsul.

– Adică?

– Zicea că s-a găsit un bilet acasă, de adio. Soția lui Hollis l-a găsit lipit de frigider și i l-a dat lui Gaffney când a venit să-i spună despre prăpădit. Cică a plâns, dar nu părea deloc mirată de veste.

– Ce scria în bilet?

– Ce scrie omul când e la limită. Din ce zicea Helen, s-a întors din Afganistan destul de zdrobit. L-a implorat să ceară ajutor, să intre într-un grup de sprijin, dar Dennis a pus piciorul în prag. Că cei din familia Hanley își spală rufele între ei.

– Ca din gura unui adevărat expert în domeniul sindromului posttraumatic, a mormăit Lizzy.

– Tocmai asta e. Hollis nu a fost niciodată diagnosticat astfel.

– Poate nu oficial, dar sigur s-a întâmplat ceva acolo. Se sinucide la un an după ce se întoarce? Ce scria în bilet?

– Nu știe nimeni. Gaffney a dat-o în bară și nu a luat biletul cu el. Greșeala începătorului, cred. Primul caz MPL te poate zgudui, mai ales dacă e urât, cum a fost.

– MPL?

– Scuze, așa prescurtează polițiștii *mort pe loc*.

– Frumos.

– Nu, nu tocmai. Dar e un mecanism de adaptare. În sfârșit, când s-au întors după bilet, nu mai era.

– Cum dispare un bilet?

– Cu ajutor. Până au ajuns, venise Dennis, iar Helen fusese în mod bizar lovită de amnezie. Cică nu văzuse nici un bilet. Când au insistat, a intervenit Dennis. Că Helen trecuse prin multe și că o să se ocupe el de toate de-acum. N-au suspectat nimic putred la mijloc, așa că au lăsat-o baltă. Oamenii nu știu să reacționeze în fața sinuciderilor, se sperie. Dar lui Gaffney i-a mirosit urât treaba cu dispariția biletului. Ținuse minte câteva rânduri, ceva de genul că unii merită ce li se întâmplă, în vreme ce alții sunt prinși în coșmarul altora, și că o să ajungă în iad pentru ce făcuse.

– Păi, are sens, nu? Sigur a văzut niște chestii cumplite în Afganistan – poate o fi și făcut chestii cumplite – și evident îl bântuiau. Poate știa și Dennis și nu voia să-și bage nimeni nasul și să afle.

– Așa se vede dacă nu știi întreaga poveste. Numai că Gaffney n-avea stare. Știe un tip care era în aceeași garnizoană cu Hollis și ăla zice că Hollis Hanley nu a tras niciodată cu pușca. Au ratat lupta de la prima misiune. Au rămas blocați într-o clădire spulberată și s-a tras în ei. Hollis a pus pușca pe umăr și pe urmă... nimic. A încremenit. Vreo doi tipi au dat să-l tragă în jos înainte să crape. I-au dat un post în afara zonei de luptă, dar degeaba. Ceva se rupsese în el. A ajuns să fie detașat. Scuze, vreau să zic lăsat la vatră.

Lizzy a rumegat vorbele lui Roger, punând totul cap la cap.

– Dacă Hollis nu a ucis pe nimeni în Afganistan, de ce credea că o să ajungă în iad?

– Vezi și tu ce vreau să spun.

Rotițele s-au învârtit și, în cele din urmă, s-au așezat la locul lor.

– Crezi că s-a sinucis din cauza lui Heather și Darcy – că el le-a ucis? Iar Dennis știa?

– S-a întâmplat la câțiva ani de la crime. Puțin probabil ca cineva să facă legătura cu Heather și Darcy. Dar acum cred că merită investigat. S-ar explica de ce a încercat să scape de bilet. A fost dintotdeauna protectorul lui Hollis. Poate că asta nu s-a terminat odată cu moartea lui Hollis. Poate voia să se asigure că nu va pune nimeni vreodată întrebările pe care le punem noi acum. Pe urmă ai apărut tu și ai început să sapi.

Lizzy a cumpănit la ultima parte. Biletul. Incendiul. Silueta din bucătărie.

– Helen a încercat să mă avertizeze. Știa că Dennis este în spatele tuturor întâmplărilor.

– Este doar o ipoteză, dar se potrivește.

– Și ce facem?

– *Noi* nu facem nimic, a spus Roger apăsat. Dacă nu ne înșelăm – și avem toate șansele –, Dennis Hanley este un om periculos. Summers nu mai poate să îngroape dovezile de data asta. Unde este Andrew?

– La Boston. Cu treabă.

– Poate ar fi bine să-l suni. Să știe ce se petrece. Trebuie să dau și eu niște telefoane. Stai lângă telefon.

Lizzy a lăsat mobilul din mână și a întins palmele pe masă. Andrew avea destulă treabă la Boston. L-ar suna diseară, după ce mai vorbește cu Roger. Între timp, își făcea și ea treburile și putea încerca să se gândească dacă ucigașul lui Heather și Darcy Gilman chiar putea fi scos din văgăună, dacă nu în fața justiției, cel puțin ca în sfârșit să dovedească nevinovăția Altheei.

Lucrurile începeau să se închege, piesele pe care voise să se pună cap la cap la venire erau aproape la locul lor. Primise creditul. Odată ce semna contractul pentru renovare cu prietenul Rhannei, agentul imobiliar, nu o mai ținea nimic aici. Rhanna și Evvie puteau rămâne până se vindea ferma și să se ocupe de lucrurile din casă când venea momentul. Venise timpul să îl sune pe Luc și să îi confirme data întoarcerii. Și să termine *Cântul Pământului* pentru Rhanna. Cadou de despărțire.

Gândul a devenit pe neașteptate apăsător în timp ce s-a întins spre paharul de laborator și s-a apucat să-l umple cu alcool. Stătea cu un ochi

pe telefon, cu celălalt pe carnețelul cu calcule, când, deodată, s-a oprit din turnat. Nu se auzise nimic, nu observase nici o mișcare cu coada ochiului, doar o adiere subtilă în jur, care-i spunea că nu mai era singură.

Capitolul 39

A recunoscut silueta lui Dennis de cum s-a întors.

Stătea neclintit în ușă, cu brațele moi pe lângă corp. Îi bubuia inima în timp ce aștepta ca el să spună ceva, dar nu zicea nimic, stătea inexpresiv și ciudat de captivat. În cele din urmă a închis ușa și a pornit spre ea, cu pași lenți, dar hotărâți.

Lizzy a luat în calcul toate șansele de scăpare. De data asta nu-i permitea nici una să treacă pe lângă el și, în consecință, nu avea cum să ajungă la ușă.

– N-ai ce căuta aici, a spus, străduindu-se să își stăpânească panica și îndreptându-se domol spre marginea mesei și telefon. Pleacă. Acum.

Dennis nu se oprea din mers. Acum îi vedea fața, rumenă și asudată, cu maxilarul inferior proeminent, ca al unui buldog. În locul halatului mânjit de sânge purta o geacă de camuflaj masivă care nu își avea rostul într-o după-amiază călduroasă de august.

I-a surprins mirosul, deja familiara duhoare de nămol cu sânge amestecate cu alcool. Băuse de când îl văzuse ultima oară, cam mult dacă era să-și dea cu părerea, cu toate că nu-și dădea seama dacă era sau nu în favoarea ei. Alcoolul fie i-ar fi încetinit mișcările, fie i-ar fi stimulat temperamentul. Ar fi pariat pe cea din urmă variantă.

– Tu, a bălmăjit, în vreme ce se apropia de ea. Te crezi așa deșteaptă. Vii aici după atâția ani, îți bagi nasul în treburi care nu te privesc. De parcă ai fi detectivul lui pește.

– Heather și Darcy Gilman sunt treburi care mă privesc.

– Și cumnata mea? Și ea te privește? Și fratele meu?

Lizzy s-a mutat ușor în stânga, cu un pas mai aproape de telefon.

– N-am știut că Hollis...

– Să nu-i pronunți numele în fața mea! Să nu îndrăznești să-i pronunți numele! Și-a plecat capul, cumva brusc extenuat. Nu trebuia să te întorci.

– De-asta ai venit la mine azi-noapte? Să-mi zici că nu trebuia să mă fi întors?

Dennis a ridicat capul, cu ochii strălucind.

– N-am venit să-ți *zic* nimic.

– Știu, a răspuns Lizzy rezervat, neliniștită că recunoscuse. O spusese fără să clipească. Ca un om care nu are nimic de pierdut. Poliția ți-a găsit cuțitul.

– Ți-am dat trei ocazii! a zbierat la ea. Trei ocazii să o lași baltă. Păpușa aia cretină și biletul. Ți-am dat foc la șură. Nu a mers nici asta, așa că am venit cu cuțitul. Și tot nu te-ai lăsat, tot ai pus întrebări. De-acum, gata! Asuda profund și a tăcut doar cât să-și treacă mâneca peste frunte. Bărbații își apără familia. Așa m-a învățat bătrânul. A durat ceva, dar acum pricep. Bărbații fac ce au de făcut.

Lizzy s-a îndreptat de spate, refuzând să se lase intimidată.

– La fel și femeile.

Dennis a strâmbat neplăcut din gură.

– Mă întreb dacă o să mai crezi că a meritat.

Licărul din ochii lui i-a dat fiori lui Lizzy. Nu știa ce voise să spună cu asta, dar n-avea de gând să stea ca să afle. A țâșnit în stânga, orbecăind după telefon, după care s-a răsucit spre dreapta, ferindu-se de atacul lui.

Era cât pe ce să scape, cu ochii la ușă, când Dennis a prins-o de braț și a tras-o înapoi. Îngrozită, s-a zbătut dând din brațe, izbutind să-l lovească puternic în piept și în obrazul stâng.

Una peste alta, nu avea cum să se pună cu forța lui. A dat capul pe spate când a pocnit-o în falcă, iar durerea usturătoare a făcut-o să nu mai vadă nimic până s-a prăbușit. Zăcea pe spate, îi pulsa maxilarul și simțea un gust metalic de sânge pe limbă. La coada ochilor vedea puncte negre când a dat să se ridice. În timpul luptei pierduse telefonul.

Dennis stătea lângă ea, cu fața sclipind de sudoare și cu o vânătaie care prindea contur pe obrazul stâng. Se uita detașat la Lizzy care se străduia să se ridice în genunchi. Și-a lungit gâtul, trecând cu privirea prin hambar și ajungând la masa de lucru. S-a apropiat, ridicând lucruri și punându-le la loc.

– Frumos ai aranjat aici, a spus cu un zâmbet leneș. Văd numai chestii inflamabile. A rânjit mai larg când a băgat mâna în buzunar și a scos bricheta. A scăpărat-o de dragul efectului. Ar fi păcat să aibă loc vreun accident.

Lizzy a simțit panica străbătându-i fiecare membru în parte și adrenalina rece-caldă înțepându-i brațele și picioarele. Se învârtea

camera cu ea în timp ce se chinuia să se ridice. Vedea dublu, de parcă nu reglase focalizarea binoclului. Preț de o clipă i-a venit să vomite, dar senzația a dispărut când l-a văzut pe Dennis că-și desface geaca și bagă mâna în ea.

I-a venit stomacul în gât observând sticla cu lichid roșu, cu cârpă îndesată în ea. Investigatorii găsiseră una identică în cenușa șurii. A rotit sticla de câteva ori să se îmbibe cârpa. Lizzy a prins mirosul uleios de kerosen în timp ce lichidul i se prelingea printre degete, pe mânecă și pe jos.

– Dennis, te rog. O durea cumplit falca și avea impresia că o să leșine. S-a apucat de marginea mesei ca să nu cadă, voind să își păstreze cunoștința, să-l țină de vorbă. Nu vrei să faci asta.

S-a uitat la el cu un zâmbet pieziș și a făcut un pas în spate.

– Zău?

– Poliția știe tot, a izbucnit ea, sperând să găsească un soi de armă pe masă. Și de ce s-a sinucis Hollis. Și de păpușă, și de bilet, și că ai dat foc livezii. Au unul dintre proiectilele incendiare cu care ai dat foc. Dacă faci asta, vor ști că tot tu ești autorul. Vor pune totul cap la cap și vor veni după tine.

– Nu o să mai conteze. Lizzy era șocată să-l vadă în lacrimi. A clipit cu forță, dar tot i-au scăpat din ochi. Le-a șters cu podul palmei. Am plătit destul, și eu, și Hollis. Mai mult Hollis. Trebuia să se termine. Ne costase tot. Și vii tu și vrei să plătim din nou. Numa' că nu mai merge așa. A tăcut, uitându-se brusc prin ea, inexpresiv, spre altă lume. Cică numai prin foc poți ucide o vrăjitoare. A tăcut iar, făcând încă un pas în spate și aprinzând bricheta. Bărbații fac ce au de făcut.

– Nuuuu!

Lizzy s-a uitat îngrozită la Dennis care a dus cârpa îmbibată în kerosen la flacără, conștientă într-un cotlon înspăimântat al minții că picase într-unul dintre acele momente ireale când nimic nu pare verosimil, când totul prinde viteză și timpul se mișcă lent, cadru cu cadru, unul mai sinistru decât celălalt.

Paharul de laborator era rece când a pus mâna pe el. O clipă de șovăială, un freamăt de groază, după care l-a aruncat. S-a uitat fascinată cum se îndreaptă spre țintă, cu coada de alcool fâlfâind în urmă, înainte să explodeze într-o flamă albastră la contactul cu bricheta din mâna lui Dennis. Întâi i-a luat foc mâneca și focul a cuprins iute kerosenul îmbibat. Dennis se uita lung, cu ochii mari și inexpresivi, șocat parcă să

se vadă arzând. Până la urmă a început să se zbată, lovindu-și disperat jacheta cuprinsă de flăcări flămânde albastre și portocalii.

Lizzy a vrut să țipe, dar nu ar fi auzit nimeni, nu ar fi venit nimeni în ajutor. Și era deja prea târziu. A auzit explozia sticlei când s-a izbit recipientul de podea, apoi o explozie de căldură și lumină când s-a aprins kerosenul.

Dennis a fost cuprins de flăcări pe loc, zbierând ca din gaură de șarpe. S-a zbătut puțin, după care a căzut în genunchi, ca o marionetă cu sforile tăiate. S-a zvârcolit încă o clipă, cu fața în focul din pământ, asemenea unui înotător ieșit pe malul apei, înainte să încremenească.

Lizzy icnea încercând să-și potolească plânsul și îi venea să vomite. Și-a acoperit nasul și gura, copleșită dintr-odată de duhoarea de kerosen și carne arsă. Flăcările se întindeau rapid și devorau cheresteaua uscată, târându-se pe podea și urcând pe unul dintre pereți. În câteva minute avea să piardă singura cale de scăpare.

Și-a ținut respirația, s-a lăsat în genunchi – învățase la școală exerciții de protecție în situații de urgență – și s-a strecurat pe lângă flăcările nesătule. Se lăsase întunericul în hambar în timp ce nori de fum slinos hăpăiau lumina pâlpâitoare a focului. Lizzy a bâjbâit spre ușă, orbecăind disperată să găsească zăvorul.

Aerul a răbufnit când a năvălit pe ușă afară, înainte ca o pală de vânt fierbinte să o arunce în țărână. A rămas nemișcată o clipă, trăgând cu greu în piept aerul curat. Hambarul gemea și pârâia în lăcomia flăcărilor, împingând fumul negru spre seninul cer albastru.

Ar fi trebuit să sufere cumplit în fața acestei priveliști, doar că amorțise într-un mod straniu în timp ce urmărea grozăvia, ca și cum mintea i se desprinsese întru câtva de trup. Trebuia să facă ceva, să sune pe cineva, dar, dintr-odată, s-a văzut incapabilă să ducă un gând până la capăt. În depărtare s-a auzit urletul sirenei, slab la început, apoi din ce în ce mai tare. A închis ochii. Cineva zărise fumul. Cineva era pe drum.

Capitolul 40

Lizzy a mutat de pe obraz pachetul de gheață și a deschis ochii, sperând să vadă mai clar. Vedere încețoșată. Vărsături. Stare de confuzie mintală. Toate din sfera efectelor unei lovituri la cap și toate indicând o contuzie, după Janie, paramedicul care o sfătuise în cei mai duri termeni să se ducă la Urgență, să-și facă o radiografie și un consult pulmonar. Cel puțin nu-i mai țiuiau urechile. Ba chiar răspunsese corect la majoritatea întrebărilor de evaluare, bâlbâindu-se doar la numele actualului președinte.

La un moment dat, în toiul evaluării, spusese brusc că-l vor găsi pe Dennis Hanley în hambar. Hal, partenerul lui Janie, dispăruse curând după aceea, probabil ca să informeze persoana responsabilă că trebuie să cheme medicul legist.

– Gata? a întrebat Janie, în timp ce se pregăteau s-o ridice în spatele ambulanței. Hal o să ne fie șofer. Eu stau în spate cu tine.

Lizzy a încuviințat, uitându-se la curelele cu care era legată de targă. Nu era ca și cum ar fi avut de ales.

– Stați! Vă rog! Rhanna strigase, înnebunită, gâfâind, gonind pe alee. Lăsați-mă s-o văd, vă rog! Lizzy, scumpo... S-a oprit icnind, cu ochii în lacrimi. Doamne... Fața ta...

Lizzy a mijit ochii, străduindu-se să vadă bine.

– Cum de te-ai întors?

– Lasă asta! Ce-ai pățit?

– Nimic, a mormăit pe lângă pachetul de gheață. Vor să mă examineze. Unde e Evvie?

– Undeva în spate. A trebuit să parcăm pe stradă. Am văzut fumul... S-a întins spre mâna lui Lizzy, pleoștită toată. Of, scumpo... cum de s-a întâmplat așa ceva?

Janie a intervenit înainte să răspundă Lizzy.

– Scuze. Trebuie să plecăm acum. O găsiți la Memorial.

– Da, scuze. I-a zâmbit lui Lizzy făcând un pas în spate, însă îi tremura bărbia. Venim după tine.

– Nu. Stai. Vii cu mine? S-a uitat la Janie. Poate? E mama mea.

Janie a ridicat dintr-un umăr.

– N-am nimic împotrivă. Ce zici, mami? Ești gata de plecare?

Rhanna a pus-o la curent pe Evvie în vreme ce Janie și Hal o ridicau pe Lizzy în ambulanță și se pregăteau de plecare. Când a făcut Hal semn, Rhanna a urcat și s-a așezat lângă Janie.

Lizzy s-a întins spre mâna ei când a pornit ambulanța.

– Mersi că vii.

Rhanna și-a șters ochii, zâmbind cu buzele tremurânde.

– Îmi pare rău că sunt o plângăcioasă. Dar... înainte, când ai întrebat dacă vin cu tine, ai zis că sunt mama ta pentru că altfel nu m-ar fi primit?

Lizzy s-a mirat să simtă că o podideau și pe ea lacrimile.

– Am spus-o pentru că asta ești. Am văzut în ochii tăi când m-ai văzut legată de targă. Îți era frică – pentru mine. A închis ochii și a înghițit convulsiv amintindu-și cuvintele Altheei. *Și peste cele mai mari abisuri se pot construi punți, chiar și atunci când nu avem la îndemână decât fragmente infime.* A venit vremea să încetez să te mai pedepsesc.

Lizzy a făcut ochii mici la diagrama de testare oftalmologică până când a văzut o singură imagine în loc de două. Lumina fluorescentă puternică nu-i ajuta deloc durerea de cap. Din păcate, în caz de șoc, majoritatea analgezicelor sunt contraindicate. Îi dăduseră paracetamol, dar nu avusese mare efect.

După multe rugăminți, doctorul consimțise s-o lase acasă, doar pentru că promisese Rhanna să o țină nemișcată, s-o trezească la câteva ore pentru orice eventualitate, să-i interzică cu desăvârșire aparatele electronice, ceea ce nu ar fi trebuit să fie greu acum, că mobilul îi fusese făcut scrum.

Lizzy a ridicat privirea la paravanul de vinilin pe care îl dădea la o parte Evvie. Aceasta s-a legănat pe picioare când i-au picat ochii pe Lizzy.

– O, fetița mea. Prăpădită și învinețită toată. Știam eu că se întâmplă ceva. O simțeam. De-asta am strâns mai devreme. Știam...

Lizzy și-a atins sutura în formă de fluture de pe buză.

– Nu-i așa rău cum pare. Niște vânătăi și o contuzie mică.

– Pff! Cred că n-ai văzut cum arăți. Ce-i aia contuzie „mică"? Au zis că probabil ai maxilarul rupt.

– Nu-i rupt. S-a învinețit osul și arată mai rău decât e cazul. S-ar putea totuși să mănânc multă vreme doar griș cu lapte.

Evvie și-a dat ochii peste cap în timp ce scotea șervețelul din poșetă ca să-și tamponeze ochii.

– Puteai să mori.

– Dar n-am murit. Lizzy a inspirat sacadat, frământând în mâini pătura subțire a spitalului, în timp ce ceasul alb-negru ticăia pe perete. Evvie, Hollis Hanley a făcut-o. El a ucis fetele, iar lui Dennis îi era frică să nu aflu. Biletul, livada, toate le-a făcut ca să-l protejeze pe Hollis.

Evvie a încuviințat sobră.

– Mi-a zis maică-ta. Ai apucat să vorbești cu poliția?

– Au trimis un detectiv să-mi ia o declarație. Același cu care am vorbit despre spargere. Se pare că e prieten cu Roger.

S-a mirat să afle că Michael Hammond o așteptase la întoarcerea de la radiografie, până i-a explicat acesta că Roger îi povestise conversația lor. A anunțat-o că au recuperat rămășițele lui Dennis din cenușă. Din păcate, având la dispoziție doar amprenta dentară, avea să dureze câteva zile să-l identifice.

– I-am spus despre hârtia pe care a fost scris biletul, că mi-a amintit de cea pe care o folosesc măcelarii să împacheteze carnea. Se duce mâine la fabrica la care lucra Dennis, ca să vadă dacă se potrivește și să compare cuțitele de-acolo cu cel găsit de poliție în noaptea spargerii. Tot nu vom avea o dovadă clară care să-l lege pe Hollis de crime, dar indiciile sugerează clar că el este autorul.

– Este suficient, i-a spus sec Evvie. Și a venit vremea să punem punct.

Lizzy s-a gândit la asta, cum ar fi să se termine toate astea, să aibă în sfârșit răspunsuri la toate întrebările și toate piesele puse cap la cap. Nu avea această senzație. Nici urmă de ușurare. Nici un sentiment de împăcare. Doar alte întrebări.

– Așa sper, a spus încet.

– Ce mai e?

– Probabil nimic. Dar e ironic, nu zici? Dennis a încercat cu anii să ascundă ce s-a întâmplat în noaptea aia și n-a făcut decât să-și distrugă viața. De ce? Hollis murise. A tăcut, atingându-și buza inferioară umflată. Nu pot să nu mă gândesc... A închis ochii, stăvilind un fior. Auzise despre moartea prin ardere – ca tot neamul ei –, numai că a vedea cu ochii tăi este cu totul altă poveste. Ultimul lucru pe care l-a spus a fost: *Bărbații fac ce au de făcut*. Ca și cum credea că nu avea de ales.

– Gata, a șuierat Evvie. Ai făcut ce ți-ai propus și cu asta s-a terminat.

Lizzy a încuviințat tăcută. Așa spera și ea.

Capitolul 41

Andrew a adulmecat fumul cu mult înainte să observe mașinile de pompieri. I s-a strâns stomacul când a intrat pe stradă și a văzut mașinile de intervenție blocând trecerea, baricadele reflectorizante portocaliu cu alb care blocau traficul. A parcat cât de aproape îi permiteau baricadele și, fără să se mai obosească să scoată cheia din contact, a luat-o la fugă.

Casa n-avea nimic. Nici atelierul. Rămânea doar hambarul. S-a ținut după urmele furtunurilor pe alee, oprindu-se puțin când a observat duba albă cu ușile din spate larg deschise.

Furtunurile golite de apă. Nici o ambulanță pe stradă. Medicul legist, deja prezent. Orice s-ar fi întâmplat era pe sfârșite – și cineva murise.

Gândul l-a izbit asemenea unui pumn în plex.

Aerul era îmbâcsit de fum și de cenușă udă, preschimbând cerul serii într-o nuanță murdară de cenușiu. Simțea gust de funingine în gât și începeau să-l usture și să i se încețoșeze ochii. A încetinit doar cât să se șteargă pe față, a traversat câmpul și s-a cocoțat pe colină ca să vadă jumătatea din spate a terenului.

Și, în locul hambarului, a văzut atunci, dincolo de colină, un schelet înnegrit. Nu mai avea acoperiș, iar pereții carbonizați, plesniți ca o păstaie răscoaptă. Pe fundalul cerului care se întuneca, arăta ca desprins dintr-un coșmar.

O mână de pompieri fără măști de protecție roiau împungând cu lopețile și cu topoarele în resturile din care ieșeau vapori de apă. Echipa de curățenie. Andrew s-a dus drept la cel mai apropiat și l-a bătut pe umăr.

Acesta s-a întors cu fața neagră de funingine, mirat și deranjat în același timp.

– Amice, n-ai voie aici. Cel puțin până nu ne anunță echipa care se asigură că nu se aprinde din nou.

– Trebuie să știu...

Cuvintele lui Andrew au rămas în aer când a zărit doi bărbați în salopete bleumarin ieșind dintre dărâmături și cărând un sac negru. Încă o senzație de pumn în plex.

– Cine...? I s-a îngroșat saliva în gură dintr-odată. Trebuie să știu cine...

Pompierul a întors capul, urmărind privirea lui Andrew spre sacul de cadavre. S-a sprijinit în lopată, uitându-se în pământ, brusc stânjenit.

– N-am ce face. Nu ține de competența mea. Poate te ajută altcineva. A dus mâna cupă la gură. Tammy! A așteptat să vină Tammy. Ai idee cine a murit?

Femeia și-a scos casca de protecție, și-a dat la o parte părul blond transpirat care-i scăpase din coada de cal. L-a măsurat din cap până în picioare pe Andrew.

– Sunteți rudă?

– Nu. Prieten...

A încuviințat cu mai multă blândețe.

– În clipa asta, nu știm. Cadavrul era... într-o stare destul de proastă. Îmi pare rău. Bănuiesc că o să trimită poliția pe cineva la spital să discute cu fata.

Andrew a amețit brusc.

– Care fată?

– Cea care locuiește aici. Nu știu cum o cheamă.

Pe Andrew l-au lăsat genunchii.

– Lizzy Moon? E la spital?

– La Memorial. A avut noroc să scape.

– A...

A lăsat cuvântul suspendat în aer, negrăit. *Arsuri. A suferit arsuri?* Cât de rănită este? Tammy avea ochii plini de compasiune.

– Nu știu. Îmi pare rău. În clipa asta nu ne vedem capul de treabă. Nu știu decât că au dus-o la spital.

Andrew i-a aruncat un *mulțumesc* peste umăr când s-a întors, alergând deja spre stradă, lovind asfaltul pe ritmul cuvintelor care-i urlau în cap.

Nu a murit. Nu a murit. Nu a murit.

Camera de urgență era un haos organizat. Pacienți în diverse stadii de boală sau vătămare înghesuiți pe rândurile de scaune verzi de plastic, cu tot soiul de expresii, de la disconfort și plictiseală la reală suferință.

Andrew a trecut pe lângă ei în drum spre recepție. O soră medicală în halat roz decolorat l-a întâmpinat numaidecât, căutând să observe dacă

se află în pericol. După ce a constatat că nu avea nimic, s-a întins spre una dintre foile pentru internare.

Andrew a respins-o cu un gest.

– Nu. Caut o pacientă. Lizzy Moon. Medicii au adus-o acum vreo două ore. A fost într-un incendiu...

Sora medicală s-a uitat în stânga la monitor.

– Dap. Se află în camera de urgență numărul 4. Sunteți rudă?

– Prieten de familie. A pățit ceva?

– Îmi pare rău. Mi-e teamă că nu vă pot da detalii. Mama ei este cu ea. Dacă luați loc, o anunț că ați venit.

Andrew s-a așezat pe cel mai apropiat scaun, întrebându-se ce căuta Rhanna acolo. Trebuia să fie în Connecticut. Câteva clipe mai târziu, a apărut. S-a ridicat brusc, încercând să-i ghicească expresia. Părea cutremurată și extenuată, dar nu copleșită de durere.

L-a apucat de mâini și i le-a strâns bine.

– N-a pățit nimic. Are o contuzie, dar se pare că îi dau drumul acasă.

Îi veneau o sută de întrebări după ce i-a trecut senzația inițială de panică.

– Am fost acolo, am văzut mașinile de pompieri. Cărau pe cineva în sac și am crezut...

– A scăpat, a spus Rhanna, întrerupându-l înainte să o spună cu voce tare. E în siguranță. I-a dat drumul, lăsându-și mâinile pe lângă corp. Dennis Hanley a murit.

Sacul de cadavre. Dennis. A cumpănit puțin.

– Ți-a zis ce s-a întâmplat?

– Era în hambar. A apărut Dennis cu o sticlă de kerosen – ca acelea găsite în livadă. Urma să dea foc hambarului cu ea înăuntru, ca să nu afle nimeni ce le-a făcut fratele lui fetelor. Rhannei îi scăpărau ochii. A clipit, dând drumul lacrimilor. A aruncat cu ceva în el în timp ce aprindea cârpa – ceva alcool, cred – și i-a luat mâneca foc. Când a scăpat sticla cu kerosen, focul s-a întins. Abia a scăpat de-acolo.

– Dar e...

– Nu, a răspuns Rhanna iute. Nu are arsuri. Dar a lovit-o. Arată groaznic.

Andrew a strâns din ochi, aproape simțind gustul furiei care-l apucase brusc. Preț de o clipă își dorea ca Dennis Hanley să nu fi fost deja în sacul negru.

Rhanna i-a așezat mâna pe braț.

– Vrei s-o vezi? Le spun eu că nu-i nici o problemă.

Nu a așteptat răspunsul, ci a plecat. Puțin mai târziu, s-a întors.

– Au spus că poți intra. Te duc eu. Acum este Evvie cu ea, dar o scot de-acolo.

Lizzy ținea un pachet cu gheață la față când a intrat el. L-a lăsat jos când l-a văzut și s-a uitat în ochii lui. El încercase să se pregătească pentru prima vedere, să-și imagineze cum va arăta, ce va simți s-o vadă rănită, dar degeaba. N-ar fi avut cum să fie pregătit să vadă vânătaia proeminentă care se forma pe partea stângă a feței, gura umflată, buza bandajată. Oricine s-ar fi uitat la ea ar fi zis că participase la douăsprezece runde de box cu un profesionist – și pierduse.

– Ia uite, Lizzy, pe cine am găsit, a spus Rhanna, rupând liniștea stânjenitoare. Și încă la timp. Doctorul vrea să mai rămâi puțin, dar zicea că dacă nu apare nici o schimbare, poți pleca acasă în câteva ore. Mă întrebam cum să te ducem acasă cu furgoneta lui Evvie plină ochi. Acum poți merge cu Andrew. S-a uitat la Evvie, îndoind un deget. Noi două trebuie să ieșim. Asistenta a zis să intrăm pe rând.

Când au rămas singuri, Andrew s-a dus lângă patul lui Lizzy.

– Doamne! Ce rău îmi pare!

A clipit la el.

– De ce?

– Că eram la o oră și jumătate distanță când s-a întâmplat. Că am dispărut pur și simplu fiindcă avea orgoliul meu de suferit puțin. Nu ar fi trebuit să plec la Boston.

– Andrew, ți-am spus. Aveai treabă, iar eu... A tăcut, ridicând din sprâncene la el. Chiar așa, ce cauți aici?

– M-a sunat Roger. Mi-a spus că ți-a cerut să stai lângă telefon, dar că nu răspundeai. M-a sunat să vadă dacă am vorbit cu tine. Mi-a povestit despre întâlnirea ta cu Dennis și mi-a spus că are o presimțire. Așa că am început să sun. Cum nu ai răspuns, m-am întors acasă. Pe urmă am ajuns la tine și am văzut mașinile de pompieri...

S-a oprit, amintindu-și senzația cumplită la vederea furgonetei legistului.

– N-am nimic, a spus Lizzy, nelăsându-l să continue. Dar hai să nu mai vorbim despre asta. Sunt obosită.

S-a lăsat pe spate și a închis ochii și el a privit o secundă cum i se ridică și se lasă pieptul, recunoscător că respiră normal. Părea mică și palidă în halatul decolorat. Fragilă. I s-a pus un nod în gât când și-a amintit cadavrul din sac scos din rămășitele hambarului, privind-i fața, vânătă și

cu dâre de cenușă. Fusese cât pe ce s-o piardă. Numai că nu era a lui ca s-o piardă.

Capitolul 42

20 august

Lizzy a deschis ochii într-o lumină slabă și în miros de ploaie iminentă care se strecura pe ferestrele salonului. Era amețită și înțepenită, își sucise gâtul dormind toată noaptea sprijinită de speteaza divanului, unde Evvie și Rhanna o păzeau pe rând.

Trecuse bine de miezul nopții când ajunseseră în sfârșit acasă. Rhanna o ajutase să se dezbrace și îi pregătise o baie caldă cu aromă de mușețel, după care o ajutase să se spele și pe cap. Apoi o îmbrăcaseră cu o pijama moale și o rezemaseră pe divan cu o pernă și un pled, așa cum făcea Althea când era Lizzy mică și o durea burta sau răcea.

Acum o auzea pe Rhanna vorbind cu Evvie în bucătărie, glasurile îmbinându-se cu zgomotul apei de la robinet. Nu era greu să-și dea seama despre ce vorbeau. A dat pledul deoparte și s-a ridicat ușurel în șezut. Camera s-a învârtit cu ea când a dat să se ridice în picioare. A așteptat să-i treacă amețeala și s-a dus spre bucătărie.

Rhanna i-a aruncat o privire nemulțumită când a ajuns la ușă.

– Ce crezi că faci?

– Îmi iau cafea.

– Îți aduc eu cafea. Tu stai culcată. Și-așa este destul haos cu pulberea asta neagră peste tot. N-avem nevoie să pici și tu din picioare.

– Știi că n-am nimic la picioare, nu? Sunt perfect în stare să mă țin pe ele.

– Și perfect în stare să cazi și să-ți spargi capul, a ripostat Rhanna. Haide.

Lizzy s-a lăsat condusă înapoi la divan. Rhanna a umflat pernele iute și a dat pledul deoparte.

– Hai, întinde-te.

– Mulțumesc, a spus Lizzy când a învelit-o Rhanna. Că ai grijă de mine.

Rhanna și-a arcuit gura într-un zâmbet blând, dar fugar.

– Eu ar trebui să fiu cea care-ți mulțumește. După atâția ani și atâtea greșeli. Mi s-a dat o a doua șansă. Și apoi, ieri era să te pierd. Mi-am dat seama câte ocazii am scăpat. A ridicat semnificativ din umeri. Probabil încerc să recuperez timpul pierdut.

Lizzy avea un nod în gât și a înghițit în sec.

– Pari obosită. Ai dormit vreun pic?

Înainte ca Rhanna să răspundă, cineva a bătut la ușă. Rhanna s-a dus să deschidă și s-a întors o clipă mai târziu cu Andrew după ea.

– Ai musafiri, a anunțat veselă. Numai bine. Are el grijă să stai cuminte până fac cafea proaspătă.

Andrew s-a uitat după ea, înainte să se întoarcă spre Lizzy.

– Arăți mai bine.

Lizzy și-a dat ochii peste cap.

– Mincinosule.

– Fie. *Mai curat.* S-a așezat ușurel pe fotoliul de lângă divan, sprijinindu-și brațele pe genunchi. Serios, cum te simți totuși?

– Doare. Parcă m-a pocnit o bâtă de baseball. Altfel, n-am nimic. Rhanna se poartă de parcă aș fi invalidă. De fapt, se poartă minunat.

Andrew și-a îndreptat privirea spre măsuță. Ziarul de dimineață era împăturit în două, probabil așa cum îl lăsase Evvie după ce citise din el. Lizzy văzuse deja titlul principal. *UN AL DOILEA INCENDIU LA MOON GIRL FARM SE DOVEDEȘTE FATAL.*

Andrew l-a ridicat, încruntându-se la fotografia cu hambarul prăbușit.

– L-ai citit?

– Nu-i nevoie. Eram acolo.

A aruncat ziarul dezgustat.

– Ar fi trebuit să mă aștept la asta.

Lizzy s-a uitat lung la el.

– Cum? Nu-l avea nimeni în vedere pe Dennis.

– Poate, dar ar fi trebuit să-l am eu. A zis ceva la un moment dat, că ai avut tupeul să te întorci și să stârnești discuții despre crime. Vorbea urât despre fetele Moon în general, dar mai mult de tine era interesat. Ar fi trebuit să mă prind.

– De ce? În orașul ăsta, mai toți au zis câte ceva la un moment dat. Și, Andrew, erau lucruri despre care habar nu aveam. Despre care nu avea nimeni habar – și nu vom ști acum, că a murit Dennis. Dar s-a terminat. Nu va fi nimeni acuzat. Doar că noi știm ce s-a întâmplat sau cel puțin

cine a fost vinovatul. Și va afla și familia Gilman. Și restul celor din Salem Creek n-au decât să creadă ce vor. Ca întotdeauna.

A apărut Rhanna, cu o cană cu pai în ea. I-a dat-o lui Lizzy, după care s-a întors spre Andrew.

– Îți aduc și ție una înainte să plec la magazin?

– Nu, mersi. Am băut deja mai mult decât era cazul azi-dimineață.

Evvie a dat buzna din bucătărie, cu niște mănuși de cauciuc galben strident în mâini.

– Nu te grăbi, i-a spus Rhannei. Trebuie să mai pun pe listă niște soluții de curățat. Cu cât frec mai mult, cu atât de împrăștie mai tare mizeria. Zici că aici s-a revărsat petrolul de pe Exxon Valdez.

Lizzy a plecat capul sfioasă și s-a uitat la Andrew.

– Am uitat să-i zic de pulberea de amprente aseară când am ajuns acasă.

– Ups.

Iar a bătut cineva la ușă, de data asta cu ciocănelul. Rhanna a băgat lista în buzunar și s-a dus să deschidă. După o conversație neinteligibilă de câteva minute, s-a întors.

– Lizzy, este Helen Hanley. E la ușă și vrea să stea de vorbă cu tine.

Lizzy s-a uitat lung la ea. Știa că Helen fusese anunțată de moartea cumnatului, dar nu avea idee câte detalii i se dăduseră sau cum primise vestea.

Andrew s-a ridicat brutal din scaun.

– Nu trebuie să vorbești cu ea dacă nu ești în stare, Lizzy. O pot trimite acasă.

Lizzy și-a amintit confruntarea de ieri de la supermarket, rugămintea mută din privirea lui Helen, vânătaia pe care se străduise, dar eșuase s-o mascheze. Acum avea și ea una la fel.

– Nu. N-o trimite acasă. Vreau să vorbesc cu ea.

Evvie și Andrew au schimbat o privire, dar nu au comentat.

Câteva clipe mai târziu, Helen stătea în salon, cu fetița cocoțată pe șold. Avea ochii umflați și înroșiți și nu era machiată. Vânătaia gălbui-verzuie se reliefa urât pe obraz.

– Îmi pare rău că a trebuit s-o aduc pe Kayla. N-am găsit așa repede bonă și nu puteam aștepta. A dus mâna la gură, cu lacrimile șiroind. Doamne... cum arăți... Este numai vina mea.

Lizzy s-a ridicat în șezut și a bătut cu palma ușor în divan.

– Ce-ar fi să iei loc?

Helen s-a așezat ușor pe divan și a pus fetița în poală. Plângea ușor, cu sughițuri înăbușite, încercând să vorbească.

– A venit poliția azi-noapte. Mi-au spus despre Dennis – ce a încercat să facă. Am venit să-ți spun că îmi pare rău.

– A fost vina lui Dennis, Helen. Nu ai de ce să-ți ceri scuze.

– Ba da, a spus Helen plângând printre sughițuri. Am fost o lașă. Toți anii ăștia l-am lăsat să mă terorizeze ca să-mi țin gura și azi-noapte era să te omoare. Și-a tras nasul zgomotos și și-a șters lacrimile cu gulerul cămășii. De-aici, mă duc la poliție. Trebuia s-o fac aseară, dar am vrut să vorbesc mai întâi cu tine, să mă uit în ochii tăi și să-mi cer scuze. Pentru ce ai pățit ieri și pentru ce a pătimit familia ta mai demult. Ar fi trebuit să-i pun capăt când a murit Hollis. Ar fi trebuit, dar nu am făcut-o.

Andrew s-a aplecat, cu antebrațele sprijinite pe genunchi.

– Te referi la Heather și la Darcy Gilman?

Helen a lăsat ochii în pământ.

– Hollis era om bun. Simplu și blajin, dar și zdrobit. Chiar dinainte de Afganistan. Dar a fost mai rău când s-a întors acasă. Era retras și avea coșmaruri. A început să bea. L-am implorat să ceară ajutor, să se ducă la terapie, dar nu voia. Pe urmă am aflat despre un grup care se întâlnea la Rochester. Oameni cu sindrom posttraumatic, care discutau despre lucruri văzute și făcute. Până la urmă l-am convins să se ducă și el. A aflat Dennis și gata. Mi-a spus clar să nu mă bag. Nu conta că soțul meu era praf ori că fetița avea nevoie ca tatăl ei să se facă bine.

Începuse să plângă din nou. S-a șters la ochi, aruncându-i lui Kayla un zâmbet prin care-i spunea *Mami n-a pățit nimic*, înainte să continue.

– Eram furioasă că-l lăsa pe Dennis să facă ce vrea din el. Într-o seară, s-a îmbătat și ne-am certat îngrozitor. Și atunci a ieșit la iveală.

Lizzy și-a strâns mâinile în poală, făcând un efort să aibă răbdare. Așteptase opt ani să afle adevărul. Mai putea aștepta câteva minute.

Kayla începuse să se foiască în poala mamei. Helen a legănat-o ușor și a pupat-o pe creștetul blond. Când s-a liniștit, Helen a continuat:

– În vara în care au dispărut fetele, Hollis și Dennis începuseră să umble cu ele. Hollis nu le avea cu femeile, așa că Dennis le-a agățat. Ieșeau împreună toți patru. Dennis se ducea cu câteva sticle de Smash.

Lizzy s-a încruntat, necunoscând cuvântul.

– Smash?

– O combinație de cidru tare cu whisky de casă. Ieftin, plus că nu ai nevoie de acte de identitate să-l cumperi. Mai ales că te îmbeți repede. Și

din ce zicea Hollis, lui Heather îi plăcea să se îmbete. Era destul de varză. Se întâmplau multe acasă. Cu taică-su.

Lizzy a remarcat comentariul nepremeditat.

– Cu taică-su?

– Fata i-a spus lui Dennis că s-a trezit într-o noapte și l-a găsit pe taică-su lângă pat și că tot intra peste ea când se îmbrăca. Se prefăcea că din greșeală, dar ea zicea că prea se întâmpla mereu. La un moment dat, i-a spus limpede lui Dennis că de-aia tot umbla cu el, că îl înnebunea pe taică-su. Oricum, într-o noapte au ieșit toți patru. Au ajuns acasă la bătrânul Hanley. Heather și Dennis au plecat singuri. Darcy a rămas cu Hollis în mașină. Dar când a dat Hollis să se împrietenească, fata s-a speriat. A zis că trebuie să facă pipi și a plecat. Nu s-a mai întors, așa că Hollis s-a dus s-o caute.

Evvie stătea de ceva timp în ușă. A făcut un pas în față, evident tulburată de povestea pe care o auzea, dar poate mai stânjenită de faptul că era o fetiță în cameră.

– Ce-ar fi să vină Kayla în grădină cu mine și Rhanna? a sugerat ea explicit. Cât discută adulții între ei.

Helen n-a priceput la început, apoi s-a uitat la Kayla și a părut să înțeleagă.

– Ah, da. Sigur nu vă deranjează?

– Ne descurcăm noi, a asigurat-o Rhanna cu un zâmbet rezervat doar copiilor sub trei ani. Kayla te cheamă? Ce nume frumos.

Helen a mulțumit pe mutește, încredințându-i fiica.

– Bravo. Mergi cu doamnele astea drăguțe. Mami nu pleacă de-aici.

– Suntem în spatele casei dacă e nevoie, a strigat Evvie, pornind cu ele spre vestibul.

Helen părea dintr-odată pustiită fără fiica ei. S-a uitat de la Lizzy la Andrew și iar la Lizzy.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să mă gândesc la Kayla. Nu-și va aduce aminte de tatăl ei, dar nu trebuie să audă povestea asta. Sunt așa de... Nu am mai dormit bine de când s-a mutat Dennis la noi.

Lizzy nu s-a obosit să-și mascheze mirarea.

– Tu și Dennis...?

– Nu. Helen s-a cutremurat vizibil. Nimic de genul ăsta. Dar s-a mutat acum câteva săptămâni. Zicea că vrea să mă ajute cu Kayla, dar cred că de fapt voia să se asigure că îmi țin gura.

– Dennis știa că tu știai ce se întâmplase cu fetele?

– Da. I-a spus Hollis că s-a îmbătat și că mi-a turnat tot. Dennis s-a enervat. Pe urmă a început să stea cu ochii pe mine.

– Ai zis că Hollis s-a dus s-o caute pe Darcy când a văzut că nu mai vine, a insistat Lizzy, voind să revină la noaptea în care muriseră fetele Gilman.

Helen a închis ochii, pregătindu-se parcă. După câteva minute a răsuflat și s-a îndreptat de spate.

– A durat ceva, dar până la urmă a găsit-o. Stătea aplecată și vomita de la băutură. A început să plângă când l-a văzut și a luat-o la fugă. Hollis s-a dus după ea. Nu ca să-i facă rău, ci ca să nu ajungă unde nu trebuia. Dar era prea târziu. Până s-o prindă din urmă, ieșise din porumb. Era pe câmpul din spate, unde tatăl lui Hollis nu lăsa pe nimeni să intre.

– Din cauza marijuanei, a spus Lizzy încet, aruncându-i o privire pe furiș lui Andrew. Care nu era deloc mirat. Toată lumea știuse?

– Mda, a făcut Helen, încuviințând. Iarba. Era un șopron mare unde o țineau la uscat. Darcy a fugit într-acolo. Probabil voia să se ascundă. Dintr-odată, s-a deschis ușa și a ieșit domnul Hanley, beat criță, mânuind o pușcă. Darcy a început să țipe. Bătrânul nici n-a clipit. A venit în spatele ei și i-a crăpat capul cu patul puștii. A căzut ca un sac de cartofi. Helen a tăcut, ducând mâna la gură. Hollis a zis că-i auzea craniul pârâind când închidea ochii noaptea.

Lui Lizzy i-a venit dintr-odată să verse. Povestea lui Helen se potrivea perfect cu rezultatele legistului. *Traumatism prin lovitură puternică în zona occipitală și parietală.* Dar asta fusese cauza morții lui Darcy. Raportul medical spunea că Heather fusese strangulată.

– Și Heather?

– Ea și Dennis or fi auzit-o pe Darcy țipând, că au venit în fugă. Heather a dat cu ochii de Darcy care zăcea cu fața în țărână și a început să urle de mama focului. Chiar și beat, bătrânul și-a dat seama că a dat de necaz. I-a cerut lui Dennis s-o astâmpere. Dennis nu s-a clintit, așa că taică-su a îndreptat arma spre el. A zis că dacă nu o astâmpără Dennis, o face el și pe urmă le ia piuitul și băieților. Dennis nu și-a dat seama cât de serios vorbea bătrânul până când n-a îndreptat arma spre Hollis. Știa că era punctul slab al lui Dennis.

Andrew a rămas cu gura căscată.

– A amenințat că-și omoară propriul fiu?

Helen a dat din cap că da. Mai palidă decât la sosire, era secătuită și tremura.

– Și ar fi făcut-o. Dennis o știa, chiar dacă nu și Hollis, așa că a apucat-o de gât pe Heather și... a strâns. Fata s-a zbătut, dar era prea puternic.

Hollis era îngrozit că nu se mai termina – nu-i ca în filme –, dar până la urmă nu s-a mai mișcat.

Lizzy a rămas mută, cutremurată de scena odioasă povestită de Helen – și dându-și seama că decizia lui Dennis de a ascunde adevărul avea mai mult de-a face cu propriul sentiment de vinovăție, decât cu cel al tatălui sau al fratelui.

– Helești, a spus Lizzy amorțită. Cum au ajuns fetele în helești?

– Domnul Hanley le-a cerut să umple buzunarele fetelor cu pietre din zidul din spatele șopronului și să le târască în helești. Cum nu s-au grăbit, le-a impus să nu se mai poarte ca niște școlărițe. Cică bărbații fac ce au de făcut. Aparent a mers, că l-au ascultat până la urmă. Nu că ar fi avut de ales. Erau deja și ei în aceeași oală. Dennis a fost cel care a sunat anonim, ca să creadă poliția că bunica ta le-a ucis.

Bărbații fac ce au de făcut.

Lizzy și-a stăpânit un fior. Dennis spusese aceleași cuvinte ieri. Cuvintele tatălui. Asta-i fusese moștenirea din partea tatălui – uciderea a două fete și ascunderea dovezilor. S-a încruntat dintr-odată.

– Ai zis că *erau* în aceeași oală – Hollis *și* Dennis –, dar nu și Hollis. Nu s-a atins de nici una dintre fete.

Helen și-a privit mâinile, cu degetele întrepătrunse atât de tare, încât i se albiseră articulațiile. I-a curs o lacrimă pe obraz, apoi alta. În cele din urmă, a ridicat capul.

– Au pus fetele într-o roabă veche și le-au cărat la helești. Dennis a intrat în apă cu Heather întâi și s-a uitat cum se scufundă. Dar când a ridicat-o Hollis pe Darcy, fetița a icnit.

Lui Lizzy i s-a întors stomacul pe dos. Uitase amănuntele menționate de Roger. Una dintre fete – Darcy – se înecase, conform dovezilor. S-a uitat la Helen, negăsindu-și cuvintele.

– Dennis nu a zis nimic, dar Hollis a știut. Trebuiau să termine ce începuseră. Dennis a apucat-o pe Darcy de picioare și au târât-o înăuntru. Au așteptat pentru orice eventualitate, dar nu s-a mai ridicat la suprafață.

Apă stătută și sare... ca mâlul rămas în urma refluxului. Sau ca un helești.

– Era în viață când a ajuns în apă, a șoptit Lizzy, cu groază. Ar fi supraviețuit loviturii la cap dacă nu ar fi fost târâtă în helești.

– Hollis nu și-a iertat-o niciodată.

Iată motivul pentru care intrase Hollis cu mașina în copac. Lizzy a închis ochii, încercând să-și șteargă imaginea din cap.

– Când a... murit, a spus poticnit, a lăsat un bilet. L-ai dat poliției, dar nu l-au luat. Pe urmă a dispărut.

Andrew a scos câteva șervețele din cutia pe care o lăsase Rhanna lângă Lizzy și i le-a oferit lui Helen. Aceasta le-a primit dând din cap cu recunoștință.

– Din pricina lui Dennis, a spus, tamponându-și ochii. Mi-a cerut să-i dau foc, să pretind că nu l-am văzut în veci. Se temea să nu facă oamenii legătura între biletul lui Hollis și fete.

– N-a avut niciodată de-a face cu Hollis. A făcut toată treaba asta – biletul, incendiul – ca să se protejeze pe el. Că el a omorât-o pe Heather.

– Nu cred că Dennis mai știa care era diferența. Întreaga lui identitate era ca protector al lui Hollis. Când a murit Hollis, și-a pierdut identitatea. Pe urmă, ferma. Apoi a aflat că te-ai întors tu și că pui întrebări. Și atunci a luat-o razna. Când au început să apară povești în ziare, am știut că el era făptașul, dar nu puteam zice nimic. A spus că o ia pe Kayla și pleacă să nu o mai găsesc.

– Adică o ia și fuge cu ea sau că o omoară?

În ochii lui Helen a licărit amintirea fricii trăite.

– Nu știu. Știam doar că o să se întâmple ceva rău dacă mă duc la poliție. De-asta m-am lovit de tine ieri și ți-am spus ce ți-am spus. Nu știam ce altceva să fac. Iar aseară a venit poliția la ușă și am zis că... A tăcut și și-a dus mâna la gură. Când mi-au spus că ai scăpat, că n-ai pățit nimic, am știut că trebuie să le spun totul – și le-am dat scrisoarea lăsată de Hollis înainte să moară.

Lizzy a rămas cu gura căscată.

– *Ai* scrisoarea?

– A fost ultimul lucru pe care l-a scris și pentru mine l-a scris. Nu-i puteam da foc. O s-o duc la poliție și le spun tot. Dar trebuia să vin întâi la tine. Mă simțeam datoare – ție și bunicii tale. Știu că o să regret toată viața, dar tot trebuia să-ți spun.

– Și îți mulțumesc pentru asta, a spus Lizzy încet, știind ce zi grea trebuie să fi fost pentru ea. Vânătaia de pe obraz – Dennis este autorul?

Și-a atins ușor vânătaia decolorată.

– A venit beat acasă și făcea zgomot. Abia o culcasem pe Kayla și l-am rugat să tacă.

Andrew a răsuflat lent, ca o oală sub presiune care scoate abur.

– Știu că Dennis te ajuta cu bani. Te descurci de-acum cu Kayla?

Helen a ridicat din umeri, mototolind șervețelele în mână.

– Nu știu. N-am avut timp să mă gândesc la asta. Părinții mei sunt în Florida. Probabil m-ar primi la ei, dar întâi trebuie să merg la poliție. S-ar putea să mă bage la pușcărie din cauză că nu le-am spus ce știam.

Andrew s-a scărpinat cu degetul mare la bărbie în timp ce își cântărea răspunsul.

– Ce-ar fi să mai aștepți o zi înainte să te duci la poliție? Eu și Lizzy avem un prieten detectiv care ți-ar putea oferi niște sfaturi. Și îți trebuie avocat înainte să spui orice.

Lui Helen i-a picat fața.

– Nu-mi permit avocat. Mai ales acum.

– Ne ocupăm noi de asta.

Helen a clipit spre el, sincer șocată.

– Nu știu ce să zic. După toate astea... nu merit asemenea bunătate.

Lizzy s-a uitat o fracțiune de secundă în ochii lui Andrew, apoi și-a așezat mâna pe a lui Helen.

– Helen, s-au întâmplat destule rele. Nu rezolvi nimic dacă ajungi la închisoare. Lasă-ne să te ajutăm dacă putem.

– Bine atunci. Mulțumesc. Helen s-a ridicat, trăgându-și nasul, și a îndesat șervețelele mototolite în buzunar. Ar trebui să mă duc după Kayla și să plecăm. Începe tura la ora două și am treabă. Îmi dați voi de știre?

– O să dau un telefon. Nu durează mult.

Andrew a ieșit cu Helen în grădină s-o găsească pe Kayla. Lizzy a rămas pe divan, secătuită și amorțită. Își dorise adevărul și îl aflase. Pe tot.

Viețile băieților Hanley, un tată bețiv și sărăcit din punct de vedere moral. Două fete ucise cu bestialitate, fiindcă uneia îi era frică să se ducă acasă. I s-a făcut pielea de găină gândindu-se cum stătea Fred lângă patul fiicei sale. La un moment dat, trebuia s-o sune pe Susan. Merita să știe adevărul și nu să-l afle din ziare.

După ani de suferință, avea în sfârșit să știe ce se întâmplase cu fetele ei, însă durerea și întrebările nu se terminau acolo. Cum ar fi fost posibil, când pierderea fusese atât de inexplicabil de crudă?

N-avea cum să afle dacă soțul ei făcuse ceva practic în privința obsesiei lui față de Heather, însă era greu să te uiți la întreg lanțul de evenimente și să nu ajungi la concluzia că jucase un rol în comportamentul care dusese în cele din urmă la moartea fiicei sale mai mari. Iar biata Darcy fusese victimă colaterală.

În ceea ce-l privea pe Fred Gilman, curând urma să aibă un nou demon cu care să se lupte – el însuși. În ultimii opt ani o acuzase pe Althea Moon

de crimă. Acum trebuia să trăiască știind că, cel puțin într-o anumită măsură, se făcuse vinovat de moartea fiicelor sale. Numai că probabil știuse în tot acel timp. Și poate asta era cea mai adecvată pedeapsă dintre toate. Sentimentul de vinovăție era un temnicer crud și neobosit.

Capitolul 43

Lizzy a tresărit auzind ușa vestibulului în timp ce reflecta. S-a uitat în ochii lui Andrew când a reapărut.

– A plecat?

– Da. Iar Evvie și Rhanna sunt în drum spre supermarket. Ești OK?

– Mă tot gândesc. Încă încerc să înțeleg.

– Ar fi trebuit să te întreb înainte să îmi ofer ajutorul lui Helen. Îmi pare rău că nu am făcut-o.

– Ba nu. Mă bucur că ai făcut-o. I-am observat privirea ieri la magazin. Era complet înspăimântată de el. Nu-i poți reproșa că nu a zis nimic. Aș fi făcut același lucru dacă aș fi avut un copil de protejat.

– Să-l sunăm pe Roger? Pun telefonul pe difuzor.

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Știi cum este orașul ăsta. Se duce vestea curând și o să fie mai bine pentru Helen dacă se duce la poliție înainte să vină poliția la ea.

– De acord. Andrew a scos telefonul și a căutat în lista de contacte, a selectat numărul și a pus telefonul pe masă între ei. A sunat de trei ori înainte să răspundă Roger.

– Hei, Andrew sunt. Ai un minut? Trebuie să te întreb ceva.

– Da, dar mai întâi spune-mi ce face Lizzy. Tocmai am vorbit cu Michael Hammond. Mi-a povestit ce s-a întâmplat aseară. Doamne!

– Este cu mine aici. Destul de vătămată, dar are multe infirmiere. Însă cred că avem nevoie de încă o favoare. Una mare de data asta.

– Bine. Ia zi.

– Să zicem, ipotetic, că știu pe cineva care poate spune poliției tot ce s-a întâmplat de fapt cu fetele Gilman, dar se teme de închisoare că nu a mărturisit mai devreme. Dacă se temea pentru viața ei sau pentru viața cuiva drag – un copil, de exemplu –, există vreo șansă ca poliția s-o menajeze?

– Bănuiesc că vorbim despre Helen Hanley.

Andrew a surprins privirea lui Lizzy, cu sprâncenele ridicate. Lizzy a încuviințat, dându-i mână liberă.

– Roger, a mărturisit tot. Despre Hollis, Dennis, chiar și despre bătrân. Toți au jucat un rol. Oricum se duce la poliție, dar speram să o putem ajuta cumva, poate ai tu cu cine vorbi. Nu a spus nimic pentru că Dennis o amenință. Are o fetiță, Roger.

A urmat o pauză lungă. Lizzy și-a ținut respirația, așteptând.

– Trebuie să aflu ce are de spus, a zis Roger în cele din urmă. Dacă sunt mulțumit, îl rog pe fratele meu să aranjeze o întâlnire cu cineva de la procuratură. Este posibil să fie acuzată de complicitate. Nu și-a protejat doar soțul. I-a protejat și pe fratele acestuia și pe socru, iar pentru socri nu primești imunitate. Dar dacă într-adevăr se temea pentru viața ei sau a fetiței, este posibil să cadă la o învoială. Lasă-mă câteva ore să dau niște telefoane și să iau pulsul. Te sun când știu ceva. Dacă trebuie, stabilim o oră. Până atunci, nu ar trebui să discute cu nimeni.

– Aș zice că are o șansă, a spus Lizzy când a închis Andrew. Mă bucur. Chiar dacă avea obligația legală să se ducă la poliție, nu o pot învinovăți că și-a protejat copilul. Iar acum face ce trebuie.

– Sunt convins că o vor crede. Nu trebuie decât să te uiți la ea ca să știi că este speriată. A trebuit s-o ajut s-o așeze pe Kayla pe scaunul copilului în mașină. Îi tremurau mâinile așa de tare, că nu putea prinde cataramele. I-am spus că o sun diseară, după ce vorbesc cu Roger.

– Apropo de telefoane, cred că am nevoie de unul nou.

Andrew s-a uitat îngrijorat la ea.

– Nu te sui în mașină încă. Te duc eu într-o zi-două. Deocamdată trebuie să te odihnești.

– Sunt cam epuizată, a recunoscut ea, presimțind o potențială schimbare a subiectului. Poate trag un pui de somn cât e liniște în casă.

– Îți aduc ceva? Un jeleu? O supă?

Lizzy și-a amintit dintr-odată ceva ce întrebase Evvie la un moment dat. Dacă avea cine să-i facă supă. Atunci spusese că nu, dar acum avea – dacă-l voia pe el. Și îl voia. Mai mult decât voia să recunoască. Numai că era o idee proastă dacă-l lăsa să rămână și să facă pe infirmiera. Mai întâi, trimisese semnale mixte, ca să nu mai vorbim despre faptul că era foarte posibil să lase din nou garda jos. Îl rănise o dată. Nu voia s-o facă din nou.

– Mersi, nu-mi trebuie. A izbutit să zâmbească, strâmbându-se când și-a întins buza cusută. Trebuie să te întorci la Boston. Ai o afacere și niște clienți de mulțumit.

Andrew și-a întors privirea o clipă, dregându-și glasul.

– Lizzy, rămân. Nu trebuie decât să-mi ceri.

Fii puternică. Nu te bâlbâi. Spune-i ce trebuie și lasă-l să plece.

– Nu pot, Andrew.

– Nu poți sau nu vrei?

– Nici, nici. Ai făcut deja prea multe. Vreau să te întorci la viața ta.

– Ca să te întorci și tu la a ta?

Lizzy a făcut un efort să se uite în ochii lui.

– Am primit un email de la bancă. Îmi dau creditul, ceea ce înseamnă că mă pot ocupa de reparații, iar Rhanna cunoaște un agent imobiliar dator cu o favoare. În aproximativ o săptămână ar trebui să termin cu toate.

– Aha, a zis Andrew, ridicându-se în picioare. Se pare că te-ai gândit la toate. O să-ți dau o listă cu firme de construcții înainte să plec din oraș.

– Mulțumesc.

A clipit ca să nu-i dea lacrimile, de teamă că va ceda dacă mai zicea ceva. O durea gâtul în timp ce se uita cum se îndrepta spre ușă.

Lasă-l să plece, Lizzy.

Capitolul 44

26 august

Lizzy s-a încordat la vederea hambarului – prima dată de când arsese din temelii. Trecuseră șapte zile de la incendiu. Patru de când vorbise Helen Hanley cu procurorul în schimbul imunității. Trei de când plecase Andrew la Boston.

Simptomele contuziei trecuseră în sfârșit, vânătaia de pe maxilar se decolorase într-o nuanță de verde amestecat cu violet fluorescent, iar buza i se vindeca frumos, mulțumită alifiei de tătănească și mușcată, preparată de Rhanna în atelier.

Rhanna mergea acum pe lângă ea, cu chipul solemn dincolo de bronzul californian care se estompa. Veniseră să-și ia un fel de adio. Echipa de demolare pe care o angajase Andrew să strângă rămășițele hambarului sunase să anunțe că sosesc în curând.

Au stat tăcute o vreme, umăr la umăr, privind de pe colină. Nu rămăsese nimic din pictura murală a Rhannei. Acum era o carcasă carbonizată, arsă, care împungea cerul senin al dimineții. Pentru unii reprezentase o piatră de hotar, pentru alții, o oroare, iar în câteva ore avea să dispară de pe fața pământului.

Ideea o zguduia pe Lizzy mai mult decât voia să recunoască. Nici nu plecase bine și deja se întâmpla. Încet-încet, dispăreau fetele Moon cu stilul lor de viață, zalele prețiosului lanț al Altheei începeau să se disloce. Nu ar fi trebuit să conteze. Pleca în curând. Cumva însă conta. Era un fragment din trecutul ei, un fragment din trecutul lor, al tuturor, și curând nu mai avea să rămână decât o amintire.

Lizzy și Rhanna s-au întors deodată la auzul vehiculelor pe alee. În câteva minute, buldozerul venea deja spre ele. La câțiva pași în urmă venea un bărbat cu cască de protecție și vestă portocalie, cu un carnet în mână.

Lizzy și-a ținut respirația când a sosit buldozerul și a răsuflat ușurată când s-a oprit lângă hambar, ca și cum execuția fusese revocată în ultima clipă.

– Cred că trebuie să cobor și să le dau undă verde sau ce-or trebui să facă.

Operatorul buldozerului coborâse la colegul lui. Stăteau cu spatele la Lizzy, gesticulând din când în când, în vreme ce puneau țara la cale. Bărbatul cu carnetul a observat-o primul.

– Trebuie să vorbim cu Elzibeth Moon. Dumneavoastră sunteți?

– Da. Lizzy Moon.

I-a dat carnetul, arătându-i locul semnăturii în partea inferioară a ordinului.

– Trebuie să semnați aici.

Lizzy a oftat și i-a dat carnetul înapoi.

– E cineva în acest moment înăuntru?

Lizzy s-a uitat nesigură la ruina arsă, dar bănuia că asta era procedura.

– Nu. Nimeni.

– Foarte bine. Nu ar trebui să dureze mult. Pe urmă vine camionul de gunoi să curețe tot. Trebuie să vă dați la o parte și să nu vă apropiați până nu terminăm.

Lizzy era ca anesteziată în timp ce se întorcea pe colină la Rhanna, ținându-se în brațe.

– Nu ne putem apropia cât lucrează. Cică nu durează mult.

Rhanna s-a lăsat în iarbă, așezându-se turcește. Lizzy s-a așezat lângă ea, cu genunchii la piept, privind muncitorii care dădeau roată hambarului, fără grabă.

– Tot nu-mi vine să cred, a spus Rhanna, dând din cap. E cât se poate de oribil.

– Îmi pare rău. Știu cât țineai la pictura aia.

Rhanna a întors brusc capul.

– Nu la asta mă refeream. Ci la tine – la ce era să pățești. Ce naiba căutai în hambar de fapt?

Lizzy s-a gândit la *Cântul Pământului*, pe care mai avea puțin și îl termina – acum pierdut. Nu ar fi avut timp să-l recreeze înainte de plecare, așa că nu mai avea rost să țină secretul.

– Făceam parfum.

Rhanna a făcut ochii mari.

– Pe bune...

– *Cântul Pământului*, care-ți plăcea ție – încercam să-l recreez. Am vrut să-ți fac o surpriză înainte să plec.

– O, scumpa mea... Ce drăguț din partea ta.

A ridicat din umeri.

– Nu mai e. Incendiul...

– Nu, a protestat Rhanna, luându-i și strângându-i mâna lui Lizzy. Să nu îndrăznești. Ești aici. Eu sunt aici. Doar asta contează. Numai să știu că ai vrut să-l faci... S-a uitat la mâinile lor întrepătrunse și a zâmbit. Am încercat să-mi dau seama de când m-am întors. De ce sunt aici, având în vedere cum mergeau lucrurile, toate tâmpeniile pe care le-am făcut. Am crezut că voiam să-mi plătesc datoriile, știi tu, un soi de penitență. Acum știu că nu despre asta era vorba. Pentru *tine* m-am întors, Lizzy. M-am întors ca să învăț să îți fiu mamă. A tăcut, zâmbind melancolic. Știu. Mi-am calculat greșit timpul. Cu treizeci și șase de ani. Dar voi fi veșnic recunoscătoare pentru aceste săptămâni cu tine.

Lizzy a simțit un bolovan luat de pe inimă când s-a uitat în ochii Rhannei, o emoție care-și desfăcea petalele asemenea unei flori încălzite de soare. Bătuseră cale lungă în numai câteva săptămâni, desfăcuseră ani de bagaje, deschiseseră răni vechi. Rhanna își deschisese sufletul, își asumase greșelile și își plătise dările. Dar rănile ei? O viață de ranchiună și blamare, durerea abandonului pe care nu voia să-l recunoască. Poate că de fapt *ea* bătuse calea mai lungă.

A pus mâna pe brațul Rhannei, asumându-și timid riscul de a o atinge fără voia ei.

– Când ai apărut... m-am purtat oribil cu tine. Nu te-am vrut aici pentru că nu voiam să recunosc cât durea că nu m-ai vrut. M-am prefăcut prea mulți ani că nu-mi pasă ca să trec peste asta. Când am crescut, am sperat că la un moment dat o să înveți să mă placi, că vom fi în sfârșit o familie, dar n-a fost să fie. Apoi ai plecat și cu asta, basta. Cred că am vrut să te pedepsesc. Acum înțeleg de ce ai făcut ce ai făcut și mă bucur că te-ai întors, că am avut șansa să ne regăsim.

Buldozerul a pornit din nou și au tăcut.

Lizzy a ridicat mâna să-și ferească ochii de soare și i s-a pus un nod în gât când a făcut buldozerul prima tură, a dat înapoi, s-a repoziționat și a înaintat din nou. Craterul scobit în pământ i-a lăsat un gol în stomac. Timpul trecea totuși, chiar și în Salem Creek.

Treizeci de minute mai târziu, rămășițele hambarului fuseseră reduse la un morman de cherestea arsă, iar buldozerul plecase. Rhanna a smuls câteva fire de iarbă și a început să se împletească.

– Pleci curând, nu?

N-a mirat-o întrebarea. Toată dimineața plutise sfârșitul în atmosferă. Îl simțise și Rhanna.

– Da.

– Când?

– Într-o zi-două.

Rhannei i-a picat fața.

– Așa repede?

– L-am sunat pe Luc să-i spun că mai am puțin. Andrew m-a ajutat să angajez un electrician și pe cineva să repare acoperișul, iar Billy Church mi-a trimis la prima oră contractul prin email. Mersi că l-ai sunat, apropo. Tu și Evvie puteți rămâne până se vinde ferma. Ca să aveți timp să vă faceți planuri pentru mai departe. Veți avea niște bani din asigurare de pe urma incendiului. Nu mult, dar cu banii ăștia și cu creditul ar trebui să vă descurcați până găsim cumpărător.

– Chiar ai de gând s-o faci, a spus Rhanna încet.

– Dar ce-ai crezut?

Rhanna a ridicat dintr-un umăr.

– Probabil speram să te răzgândești, să redeschidem atelierul și să lucrăm împreună. Am crezut că tu și Andrew...

– O să trăim fericiți până la adânci bătrâneți?

Rhanna a zâmbit timid.

– Cam așa ceva, da. M-a mirat că a plecat la Boston fără să zică nimic.

– Ne luaserăm deja adio.

– Când? Nu l-am văzut.

Lizzy a răsuflat. Sperase să evite discuția.

– Noaptea spargerii – când am ajuns la Andrew acasă – am petrecut-o împreună.

– Of, Lizzy...

– A doua zi mi-am dat seama ce greșeală făcusem și am pus frână. Nu era drept să-l las să creadă că avem același drum. Am vrut să simplific lucrurile.

– Pentru cine? Omul ăsta este îndrăgostit de tine. Și dacă nu mă înșel, și tu de el. Cum să fie asta o greșeală?

– Pur și simplu, a ripostat Lizzy. Nu-i un episod din *Ce vrăji a mai făcut nevasta mea*. Chestia cu finalul fericit – luna de miere, copiii, vacanțele la Disneyland –, astea sunt pentru alții. Pentru oamenii normali. Și știm amândouă cine suntem. Știe și Andrew.

Rhanna s-a uitat lung la ea.

– I-ai spus... despre noi?

– N-a fost nevoie. Știa. A știut dintotdeauna. Jură că nu contează și sunt convinsă că asta crede. Dar până la urmă va conta. Merită genul de viață pe care nu i-o pot oferi.

Rhanna a clătinat din cap încet.

– Sfinte Petre, Pavel și Marie. Știam că ești încăpățânată, dar nu și proastă. Ai ocazia unei relații uluitoare și tu îți faci bagajele și pleci? Din pricina unei vechi tradiții de familie? Sau că ar ieși urât? Vremurile se schimbă, Lizzy. Chiar și pentru oameni ca noi. S-au dus de un secol zilele fetelor bătrâne. Nu văd de ce nu am avea pe cineva în viață dacă asta ne dorim.

Lizzy a aruncat o privire critică spre mâna stângă a Rhannei.

– Nu văd să ai verighetă.

– Nu, a spus Rhanna încet. Așa este. Mie mi-a trecut timpul. Dar să nu crezi că dacă aș fi avut șansa pe care o ai tu acum, nu aș fi profitat din plin de ea. Să am un bărbat care se uită la mine cum se uită Andrew la tine? Un bărbat care să mă vrea în ciuda bagajelor stranii cu care vin din familie? Cum dracu' să nu? Fiindcă aș ști ce noroc am și cât de rari sunt astfel de bărbați.

– Crezi că nu știu ce las în urmă? Normal că știu. Dar nu-i doar asta. Mai am slujba, iar orașul ăsta...

Rhanna a prins-o pe Lizzy de mânecă, întrerupând-o.

– Lizzy, scumpa mea, asta este șansa ta. *El este* șansa ta. Restul sunt doar rahaturi.

Lizzy și-a mușcat limba, nevoind să testeze fragilul armistițiu dintre ele. Pentru Rhanna era simplu. Până cu trei săptămâni în urmă nu se dedicase în viața ei, mai ales unui bărbat. Habar nu avea ce însemna să își pună inima în joc și să piardă. Nici măcar ea nu știuse. Până acum.

S-a desprins din strânsoarea Rhannei și s-a ridicat.

– Îmi pare rău. Trebuie să mă întorc. Trebuie să-mi fac bagajele.

Era la jumătatea colinei când a auzit strigătul Rhannei.

– Lizzy, ai voie să fii fericită!

Ajunsă acasă, Lizzy a fost întâmpinată de aroma fumului de salvie albă. A găsit-o pe Evvie în salon, cu un mănunchi de salvie fumegând într-o mână și în cealaltă cu o farfurioară de scrum.

– Mi-am zis că e timpul să curăț ca lumea casa asta, a spus, fumegând colțurile camerei. Întâi am fost sus și am deschis toate ferestrele. Să scot piaza rea.

Lizzy a zâmbit forțat, amintindu-și prima lor întâlnire, față în față, în acea încăpere, înțepăturile și uităturile pe care și le aruncaseră. Avea să-i fie dor de Evvie. De înțelepciunea ei morocănoasă și de loialitatea feroce. De mierea de casă și de cântecele de leagăn creole. Zicea că avea planuri după ce se vindea ferma – pentru ea și pentru albinele ei –, însă până în acel moment nu le mărturisise. Poate se întorcea la Baton Rouge. Sau în Texas, la sora ei. Ambele opțiuni, viabile. Totuși, îi venea greu să și-o imagineze în altă parte decât la fermă.

Din câte știa Lizzy, Rhanna nu își făcuse nici un plan de viitor. Tot sperase ca Moon Girl Farm să rămână în familie și să redeschidă împreună atelierul. Spera ca discuția lor să fi îngrădit orice alt gând în acel sens.

– Unde-i mama ta? a întrebat Evvie într-o perdea de fum.

– Am lăsat-o pe colină, a răspuns Lizzy, fără să se uite de-a dreptul în ochii ei. I-am zis că plec în câteva zile.

Evvie a lăsat mâna cu buchețelul de afumat și a încuviințat fără o vorbă.

– Știu că voiai să se termine altfel, Evvie. Și o vreme cred că am uitat de promisiunile făcute când am decis să vin. Dar acum, că am făcut ce aveam de făcut, a venit timpul să mă întorc. AȘ vrea să-mi spui ce ai de gând, ca să știu că o să-ți fie bine.

– Sunt femeie matură. O să fie bine.

– Da, sigur. Dar tot îmi fac griji. Ajungi cu mașina aia până în Texas?

Evvie a clipit la ea.

– Cine a zis că mă duc în Texas?

– Am zis că...

– Nu. Nu mă duc în Texas. Nici la Baton Rouge. Rămân în Salem Creek, dacă chiar vrei să știi.

A venit rândul lui Lizzy să facă ochii cât cepele.

– Rămâi în oraș? Am crezut că...

Evvie a reînceput să se joace cu mănunchiul, ținând ochii intenționat plecați.

– Mi-am găsit coleg de cameră.

Lizzy a mijit ochii, observând poziția incomodă și privirea în altă parte. O mai văzuse așa, sfioasă și evazivă, când o tachinase că s-a amorezat de Ben.

– Nu cumva colegul ăsta are un magazin de bricolaj?

Evvie și-a îndreptat spatele, străduindu-se să rămână inexpresivă.

– Poate.

Pe Lizzy a trecut-o un fior de bucurie, cum de mult timp nu mai simțise.

– O, Evvie! Ce mă bucur! M-am gândit eu că se petrece ceva, dar nu știam că-i așa de serios. De ce nu mi-ai spus?

Evvie a mormăit cum doar ea făcea.

– Oamenii de vârsta mea nu se laudă cu legăturile amoroase.

Lizzy a râs zgomotos.

– Legături amoroase?

– Așa le ziceam pe vremuri. Mă rog, asta e. La vârsta mea, ești destul de singur. Nu vorbește nimeni cu tine, nu te-ajută nimeni – ba nici nu știe că exiști. Suntem amândoi singuri și ne înțelegem bine. E perfect de înțeles să ne mutăm împreună.

– Dar ții la el? a insistat Lizzy, îngrijorată că circumstanțele și nu afecțiunea sinceră o împinseseră pe Evvie să primească oferta lui Ben.

Evvie a zâmbit înnegurat.

– Soțul meu, Archie, era ca un trăsnet. M-a dat pe spate când m-a sărutat prima oară. Ben este ca un pled călduros, puțin franjurat la margini, dar confortabil și sigur, adică exact ce-mi trebuie în momentul ăsta. Adevărul e că la vârsta mea, un trăsnet m-ar ucide. Îl pot ajuta cu magazinul și să am un loc pentru albine și legume. Dar da, micuțo. Țin la el. E om bun.

– Sper, a spus Lizzy calm. Ai fost bună cu mine, cu Althea și cu Rhanna. Faci parte din familie. Vreau să fii fericită.

– Și Andrew?

– Ce-i cu Andrew?

– Nu vrei să fie fericit?

– Ba da, Evvie. De-asta nu pot rămâne. Nu ar fi fericit cu mine, cu ce-i pot eu oferi – e doar o impresie că ar fi fericit. Dar în cele din urmă nu i-ar plăcea. Nici de mine. Și nu i-aș face asta nici lui, nici mie.

Evvie a lăsat-o baltă.

– Când pleci?

– Nu știu sigur. Poate în câteva zile. Cum termin de strâns și de rezolvat toate problemele. A lăsat ochii în pământ, cu un nod în gât. Știu că te-am dezamăgit.

Evvie s-a îmblânzit.

– Nu și dacă asta este ce îți dorești. Și doar tu poți decide. Te-ai descurcat bine, micuțo. Ce ai făcut pentru bunica ta – pentru familia ta – a fost bine. Acum este timpul să îți trăiești viața. Chiar dacă viața ta nu-i aici. Du-te acum și fă ce ai de făcut.

*

La etaj, aroma de salvie albă plutea încă în aer, mărturie a afumării făcute de Evvie. Lizzy a luat două cutii goale din hol și le-a dus în camera Altheei, după care s-a dus la bibliotecă și s-a lăsat în genunchi.

Cheia s-a întors metalic și balamalele de alamă au scos un sunet slab și răgușit când a deschis ușa de sticlă. A scos primul jurnal – *Memoriile Sabinei* – și a fost tentată o clipă să-l deschidă. În schimb, l-a așezat la fundul cutiei, după care le-a scos pe celelalte, unul câte unul, și le-a pus în cutie. Erau opt cu totul – setul nu era complet. Jurnalul Altheei era încă în atelier. Deocamdată i-l lăsa Rhannei, ca să-l folosească până pleca de la fermă. Și Rhanna? Va avea un jurnal cu numele ei? Unul plin de rețete și frânturi de înțelepciune în loc de schițe macabre?

Dar jurnalul ei?

S-a ridicat și a scos valiza din colț. Jurnalul era tot în compartimentul din față, neatins de la sosire. L-a scos, răsfoind paginile până la cele nescrise – *Memoriile lui Elzibeth.*

Era totuși carte dacă rămânea nescrisă? O neliniștea în mod straniu gândul în sine. Așa va fi știută viața ei? Goală? De fapt, își va aminti cineva de ea? La sfârșit, nu mai conta. Nu avea cine să o citească, cui să-i pese ce făcuse sau nu făcuse. Era un final necesar pentru înțelegerea făcută cu ea însăși, să lase jurnalul nescris și să încheie o dată pentru totdeauna neamul Moon.

A pus jurnalul gol în cutie cu restul și s-a uitat la *Cartea aducerilor aminte* de pe noptieră. Și *aia*? Să stea cu celelalte, în cutie, uitată în fundul unui dulap din apartamentul ei? Știa răspunsul chiar dacă se întreba – nu. L-o fi așezat Althea lângă celelalte, dar era diferit. Nu fusese scris pentru generațiile viitoare, ci numai și numai pentru ea.

Și restul lucrurilor Altheei? Cutia de abanos pentru bijuterii de pe servantă, oglinjoara din argint de pe măsuța de toaletă, păturica din petice de la piciorul patului, lucruri colecționate de-a lungul vieții bunicii ei. Cu astea ce să facă?

Planul fusese să strângă toate jurnalele și câteva lucruri personale și să se ocupe agentul imobiliar de restul. Acum își dădea seama că era imposibil. Pentru că nu erau niște simple lucruri. Erau cele mai de preț lucruri ale bunicii ei, multe dintre ele primite și date mai departe de alte fete Moon. De la Aurore, Sylvie, Honoré, *Dorothée*. Poate și de altele mai demult.

Dintr-odată, parcă le simțea în preajma ei, ca niște portrete pe peretele din salon, o prezență colectivă care-i amintea că, odată ca niciodată,

locuiseră toate acolo și își lăsaseră amprenta. Sfidaseră convențiile, influențaseră vremea, își făcuseră trai dintr-un petic stâncos de țărână, creaseră artă, crescuseră fiice, vindecaseră generații de bolnavi din Salem Creek și, fără îndoială, înduraseră tot soiul de bârfe înainte să li se împrăștie cenușa pe pământ.

Fetele Moon dăinuiseră.

Până acum.

Avea să fie ultima dintre ele, capătul liniei. Dar nu ăsta fusese planul de la început? Să nu aibă urmași și să înceapă o viață de anonim la care tânjise mereu? Ultima dintre fetele Moon?

Ce simplu suna – și cât de găunos.

Copleșită de un val de claustrofobie, s-a ridicat în picioare. Dintr-odată, erau prea mulți oameni cu ea în cameră, umbrele tuturor celorlalte fete Moon, invizibile, dar prezente, bizuindu-se pe dorința ei.

Numai că în clipa aceea numai pe una dintre ele și-o dorea.

Abandonând cutia împachetată pe jumătate, Lizzy s-a dus la noptieră, a băgat sub braț *Cartea aducerilor aminte* și a coborât la parter. Nici urmă de Evvie sau Rhanna când a trecut prin bucătărie. Era recunoscătoare. Avea nevoie de liniște și de aer curat, un spațiu în care nu avea sentimentul de vinovăție.

S-a așezat pe banca din grădină, sub salcia preferată a Altheei, și a întins jurnalul deschis pe genunchi, tresărind când a observat că ajunsese la ultimul capitol. Dar poate așa era să fie.

Pachetul în hârtie cerată pe care-l așteptase era acolo. Perfect conștientă că era ultimul, l-a deschis ușor și s-a uitat lung la floarea presată înăuntru – o păpădie simplă, cu rădăcinile intacte.

Păpădie... pentru curaj în fața sorții

Draga mea dragă,

Se pare că ne despărțim mai devreme decât ne așteptam. Să nu fii tristă. Fiecare dintre noi are numai puțin timp la dispoziție, iar al meu s-a scurs. Poate mai aprig ca al altora, dar și mai dulce, în feluri pe care mulți uită să le pună la socoteală. Aș fi nesinceră să spun că nu am regrete. Alegerile au consecințe în fond și unele lucruri le-aș face altfel dacă aș mai avea vreodată ocazia.

Totuși, există un soi de pace la sfârșitul unei vieți bine trăite, știind că ai dat ce aveai de dat, că ai iubit atunci când ai fost liber să iubești, că nu ai lăsat nimic nespus sau nefăcut. Și cu acest ultim capitol, cel puțin acea parte va fi adevărată.

Numai că nu despre povestea mea este vorba, Lizzy, ci despre a ta. Fiecare dintre noi vine pe lume cu o poveste de spus, o carte cu pagini albe pe care le primim pentru a le scrie. Felul în care alegem să le scriem depinde de noi, dar de umplut trebuie să umplem paginile – cu propriile adevăruri sau ale altora.

Istoria nu a fost blândă cu femeile în general, dar cu neamul nostru a fost tare aprigă. Am fost atât venerate, cât și ponegrite, căutate pentru înțelepciunea noastră, totuși disprețuite pentru că eram altfel. Am fost izgonite, vânate, torturate și ucise, blamate pentru orice, de la vaci moarte și recolte uscate la furtuni și copii născuți morți. Ne aducem aminte vremea rugurilor, și tocmai pentru că ne aducem aminte, am învățat să avem grijă, să rămânem între noi și să nu avem încredere în nimeni.

Dar plătești un preț când rămâi singur, preț pe care-l cunosc prea bine. De-a lungul anilor am văzut cum te afectează și pe tine. Te ascunzi de când te știu, te temi să nu-i stânjenești pe alții. Lumea s-a temut mereu de femei singure – ca de orice alt lucru puternic. Ar prefera să ne țină în umbră, unde să nu știe de harurile noastre. Dar lumea nu are dreptul să ne țină în umbră, Lizzy. Nu fără voia noastră. La un moment dat, trebuie să pășim în povestea noastră și să spunem că ne aparține.

Orice altceva este jumătate de viață.

Nu va fi ușor. Să ieși la lumină nu a fost nicicând ușor, dar pentru asta venim pe lume. Să ne găsim adevărul, oricare ar fi acela – și să-l trăim fără regret. Fiece

generație a avut poverile ei, iar tu le vei avea pe ale tale, fără doar și poate. Dar nu vei fi nicicând singură. Când viața devine grea, când ai sufletul secătuit, hrănește-te cu propriile rădăcini – cum face păpădia presată între aceste pagini – și ține-i minte pe strămoșii tăi: puterea și curajul lor în fața sorții, refuzul lor de a rămâne în umbră și de a-i deranja pe alții.

Tare mi-ar plăcea să spun că sunt dintre acele femei puternice și curajoase, că am trăit mereu pe seama propriilor adevăruri, dar nu-i așa – ori nu a fost așa când a contat cel mai mult. Nu am spus nimănui ce îți spun ție acum. Am ținut secretul ascuns în cele mai adânci cotloane ale inimii mele. Dar ai o lecție de învățat din asta – tu, Lizzy –, motiv pentru care trebuie să-ți spun acum, înainte să rămân fără pagini...

Capitolul 45

Lizzy nu-și putea lua ochii de la jurnalul deschis încă în poală, în vreme ce lumea, așa cum o știa ea – sau credea că o știuse – fusese brusc și irevocabil dată peste cap de cuvintele de despărțire ale Altheei. Rândurile ultimei pagini din jurnal răsunau în continuare, atât ca o confesiune, cât și ca o povață, despre alegerile pe care le facem și ecoul pe care acestea îl propagă de-a lungul anilor, până când se scurge nisipul din clepsidrele noastre.

Se întrebase cândva ce era cu tonul nostalgic care se strecura pe alocuri în confesiunile Altheei, dar îl ignorase, neputându-și-o imagina pe bunica ei cu alte nevoi decât cele care țineau de fermă și de munca sa. Nu i se năzărise că ar fi putut avea la un moment dat un alt vis ori că tânjea după ceva pierdut.

Lizzy a clipit iute ca să-și înfrâneze lacrimile în timp ce-și trecea degetele peste rândurile scrise delicat, caligrafia Altheei dureros de fragilă și totuși nemuritoare. *Fiecare dintre noi vine pe lume cu o poveste de spus.* Oare avea dreptate bunica ei? Avea *și* ea o poveste de spus? O carte pe care nu se apucase încă s-o scrie? Și oare o putea începe aici?

Asta însemna să plece de la Chenier. Să lase în urmă toată munca ei și să se îndrepte spre tot ce jurase că nu voia. Și poate câteva lucruri pe care credea că nu le putea avea. Ar fi însemnat să iasă la lumină, să fie văzută drept cine și ce era de fapt – sau cel puțin cine credea Andrew că era: fata cu lumina interioară.

Dintr-odată, s-a iscat o pală de vânt care a foșnit frunzele la picioarele ei, creând vârtejuri delicate. Iată, din nou, parfumul dulce-natural al Altheei, prinzându-se în dansul brizei calde. Lizzy a închis ochii și și-a înclinat fața în sus, bucurându-se de mângâierea sa caldă pe obraji. Și de data asta a știut. Nu era o iluzie. Era chemarea de a-și urma inima.

Capitolul 46

Andrew s-a uitat la ceasul de bord în timp ce ieșea din Spaulding Turnpike. Aproape șase. Cinci ore de când primise un mesaj de pe noul telefon mobil al lui Lizzy.

> Rhanna sunt, nu răspunde. Fata noastră nu mai are stare. Vino URGENT acasă dacă vrei să-ți iei rămas-bun.

Rămas-bun. Cuvintele îl secătuiseră, ca și cum ușa pe care o ținuse anevoie deschisă se trântise dintr-odată irevocabil. Nu că ușa respectivă ar fi existat cu adevărat. Îi spusese foarte clar de la bun început. Viața ei era în New York și nu exista nici cea mai mică șansă să nu se întoarcă acolo.

Și totuși se ivise un licăr de speranță, un filon fragil de care alesese să se agațe, că ceva, orice, o va face să se răzgândească și o va convinge să rămână. Fusese un nătărău. Și acum era nătărău încă o dată, mergând într-un trafic de vârf cu un gol în stomac, cerând parcă să se mai păcălească o dată.

Nu răspunsese la mesaj. Nici nu lăsase totul să fugă acasă. Se agitase puțin, jucându-se în mintea lui cu ultimele cuvinte pe care și le spuseseră, căutând cel mai mic indiciu că se ivea o speranță, ceva ce putea spune să o facă să nu plece. Nu găsise nimic. Nu putea să o facă să simtă ce simțea el sau să vrea ce voia el. Dacă așa voia ea să încheie lucrurile, fugind din oraș în lipsa lui, n-avea decât. Dar nu avea de gând s-o lase să plece fără să o vadă pentru ultima oară.

Când a intrat pe stradă și i-a zărit mașina în fața casei, l-a lovit o senzație de cădere în gol. Nu prea știa cum să interpreteze acel *nu mai are stare* și se temea că plecase deja. Acum, în vreme ce parca și oprea motorul, și-a dat seama că ar fi trebuit să se gândească ce voia de fapt să-i spună.

Își ținea respirația când s-a deschis ușa casei. A răsuflat ușurat când a apărut Rhanna și nu Lizzy. L-a apucat de mânecă, trăgându-l peste prag în foaier.

– Îmi pare rău pentru mesaj, dar nu știam ce să fac. Toată ziua și-a făcut bagajele. Mi-era teamă că pleacă înainte să ajungi.

– Unde e?

– Ultima oară era afară, în spate. Ce ai de gând să-i spui?

A ridicat din umeri.

– La revedere, cred.

Rhanna s-a pleoștit, dovadă că sperase la un final grandios de film, în care eroul o strânge pe eroină în brațe și o sărută pătimaș pe durata genericului de sfârșit.

El a ocolit-o și s-a îndreptat spre ușa vestibulului. De pe prispă, s-a uitat prin curte, peste câmpuri, pe colina care dădea spre locul în care fusese hambarul. Nici urmă de ea. Însă pe banca din fier forjat era o carte deschisă. Tocmai cobora treptele, uitându-se încă o dată prin curte, când a văzut-o ieșind din pădure și venind spre el cu ochii în pământ. Era a treia oară când dădea așa peste ea, dar efectul a fost la fel de surprinzător – felul în care ramurile copacilor erau străbătute de razele soarelui, scăldând-o în lumină, clipa de nedumerire când a ridicat capul și l-a văzut.

– Te-ai întors, a spus, înlemnind.

El a încuviințat rigid.

– Am auzit că pleci curând. Mi-am zis să-mi iau rămas-bun, să-ți urez succes sau drum bun. Ce fac vecinii când se mută unul dintre ei.

– Andrew...

El a clătinat din cap. Nu voia să audă toate motivele pentru care pleca, așa cum nici ea nu voia să audă toate motivele pentru care voia el ca ea să rămână. Făcuseră asta până la epuizare și de fiecare dată el pierduse. Nu avea nici un drept asupra ei. Înțelegea asta. Dar durea că avusese de gând să plece fără o vorbă.

– Nu-i vorba că pleci, a spus, străduindu-se să păstreze un ton sec. Nu mi-ai ascuns asta. Ci felul în care aveai de gând s-o faci. Luându-mă prin surprindere. Aș fi venit și nu aș mai fi văzut mașina ta. Poate aș fi găsit și panoul de vânzare în curte, ca să fie clar că am priceput mesajul.

Stătea și se uita la el ca la o specie exotică din sălbăticie, cu care nu se aștepta să se întâlnească.

– Cine ți-a spus că plec?

– Mi-a trimis Rhanna un mesaj de pe noul tău telefon. Zicea că dacă vreau să-mi iau rămas-bun, să mă întorc imediat. La început nu aveam de gând să vin. Am încercat să mă conving să nu o fac. Am zis că dacă așa vrei să închei lucrurile... S-a oprit, lăsând restul nespus. Își promisese să nu facă asta, să nu încerce s-o culpabilizeze, să nu-i ceară să rămână. Nu aveam de gând să vin.

Ea a clipit intens, încercând parcă să-și stăvilească lacrimile.

– De ce ai făcut-o?

Și-a trecut o mână prin păr. *De ce?* O întrebare ridicolă. Habar nu avea cum să răspundă.

– Când am plecat la Boston, nu știam... Am crezut că vei fi aici când mă întorc, că mai e timp. Dacă aș fi știut că nu vei fi... Și-a lăsat brațele în lături, renunțând să se mai prefacă. Am venit pentru că trebuia să te mai văd o dată.

Lizzy a vărsat în sfârșit lacrimile pe care se străduia să le înăbușe. Cum de-a crezut vreodată că ar fi ușor să îl părăsească pe acest bărbat? Ori că dacă pleca din oraș în lipsa lui, ar fi fost mai ușor pentru oricare dintre ei? Acum părea de neînțeles.

Dar apoi, multe păreau de neînțeles după ce citise jurnalul. Ar fi trebuit să spună ceva, să-l facă să înțeleagă, dar nu părea să-și găsească cuvintele.

– Andrew, nu încercam să te rănesc. S-a întins spre el, dar el s-a retras. Voiam să fie mai simplu.

– Ai crezut că așa o să fie mai simplu?

– Andrew... ascultă-mă.

– Am tot ascultat. Am auzit tot ce aveai de zis. De fiecare dată când ai spus-o. Am sperat să te răzgândești? Da. Dar acum înțeleg. Așa că am venit să-mi iau rămas-bun.

I-a pus o mână pe buze, întrerupându-l.

– Nu plec, Andrew. Nu mă întorc la New York.

– Dar... I-a apucat ambele mâini, temându-se parcă să nu fugă. Dar Rhanna a spus... Cum de te-ai răzgândit?

Lizzy i-a zâmbit.

– Nouă generații de femei Moon, o păpădie... și tu.

El s-a încruntat, evident nedumerit.

– Nu înțeleg.

– Ce mi-ai spus – că voiam să fug fără să îmi iau rămas-bun, partea cu panoul de vânzare – sunt toate adevărate. Exact asta aveam de gând să

fac. Dar după-amiază, în timp ce strângeam lucrurile Altheei, m-a lovit. Nu pot pleca de lângă tot ce au construit acele femei, ce au făcut, cine erau, ce au îndurat ca eu să fiu aici. Fac parte din povestea mea – și eu din a lor. Nu cred că am înțeles până azi. *Ele sunt* moștenirea mea. Nu locul în sine – nu clădirile și nici pământul –, ci *femeile*.

– Și slujba ta?

– Pot face parfum aici.

Andrew o fixa cu privirea foarte precaut.

– Pur și simplu renunți la viața ta din New York?

– Da. O oră m-am plimbat prin pădure încercând să îmi dau seama ce vreau și cum leg asta de promisiunile pe care mi le-am făcut cu ani în urmă și uite la ce concluzie am ajuns. Mama avea dreptate. Am voie să fiu fericită și asta e șansa mea. *Tu ești* șansa mea. Restul sunt prostii. Mâine îl sun pe Luc să-i spun că trebuie să-și găsească alt director de creație. A dat să-l atingă pe față, inhalându-i mirosul cald de chihlimbar. Aici vreau să-mi scriu povestea, Andrew – cu tine, dacă mă mai vrei.

A luat-o în brațe, răsuflând cald în gura ei în timp ce o trăgea spre el.

– Te iubesc, Elzibeth Moon. Te-am iubit de la optsprezece ani și o să te iubesc până la optzeci. Ăsta este adevărul.

Și atunci a sărutat-o. Fusese cât pe ce să lase asta – pe el. Tot ce ar putea avea și fi împreună, să se întoarcă la ceea ce bunica ei numea *jumătate de viață*. Cum să-i fi dat prin cap așa ceva? Althea vorbise despre pagini goale, amintindu-i că numai ea putea alege cum își umplea propriile pagini în cele din urmă. Iar acum *alesese*.

– Am de gând să mă bazez pe asta, i-a șoptit ea printre săruturi. Adică să mă iubești până la optzeci de ani.

El s-a dat puțin la o parte, rânjind de sus la ea.

– Ce s-a întâmplat cu finalul fericit pentru care nu ești făcută?

Lizzy s-a desprins din brațele lui, l-a luat de mână și l-a condus la salcia preferată a Altheei.

– Asta, a spus, ridicând *Cartea aducerilor aminte* de pe bancă, înainte să i-o dea.

Andrew a aruncat o privire paginii scrise de mână, apoi din nou la Lizzy.

– Ăsta este jurnalul despre care mi-ai povestit, cel pe care ți l-a lăsat Althea, cu florile presate.

– Într-adevăr, a spus, zâmbind tandru. Citește ultima pagină.

Gardenie... pentru iubiri secrete

Dragă Lizzy,

Aveam douăzeci și doi de ani când l-am cunoscut pe Peter Markey. Ne-am cunoscut la bâlci, într-o zi în care era să dea peste mine cu teleguța. Mi se părea cel mai frumos băiat din câți văzusem vreodată. Brunet, cu ochi albaștri, un zâmbet care-mi înmuia genunchii. Era cu tatăl lui, care lucra ca fotograf la cabinele de costumații. M-a întrebat dacă poate să-mi cumpere un cidru. Știam că mama nu ar fi fost de acord și că ar fi trebuit să refuz, dar nu am putut. A doua zi ne-am reîntâlnit. În cea de-a treia zi eram deja îndrăgostită.

Ne vedeam cât puteam de des. Locuia în Somersworth, așa că era greu. Dar am izbutit, furișându-ne ori de câte ori aveam o oră liberă. Mergeam la filme artistice – așa le ziceam pe vremea aia – sau la dans într-un locșor în Dover, unde nu ne știa nimeni. Îi spuneam mamei că sunt cu prietenii mei, dar a băgat de seamă. Cred că a știut de sarcină înaintea mea. Când i-am spus că Peter voia să ne căsătorim, mi-a interzis.

Mi-a reamintit povestea Sabinei și motivul pentru care neamul nostru nu trebuie să se căsătorească – pentru ca nici un bărbat nu are voie să fure puterea unei femei Moon. Loialitatea noastră, a spus, trebuie să ne fie moștenirea și pământul. Și fiicelor noastre, care trebuie crescute puternice, independente și solitare. Mi-a spus că dacă-mi urmez inima, aș trăda acea moștenire, că neamul nostru se va vlăgui, poate chiar pierde – din cauza mea.

Am rupt relația și nu i-am spus niciodată lui Peter de copil. Dacă ar fi știut ca eram însărcinată, nu ar fi plecat în veci. Dar a plecat. Două săptămâni mai târziu, am aflat că s-a înrolat în marină și a plecat în Vietnam. L-am rănit atât de tare și nu a știut niciodată de ce, nu a știut că avea o fetiță – și că o chema Rhanna. A fost ucis înainte să se nască ea.

Nu am vorbit nimănui de el, dar nu am uitat nicicând. În fundul dulapului meu vei găsi o cutie de trabucuri, în care am păstrat câteva comori de pe vremea când eram împreună. O fotografie pe care mi-a făcut-o în ziua în care ne-am cunoscut. O brățară din mărgele pe care mi-a dăruit-o de ziua mea. Cotoarele biletelor de la primul film văzut împreună – Katherine Hepburn și Spencer Tracy în Ghici cine vine la cină. Și o șuviță de păr, pe care mi-a dat-o la schimb cu una de-a mea. Acum pare

o aiureală, dar așa-i când ești tânăr și îndrăgostit. Poate ar fi trebuit să scap de toate lucrurile astea – Rhanna îmi amintea suficient de el –, dar nu puteam renunța la ele.

Așa că iată. Ți-am spus totul. Ar fi trebuit să-i spun Rhannei. Era tatăl ei, în fond. Dar a fost mereu foarte detașată. Și apoi ai apărut tu. Până ai crescut un pic, m-am întrebat dacă mai avea vreo importanță. Mi-a fost mereu rușine. Nu pentru că era cât pe ce să fiu neloială tuturor fetelor Moon dinaintea mea, ci pentru că fusesem neloială lui Peter – și mie însămi. Am frânt inima unui bărbat bun – un bărbat pe care l-am iubit – de dragul crezurilor altora. Am lăsat pe altcineva să-mi scrie povestea.

Nu trece o zi fără să nu mă întreb cum ar fi stat lucrurile dacă mi-aș fi urmat inima în locul regulilor. Am fost învățate că a iubi înseamnă a ne pune pe tavă. Dar nu-i așa. Nu pierdem nimic când iubim. Doar atunci când refuzăm să iubim plătim și pierdem cele mai prețioase părți din noi. De-asta am venit – să iubim. Pentru că altceva nu există. Totul este iubire – și totul este magie.

Sunt istovită acum și Ciclul meu se încheie. Trebuie să las tocul din mână. Dar te las cu aceste ultime cuvinte. Iubește, Lizzy a mea. Iubește oriunde te-ar duce asta și scrie-ți povestea. Scrie-o cu toată inima și dă-i un final fericit.

A-

Epilog

24 ianuarie

Lizzy a zâmbit când a aprins veioza și s-a așezat la scrinul Altheei, încălzită de chipurile care o priveau din colecția de rame de argint așezate pe toată suprafața lustruită. Un portret cu Rhanna care muncea la una dintre schițele ei, având părul strâns cu două pensule, asemenea unei gheișe. O fotografie alb-negru cu Althea la douăzeci și doi de ani, strângând în brațe un pudel de pluș enorm – precum cele câștigate la bâlci de tineri îndrăgostiți lulea. Peter Markey rânjind, iubirea pierdută a Altheei și bărbatul pe care Lizzy îl cunoștea acum ca bunic, frumos și copilăros, cu părul negru ondulat și uns cu briantină. Și ultima, făcută în ziua nunții ei, cu părul împletit cu flori sălbatice, zâmbind radios în timp ce-i punea verigheta lui Andrew.

Împrumutase o batistă brodată de la Evvie și, „ca ceva albastru", avea la ea *Cartea iubirii* a lui Rumi, prețuită de bunica ei. Althea nu trăise destul cât s-o vadă măritată, dar parfumul de levănțică și pergamută umpluse aerul când își spuseseră jurămintele în acea după-amiază însorită.

Un ciocănit îndepărtat a rupt liniștea: Andrew lucra la noul hambar. Avea să fie gata până la primăvară și pe urmă avea să apară și o nouă pictură murală. *Floarea Lunii* de data asta, hotărâse Rhanna, cu multe stele și un cer indigo ca fundal.

Peisajul de la Moon Girl Farm se schimba deja, reinventându-se pentru următoarea generație. Se schimba și Salem Creek. Toamna trecută apăruseră două bănci comemorative în parc, daruri anonime făcute orașului Salem Creek, laolaltă cu niște plăcuțe frumoase de bronz. Prima cinstea memoria lui Heather și a lui Darcy Gilman. A doua, cu inscripția SĂ NU FACI RĂU NIMĂNUI, era dedicată vieții și lucrurilor bune făcute

de Althea Moon. Cu opt ani în urmă, numele Gilman și Moon se legaseră într-un mod de netăgăduit, însă, în sfârșit, șușotelile încetaseră.

Lizzy a ridicat stiloul, dar s-a oprit să se uite pe fereastră. Soarele apusese de câteva ore și cerul iernii era de un negru catifelat uniform. Era prima lună nouă a noului an, spațiul sacru între fazele de creștere și descreștere, între neant și devenire. Cumva părea momentul potrivit să înceapă astă-seară, la începutul ciclului de naștere al lunii. A zâmbit tandru în timp ce deschidea coperta jurnalului gol de atâta vreme și a început să scrie.

Memoriile lui Elzibeth

Scumpa mea fetiță,

Când eram foarte mică, am întrebat-o pe străbunica ta – o chema Althea – ce suntem. Răspunsul ei a fost un soi de basm cu poțiuni magice și regine puternice, pentru că atât pricepeam la vremea aceea. Mi-a promis să-mi spună mai multe când cresc și pot înțelege. Dar, până atunci, nu îmi mai doream să fiu într-un basm. Începusem să mă tem de mine, de propria putere și am încercat să fug. Și apoi, când a murit Althea, m-am întors acasă. Nu doar la fermă, ci înapoi la mine.

O femeie înțeleaptă – femeia care pentru tine va fi mătușa Evvie când vei veni la primăvară – mi-a spus cândva că acasă nu este un loc, ci cine ești. Acum știu cât adevăr era în vorbele ei. Bunica ta Rhanna o știe și ea. M-a învățat să iert, să-mi deschid inima către tot ce a fost și tot ce va veni.

Și astfel, astăzi, încep acest jurnal, pentru tine, draga mea fetiță – următoarea fată Moon.

Sunt sute de nume pentru ceea ce suntem – și toate greșite. Pentru că nu suntem un singur lucru. Suntem multe lucruri. Fiecare înzestrat de Spirit cu un har al nostru și doar al nostru. Harul este munca menită să o facem în lume, binecuvântarea pe care o reprezentăm pentru ceilalți. Începe să ne caute când ne naștem și când ne găsește, știm, pentru că îi auzim chemarea în inimă. A face cunoscută acea chemare celorlalți este darul pe care îl facem și noi Spiritului.

Ciclul este desăvârșit.

Nu avem nevoie de biserică, de chipuri cioplite, de reguli mâzgălite pe tablete de piatră sau pergamente antice. Nu-i necesar nici un ritual sacru, nici o inițiere pentru a deveni ce suntem deja – crâmpeie de zei și praf de stele ținute laolaltă de suflul divin și dragostea pură.

Asta, draga mea fiică, este ceea ce vreau să știi când vii. Nu vii ca să faci magie – ci EȘTI magie.

L-

Mulțumiri

Majoritatea scriitorilor vor spune că unele cărți sunt mai greu de scris decât altele. Unele vin pe lume cu o aparentă lejeritate – câteva contracții și gata –, în vreme ce altele ne frâng, chinuindu-ne în zbuciumul de a se naște. Ne fac să ne punem la îndoială capacitățile și să vorbim necuviincios. Dar acestea sunt cărțile care ne fac să ne cizelăm ca scriitori. Și ca oameni, cred. Poate pentru că din momentul concepției avem mari speranțe de la ele. Știm ce vrem să transmită cuvintele noastre, ce vrem să reprezinte cartea. Și orice altceva pare un eșec.

Și astfel încep chinurile facerii – plânsul, gemetele, scâncetele de oboseală. Dar, dacă suntem foarte, foarte norocoși, nu trecem singuri prin asta. Există oameni – minunați, talentați, uluitori – care stau lângă noi de la prima contracție până la ultima forțare, care te țin de mână până când trec panica și transpirațiile. Pentru mine, cei care m-au ținut de mână sunt:

Nalini Akolekar și întreaga echipă de la Spencerhill Associates, care cu opt ani în urmă au luat o scriitoare începătoare și au învățat-o cum să devină autoare. Toată recunoștința.

Jodi Davis Warshaw, minunatul meu redactor, și întreaga echipă Lake Union/Apub, pentru sprijinul extraordinar și călăuzirea atentă a copiilor mei cărți, cu mulțumiri deosebite departamentul de creație pentru coperta superbă!

Charlotte Hersher, redactor, care știe mereu cum să scoată tot ce-i mai bun din personajele mele și cu care lucrez cu mare bucurie. Nici nu-mi puteam dori un partener creativ mai bun. Și, în sfârșit, Paul, corector, a cărui atenție pentru detalii mă face să par mult mai deșteaptă decât sunt. Domnule, o plăcere.

Membrii minunatei și veșnic în dezvoltare comunități de autori, care mă dau pe spate zi de zi cu talentul, înțelepciunea și generozitatea lor de nădejde. Mă limitez la un mulțumesc colectiv, întrucât sunt prea multe nume și amabilități de scris.

Bloggerii de cărți, paginile online dedicate literaturii și cronicarilor – vă știți, știți și cât sunteți de iubiți. Pentru vocile și sprijinul vostru, sunt mai recunoscătoare decât pot spune.

Patricia Crawford, adică mama. Pentru că ai crezut în mine când eram cu încrederea la pământ și mi-ai amintit mereu cine sunt și de unde vin.

Tom Kelly – soț, *life coach*, cititor beta, maseur și un om care mă ține de mână așa cum îmi doresc. M-ai învățat cum arată cu adevărat un final fericit. Îți mulțumesc în fiecare minut din fiecare zi.

Și, bineînțeles, neprețuiților mei cititori. Voi sunteți tribul meu, satul, cercul literar și sunt mereu smerită până citiți și îmi spuneți părerile. Mulțumesc, mulțumesc că îmi stați alături atunci când scriu.

În colecţia Blue MOON au apărut:

Jojo Moyes, *Ultima scrisoare de dragoste*
Danielle Steel, *Învingătorii*
Elin Hilderbrand, *Zvonul*
Jacqueline Susann, *Valea păpuşilor*
Tatiana de Rosnay, *Se numea Sarah*
Jojo Moyes, *Înainte să te cunosc*
Nora Roberts, *Obsesia*
Jojo Moyes, *Fata pe care ai lăsat-o în urmă*

Danielle Steel, *Daruri de preț*
Danielle Steel, *Sub acoperire*
Kristin Hannah, *Privighetoarea*
Jojo Moyes, *După ce te-am pierdut*
Danielle Steel, *O viață perfectă*
Danielle Steel, *Jocuri de putere*
Martha Hall Kelly, *Când înflorește liliacul*
Danielle Steel, *Fiul risipitor*
Danielle Steel, *Aripile destinului*
Kristin Hannah, *A doua șansă*
Barbara Taylor Bradford, *Cavendon Hall*
Jojo Moyes, *Un bărbat și o femeie*
Jodi Picoult, *Pactul*
Nora Roberts, *Secrete și minciuni*
Jojo Moyes, *În căutarea unui destin*
Tracy Brogan, *Nebunie de-o vară*
Jojo Moyes, *Silver Bay*
Danielle Steel, *Moștenirea secretă*
Danielle Steel, *Blue*
Margaret Mitchell, *Pe aripile vântului* (vol. I-III)
Kristin Hannah, *Aleea cu licurici*
Tatiana de Rosnay, *Vieți secrete*
Jojo Moyes, *Eu, și totuși alta*
Lucinda Riley, *Secretul Helenei*
P.Z. Reizin, *Algoritmul fericirii*
Lucinda Riley, *Trandafirul nopții*
Gill Paul, *Soția secretă*
Jojo Moyes, *Un bilet pentru Paris*
J.P. Monninger, *Harta care mă duce la tine*
Kristin Hannah, *Un nou început*
Sofia Lundberg, *Caietul cu nume pierdute*

Jodi Picoult, *Al zecelea cerc*
Carolyn Brown, *Secrete și speranțe*
Jodi Picoult, *Povestitorul*
Kristin Hannah, *Grădina de iarnă*
Kerry Lonsdale, *Viața pe care am visat-o*
Elin Hilderbrand, *În seara asta, vorbește-mi de iubire*
Rosie Nixon, *Stilista*
Beth O'Leary, *Dragoste în contratimp*
Elin Hilderbrand, *Paradisul de la malul mării*
Lucinda Riley, *Cele șapte surori. Povestea Maiei*
Jodi Picoult, *Nouăsprezece minute*
Chiara Gamberale, *Caruselul iubirii*
Lauren Willig, *Soția engleză*
Kate Quinn, *Rețeaua Alice*
Miranda Beverly-Whittemore, *Vacanță în paradis*
Tatiana de Rosnay, *Anotimpul ploilor*
Helen Simonson, *Dragostea târzie a doamnei Ali*
Martha Hall Kelly, *Trandafirii pierduți*
Lori Nelson Spielman, *Mâine e o nouă zi*
Roxanne Veletzos, *Fetița pe care au lăsat-o în urmă*
Kristin Hannah, *Dincolo de stele*
Jessica Shattuck, *Văduvele de la castel*
Jojo Moyes, *Bazarul visurilor*
Jodi Picoult, *O scânteie de viață*
Nora Roberts, *Eclipsa*
Katherine Pancol, *Ochii galbeni ai crocodililor*
Gill Paul, *Fiica pierdută*
Jojo Moyes, *Dragoste într-o zi ploioasă*
Katherine Pancol, *Valsul lent al țestoaselor*
Nina George, *Mica librărie de pe Sena*
Kristin Hannah, *Drum în noapte*

Deborah Harkness, *Cartea pierdută a vrăjitoarelor*
Deborah Harkness, *Școala Nopții*
Deborah Harkness, *Cartea vieții*
Deborah Harkness, *Fiul timpului*
Kim Liggett, *Anul de grație*
Jojo Moyes, *Darul stelelor*
Pam Jenoff, *Fetele dispărute din Paris*
Emily Giffin, *Tot ce ne-am dorit*
Lucinda Riley, *Sora furtună. Povestea lui Ally*
Kristin Hannah, *Culorile vieții*
Jojo Moyes, *Vara în care te-am întâlnit*
Lucinda Riley, *Grădina cu lavandă*
Sylvia Day, *Aripi de brumă*
Santa Montefiore, *Primăvară în Toscana*
Sarah Jio, *Toate florile Parisului*
Nora Roberts, *Profeția*
Sofia Lundberg, *Un semn de întrebare e o jumătate de inimă*
Ana Johns, *Femeia cu chimono alb*
Pam Jenoff, *Povestea unui orfan*
Kristin Hannah, *Frontul de acasă*
Beth Morrey, *Dragostea lui Missy*
J.P. Monninger, *Șapte scrisori*
Kate Clayborn, *Dragostea e scrisă în semne*
Imogen Kealey, *Eliberare*
Rachel Winters, *Caut suflet pereche*
Lucinda Riley, *Sora umbră. Povestea lui Star*
Meg Waite Clayton, *Ultimul tren spre Londra*
Janet Skeslien Charles, *Biblioteca din Paris*
Nora Roberts, *Aleasa*
Sarah Dessen, *O dată pentru totdeauna*
Carolyn Brown, *Hanul cu Magnolii*

Kristin Hannah, *Între surori*
Alyson Richman, *Soția pierdută*
Rhys Bowen, *Copilul din Toscana*
Lucinda Riley, *Îngerul de la Marchmont Hall*
Kate Quinn, *Zbor în trecut*
Nicholas Sparks, *Respirație în doi*
Sarah Dessen, *Un cântec pentru tine*
Kristin Hannah, *Totul pentru dragoste*
Jojo Moyes, *Muzica nopții*
Lucinda Riley, *Sora perlă. Povestea lui CeCe*
Nicholas Sparks, *Întoarcerea acasă*
Lia Louis, *Dragă Emmie Blue*
Victoria Hislop, *Cei ce sunt iubiți*
Ellen Alpsten, *Țarina*
Leila Meacham, *Zborul libelulei*
Santa Montefiore, *Vremea dragostei Și a războiului*
Leila Meacham, *Trandafiri*
Jenny Ashcroft, *Întâlnire la Bombay*
Nicholas Sparks, *Jurnalul unei iubiri*
Santa Montefiore, *Casa de la malul mării*
Kristin Hannah, *Cele patru vânturi*
Lucinda Riley, *Camera cu fluturi*
Marianne Cronin, *Cei o sută de ani ai lui Lenni Și Margot*
Nicholas Sparks, *Dragă John*
Tracy Rees, *Misterul fetei de zăpadă*
Trish Doller, *În derivă*
Jojo Moyes, *Dans în arenă*
Santa Montefiore, *Farul cu secrete*
Lucinda Riley, *Sora lună. Povestea lui Tiggy*
Kristin Hannah, *Un moment magic*
Pam Jenoff, *Soția diplomatului*

Emily Henry, *Două cărți și o vacanță*
Kristin Harmel, *Ultima geană de lumină*
Eva Carter, *Inimă salvată*
Lucinda Riley, *Fata de pe stâncă*
Mary Ellen Taylor, *Parfumul dulce al verii*
Nicholas Sparks, *Mesaj de departe*
Gill Paul, *Jackie și Maria*
Madeline Martin, *Ultima librărie din Londra*
Jane Coverdale, *Grădina cu iasomie*
Martha Hall Kelly, *Florile soarelui*
Kristin Hannah, *Țărmuri îndepărtate*
Kristin Harmel, *Cartea copiilor pierduți*
Mary Ellen Taylor, *Conacul cu amintiri*
Renée Rosen, *Cele două grații*
Lucinda Riley, *Sora soare. Povestea Electrei*
Lisa Scottoline, *Dragoste eternă*
Kristin Hannah, *Din nou acasă*
Kelly Rimmer, *Cuvinte nerostite*